

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a grumpy boss
romantic
comedy

FIFTH AVENUE *Fling*

ROSA LUCAS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Beşinci Cadde Fling
Huysuz Patron Romantik Komedi
Rosa Lucas

Telif Hakkı © 2023 Rosa Lucas

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve durumlar yazarın hayal gücünün ürünleridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya işletmelerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve Yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, Yazarın açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

ISBN-13: 9781739351304

Aşağıdaki hikaye, yetişkin temalar, küfür ve açık sahneler içermektedir ve yetişkin okuyuculara yöneliktir.

Fifth Avenue Fling, New York merkezli bir hikaye olduğundan, anlatısı Dil bilgisi ve yazım açısından Amerikan İngilizcesini kullanır. Ancak Clodagh'ın diyalogları ve düşünceleri İrlanda'da yetiştirilmesinden büyük ölçüde etkilenmiştir.

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

E-kitap kapağı: Kari @ Kari March Designs

Ciltli kapak: Stacey @ ChampagneBookDesign

İçerik düzenleme: Heather Leigh @Heatherleighediting

Kopya düzenleme: Jenny Sims @ Editing4Indies

Düzeltilme: Britt Tayler ve Sarah Baker @ The Word Emporium

www.rosalucasauthor.com

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif hakkı

BİR

İKİ

ÜÇ

DÖRT

BEŞ

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKUZ

ON

ON BİR

ON İKİ

ON ÜÇ

ON DÖRT

ON BEŞ

ON ALTI

ON YEDİ

ON SEKİZ

ON DOKUZ

YİRMİ

YİRMİ BİR

YİRMİ İKİ

YİRMİÜÇ

YİRMİDÖRT

YİRMİ BEŞ

YİRMİ ALTI

YİRMİ YEDİ

YİRMİ SEKİZ

YİRMİ DOKUZ

OTUZ

OTUZ BİR

OTUZ İKİ
OTUZ ÜÇ
OTUZ DÖRT
OTUZ BEŞ
SON SÖZ
Teşekkürler
Rosa Hakkında
Rosa tarafından da

BİR

Clodagh

KLO-Da. 'Gh' sesi sessiz. Tıpkı cl'li Yoda gibi.

Broadway'in, simitlerin ve milyarderlerin evi New York. Bir sürü milyarder var. Burada herkes en iyi oyununu oynuyor. O Büyük Elma pastasından bir dilim kim istemez ki?

Ben benim için buradayım.

İrlanda sahilindeki köyümde bu dilimi hayal ediyordum. Neyle karşılaşacağımı biliyordum.

Şafak vakti Central Park'ta yoga.

Magnolia Bakery'de kahvaltı.

Rockefeller Center'ın tepesinde kokteyller.

The Plaza Otelinin çatı katındaki süitte uyandığımda, bacaklarımın arasında 1.80'lik bir milyarderin kafasının olduğunu görüyorum ve bu kişi, bana sıcak küvetinde ıslanmam konusunda ısrar ediyor, ama bunu ancak birkaç beş yıldızlı orgazm yaşattıktan sonra yapıyor.

"Clodagh."

"Ne?" Guinness'le marine edilmiş cipsleri sert ahşap bar tezgahından silerken başımı kaldırdığımda en yakın arkadaşım Orla'nın kendini beğenmiş gülümsemesini gördüm.

Bir anlığına süpürmeyi bırakıyor. "Erkeklerin işini yapma sırası sende."

Ah. "Evet, evet, biliyorum," diye havlıyorum.

New York hakkında bir gerçek daha: Yüzlerce İrlanda barına da ev sahipliği yapıyor. Birinden bir blok ötede değilsiniz. Birkaç bira içtikten sonra penislerini ağır yangın hortumları gibi kullanan erkeklerin olduğu İrlanda barları.

Barın kenarındaki taburelere yaslanmış üç çocuğa göz ucuyla bakıyorum. İnşaat işlerinden kalma toz içinde kıyafetleri var çünkü barda kıyafet yönetmeliğine en yakın şey silah yasağı.

Liam, Declan ve Aidan—Orla ile üç aydır çalıştığımız Queens merkezli küçük İrlanda barı The Auld Dog'un müdavimleri. Yirmili yaşlarının sonlarında, hoş adamlar. Utanmadan gülümsüyorlar. Her biri üçüncü biralarını içiyor ve temizlemem için bir savaş alanı bıraktıklarını biliyorum. Onlar da biliyor, ben de biliyorum.

Her akşam aynı bar taburelerine oturuyorlar. Taburelerini hiç değiştirmiyorlar. İçeceklerini hiç değiştirmiyorlar. İrlanda barlarını hiç değiştirmiyorlar.

Her gece aynı İrlanda barında, aynı İrlandalı insanlarla, aynı İrlanda içkilerini içmek için New York'a taşınmanın ne anlamı var?

Anlamıyorum. Kendimi bildim bileli New York'ta yaşamak istiyordum.

Şehrin dış mahallelerinde de değil. Büyük Elma'nın tam kalbinde, Manhattan'da, sokaklarda Manolo Blahnik'lerle dolaşıp, tıraşlı bacağını göstererek sarı bir taksiye biniyorum.

Aslında, Orla ve ben birkaç ay önce İrlanda'dan Queens'e taşındığımızdan beri, zamanımın yüzde 95'ini Orla'nın amcası Sean'ın pub'ında çalışarak, fıçıyı değiştirme veya erkekler tuvaletini dezenfekte etme sırasının kimde olduğu konusunda Orla ile tartışarak geçirdim. Manolo'lar bütçemi aştığı için spor ayakkabı giyiyorum ve alabilsem bile penguen gibi yürüyor olurdum.

Peki ya o gösterişli New York'u gördüğümde İrlanda'da hayal ettiğim hayat, o yüzde 5'lik kısım mı?

Paha biçilmez.

Az önce bara giren gösterişli Manhattanlı gibi. Adam tahminen ellili yaşlarının ortasında görünüyor ve pahalı bir mavi takım elbise giymiş. İnsanlar ancak cenazeye gitmişlerse takım elbiseyle bara gelir. Sean, otantik ve sade bir İrlanda deneyimi sunuyor.

Annemin aklını kaçıracağı türden bir adam. Büyükanne Deirdre de öyle. Bıyıklar ve yana doğru taranmış saçlar belli bir yaştan sonra tahrik edici mi oluyor? Yüzeysel olduğumu

düşünebilirsiniz ama bunlar bacaklarımın arasında isteyeceğim şeyler değil.

Bayat biranın ve yaşlı adam kokusunun burnuna kadar geldiği anı tam olarak görüyorum.

Orla süpürmeyi bırakıyor, kapıda gelen yeni kişiye bakıyor, sonra kocaman gözlerle bana dönüyor.

Gözlerimi devirdim, yanıma gelmek için barın arkasına koştururken. Adam bahşiş çıgıllıkları atarken, tezgaha atlayıp zafer dansı yapsa daha da belli olmazdı.

Pub'ı tarıyor, duvarları süsleyen İrlanda futbol formalarını, bayrakları ve İrlanda'ya ne kadar uzakta olduğunuzu gösteren yol tabelalarını inceliyor. Tüm bunlar, Sean Amca'nın pub'ın her köşesini evini hatırlatan unsurlarla doldurma stratejisinin bir parçası.

Tezgaha değmemesine dikkat ederek bara yaklaşıyor.

En profesyonel gülümsememi takındım. Bir tanesini Liam, Declan ve Aidan'a harcadım. "Merhaba efendim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ne tür şarabınız var?"

"Kırmızı," diye durakladım, "ya da beyaz."

Şaka yaptığımı sanıyor.

"Her ikisinden de sadece birer çeşit var. Ev yapımı kırmızı veya beyaz. Burası pek şarap içenlere göre bir yer değil," diye savunmacı bir tavırla ekledim. Destek için Orla'ya yan yan baktım. Adam ne bekliyordu ki? "Özür dilerim."

"Geniş bir stout yelpazemiz ve New York'taki en iyi Guinness'imiz var," diye son derece asılsız iddialarda bulunuyor Orla. Az sayıdaki bira musluğu da bunun göstergesi.

Bay Suit yüksek sesle nefes verip tombul yanaklarından havayı üflüyor. "Ben bir... Guinness alayım lütfen."

"Hemen geliyor!"

Raftan bir pintlik bardak alıp pompaya doğru eğiyorum ve Bay Suit'e gizlice bir bakış atıyorum. Ne yapıyor? Manhattan'a ve daha cazip şarap seçeneklerine ulaşmak için

köprüyü geçmek için sabırsızlanıyorsa, içkiye o kadar ihtiyacı varsa kötü bir gün geçiriyor olmalı.

Queens'teki barlarda iyi şaraplar yok değil, ama şarap uzmanları Sean Amca'nın hedef kitlesi değil. Auld Dog, Gal futbolu ve Liverpool FC izleyenlere stout bira satıyor. Auld Dog'un şarabını ancak unutmak için içiyorsanız içersiniz.

Sean'dan amcammış gibi bahsediyorum çünkü Orla'yla bezli olduğumuz zamandan beri arkadaşız. Ya da artık alıştığım gibi bezli. New York'ta geçirdiğim yaklaşık üç ayın ardından, Amerikan jargonunda iyi olduğumu düşünüyorum.

"Kötü bir gün müydü?" diye sordum, musluk kolunu öne doğru çekerken ona bir kez daha gizlice baktım.

O da homurdanarak karşılık veriyor.

Gülümsedim. Barmenin kurallarını anladım. Benimle konuşma.

Guinness'in durulmasını beklerken kimse konuşmuyor.

Ağızına kadar doldurmak için ağzının altındaki bardağı kaldırıyorum, sonra birayı önüne koyuyorum. "İşte buyurun efendim. Dublin'deki gibi servis ediliyor." Öyle değil. Ben vasat bir barmenim.

"Teşekkürler." Bana isminin yazılı olduğu platin bir kredi kartı uzattığında, kuru bir gülümsemeye ödüllendirildim.

Elinde Guinness'ile Bay Suit taburelerdeki adamlara şöyle bir baktıktan sonra pencere kenarındaki boş bir masaya doğru yürüdü.

Orla hayal kırıklığına uğramış bir şekilde surat asıyor. Barda oturan herkes av olabilir, ama sessizce bir bira içmeye çalışan birini rahatsız edersen, tam bir pisliksin.

"Sence burada ne yapıyor?" diye mırıldanıyor.

Bakışlarım tekrar Bay Takım Elbise'ye kaydı. Bir bacağı diğerinin üzerine atılmış, ayak bileği dizinin üstünde. Koyu kaşları çatılmış, uyluğunda duran telefonuna kaşlarını çatarak bakıyor.

"Queens'teki akrabalarımı mı ziyaret ediyorsun?" diye fısıldıyorum.

Orla ikna olmamış bir şekilde mırıldandı. "Belki Queens'te bir metresi vardır."

Sırıttım. "Belki de Queens'te bir metres arıyordur."

Liam boğazını temizliyor. "Bir tane daha, Clodagh. Hazır olduğunda." Gereksiz derecede boğuk bir ses tonu kullanıyor. Bakışları benimkiyle buluşuyor ve o da gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

Bu tuhaf gerginliğin sebebi, New York'a taşındıktan birkaç hafta sonra Liam'ın penisini görmemdi. Yumurtlama dönemim yaklaşırken azgınlık hissediyordum ve o zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti. Şimdi Liam'a her baktığımda, gözlerinde bana evlenmek ve on çocuk yapmak istediğini söyleyen o vahşi parıltıyı görüyorum. Gözlerimi kısarak baktığımda yeni Süpermen'e biraz benzese de, bunun bir ömür boyu misyoner pozisyonunda kalacağımı biliyorum.

Kesinlikle hayır.

"Hemen geliyorum," diyorum Liam'ın sersem bakışlarını dağıtarak. Bir bardak alıp soluk bira pompasını çekiyorum, sessizliğin tadını çıkarıyorum. Bir saat içinde bar dolacak.

"Kaldığınıza sevindim," diyor sertçe. Liam Belfastlı, bu yüzden aksanı benimkinden daha gırtlaktan geliyor. En iyi seks homurtularını çıkarıyor.

Göğsümde panik yükselirken kalbim hafifçe oynuyor.

Kalıyor muyum?

Dün dünyam başıma yıkıldı. ÉireAuPair4U, ikinci nesil İrlandalı bir aile olan Kennedy'lerin bana ihtiyaç duymayacağını söyledi. İrlanda mirasına daha yakın olması için on yaşındaki kızlarına dadılık yapacaktım.

Polonya'daki bakıcı ajansının daha ucuz olduğu ortaya çıktı ve bu, kökenlerinden daha önemli. Kennedy'ler, Amerika'da kalma biletimdi.

İrlandalıların şansı, şişko kığım.

"Gelecek hafta Belfast'a dönüş uçuşum var," diyorum hüznle.

Liam bar taburesinde kıpırdanıp bacaklarını sert bir şekilde gıcırdatıyor. O da benim kadar perişan görünüyor.

Çünkü yedi gün içinde Amerikan rüyam sona erecek. Hoş karşılanma sürem dolmuş olacak.

Orla ve ben birkaç ay önce Amerika'ya yerleşmeyi planlayarak girdik. Turist vizem var, bana doksan gün kazandırdı ve yumurta saatim de bitti. Geçimimizi sağlamak için barda nakit karşılığı işlerde çalıştık.

Au pair pozisyonu New York'ta yasal olarak kalmak için vize alabilmemin tek yoluordu.

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Ah, tabii, hepimiz aynı gemideyiz. Hiçbirimiz yasal değiliz. İyi olacaksın. Gitmene gerek yok."

Senin gibi olmak istemiyorum, Liam.

"Aman Tanrım, Sean sana ihtiyacın olduğu sürece burada küçük bir iş verecek," diye araya giriyor Belfastlı Aidan, sanki mantıksızmışım gibi bana bakarak. "Bir de cumartesileri verdiğin küçük bir esneme dersin var. Tabii, başka neye ihtiyacın var?"

Belfastlılar, boyutu ne olursa olsun her şeyden bahsetmek için "çiş" kelimesini kullanırlar. "Küçük bir tekne satın aldı" ifadesi, bir şişme bottan süper yata kadar her şey olabilir.

Tek seçeneğimin The Auld Dog'un erkekler tuvaletini temizlemek olmasını istemiyorum. Evet, cumartesileri parkta minik yoga dersleri vermekten keyif alıyorum, ama bu sadece birkaç ipucu eklenmiş bir hobi.

Clodagh ile Yoga. Çok zekice, çünkü kafiyeli. İrlanda dışındaki çoğu insan sessiz gh'yi telaffuz etmeye çalışıyor, bu yüzden pazarlama hatası.

Eğer yasadışıysam, kısıtlanacağım şey budur.

Ama... gidemem.

Yapmayacağım.

Aidan'ın tişörtüne bulaşmış simit kırıntılarına bakıp derin bir nefes alıyorum. Sonra yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Gülümsemek, beyninizi olumlu hissetmeye kandırır. "Sorun değil. Küresel ısınma nedeniyle İrlanda'nın 2030'da yaşanacak en iyi yer olacağına dair bir makale okudum."

"Şu saçma sapan konuşmayı kes. Au pair ajansının bekleme listesine geri döndün," diye atıldı Orla. "Sana bir iş ayarlayacaklar."

Orla kafasını kuma gömüyor. Dürüst olmak gerekirse ben de öyleyim. Göçmenlik bürosu beni Amerikan topraklarından ayrılmayı reddettiğim için havaalanına deli gömleğiyle götürmek zorunda kalacak.

Orla'nın altın tozu genleri var. İrlanda'da yanımda büyümüş olsa da, Amerikan spermiyle yaratılmış, bu da Amerika'da kalmasını sağlamış. Hayatımda hiç bu kadar sorumsuz, gıyabi, İrlanda doğumlu babamdan nefret etmemiştim.

"Pek olası değil." İç çekerek oğlanların simit kasesini doldurdum. "Zamanında başka bir aile bulamayacaklar. Onlara, önümüzdeki yedi gün içinde iş bulmaları anlamına geliyorsa, Şeytan'ın yavrularına asgari ücretle dadılık yapacağımı söyledim."

Daha iyi bir kelime bulamadığım için mahvoldum. Ajansı o kadar çok arıyorum ki, hakkımda uzaklaştırma kararı çıkartacaklar. Ama sponsorluk alıp kalmam için tek şansım bu.

"Muhteşem olacaksın Clodagh," diye mırıldandı Declan, bana sırıtarak. "Muhteşem olacaksın. Endişelenmene gerek yok."

"Muhteşem" demek, Clodagh'daki "gh" kadar işe yaramaz. İrlanda'da çok kullanılan bir dolgu kelimesi. Pazartesi günü o uçakta olmazsam, sınır dışı edilme ve göçmen bürosundan saklanarak geçen bir hayat riskiyle karşı karşıya kalacağım.

Bu hiç de muhteşem bir şey değil.

Bu adamlar anlamıyor. Yıllardır yasadışı faaliyetler ve hiç yakalanmadılar. Ama aynı zamanda kendi New York hapishanelerindeler. Ya hayat ya da diğer. İrlanda ya da Amerika. Eğer bir gün eve uçarlarsa, oyun biter.

Bu yüzden sadece İrlanda'da olup bitenlerden bahsetmeleri mantıklı.

Amerikan Rüyası'nın bu şekilde olmasını istemiyorum.

"Bu kadar endişeliysen, yasal olmak isteyen herkesin yaptığını yap," diyor Declan, konuşurken ağzına simit tikiştirirken. "Seninle evlenecek birini bul. Senin gibi güzel bir kızın hiç zahmet etmemesi gerekir."

Declan taburesinde yüz seksen derece dönerken sırtışı daha da uğursuz bir hal alıyor.

Bay Suit bakışlarını yakalar ve kaşını kaldırır.

Kaskatı kesildim. Hayır, Declan. Bu oyunu oynama.

"İyi, genç ve İrlandalı bir eş mi arıyorsun?" diye yüksek sesle seslendi Declan. "Çok esnek, bu yüzden—"

"Declan!" Liam ona susması için homurdanırken kolundan çekiştiriyorum.

Bisikletli İsa.

Bakışlarım Bay Takım Elbiseli'ye kilitleniyor ve yanaklarım kızarıyor. "Onu görmezden gel."

İlgiden rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Eş arıyor olsaydım, New York'ta arayacağım son yer burası olurdu." Kaba. Teksas aksanı veya Güney'de bir yer. Evet, annemin yavruları olurdu.

"Sorun değil." İçimden sarsılarak hafifçe gülümsüyorum. Ben de seninle evlenmezdim dostum. "Vizeyi o kadar çok istemiyorum."

Bay Suit hafifçe gülümsedikten sonra tekrar telefonuna odaklandı.

"Rastgele bir adamla evlenmeye C planı diyelim," diyor Orla zorlama bir neşeyle. "Başka bir seçenek buluruz."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak yutkundum, gözlerimin dolmasına izin vermemeye çalıştım. Bu sadece Orla'yı kızdırır. Seçeneklerim tükendi. Tüm yumurtalarım ÉireAuPair4U sepetindeydi.

Orla ile yapılan beyin fırtınası aşağıdakilerin dışında başka uygulanabilir bir çözüm ortaya koymadı.

A) Ölen Amerikalı adamın babam olduğunu iddia ediyorum.

B) Ölen bir kişinin kimliğini alın.

Ya da C) Elbette bir Amerikalıyla evlen. İdeal olanı, saçları arkaya taranmış yaşlı bir adam değil.

"Önümüzdeki yedi gün boyunca The Auld Dog'un kötü şarabını iç ki, gittiğimi unutayım," diyorum, zor durumumu hafife almaya çalışarak.

"Hayır!" diye feryat ediyor. "Bu plandan nefret ediyorum. Adamlar haklı. Burada kalabilirsin. Bir sürü insan kaçak."

Yorgun bir iç çekip gözlerimi Orla'dan kaçırıyorum. Aynı konuşmayı tekrar tekrar yapmaktan rahatsızım. Yasadışı kalmak, sürekli omzumun üzerinden bakmak anlamına geliyor. Nan ise kırk iki yaşında olduğunu söylese de seksenine yaklaşıyor. Geri dönememezsem... onu kaybedersem kendimle yaşayamam.

"Bir bardak daha Guinness, lütfen." Köşeden gelen kuru ses beni hazırlıksız yakaladı.

"Hemen efendim." Orla barın arkasından çıkıp masaların etrafındaki sandalyeleri toplarken, Bay Suit'in ikinci Guinness'ini alıyorum. Çok fazla müşteri olmadığında, sıkılmış bir çocuk gibi oluyor.

Ona götürüp yere koyuyorum.

Orla, "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor. "Clodagh!"

Burnunu cama dayayıp yan koltuğa diz çöküyor. "FBI dışarıda!"

"FBI mı?" Arkasından gelip omzunun üzerinden baktım, gözlerim pencereden içeri süzülen güneş ışığına alışmaya çalışıyordu.

Gerçekten de dışarıda, camları filmli pahalı bir araba park edilmiş. Takım elbiseli ve kulaklıklı iki adam arabaya yaslanmış.

Göçmenlik nasıl işliyor? Bar baskınları yapıyorlar mı? Teknik olarak, tatil vizem üzerinde çalışmam gerekmiyor.

"Belki Mafya!" diyor Orla heyecanla.

"Onlar şoför," dedi alçak bir ses ifadesiz bir şekilde. "Benim şoförlerim."

Bakışlarım diğer masaya kaydı. Bay Suit'in dudakları eğlendiğini belli eden bir şekilde kıvrıldı.

"Ah." Birinin neden iki şoföre ihtiyacı olur ki? Biri vurulursa diye mi? "Ee, ne iş yapıyorsun?"

"Killian ve Connor Quinn için çalışıyorum."

Şaşkınlıkla geriye bakıyorum.

Cahilliğim karşısında bir kaşı alayla kalktı. "Quinn kardeşler. Amerika'nın en büyük otel zincirinin sahibi onlar. Quinn & Wolfe Otel Grubu."

Ah. Orla'nın bakışlarını yakalayınca başımı sallıyorum. O otellerden birinde olmaktansa Mars'ta tatil yapma ihtimalimiz daha yüksek. Times Meydanı'ndaki otel tuvaletini bir keresinde kullanmıştım. Umumi tuvaletler o kadar gösterişliydi ki kendimi bir spa'da gibi hissettim.

"Belki de onların kumarhanelerinden birine gitmişsinizdir," diye ekliyor.

"Kumar pek benim tarzım değil."

Kaşları yine çatıldı, ama bu sefer ilgiye benzer bir ifadeyle. "Nerelisin?"

"İrlanda," diyoruz Orla ve ben aynı anda.

"Donegal," diye açıkladım. "Kuzeybatı kıyısındaki yağmurlu bölge."

"Peki New York'ta ne kadar kaldın?" diye soruyor.

"Neredeyse üç ay."

"Ben de!" diye ekliyor yanımdaki Orla.

Şimdi beni tepeden tırnağa süzerek süzdü. "Turist vizesiyle yasadışı çalıştığınızı anlıyorum."

"H-Hayır," diye kekeledim, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Şakaydı."

"Rahatla. Umurumda değil."

Nefes nefese bir kahkaha attım. Adam konuştuğumuzu duymuş, inkar etmenin bir anlamı yok.

"Erkek arkadaşın var mı?"

Kaskatı kesilerek gözlerimi ona diktim. "Sadece vize almak için Amerikalı bir koca aramıyorum."

Yoksa ben miyim?

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Seninle ilgilenmiyorum tatlım." Duraksadı, bana bir kez daha baktı.

"Sana bir iş teklifim olabilir. Chloe, değil mi?" Önündeki sandalyeyi işaret etti. "Ben Marcus. Otur."

iki

Clodagh

"Tanıştığımıza memnun oldum Marcus." Uzattığı elini tutup ona temkinli bir bakış attım ve popomu karşısındaki koltuğa bıraktım. "Cloh-dah. Tıpkı cl'li Yoda gibi." Keşke her söylediğimde bir dolar alabilseydim. "Bir iş mi? Ne tür bir iş?"

Koltuğuna yaslandı, kravatını düzeltti ve bana doğru rahat bir gülümsemeyle baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum Clodagh. Bana biraz kendinden bahset."

Çenem kasılıyor. Lafı dolandırmasını istiyorum. Kişisel bilgilerimi kesinlikle vermek istemiyorum ama iş teklifi alma ihtimali varsa... Daha fazlasını bilmem gerek.

Çocuklara ve barın arkasına dönüp dinlemiyormuş gibi yapan Orla'ya bakıyorum. Liam bana dik dik bakıyor, yüzü gök gürültüsü gibi.

Dikkatimi tekrar Bay Suit'e çeviriyorum. Marcus.

Marcus, yirmi beş yaşına yaklaştım ve özgeçmişime başarısız bir iş, sabıka kaydı ve sıfır penetrasyonlu seks orgazmı yazabilirim.

"Şey, bilinecek pek bir şey yok." Mülakatlarda, özellikle de katılmadığım mülakatlarda hiç iyi değildim. "New York'ta kendimi bulana kadar barda çalışacağım. Aslında memleketimde eğitilmiş bir marangozum. New York'a taşınmadan önce bir mobilya mağazasında çalıştım."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Carpenter, ha? Bunu asla tahmin edemezdin."

Ona zoraki bir gülümsemeyle bakıyorum. Doktor, avukat olmayabilirim veya mezuniyet kepi gerektiren bir işim olmayabilir, ama mesleğimle gurur duyuyorum. Ve en iyi inşaatçı poposuna sahibim. Ya da Amerikalıların dediği gibi tesisatçının kışına. "Kimse bana mobilya yapmam için sponsor olmaz. Ülkede yeterince marangoz var."

"Ama burada bir bakıcı pozisyonundan bahsettiğinizi duydum."

"Doğru." Başımı sallıyorum. "Amerikalı aileler genellikle Avrupa'dan bakıcı bulur, özellikle de aile Avrupa kökenliyse. Sponsorluk almanın bir yolu bu." Yorgun bir iç çekiyorum. "Burada istediğim işi seçemem."

"Au pair olmak için başvuruyorsanız çocuklarla iyi anlaşıyor olmalısınız?"

"Sanırım öyle." Omuz silkiyorum. Ajans pek de gerekli özeni göstermemiş olsa da. "Üç küçük erkek kardeşim var ve büyürken çok sorunluydular. Annem sürekli çalışıyordu, babam da şehir dışına kaçırıyordu, bu yüzden onları büyötmeye ben yardım ettim."

Bu cevabı beğendi. "Yemek yapmayı biliyor musun?"

"İyiim. Michelin yıldızlı bir şef değilim ama yumurta haşlayabilirim."

Bu cevap pek hoşuna gitmedi.

"Uyuşturucu kullanıyor musun?"

Gözlerim kısıldı. "Hayır."

"Haftada ne kadar içiyorsun?"

İçimden bir ses yükseldi. Bu adam benimle dalga mı geçiyor? "Sorular yeter. Ne iş yapıyorsun?"

Yeni arkadaşım Marcus gülümsüyor. "İşverenimin, biraz dadılık görevi de olan bir ev yardımcısına ihtiyacı var."

Kaşlarım çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"O yokken kızına bakmak. Yemek pişirmek. Ayak işlerini halletmek. Temizlik yapmak. Çamaşırlarını yıkamak. Önümüzdeki birkaç ay için acilen doldurmamız gereken geçici bir pozisyon."

Bunun mobilya yapmakla hiçbir alakası yok. "Hizmetçi gibi mi?" diye soruyorum. "Dadılık mı?"

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Bir bakıma."

Ona şüpheyle başımı salladım. "Bu işe uygun olduğumu nereden çıkardın? Deneyimim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Direnifimden yılmayan gülümsemesi genişledi. "Çünkü işi ciddiye alacaksın. Sana karşı içimde bir his var."

Çeviri: Çaresiz olduğunuzu duydum. Ülkede kalmak için her şeyi yapacaksınız.

Şüpheli bir mırıltı çıkardım.

"Ayrıca, İrlandalılara karşı bir zaafı var. İrlanda asıllı Amerikalı." Bir an bana düşünceli bir şekilde baktı. "Aslında, tek zaafı bu olabilir." Vay canına, harika.

Çocuklara bir göz attı. "Ve insanları hizaya sokmayı başarıyor gibisin."

"Her şey yolunda mı, Clodagh?" diye seslendi Liam bardan sertçe.

"Evet, Liam." Başımı eğerek onu yatıştırmaya çalışıyorum.

Arkamı döndüğümde Marcus ceketinden küçük bir not defteri çıkarıyor. Deftere bir şeyler karalayıp masanın üzerine, bana doğru kaydırıyor.

Kağıda bakıyorum. Baskı altında bir şeyler okumak zorunda kaldığımda her zaman olduğu gibi, içimde hafif bir panik yükseliyor. Disleksinin zevkleri. "Bu ne?"

"Aylık maaş."

İki kere bakınca nefesim kesiliyor. "Nokta yanlış yerde mi?"

Kıkırdayıp Guinness'inden bir yudum alıyor. "Manhattan'da, sosyal olmayan çalışma saatleriyle, yatılı bir iş. İşverenim bunu telafi etmek istiyor."

"Kesinlikle hayır." Kağıdı iğrenerek ona geri uzattım. "Zengin, yaşlı bir sapığa hizmet etmiyorum."

"Endişelenmekte haklısın, anlıyorum. Ama bu pozisyonda uygunsuz bir şey yok. Dadı olacaksın..." Duraksıyor. "Evinde bir asistan, başka bir şey değil."

"Çıplak bir dadı," diye alay ettim. Aklıma, bezli bir adamı kucağımda tutarken onun göğüslerimi emdiği görüntüler geldi.

Gülümsememek için kendini zor tutuyor ve sözlerimi bana tekrarlıyor. "Kesinlikle hayır. Anladığım kadarıyla alaycısın."

Gözlerimi ona diktim, ikna olmamıştım. Belki de zengin patronunun İrlanda fetişi vardır. Benim görevlerim arasında

yaşlı bir adamı uyuturken "Günaydın sana" diye mırıldanmak da olacak.

Takım elbiseli peri vaftiz babam Marcus, ellerini masaya kenetleyerek eğiliyor. "Bu fırsatı değerlendirirsen," -bana sırtarak- "ve içinde bulunduğun şartlar göz önüne alındığında, bunu yapmamak aptallık olur, Quinn & Wolfe Grubu'nda çalışıyor olursun. Rahatlamak için İK ekibine istediğin soruyu sorabilirsin. Sadece sözleşmeyi imzalamak ve vize formlarını doldurmak için ofise girmeye hazır ol."

"Visa mı?" diye nefes nefese tekrarlıyorum. Yeni arkadaşım bana acımasız bir şaka yapıyor.

"Evet, Clodagh," diyor ve başını eğerek not defterine başka bir şey yazıyor. Beni her yönüyle yakaladığını biliyor. "İK yarın seninle iletişime geçip bir saat belirleyecek."

Ağzım açık bir şekilde, bir telefon numarası karaladığını izliyorum.

Kalbim hızla çarparken kaşlarım daha da çatıldı.

Bu hikayeye inanmayı o kadar çok istiyorum ki ama...

"Şunu açıklığa kavuşturayım," diyorum yavaşça. "Bana Queens'teki rastgele bir barmene vize, Manhattan'da konaklama ve zengin patronun için şık bir dadı olarak çalışması için fahiş miktarda para vermeye razı olduğunu mu söylüyorsun?" Duraksayıp yüzüne bakıyorum. "Hepsi bana karşı bir his beslediğin için mi?"

Bu beni güldürüyor. Tekrar sandalyesine yaslanıyor. "Kulağa geldiği kadar gösterişli değil. İşverenim evinde her istediğini yapması için birine para ödüyor. İnan bana, zor bir iş. Hemen başlayabilecek ve hiçbir sorumluluğu olmayan birine ihtiyacım var." Bana ancak kurt gibi bir gülümsemeyle bakıyor. "Açıkçası, sonuna kadar dayanmaya çalışacak kadar çaresiz olduğunu biliyorum."

Yutkundum. "Neden şimdi acil? Son dadıya ne oldu? Onları o mu öldürdü?"

Tekrar kıkırdadı. "Çok tatlısın. Senden hoşlanabilir. Tam zamanlı ev yardımcısı, kızına bakmak için eyalet dışına çıkmak zorunda kaldı. Beklenmedik bir durumdu ve acilen

yerine birini bulması gerekiyor. Sonrasında birkaç dadı daha vardı ama..."

"Ama?" Sesimi yükselttim. Tavan arasındalar. Öldüler.

Sanki bilgi önemsizmiş gibi elini sallıyor.

Hmm.

Kendi lanet olası peri masalımda yaşıyorum. Ama...

"Vizem yedi gün sonra doluyor." Yanaklarımdan üfledim.

"Bu gerçek olsa bile, çok geç."

Bunu bir kez daha el sallayarak geçiriyor. "Vizenizi hızlandıracağız."

Nabzım yükseliyor. Para sıraya girmiyor. İşte bu kadar kolay.

"Elbette sizi kontrol etmemiz gerekecek. Tıbbi muayeneler, vb."

"Beni araştırmak mı?" Yüz ifademi tarafsız tutmaya çalışıyorum. "Araştırmak... sabıka kaydı kontrolü gibi mi?"

"Evet." Yüzümü tarıyor. "Bu seni endişelendiriyor mu?"

Kahretsin.

"Tabii ki değil."

İnansın ya da inanmasın, parmağını not defterine vurarak devam ediyor. "Adınızı, e-posta adresinizi ve telefon numaranızı yazın. Yarın genel merkezimize gitmeye hazır olun."

Yavaşça başımı sallıyorum, beynim tehlikeyi ararken tıkr tıkr çalışıyor. Adresimi sormuyor. "İşveren kim?"

Dudakları benim bilmediğim sebeplerden dolayı seğirdi. "Killian Quinn."

Otellerin sahibi olan adam.

Marcus beni izlerken telefonumu çıkarıp arama yapıyorum.

Killian Quinn sonuçların en üstünde yer alıyor.

Ah.

Adam seksenlerinde değil. Otuzlarında olmalı ve fotoğraflar filtreli değilse, tüylerini diken diken edecek kadar güzel. Koyu saçlı. Kutup mavisii gözlü. Belki de göğsümü emmesine izin veririm.

Ama seri katil Ted Bundy de çekici bir adamdı. Killian Quinn'in gülümsediğı tek bir fotoğraf bile bulamadım. Tavan arasında son bulmak için tek bir yanlış karar yeter.

"O mu, karısı mı, kızı mı?" diye soruyorum.

"Hayır, bekar bir baba. Teagan'ın annesi henüz iki yaşındayken öldü. Şimdi on iki yaşında, on üçüne girecek."

Yeni bir genç. Bu da işleri ilginç kılıyor. Ergenler korkutucu insanlardır.

Annem yok. Çok üzücü. Acaba hep sadece o ve babası mıydı?

"Bu bir fırsat." Marcus düşüncelerimi bölüyor. "Ya kabul et ya da etme, Clodagh."

Ya alırsın ya da ülkeyi terk edersin, daha doğrusu.

Ama eğer beni incelerlerse başarısız olurum, o zaman kaybedecek neyim var?

Şu anda elimdeki tek seçenek bu.

Marcus da yüzündeki sırıtıştan anladığı kadarıyla bunu biliyor. Parmaklarını bloknottaki sayılara vuruyor.

İrlanda mafyası için çalışan insanların sonu böyle olmalı.

ÜÇ

Clodagh

Empire State Binası'na çıkmak için kırk dolar ödediğime inanamıyorum. Şimdi Quinn & Wolfe genel merkezinin elliinci katından, incelemem tamamlanana kadar, binaya bakıyorum.

Seyir platformundan bu binaya baktığımı hatırlıyorum. Boynuz gibi sivri iki kulesiyle diğer gökdelenlerden daha şeytani görünüyordu. Sanırım doğru boynuzdayım.

Peri vaftiz babası Marcus'la yaşadığım tuhaf karşılaşmanın ardından dün gecemi Killian Quinn hakkında internette araştırma yaparak geçirdim.

Otuz altı yaşında, Amerika Birleşik Devletleri'nin en zengin adamlarından biri. Hem de kendi kendini yetiştirmiş, en çekici para türü. Kardeşi ve bir diğer iş ortağıyla birlikte, Amerika genelinde lüks hostellerden yedi yıldızlı lüks otellere kadar uzanan bir otel ve kumarhane zincirinin sahibi.

Evet.

Yedi.

Bu, yedi yıldızlı bir dadı istediği anlamına gelmiyor mu? Benim temizlik anlayışım, eşyaları daha az göze çarpan yerlere taşımaktır.

İşte bu yüzden tüm senaryo biraz şüpheli görünüyor. Muhtemelen bir milyarder karaborsasında satılacağım. Yoksa neden bu kadar çok vücut parçası ve sıvısı örneğine ihtiyaç duysunlar ki?

Kan. Saç. İdrar. Benden kaka örneği isteyeceklerini tahmin ediyordum.

Uzun uğraşlar sonucu hepsini, imzalı yirmi sayfalık gizlilik sözleşmesiyle birlikte teslim ettim.

O kadar detaylı bir anket doldurdum ki, bazı cevapları kendim hakkında bilmiyordum.

Kan grubum? Kan grubumu bilmiyorum.

Kendimi bilinçli hissederek eteğimdeki görünmez lekeleri dürttüm. İK görevlisi bu sefer beni bekleme salonunda otuz dakika bıraktı.

Binaların bir kişiliği olsaydı, burası bir sosyopat olurdu: soğuk ve steril, tek renkli duvarları ve keskin kenarları olan bir bina. Her seferinde birileri kablosuz kulaklıklarıyla konuşurken havada negatif enerji uçuşuyor.

Bina gibi, sahibi gibi.

"Clodagh." İK görevlisi kapıdan başını uzatıp beni takip etmem için işaret ediyor. "Bir form daha doldurursan gidebilirsin."

Kalbim güm güm atıyor. Güzel İK görevlisiyle konuşmak beni gerginleştiriyor. Onunla kıyaslandığında kendimi bir taşra faresi gibi hissediyorum. New York'u seviyorum ama bazen çok bunaltıcı oluyor.

Odaya girip bütün gün oturduğum koltuğa yerleşiyorum.

Büyük siyah bir fontla yazılmış çirkin kelimeler bana bakıyor ve karnım kışımından fırlayıp elli katın tamamına düşüyor.

Sabıka kaydı kontrolü

Sanırım Belfast'a dönüş uçağına bineceğim.

"Hadi evlenelim!" diye gülümsüyor Orla, Manhattan'ından büyük bir yudum alırken. New York'tan altı gün, dört saat sonra ayrılıyorum ve -neyse, gerisini düşünemeyecek kadar çakırkeyif olduğum için- Manhattan'ın iyi bir seçim olacağını düşündüm.

Orla, üzüntülerimi boğmama yardım etmek için Queens'ten şehre geldi. Şimdi, perşembe öğleden sonra saat üçte Quinn'in genel merkezinin yakınında, sanki paramız varmış gibi pahalı kokteyller ısmarlıyorum. Quinn Brother otel barını seçmenin uygun olacağını düşündüm.

Duvarlar kırmızı kadife döşemelerle kaplı, belki de çok sarhoş olursanız incinmenizi önlemek için, tıpkı yetişkinler için bir oyun parkı gibi. Loş ışıklar ve süslü abajurlar saat on bir gibi hissettiriyor. Tehlikeli.

"Amerikan pasaportum var, böylece evlenebiliriz," diye öneriyor Orla. Sanki iklim değişikliğine bir çözüm bulmuş gibi bar taburesinde neşeyle sallanıyor.

"Şşş." Dizine hafifçe vurdum. Böyle bir bar için fazla gürültülüydü.

Bu içkiden sonra onu eve götüreceğim. İrlandalı bir kadın için alkol konusunda hafif kalıyor.

Haklı da olsa... Orla ile evlenmek artık o kadar da saçma gelmiyor. Seks olmadan evli bir çift olurduk ve dışarıda böyle bir sürü çift var.

Aman Tanrım, çaresizim.

"Hayır." Manhattan'ıma hüznle iç çekip pipeti buzun etrafında döndürüyorum. "Uzun vadeli bir çözüm değil. Ya birimiz bir adamla tanışırsa ne olur?"

"Muhtemelen üçlü bir ilişki isterlerdi."

Birkaç adım ötemizde oturan sofistike yaşlı kadın bize onaylamayan bir bakış atıyor.

"Kabul etmek zorundayım Orla," diye mırıldandım, kırmızı içkiyle dolu V şeklindeki bardağa bakarak. "Gidiyorum. Denedim ama kabul edelim ki..." Sesim çatladı. Bu şık barda ağlayamam.

"Hayır." İki elimi de tutup havaya kaldırdı, sanki bir ritüel gerçekleştiriyormuş gibi. "Bir yolu olmalı. Belki sabıka kaydında hiçbir şey bulamazlar. Bir süre sonra siliniyor mu?"

Ona hafifçe gülümsedim. "Bu kadar çabuk olmaz, hayır. Adımın üzerinde yine de büyük, kirli bir leke olarak kalacak."

Mırıldanıyor ve ellerimi daha sıkı sıkıyor. "Belki de kaçırlar?"

"Bunu kaçırmayacaklar."

"Au pair ajansı yaptı."

"Ajans kovboy gibi. Ayrıca özgeçmişimi o kadar değiştirdiler ki, Dadı McPhee gibi oldum. Quinn benden kan

aldı. Ciddiydi."

Koltuğuna gömülürken ellerimden ayrıldı. İkimiz de sustuk.

"Belki de sabıka kaydının ne olduğunu umursamazlar? Sen bir cinayet çılgınlığına girmedin. Sadece bir... talihsiz olaylar dizisiydi."

Ona şaka olsun diye gülümsüyorum. Polis olayı böyle görmemiş ve benim kaydımda da böyle bir şey yok.

Burnundan yavaşça nefes alıp parmak uçlarını göz kapaklarının üzerine koyuyor. "Derin nefesler alın. Olumlu düşünceler. İnançlı olmalıyız. Bir yıl sonra, New York'un yasal vatandaşları olarak bu barda kutlama yapıyor olacağız. Ben NYPD için çalışıyor olacağım, muhtemelen bir onur madalyası kazanmış olacağım ve sen de... Yılın Marangozu ödülünü kazanan bir marangoz olacaksın!"

Gözleri hâlâ kapalı, bu yüzden benimkilerin yuvarlandığını göremiyor. "Sır'ı tekrar mı okudun?"

Gözlerini açıp sırtıyor. "Olacağına inanırsan, olur."

Derin bir nefes verip Manhattan'ımdan büyük bir yudum alıyorum, içimi yakan yakıcıyı memnuniyetle karşılıyorum. Son umudum boş hayallerse, durum içler acısı.

"Hemen dönerim." Orla taburesinden kayarak eteğinin yukarı çıkmasına neden oldu. "Tuvalete gitmem gerek."

"Burada olacağım," diyorum neşeyle, kokteylimin son yudumunu içerken. "Şimdilik," diye ekliyorum kendi kendime sessizce.

Orla'nın uzaklaşmasını izliyorum. Kalbim sızlıyor. Yakında bunu birlikte yapmayacağız. Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşız. Komşuyduk, birlikte okula gidiyorduk ve birlikte okuldan kaçıyorduk. Aynı geçirdiğimiz tek zaman, akrabalarını ziyaret etmek için Amerika Birleşik Devletleri'ne tatile gittiği zamandı ve ben çok kıskanıyordum.

Son birkaç aydır Queens'teki Sean Amca'nın evinin çatı katında birbirimizin cebinde yaşıyoruz.

"Burada," diyor arkamdaki kadın, özel acıma partimi bölerek. Heyecanlı ses tonu, konuşmalarına kulak misafiri

olma isteği uyandırıyor. "Tuvaletlerden çıkarken gördüm onu."

"Şaka yapıyorsun," diye cevaplıyor yanında olan kişi. "Ona kazara çarpmanın bir yolunu bulmalıyız."

Barı tarayıp ünlü, hafif meraklı birinin izlerini arıyorum. Kim var burada? Köşedeki adam Al Pacino'ya benziyor.

Kadın, arkadaşına benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söylüyor. Arkadaşı gülüyor. Keşke sohbetlerinin devamını duyabilseydim.

Tabureme hafifçe yaslanıyorum. Kokteyllerden biraz sendelediğimi düşünürsek, bu iyi bir plan değil.

Kötü zamanlama.

Barmen yanımdan hızla geçiyor. Bardağıma uzanırken kolunu zar zor yakalayabiliyorum.

"Dur bir dakika!" İleri atılıp onu kaptım, parmaklarım sapını sıkıca kavradı. "Daha bitirmedim."

Önce neredeyse boşalmış bardağa, sonra bana bakıyor, göz devirmemek için kendini zor tutuyor.

Karşılık olarak kaşlarımı çattım. Boşa harcama, ihtiyaç duyma. Bir damladan ibaret ama tek bir damlasını bile boşa harcamayacağım.

Bardağı geriye doğru eğiyorum, tek bir damlayı bile kaçırmamaya dikkat ediyorum, sonra boş bardağı önüne koyuyorum.

Orla geri döndüğünde "Banyoda düşünüyordum," diye duyurdu.

Büyük vahiy bekliyorum.

"Bir tane daha içmeliyiz," diyor, donuk gözlerle bana gülümseyerek. "Bir tane daha, sonra eve doğru yola çıkacağız."

Bir, dört oluyor. Girişin peşinde, aşırı pahalı, lüks mağazaların arasında, otelin zemin katında dolaşıyoruz.

Orla bizim girmememiz gereken mağazalara girip çıkıyor ve keşke onu tasmayla bağlayabilseydim.

Vızıltı sesinin ne olduğunu anlamam birkaç dakikamı alıyor. Çantamdaki onca ıvır zıvırın altında telefonumu bulmaya çalışırken, çalınan kokteyl bardağı otel banyosundaki tuvalet malzemelerine gürültülü bir şekilde çarpıyor. Sonunda sabunların altında bulup çıkarıyorum.

Bilinmeyen numaraya bağlan tuşuna basıyorum.

"Clodagh?" diye kalın bir Amerikan sesi lafın sonunda ağır ağır konuşuyor. "Ben Marcus."

Kalbim dinlenmeden hızla çarpmaya başlıyor. "Evet?"

"İyi haber," diye gürlledi. "Hazırsın. Pazartesi başlıyorsun."

Aniden, kalabalığın arasında öylece duruyorum, telefonu neredeyse düşürüyorum. Ne kadar içtim? "Ben... güvenlik kontrolünden geçtim mi?"

Orla'yı arıyorum ama başka bir dükkana girmiş. Tipik bir durum.

Sözün sonunda hafifçe kıkırdadı. "Bunu beklemiyor muydun?"

"Şey." Garip bir gargara çıkıyor ağzımdan. Hatta ağzımdan geldiğinden bile emin değilim.

"Pazar günü taşınmanız gerekecek." Marcus ya şaşkınlığımı görmezden gelmeyi seçiyor ya da bundan etkilenmiyor. Yürüyormuş gibi konuşuyor. "Bay Quinn Pazar öğleden sonra sizinle buluşacak."

"Tamam," diye iç çektim, lüks bir iç çamaşırı mağazasının vitrinine dalgın dalgın bakarken. Kalbim göğsüme vursa da rahat bir ton takınmaya çalıştım. "Ayrıntıları bana gönder. Çok memnun oldum."

"Harika. Bunu mahvetme Clodagh. Mahvedersen New York'ta kalamazsın." Sözleri havada uğursuz bir uyarı gibi asılı kaldı. "Bay Quinn'in şoförü Sam seni alacak."

Bir şeyler ters gidiyor. Polisin hata yapması mümkün mü? Şüpheliyim. Quinn'in soruşturması gerçekten hoşgörülü mü? Tekrar ediyorum, bundan şüpheliyim.

Altıncı hissim bir şeylerin ters gittiğini söylüyor ama Marcus aramayı bitirdiğinde bu düşünceyi sevincimin derinliklerine gömüyorum. Yüzüme o aptalca sırıtışın yerleşmesini engelleyemiyorum.

Ben kalıyorum.

Ben Manhattan'da kalıyorum.

Birine sarılmaya ihtiyacım var. Orla nereye gitti? Alışveriş yapanlar ve otel misafirleri etrafta dolaşıyor ama Orla ortalıkta yok.

Numarasını çevirirken ellerim titriyor. "Orla! Hemen kışını kaldır ve buraya gel."

Konuşmaya başlıyor ama sözünü kesiyorum. "Kalacağım Orla. Gerçekten kalacağım! Güvenlik soruşturmasından geçtim."

Hat boyunca gelen çığlığı on metre mesafedeki herkes duymuş olmalı. Beş kez "Şaka yapıyorsun" diyor ve ben de "Şaka yapmıyorum" diye tekrarlıyorum.

"Geliyorum! Sen telefonla konuşurken tuvalete gittim. Büyükkannenle konuştuğunu sanıyordum, onun sohbet etmeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Telefon kapanıyor. Telefonumu kulağıma dayayıp vitrindeki mankene deli gibi sırtıttığımı fark edene kadar uzun bir süre geçiyor. Sanırım o da gülümsüyor.

Ben sayıklıyor olabilirim.

Kızıl saçlarıma mükemmel uyum sağlayacak, işlemeli dantelli zümrüt yeşili iç çamaşırı giyiyor. Boynundaki uyumlu gerdanlık ise onu gördüğüm en seksi iç çamaşırı yapıyor.

Görünmez ipler beni ona doğru çekiyor. Belki de para biriktirip, kaldığım için şimdi satın alırım.

Orla yanıma geliyor ve kolunu tutuyorum. "Bununla çok seksi görünürüm. Sence de öyle değil mi? Kutlamak için satın alabilirim."

Ancak döndüğümde, kolun Orla olmadığını görüyorum.

Kaslı, sert ve hoş bir his veren bir malzemeyle sarılmış.

Üzerimde mavi gömlek ve yelek giymiş geniş bir göğüs belirliyor. Yukarı bakıyorum... daha da yukarı... ve öfkeli

bakışlarla karşılaşıyorum, kutup gözleri benimkilere bakıyor.
Vay.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attım. "Yani..."

Kolunu tuttuğum yere dik dik bakıyor ve homurdanarak kendini kurtarıyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve telaşla bakışlarımı kaçıyorum.

BENCE...

O...

Sadece sik.

Cam kırmak beni sersemliğimden çıkarıyor.

Şaşkınlıkla yerimden sıçrayıp etrafıma saçılmış küçük cam parçalarından uzaklaştım. Çantam omzumdan kaydı ve içindekiler yere saçıldı. Bunlardan biri de bardan "hatıra" olarak aldığım süslü kokteyl bardağıydı. Şimdi ise bin parçaya bölünmüş halde duruyor.

Ah, karma.

"Siktir," diye tısladım, küçük sabunların adamın ayaklarının etrafında farklı yönlerde yuvarlanıp sonra yerleşmesini dehşetle izlerken. "Çok özür dilerim. Arkadaşım olduğunu sanıyordum."

Yanaklarım sanki Ölüm Vadisi'nde güneşlenmişim gibi ağrıyor. Adama bakamıyorum.

Ona iç çamaşırıyla çok seksi görünüp görünmeyeceğimi sordum.

Otel banyosundaki malzemelerin yarısını tükettiğimi kimse fark etmeden önce sabunları çantama geri koymam gerekiyor.

Kırık camların arasından onları almak için çömeliyorum, camla nasıl başa çıkacağıma karar vermeye çalışıyorum. Ellerim beynimle iletişim kurmuyor. Sabunlarla hokkabazlık yapıyorum ve bazılarını çantama tıkmayı başarıyorum.

"Uzaklaş. Kendine zarar vereceksin," diyor üstümdeki gölge sertçe. Bu, içimde beklenmedik ürpertiler yaratan, alçak, pürüzlü bir Amerikan baritonu. Bu kadar testosteron salgılamak için devasa bir çift taşak gerekiyor olmalı.

Yukarı baktığımda buz gibi gözlerin bana öfkeyle baktığını görüyorum ve karnım öyle bir düşüyor ki, bugün ikinci kez kışımından düşeceğinden korkuyorum.

Benden epey büyük. Güçlü, erkeksi yüz hatları. Kalın, dalgalı, koyu kahverengi saçlar. Buz mavisi saçları, köşeli çenesi ve belirgin burnu onu acımasız gösteriyor. Vajinamın onaylayacağı bir yelek ve gömlek kombinasyonu.

Vay canına! Adam çok yakışıklı.

Bakışları yerdeki felakete kaydı ve kaşları çatıldı. Maske takıp resepsiyona dalıp soysam bile, daha az etkilenmiş görünemezdi.

Parıltıya rağmen, bakmayı bırakamıyorum.

Bir an bana baktıktan sonra arkamdaki birine başını salladı. Boynumu uzattığımda iri yapılı bir güvenlik görevlisinin bize doğru yürüdüğünü ve kulaklıkla konuştuğunu gördüm.

"Sadece sabun," diye homurdandım, gözlerimiz tekrar buluştuğunda. Bakışları bir şekilde aynı anda hem sıcak hem de soğuk olmayı başarıyor.

Bakışlarım yere düştü. Penisıyla göz hizasındaydım. Eminim ki o da vücudunun geri kalanı kadar büyük ve tehditkârdır.

"Kızım, dizlerinin üstünden kalk artık," diye homurdandı adam.

Kız?

"Hanımefendi, yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu arkamdan başka bir ses. Güvenlik görevlisi. Yüzündeki ifade, yardımın otelden dışarıya kadar eşlik edilmesi olduğunu söylüyor.

İki temizlikçi koşarak geldi.

"Çok üzgünüm," diye hırıltılı bir sesle, kırık camları süpürmek için eğilen temizlikçiye seslendim.

Utanç içinde, kibirli, tanrısal adama şöyle bir bakıyorum. Kolunda First Lady gibi giyinmiş, göz kamaştırıcı güzellikte bir esmerle çoktan uzaklaşıyor.

Neredeyse gözlerinin içine bakacak kadar uzun boylu ve adam bir seksen veya bir seksen olmalı. Stilettolar ve dar bir elbiseyle süzölmeyi zahmetsiz gösteriyor. Penguen gibi yürümüyor.

Tam ona göre bir eşleşme.

Bir anlığına mantıksız bir kıskançlık duygusuna kapılıyorum, çünkü elini onun beline koyup onu girişe doğru götürüyor.

Sonra midemde bir huzursuzluk büyüyor.

Bu gözleri daha önce görmüştüm.

O... Killian siktiğimin Quinn'i miydi?

DÖRT

Killian

Derin bir nefes vererek toplantı odamın kapısını itiyorum. "Bay Quinn." Alfred Marek koltuğundan fırladı ve suyunu dökmekten kıl payı kurtuldu. "Bunu yüz yüze halledebildiğimize sevindim."

Otuz dakika önce Maria ile öğle yemeğinden döndüğümde onu resepsiyonda gördüm.

Göbekli, kısa boylu bir adam. Açık mavi gözleri, benimkilere çok benziyor. Polonyalılar ve İrlandalıların ortak noktası. İster kömür madeninde ister ofiste çalışsın, takım elbise giyen tiplerden.

Gözlerinde çelik bir ifadeyle, tokalaşmam için elini uzattı. Avucunun nemliliğini hissetmesem kandırılabilirdim.

Yanında iki adam var, biri oğlu olmalı. Tıpkı benim gibi otuzlu yaşlarının ortalarında görünen oğlunun çenesi dimdik, eski usul kavgaya hazır.

"Bana Killian de." Elimi elinden çektim.

Marek rahatlamış görünüyor. "Alfred." Yaşlı adam bana gülümsüyor. "Ve bu da oğlum Alfred Jr."

Alfred Jr. mırıldanarak selamlıyor.

Marek, benden en uzaktaki üçüncü adama başını sallıyor. "Bu avukatım Mike Dempsey."

Dempsey, Brooklyn'deki bir oto yıkamada çalışan ve yerel telefon rehberinden buldukları birine benziyor.

Yönetim kurulu masasının başına geçip oturmalarını işaret ediyorum. "Ekibimin kendini tanıttığını umuyorum." Marek ailesinin karşısında, üniversiteden yeni mezun gibi görünen kıdemli bir avukat olan Sarah oturuyor.

"Gerçekten de öyle," diyor Alfred Sr., Marekler aynı anda otururken. "İtiraf etmeliyim ki Killian, toplantıyı kabul etmene şaşırdım. Çok meşgulsün. Eminim yetişkinler gibi bir

çözümüne varabiliriz, böylece çok fazla zamanını almamış oluruz."

Deri koltuğuma yerleşip başımı onaylarcasına salladım. "Tüm dikkatim sende."

Suyundan bir yudum alıp boğazını temizliyor. "Bay Quinn... Killian." Parmaklarını masaya kenetlerken dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Restoranımızın tarihini biliyor musunuz?"

Dostça bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Sanırım beni aydınlatacaksın."

"Brooklyn'deki bölgemizi ne kadar iyi tanıdığınızı bilmiyorum. Restoranımıza gelip bizi ziyaret edin. Harika ve gururlu Polonya toplumunu göreceksiniz..."

Sabırımı kaybetmemeye çalışıyorum ama konuşurken dikkatimin pencereden dışarı kaydığını fark ediyorum. Bana Brooklyn hakkında tarih dersi vererek kendine hiç iyilik yapmıyor.

"Gördüğün gibi, restoran topluluğumuzun bir araya geldiği yer. Babam bana devretti ve ben de elli yıl boyunca işlettim, böylece oğlum ve kızıma miras bırakmış oldum." Oğluna gururla kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Geliştirmeyi yeniden değerlendirmeni istiyorum, Killian. Oğlum. Düşün-"

"Bay Marek," diye araya girdi Sarah sertçe. "Sözleşmemiz avukatınıza iletildi bile."

Koltuğuma yaslandım ve nefesimi verirken sinirli bir homurtu çıkardım. Artık bu projenin küçük ayrıntılarını bitirmiş olmalıyız.

"Lütfen," diye gürledi Alfred'in sesi, ama hafif titremeyi gizleyemiyor. "İşletme sahibiyle konuşuyorum. Babayla baba. Senin de çocukların var. Bir gün işini onlara devretmek isteyeceksin." Duraksıyor. "Ona."

Araştırmasını yapmış. Ancak işimi devretmek için güzel kızım Teagan'ın bana "Senden nefret ediyorum"dan başka bir şey söylemesi gerekecek. Bunun ötesindeki her şey bugünlerde hayal gibi görünüyor.

"Üzgünüm Alfred. Bu kişisel bir mesele değil, ama gelişme devam ediyor. Zaten başladı."

"Bunun farkındayız," diye homurdanıyor Alfred Jr.. "Restoran penceresinden buldozerleri görebiliyoruz. Gürültü müşterilerimizi uzaklaştırıyor."

"Bu çok talihsiz."

Alfred Jr., beklediğim gibi tıslayarak karşılık verdi. Yumruğunu masaya vurarak su bardaklarının sallanmasına neden oldu.

"Dur oğlum," diye araya girdi babası, sert bir bakışla ona bakarak. Elini oğlunun elinin üzerine koyduktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Killian. Buldozerleriyle beni işsiz bırakıyorsun."

"Bu yüzden cömert teklifimi kabul etmelisiniz."

Yaşlı adamın beti benzi attı. "Ne yani... ne? Bu topluluğu gösterişli bir otel ve kumarhaneye mi mahvedeceksin?"

"JFK yakınlarında birinci sınıf bir arazi," diye sakince belirtiyorum, parmaklarımla masaya hafif bir sabırsızlıkla vurarak. "Çay içilecek bir toplum merkezi değil. Mantıklı ol."

"Otur evlat," diye çıkıştı Senior, Junior ayağa kalkarken. Oğlunun kolunu tutup onu zorla yerine oturttu. "Demek öyle mi? İki seçeneğimiz var. Ya geçim kaynağımızı sana satacağız ya da etrafımıza binalar inşa ederek onu mahvetmeni izleyeceğiz?"

"Birinci seçeneği seçmeni tavsiye ederim," diye net bir şekilde cevap veriyorum. "Bugün seninle mantıklı bir konuşma yapmayı bekliyordum."

Marek'e ailesine ömür boyu maddi istikrar sağlayabilecek bir paket teklif ettik ama o, gururu yüzünden bunu kabul edemedi.

Jr. Lehçe bir şeyler homurdanıyor.

"Bay Quinn," diye seslendi avukatları köşeden, muhtemelen aksesuar olan kağıtları sıkıca tutarak. Lanet olsun, işe yaramaz. Odada olduğunu bile unutmuşum. "Bize, Rahatsızlık Yasası kapsamında mahkemelerden ihtiyati tedbir kararı almaktan başka seçenek bırakmıyorsunuz."

Cebimde telefonumun titrediğini hissedip çıkarıyorum. Connor. Bir anlığına telefon tüm dikkatin merkezinde; Marekler için yeniden toparlanma fırsatı. Connor'ı iptal edip telefonu masaya geri koyuyorum, aptal oğlanın kendini bir vandal olarak görmesi ihtimaline karşı kollarının erişemeyeceği bir yere.

"Otel o arazide yapılacak. Hesaplarınız bizde; teklifim restoranın değerinden çok daha fazla," diye hatırlatıyorum. "Arsa için beş emlakçıyla açık artırmaya girmiştım. Diğerleri size benim teklif ettiğimin yarısını teklif etmeye hazırды. Bunu bir tehdit olarak değil, bir fırsat olarak görün."

"Gerçekten azizsin Quinn," diye tükürüyor Alfred Jr.. Masaya damlayan damlalara tiksintiyle bakıyorum. "Cam kutunda oturup, bizden üstün olduğunu mu sanıyorsun? Köklerini unutabileceğini mi sanıyorsun? Ailen yoktan var oldu."

"Bitirdin mi?" diye soğuk bir şekilde sordum. "Çünkü hayatını kendin için çok daha zorlaştırdın."

Güvenliği uyarmak için telefonuma dokunuyorum.

"Topluluğumuz buna izin vermeyecek." Alfred Jr. ayağa kalktı. "Adadaki tüm o zenginlerle birlikte yerle bir olacak. Queens'te desteğiniz yok, şimdi Brooklyn'de de yok."

Ona soğuk bakıyorum. Bunda yeni bir şey yok. Queens'te büyüdüm. Genlerimi miras aldığım Killian Quinn Sr., on mil yarıçapındaki her İrlandalıya göre, aşağılık bir adamdı. Ölü bir adamın uğurlama törenine bedava yemek için gelen ve sonra dul eşiyle yatan bir adamdı. Ne yazık ki ünü tüm aileye yayılmıştı. Neyse ki, ben ergenliğe girmeden önce vefat etti.

"Zaman doldu," diyorum, sesim düz. Telefonumu cebime koyup ayağa kalkıyorum, kapı çalınca sandalyemi geriye itiyorum. Bir güvenlik görevlisi kapıyı açıp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Bu dansı daha önce de yapmıştı. Arkasında iki güvenlik görevlisi daha var.

"Tedbir kararı al, protesto et, ortalığı havaya uçurmaya çalış. Bana karşı kazanamazsın Alfred." Jr. tam bir aptal

olduğu için Sr.'a sesleniyorum. "Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. Şimdi, izin verirsen, başka bir toplantım var."

Alfred Sr. ayağa kalkıp oğlunun yanına gidiyor. "Neredeyse senin için üzülüyorum Quinn. Bir topluluğun parçası olmanın ne demek olduğunu anlamıyorsun, değil mi?"

"Önce siz." Avuçlarımla onlara dışarı çıkmaları için işaret ederken, iki güvenlik görevlisi Mareklerle aramıza giriyor.

Sarah'ya ve ter içinde kalmış, ayağa kalkmış ve gitmek için sabırsızlanan hukuk asistanı çocuğa dönüyorum. "Sarah, Marek'ler pazarlık yapmayı reddettiği için ekibe inşaat aşamalarımızı değiştirmemiz gerektiğini bildir."

Biz onların etrafında inşa edeceğiz.

"Bir psikopattan neden farklı bir şey beklediğimizi anlamıyorum. Queens'teki herkes senin ne yaptığını biliyor," diye alaycı bir şekilde arkamdan konuşuyor Jr.

Herkes donup kalıyor.

Kelimeler parazitler gibi tenimin altında sızıyor.

Yavaşça ona doğru dönüyorum.

Gözleri kendinden memnun bir ifadeyle parlıyor, ayrılırken söylediği lafın bir tepkiye yol açmasından memnun.

Güvenlik görevlilerinin onu koridorda sürüklemesini engellemek için elimi kaldırıyorum, gözlerimi Junior'dan ayırmıyorum. "Bu tam olarak ne?"

Aramızda güvenlik görevlileri olmasına rağmen kaskatı kesildi, cesareti sarsıldı.

"Bırak oğlum," diye sessizce uyarıyor babası yanı başında.

Junior gözlerini kısıp dikleşti. "Sen en berbat pisliklerden birisin. O, çocuğunun annesiydi."

"Defol. Git. Siktir. Git!" diye hırladım dişlerimi sıkarak, içimde kabaran öfkeyi kontrol etmeye çalışarak. Gözlerimi kıstım, arkamdaki masanın kenarını tutarken parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

İşaretimle birlikte güvenlik ekibim Marekleri hızla uzaklaştırdı.

Koridorda gözden kaybolmalarını izliyorum.

Ailesini veya restoranını yıkmaktan hiç zevk almıyorum. Bu sadece bir iş. Ama o bunu kişiselleştirdi. Şimdi o lanet restoranını yıkıp, evinden görebileceği tek manzaranın kumarhanem olmasını istiyorum.

PA'm Mandy, izlediği yerden yaklaşıyor. Belki de sahneden ne kadar etkilenmediği konusunda daha fazla endişelenmeliyim.

"Yürü ve konuş Mandy," diyorum elimden geldiğince sakın bir sesle. Kahveyi elinden alıp ofisime doğru yürüyorum.

İnsanlar yolumuzdan çekilirken o da hafifçe koşarak peşimden geliyor. "Saat dörtte iki numaralı toplantı odasındasınız," diye başlıyor not defterine bakarak. "Sonra şehrin diğer tarafındaki beş onluk toplantınız için sizi bekleyen bir arabamız var. Ha, bir de New York Times aradı. Dante Carlo otel grubunun tasfiye edilmesiyle ilgili sizden bir alıntı istiyorlar."

Koridorda aniden durdum. "Neden benden fiyat teklifi istiyorlar ki?"

Mandy cevap vermeden önce bana tuhaf tuhaf baktı. "Çünkü sen Killian Quinn'sin."

"Tamam, halkla ilişkilerden bir teklif hazırlamasını ve bana sunmasını iste. Beş onluk görüşmeyi iptal et. Bu hafta dadı olmadığı için Teagan okuldan döndüğünde evde olmak istiyorum."

"Ama Bay Quinn—"

"Ama'sı yok."

Ofisime varana kadar yürürken dudağını ısırp başını sallıyor. "Kızınızın doğum günü için akşam yemeği rezervasyonu yaptırdım." Tekrar not defterine bakıyor. "Ha, bir de Bayan Dalton'ın kızına çiçek gönderdim."

"Güzel. Yeni kliniğe taşındı mı?"

Gülümseyerek başını sallıyor. "VIP muamelesinden çok hoşlanıyor. Ama Bayan Dalton en az iki ay Boston'da onunla kalmak istiyor."

Derin bir nefes alıyorum, sonra ofisimin kapısını itiyorum.

Anlıyorum. Benim de bir kızım var ve onun için her şeyi yaparım. Bayan Dalton'ın kızını ülkenin en iyi kliniğine nakletmek için çekleri imzaladım, maliyetine hiç dikkat etmedim. Önemi yok.

Ama Bayan Dalton'ın yokluğu beni yıllardır hiç olmadığı kadar endişelendiriyor ve iki kez vuruldum. Yıllardır Teagan ve benimle yatılı dadım ve ev yardımcım olarak çalışıyor. Ellili yaşlarının başında, çocuklarını büyütmüş akıllı başında bir İrlandalı kadın. Kızımınla yaşayan biri için ihtiyaç duyduğum dürüstlüğe ve sağduyuya sahip.

Teagan neredeyse on üç yaşında ve okulda olduğu için, ben eve gelene kadar sadece akşamları birine ihtiyacı oluyor. Teagan'ın ne kadar yetişkin olduğunu düşündüğü umurumda değil. Güvenlik ekibim genç kızlar için iyi bir arkadaş değil. Bu, onun hayatında daha anaç bir figür yaratmak için yaptığım korkunç bir girişim.

Ama uygun bir yedek bulmak tam bir kabus oldu.

Küçük kardeşim Connor bana doğru yürüyor. "Toplantılarından dönen ve pencereden atlamak ister gibi görünmeyen tek kişi nasıl oluyor da sen oluyorsun?"

"Teşekkürler Mandy." Gitmesi için başımı sallayıp Connor'a döndüm. "Eğlendiğine sevindim."

Duvara yaslandı. "Yani yaşlı adam imzalamayacak mı?"

"Sonunda imzalayacaklar. Yazık ki herkesin vaktini boşa harcıyorlar."

"Onunla neden konuşmaya zahmet ettiğini bilmiyorum."

"Ne diyebilirim ki? Ben iyi bir adamım," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum, bir yudum kahvemi yudumlarken. O piç kurusunun Harlow'un ölümü yüzünden benimle dalga geçtiğini söylemiyorum. "Bazen düşüncelerini söylemelerine izin verildiğinde kendilerini daha iyi hissediyorlar. Sessizce imzalamalarını tercih ederim."

"Sessizce imzalamalarını istiyorsanız, karşılıklarına sevimli birini koyun."

Ona ifadesiz bir şekilde bakıyorum.

Özel kalem müdürümüz Marcus sigara dumanı içinde yanımıza gelince kıkırdıyor. Onu istifaya zorlayabilirim.

Marcus, Connor'ı görünce kaşlarını kaldırdı. "Kafanı kazıtmışsın."

Connor kıkırdadı. "Killian fark etmedi bile."

"Elbette fark ettim," diye çıkıştım. "Connor'ın egosunu okşayıp ona yeni asker saç stilini ne kadar sevdiğimi söylemekten daha iyi işlerim var."

Connor bir kahkaha atıp kendini duvardan itiyor. "Aman Tanrım, bugün her zamankinden daha huysuz. Bol şans." Marcus'un sırtına vurup uzaklaşıyor.

"Sana gerçekten iyi bir haberim var," diyor Marcus. "Bayan Dalton'ın yerine geçecek mükemmel kişiyi buldum."

Kaşlarımla kalkıyor. "Öyle mi?"

"Bu sefer farklı bir stratejinin işe yarayacağını düşündüm. Umarım bu kadar çaresiz biri kaçıp gitmez."

"Umarım öyle olur," diye homurdandım. "Şu anki stratejin berbat."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benim görevim sadece sana bir dadı bulmak değil patron. Sonuncusunu ağılattın, ondan öncekini de Teagan gözyaşlarına boğdu."

Ona karanlık bir bakış attım. On yıldır benim için çalıştığı için şanslıydı.

"Pazar günü yenisiyle tanışabilirsin. Onu seveceksin; İrlandalı. Teagan üzerinde büyük bir etkisi olacak. Geçmiş kontrollerini yaptık. Uyuşturucu, hastalık, cinsel yolla bulaşan hastalık yok. Uyuşturucu. Terörizm kaydı yok." Sırtışı genişledi. "İrlandalı bir rahibeden daha temiz."

Bu kulağa ümit verici geliyor.

"Öncelik sıranız konusunda endişelenmeli miyim?" diye kuru bir şekilde sordum. "Sanırım bana İrlanda Mary Poppins'i bulmuşsun."

"Onu kendim daha iyi tarif edemezdim. Sanki daha önce tanışmışsınız gibi."

"Bana özgeçmişini ve inceleme sonuçlarını gönder." Birinin bu kadar çabuk taşınmasından rahatsızım ama çok az

seçeneğim var. Bayan Dalton'ın yokluğu son dakikaydı. Güvenlik ekibim de uyuz, terörizm veya başka bir şey gibi her türlü senaryoya hazırlıklı.

Duraksıyor, kahvesini yudumluyor. "Bayan Dalton'dan daha genç."

Ona sorgulayan bir bakış attım. "Ve?"

Omuz silkiyor. "Ve hiçbir şey. Hepsi bu. Sana sadece tüm gerçekleri anlatıyorum."

Ona şüpheyile bakıyorum.

BEŞ

Clodagh

Beşinci Cadde'deki kahverengi taş binaya bakıyorum, tepesine kadar altı kat sayıyorum. Her şeyi görebilmek için boynumu uzatmam gerekiyor. Eminim oradan Central Park'ın nefes kesici bir manzarası vardır.

Orla'yı düşünceli bir şekilde bırakıp, geri döneceğime dair söz verdim ve Bay Quinn'in şoförü Sam'in arabasına bindim. Siyah bir SUV'du ve kurşun geçirmez camlarla güçlendirilmiş karartılmış camları vardı. Sam de bunu memnuniyetle doğruladı.

Sean Amca'nın vefat eden eşi Kathy sayesinde, kolumdaki dövmelemleri örten uzun, çiçekli bir etek ve beyaz bir bluz giydim. Terli avucumu eteğime siliyorum. Çok iğrenç, Tanrı zavallı Kathy'nin ruhuna huzur versin. Genelde yoga pantolonu ve tişört giyiyorum, Dadı McPhee gibi giyinmiyorum.

Eşyalarımı sırt çantama tıktırmam sadece on dakika sürdü. Giysiler, cımbız, tıraş bıçağı, uçuk kremi, kızıl saçlarım için saç ürünleri ve Sean Amca ile Kathy Teyze'nin hayaletinin evde olduğunu bildiğim için kullanamadığım birkaç yetişkin oyuncağı.

Merdivenleri tırmanıp çift kanatlı kapıya ulaştım. Alice küçültme iksirini içtiğinde böyle hissetmiş olmalı.

Kapının iki yanında ağızları açık iki taş aslan heykeli nöbet tutuyor.

Midem gerginlikten ve heyecandan bulanıyor. Gerçekten buraya mı taşınyorum?

Koltuk altlarımı şöyle bir kokladım. Göğüslerimin arasında yumurta pişirebilirim. Biz İrlandalılar havadan şikayet etmeyi çok severiz.

Dışarısı otuz beş santigrat derece olmalı, ya da Amerikalıların dediğı gibi kırk beş santigrat derece. Öyle bir

şey işte; matematik hiç de benim güçlü yanımdı. Bu devasa malikanenin sahibi gibi değil. Matematikte ve diğer derslerde iyi olmadan milyarder olamazsınız.

Derin bir nefes alıp kapı ziline basıyorum.

"Tam adınızı söyleyin," diyor bir erkek sesi, parmağımı düğmeden çekmeden önce.

Bu sinir bozucu. Uşağı diğer tarafta mı bekliyor?

"Clodagh Kelly," her ismi yavaşça söylüyorum, sesimi nereye yönlendireceğimi bilemiyorum.

"Doğrudan kameraya bak." Uzun bir sessizlik oluyor. "Clodagh."

Vay canına. Telaffuzdaki doğruluk etkileyici.

Gözlerim kocaman açılıyor ve kamerayı arıyorum. İşte orada, kapı zili üzerinde parlak, yuvarlak bir nesne. Yüzüme odaklanana kadar hareket ediyor.

Filmlerde nükleer bombayla vurulduğum anlar bunlardı.

Dudaklarımı sımsıkı tebessümle, bir insanla mı yoksa elektronik bir cihazla mı konuştuğumdan emin olamayarak, kameraya doğru kaskatı duruyorum. Bir kapı zili için, ismimi hemen öğrendi. Hatta Killian Quinn'in kendisi bile olabilir; nasıl bir sese sahip olduğunu bilmiyorum.

"Retina taraması başlatıldı," diye bilgilendiriyor beni erkek sesi.

Zoraki gülümsememi bastırıyorum, izleniyor muyum diye merak ediyorum. Bu, JFK pasaport kontrolünden bile beter.

"Retina taraması tamamlandı" diye duyuruyor ses.

Bekliyorum. Şimdi ne olacak?

İçeriden kapıya doğru gelen ayak sesleri midemi bulandırıyor.

Çift kanatlı kapılar açılıyor ve...

O.

Elbette, onu beceriyorum.

Kaşları derin bir şekilde çatılırken gözlerimiz buluştu. Beyninin çalıştığını gördüm... hatırlamaya çalışıyordu... beni bulmaya çalışıyordu.

Bekliyorum.

O arktik gözlerde bir tanıma ifadesi belirlediği anda, sanki binlerce buzdağı tarafından parçalanmış ve beni yavaş yavaş dondurarak öldürmüş gibi cildim karıncalanıyor.

Kaşları daha da çatılırken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Tanrı yardımcım olsun. Manhattan'ların görüşümü bulandırdığını sanıyordum; Killian Quinn hatırladığım kadar sinir bozucu olamazdı. Aman Tanrım, daha da beter.

Çok iri, aşırı erkeksi ve kesinlikle korkutucu. Onu otelde gördüğümünden beri boyu uzadı mı?

Ağır bakışları üzerimde dolaşüyor, vücudumun her santimini tarıyor. Büyük F ile başarısız olduğum bir inceleme. Yüzüme indiğinde, Kathy'nin çiçek desenli eteği ve fırfırlı bluzu üzerimden çıkarılmış gibi hissediyorum.

Evet, beni hatırlıyor.

Sokağa geri dönme isteğine karşı koyuyorum.

"Bay Quinn?" diye zorlukla yutkundum. "Ben Clodagh Kelly."

"Sen," dedi sonunda, çenesi gözle görülür şekilde gerilerek.

"Ben. Şey, oteldeki o küçük olay için özür dilerim. Ben-"

"Daha büyük olmanı bekliyordum," diye araya girdi, sesi gözleri kadar soğuktu.

"Ah." Gözlerimi kırıştırdım, bu sorunu nasıl düzeltereceğimi bilemiyordum. "Özür dilerim?"

Elimi uzatmadan önce terli avucumu eteğime sildim. Marcus beni şimdi görseydi bu kadar emin olmayabilirdi.

Beni baştan aşağı süzdükten sonra çenesi daha da kasılıyor. Adam sanki kapıyı suratıma çarpacakmış gibi bakıyor.

Elimi avucunun içine alıyor.

Eli elimi kavrarken, gerginliğimi en parlak gülümsememin arkasına saklıyorum. Teniyle temastan nabzım biraz hızlanıyor. "Daha önce hiç kapı zili çalmamıştım."

Sanki beni görmek bile onu rahatsız ediyormuş gibi kaşlarını daha da çatı ve elimi bıraktı.

Eteğimin iç çamaşırını yavaşça arkamdan çekip rahatsız edici bir şekilde bir ayağımdan diğerine kaydım. "Şey..."

Beni içeri alacak mı? Birkaç eksik sabun yüzünden kovulursam, o zaman, aman Tanrım, beni bu dertten kurtaramaz mı artık?

"İçeri gel," diyor boğuk bir sesle. Sanki Manhattan adasında, hele evinde olmamı hiç istemiyormuş gibi. Kapıyı daha da açıyor ve ayaklarımı zorlayarak yanından geçip fuayeye giriyorum.

Vay canına! Her şey kocaman. Ve beyaz. Kendimi karınca gibi hissediyorum.

Dönüp tüm o ince ayrıntıları incelemek istiyorum: avize, bembeyaz basamakları olan büyük merdiven, pervazlar, kapı çerçeveleri ve yalamaya yetecek kadar temiz görünen mermer zemin.

Kapı kolları bile Modern Sanat Müzesi'nden fırlamış gibi. Biliyorum; buraya gelirken yanından geçtim. Oda, New York'ta geçen bir filmde fırlamış gibi.

Killian ya da Bay Quinn, çünkü bana ona nasıl hitap edeceğimi hiç söylemedi, merdivenlerin solundaki bir kapıya doğru yürüyor. Sanırım onu takip edeceğim.

Yürürken sihirli bir şekilde çift kanatlı kapılar açılıyor. Demek milyarderler böyle yaşıyormuş? Kapı açmak gibi sıradan işlere zaman harcamaya gerek yok.

"Eviniz çok güzel," diyorum nefes nefese, keşke daha anlamlı bir şey söyleyebilseydim.

"Teşekkür ederim," diye cevaplıyor sertçe. "Bu bir Bosworth tasarımı."

Ne dediğini anladığımı varsayarak, beni devasa beyaz koltukların ve benden çok daha uzun bir şöminenin olduğu, göz alıcı derecede gösterişli bir salona doğru götürürken bir "ooh" sesi çıkardım.

Odadaki en dağınık şey benim.

Koltuklardan birini işaret ediyor. "Otur."

Kendimi kanepeye bırakıyorum ama ayaklarım yere değmiyor. Sakin görünmeye çalışarak öne doğru kayıyorum

ve koltuğun kenarına oturuyorum.

Quinn karşımdaki kanepeye yerleşiyor. Kollarını kanepenin iki kenarına dayayıp kalın bacaklarını iyice açarak beni tekrar eleştirel bir bakışla süzmeye başlıyor.

Takım elbise gitti. Şimdi koyu mavi kot pantolon, siyah tişört ve spor ayakkabı giyiyor. Yani spor ayakkabı.

Naylon kumaşı sayesinde tenime yapışan eteğimin içinde kıvranıyorum.

Marcus bu işi çoktan halletmiş gibi gösterdi ama potansiyel patronumun bana bakışını görünce artık o kadar emin değilim. Kalbim göğsümde öylesine hızlı atıyor ki, sanırım duyabiliyor.

"Kaç yaşındasın?"

"Bir röportajda bunu sormanın yasak olduğunu sanıyordum," diye espri yaptım uysalca.

Gülümsemiyor. "Kan grubunuz da dahil olmak üzere tüm bilgileriniz dosyamda. Bana zaman kazandırıp sadece soruyu cevaplamanız ikimiz için de daha iyi olur."

Boğazımı temizleyip daha ciddi bir şekilde cevap veriyorum. "Neredeyse yirmi beş."

"Daha genç görünüyorsun," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

"Ah, tamam... şey... teşekkürler?" Gençlere karşı ne garezi var?

Bir an daha geçiyor ve kaşları çatılıyor. Aniden ayağa kalkıyor, ben de neredeyse aynısını yapacaktım ki beni geri çağırıyor. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerek. Rahatınıza bakın. On dakikaya dönerim."

Cam kapılardan geçip başka bir odaya girdiğini ve kapıyı çarparak kapattığını izliyorum. Midemde bir huzursuzluk oluşuyor.

Eve dönüş uçak biletiyle New York'taki hayat arasındaki fark bu işte. Quinn'in beklediği gibi olmadığım apaçık ortada. Kathy'nin eteğindeki güllerin üzerinde boş boş daireler çiziyorum. Belki de bu, ölmüş bir kadının eteğini ödünç alıp ona iğrenç demenin bir tür karmasıdır.

Bu huysuz tavır, otelinden sabun ve bardak çaldığım için mi? Yoksa idrar tahlilimde bir şey mi buldu? Aksanım mı? Çoğu Amerikalı buna bayılır. Birkaç kez sarhoşken evlenme teklifi aldım.

Telefonda biriyle konuşurken hâlâ suratım asık bir şekilde onu gizlice süzdüm.

Çok heybetli, çok yoğun, çok sert. Çok fazla yer kaplıyor.

O çok... büyük.

Tırnağımın birini ısıyorum. O çiğnenince diğerine geçiyorum. Orada ne yapıyor? Göçmenlik bürosundan falan mı bahsediyor?

Aniden dönüp bakışlarımın ağırlığını hissediyormuş gibi bana sertçe baktı. Dudakları kıpırdasa da, odağı hâlâ bendeydi.

Keşke dudak okuyabilseydim ama çenesindeki tik işaret dilinden daha iyi.

Siktim.

Yenilmiş bir şekilde deri koltuğa gömüldüm, sihirli bir şekilde beni yutmasını diledim.

Hoşça kal New York. Merhaba Belfast.

Kapılar ardına kadar açılıyor ve odaya geri girip, sinirli bir homurtuyla önümdeki kanepeye gömülüyor. "Yerine geçtiğin ev hizmetçisinin onlarca yıllık deneyimi var. Senden de aynısını beklerdim. Kızımdan neredeyse büyüksün." Bana, uyutulması gereken iki başlı bir canavarmışım gibi bakıyor.

Bu adamın yüz­süz­lüğü.

Yakışıklı yüzüne bakıp, keşke işini o seksi kıcına sokmasını söyleyebilseydim diye düşünüyorum. "Saygılarımla efendim, ama kızınız daha ergenlik çağında. Ben yetişkin bir kadı­nım," diyorum açıkça. "Yaşım beni beceriksiz kılmıyor."

Mavi gözlerinde öfke parlıyor. Quinn, meydan okunmasından hoşlanmıyor. "Bu kişiyi kızım­la aynı çatı altında, evime taşıyorum. Ev işi yapıyor olması önemli değil. Olumlu bir rol model olmalarına ihtiyacım var. Bunu hafife aldığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır," diyorum kısaca. "Hiçbir şeyi hafife almamalısın dostum.

"Peki neden kendinizi bu işe uygun görüyorsunuz, Bayan Kelly?"

Birbirimize bakıyoruz, aramızdaki gerilim canlı bir tel gibi akıyor.

Kendime bir daha kimsenin beni değersiz hissettirmesine izin vermeyeceğime dair söz verdim.

"Clodagh," diye meydan okurcasına düzelttim. "Milyarder olmayabilirim Bay Quinn, ya da çocuk bakımı diplomam olmayabilir, ama bu güvenilir bir eleman olmadığım anlamına gelmez."

"Buna karar verecek olan benim."

Adamı kandırmaya çalışmanın bir anlamı yok, bu yüzden bildiğimi söyleyeceğim. "Pekala. Tamam, bir bakıcı olarak çok fazla deneyimim olmadığını kabul ediyorum, ama üç gürültücü küçük erkek kardeşin yetiştirilmesine yardım ettim." Çok deneyim, bu durumda deneyimsiz olmak anlamına geliyor.

Cevap olarak homurdanıyor, konuşmamın etkili olmadığını açıkça belli ediyor.

"Aslında eğitilmiş bir marangozum." Tepkisini kontrol etmek ve bunu nasıl önemli kılacağımı düşünmek için kısa bir an duruyorum. "Çok büyük bir başarı gibi görünmeyebilir ama meslek sahibi bir kadın olarak iyi bir rol model olduğumu düşünüyorum." Nefes almak için duruyorum. "Ve Marcus dün birine ihtiyacın olduğunu söyledi, ben de bugün başlayabilirim."

Hareketsiz kalıp nefesimi tutuyorum, bakışlarımı ilk kaçıran kişi olmak istemiyorum. Mücadele etmeden pes etmeyeceğim.

"Marangoz mu?" diye tekrarlıyor, sanki beni tam olarak duymamış gibi kısık bir sesle.

Yerimde durup gözlerinin içine bakıyorum. Daha önce marangozluğun kadınlara göre olmadığını düşünen şovenistlerle karşılaşmıştım. "Evet, doğru."

İkimiz de bakışlarımızı kaçırmıyoruz. Hiçbirimiz gözümüzü kırpmıyoruz.

Hadi bakalım Quinn. Sana meydan okuyorum.

"Hayranlık uyandırıcı."

Söylemeye cesaret edebilir miyim... saygılı mı geliyor? Şaşkına döndüm.

"Nasıl marangoz oldun?" diye soruyor, gerçekten meraklı bir ifadeyle.

"On altı yaşındayken okulu bıraktım." Eteğimdeki bir ipliği dalgın dalgın çekiştirdim, endişeliydim. "Kitap kurdum diyemem ama bir şeyler üretmeyi severdim. Zihnime daha çok uyuyordu. Okuldan sonra bir mobilya mağazasında yöneticilik işi buldum ve marangozların çalışmasını izledim. Sonra da basit mobilyalar yaparak ortalığı karıştırmaya başladım. Belfast Met'in marangozluk kursuna kabul edildiğimde inanmadım." E-postayı aldığım günü hatırlayarak gülümsedim.

"Portföyünüzü görelim."

"Portföyüm mü?" diye yavaşça soruyorum.

"Evet, yarattığın parçalardan bazıları," diyor daha az sabırla, sanki havadan bir portföy yaratacakmışım gibi elleriyle işaret ederek.

Buna hazırlıklı değildim ama ona fotoğrafları göstermek için telefonumu çıkardım. Her bir fotoğrafta gezinirken, ifadesini anlamakta zorluk çekerken huzursuzca izledim. Çiğneyecek tırnağım kalmadı. Yakında onunkine başlamam gerekecek.

"Yakında Etsy mağazası gibi daha profesyonel bir şey kurmak istiyorum," diyorum, hiçbir tepki vermediği için giderek daha fazla moralim bozuluyor.

Ekrandan başını kaldırıp baktı. "Neden kendi işini kurmayı denemedin?"

"Yaptım." Koltuğumda kıpırdandım. "İşe yaramadı."

Lütfen bırak artık. Ben senin çocuğuna bakmak ve temizlemek için başvuruyorum, sana yeni bir mutfak yapmak için değil.

"Neden?"

Aman Tanrım. "İş ortağımla anlaşamadık."

Eski sevgilim geçen yıl beni bir iş kurmaya ikna etti; hiç cesaret edemeyeceğimi düşündüğüm bir iş. Birkaç yıl bir mobilya mağazasında özel yapım dolaplar üreterek çalışmıştım ve o bana bir planla geldi. Rüya takımı olacaktık. Ben yaratıcı ellerdim; o iş zekasıydı. Parayı o yönetecekti.

Ve oğlum, parama çok iyi baktı.

Ona safça iki bin dolar verdim. Pazarlamaya yatırım yaptığına dair saçma bir bahane uydurdu, sonra da birkaç ay sonra beni terk etti.

Kadın marangozlar adına ben başarısız oldum.

Şimdi çok bitkinim. Amerika'ya gitmemi sağlayan şeylerden biri de bu. Evde herkes başarısız işimi biliyor.

"Hedef kitleniz değilim ama iyiler." Telefonu bana geri veriyor ve biraz daha rahat bir nefes alıyorum. "Hakkınızda bilmem gereken başka bir şey var mı Bayan Kelly? Sıra dışı hobileriniz? Çünkü siz söylerseniz işler daha kolay ilerler."

"Hayır," diyorum, gülünç sabıka kaydımı düşününce nabzım hızlanırken. "Ben oyum. Ben basit bir kıyım."

Uzun ve rahatsız edici bir an boyunca beni süzdü. "Eğitimli bir marangozsun, ama mesleğini bırakıp ev hizmetçisi pozisyonuna başvurdu," dedi, tek kaşını kaldırarak.

"Vazgeçmedim," diye karşılık verdim sinirle. "Uzun vadeli planım, New York'ta sevdiğim işi yaparak bir hayat kurmak. Sadece A'dan Z'ye adımları çözmem gerekiyor."

"İş çok zorlu. Sürekli göreve hazır, evde asistan olarak çalışacaksın. Marangozluk yapacak vaktin olacağını düşünüyorsan, hemen kapıdan çık. Sana her zaman emrime amade olman için para ödüyorum."

"Her zaman emrinizdeyim Bay Quinn," diye cevap veriyorum hiç tereddüt etmeden.

Gözlerimiz buluştu. Hiç kimse o dudaktan gülümsemeyi çıkarmayı başarabildi mi? Quinn'in sakinleşmeyi öğrenmesi gerek. Yoga yap. Yüz yogası yap.

"Marcus belli ki sende bir şeyler görüyor..."

Sinir enerjimi öksürükle örtmeye çalışırken nabzım fırlıyor. Bu konuda Quinn kadar ben de karanlıktayım.

"Ve onun kararına güveniyorum." Quinn oturup rahatlayarak koltuğuna yaslanıyor, bir bacağını diğerinin üzerine atıp dizinin üzerine koyuyor. "Haftada beş gün çalışıyorsun ama esnek olmalısın. Personelim proaktif, titiz ve inisiyatif kullanmasını istiyorum. Buna ev çalışanlarım da dahil. Belirli bir saatte bir yerde olman gerektiğini söylersem, on dakika önce orada olursun. Senden bir şey yapmanı istersem, bunu bir kez isterim."

Eğer bana bunu söylüyorsa, hâlâ yarışta olduğum anlamına mı geliyor?

"Evet efendim!" Avuçlarımı eteğime bastırıyorum. Sanki askere alınıyormuşum gibi hissediyorum.

"Her şey dahil, kendi yaşam alanınız olacak," diye ağır ağır konuşuyor. "Yemek ve masraflar maaşınıza ek olarak karşılanacak."

Tepki vermemeye çalışıyorum. Ya da yerde bayılmamaya. O maaş artı fatura yok... Amerika Birleşik Devletleri'nin en zengin dadı hizmetçisi olacağım.

Quinn anlaşılmaz ifadelerde usta. O poker suratıyla kumarhane sahibi olmasına şaşmamalı. Ev güvenlik sistemi bana daha fazla duygu gösterdi.

Ben mi? Tam tersiyim. Tüm sırlarımı ortaya döken bir yüzüm var.

"Denetimli serbestliktesin."

"Elbette." Nefes nefese başımı sallıyorum. Başardım. Lanet olsun, işi aldım. "Ne kadar süreliğine?"

"Gerekli gördüğüm sürece." Kanepeden kalkıp pencerenin yanındaki büyük cam masaya doğru yürüyor. Büyük, ciltli bir kitapçık ve telefon aldıktan sonra geri dönüp bana uzatıyor. "Bu, uzun süredir yardımcım olan Bayan Dalton tarafından hazırlanmış kullanım kılavuzunuz. Tüm görevlerinizi burada listelenmiş olarak bulacaksınız."

Elleri ceplerinde, her hareketimi izleyerek tepemde dikilirken, endişe verici kalınlıktaki kılavuzu elime alıyorum.

Bu onun penisiyle göz hizasına geldiğim ikinci sefer.

"Çok ayrıntılı," diye mırıldanıyorum, sayfaları okumadan karıştırırken. İnsanların önlerinde bir şey okumamı istemelerinden nefret ediyorum.

"Takımımдан beklediğim bir kalite. Bunu aklınızda bulundurun."

"Evet, elbette. Kesinlikle." Dudaklarım gergin bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bunu hazmedeceğim."

"Yarın sabah başlayacağın için bu gece lütfen." Kaşları kalktı. "Erkek arkadaşın var mı? Kız arkadaşın?"

Başımı sallıyorum, kızarıyorum.

Elleri ceplerinde, ayağa kalkıp pencereden dışarı bakıyor. "Çıkacağın herkes güvenlik kontrolünden geçecek. Çıkacağın kişi bu evin dışında olacak. Erkeklerin kalmasına izin vermiyorum, personel lojmanlarında bile. Kızım için bu katı bir kural."

"Elbette." Bekârlığa, Upper East Side'da bir müstakil evde yaşamak anlamına geliyorsa katlanabilirim. Killian Quinn ile aynı çatı altında yaşamak yeterince korkutucu.

Tekrar bana döndü. "Çalışanlarıma çok güvenirim, ama bu güveni zedellerseniz, güvenlik personelim birkaç dakika içinde burada olur. Tesisin her yerinde kameralar var."

"Her yerde mi?" Quinn'in güvenlik ekibinin gözü önünde tuvalete gitmiyorum. "Hatta tuvaletlerde bile mi?"

"Hayır, banyolar değil. Yaşam alanlarınız da muaf."

Odanın etrafına endişeyle göz gezdiriyorum. "Ama sürekli izleniyor olacağım, değil mi?"

"Hayır." Pencere pervazına yaslanırken dudakları kıvrıldı. Gülümsemeye en yakın gördüğüm şey buydu. "Bu istisnai bir durum. Güvenlik benim ve Teagan'ın olduğu kadar sizin de yararınıza, Bayan Kelly. Evdeki her odada bir panik butonu var. Ekibim size acil durum çağrısını nasıl yapacağınızı gösterecek. Ayrıca tehlikedeyseniz ekibimi anında uyarmak için telefonunuza bir uygulama yükleyeceksiniz."

"Panik butonları mı?" diye tekrarlıyorum şaşkınlıkla.

"Halkın gözü önündeyim. Bu işin doğasında var," diyor kuru bir sesle. "Burada kendini güvende hissetmeni istiyorum."

Ondan hissettiğim ilk şefkat duygusuydu bu.

"Güveninizi sarsacak hiçbir şey yapmayı planlamıyorum, Bay Quinn."

"Birbirimizi anladığımıza sevindim." Yanımdaki telefonu işaret ediyor. "Bu senin. Her zaman yanında taşımanı bekliyorum."

Arkamdan biri kapıyı tıklattı. Dönüp çift kapının açıldığını gördüm ve beni Queens'ten getiren o iyi İrlandalı adam Sam içeri girdi. "Patron."

Quinn ona başını sallayıp bana döndü. "Sam seni stüdyona götürecekt."

Kendini çıkıntıdan aşağı itiyor ve ben de ayağa kalkmam gerektiğinin işaretini alıyorum.

"Teagan büyükannesinin evinde, bu yüzden şu anda onunla görüşemezsiniz. Sam size yaşam alanınızı gösterecek ve mülke girişinizi ayarlayacak. Akşamın geri kalanına yerleşmeniz sizin elinizde, Bayan Kelly."

İkinci adımın onun derin, hırıltılı sesinde yankılanması hoşuma gidiyor olsa da...

"Lütfen bana Clodagh deyin. Kimse bana Bayan Kelly demesin."

"Clodagh."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Güçlü çenesinin üzerinde elini gezdiriyor. "Bana Bay Quinn deyin."

Gülmeye başlıyorum, sonra onun hiç de eğlenmediğini fark ediyorum. "Ah. Özür dilerim, şaka yaptığını sanmıştım."

"Komedyene benziyor muyum?"

Bunun cevabını mı istiyor? Sinirlerim bozuldu.

"Hayır, Bay Quinn," diyorum boğuk bir sesle. "Sizin için çalışmayı dört gözle bekliyorum. Patron."

Ağzının köşesi hafifçe seğirdi. "Yarın sabah saat beşte görüşürüz."

Dur, ne?

Konuşmamız boyunca, belki de bininci kez tepki vermemeye çalışıyorum.

Sabahın beşinde ev işlerinde yardımcıya kimin ihtiyaı var? Sanırım cevaplar kılavuzda.

Killian kısa bir baş sallamayla uzaklaşıyor.

"Hazır mısınız?" Sam bana seempatik bir şekilde gülümsüyor.

Çok seempatik bir şekilde.

ALTI

Killian

Zümrüt gözlü, kızıl saçlı, minik sabun hırsızına haftanın sonuna kadar süre veriyorum.

YEDİ

Clodagh

Sam beni girişteki güvenlik sistemini programlamak için güvenli bir odaya götürüyor ve böylece konağa girebiliyorum. Başparmağımı tarayıcıya bastırıp cihaz retina desenimi okurken hareketsiz kalıyorum.

Daha önce hiç bir evin kilidini gözlerimle açmamıştım.

En azından anahtarlarımı kaybetme ihtimalim yok.

"Yeni evini görmeye hazır mısınız?" diye sırıttı Sam. Tedirginliğim onu eğlendiriyor gibi görünüyor.

Giriş ışıkları yanıyor ama Killian ve kızının alt katta hiçbir izi yok ve rahatladım. Onu görmeden önce bu kılavuzu okuyup neyle uğraştığımı anlamak istiyorum.

Sam'i çift merdivenin yanından takip edip koridordan alt kata inen başka bir merdivene doğru ilerliyorum.

"Zindan," diye yarı şaka yaptım Sam'in arkasından inerken.

Işığı yakıyor ve... aman Tanrım.

Quinn, alt kattaki personel odalarından da kısmamış. Sam'i takip ederek güzel, kırmızı tuğlalı bir oturma-mutfak alanına giriyorum. Burası New York'ta loft tarzı yaşam ilanlarında yer almalı.

Çantamı kanepeye bırakıyor.

"Vay canına," diyorum yüksek sesle, arkamı dönerek. Bu daireyi kiralamak ayda binlerce dolara mal olur. "Burada... tek başıma mı yaşayacağım? Yani... hepsi benim mi?"

Hafif bir gülümsemeyle buzdolabına yaslanmış olan Sam'e dönüyorum.

"Hepsi senin, Clodagh."

"Sik beni," diye nefes aldım. Orla burayı görünce çıldıracak.

Güçlkle yutkunarak odanın her ayrıntısını inceliyorum. Bodrum katlarının karanlık ve kasvetli olacağını hep

düşünürdüm. Bu katta yumuşak mobilyalar ve beni yere kıvrılıp hiç çıkmamak isteyen kabarık beyaz bir halı var. Bu alan, büyükannemin memleketindeki arkadaşları için çevrimiçi yoga dersleri düzenlemek için mükemmel.

Ve Quinn'den saklanmak için güzel bir yer.

"Yeni patronum her zaman bu kadar ciddi mi?" diye soruyorum Sam'e salonda dolaşırken.

"Evet. İşlerin belli bir şekilde yapılmasını bekliyor."

"Onun yolu."

"Hızlı öğreniyorsun." Sırtıttığını görmek için ona baktım. "Bayan Dalton'dan çok farklısın. O çok daha fazla," - duraksadı- "anneciğim."

"Şey, Sam? Yeni iş unvanım göz önüne alındığında bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu bilmiyorum."

"Sadece bir gözlem."

"Beni o seçmedi," dedim sessizce, denemek için kanepeye çökerken. "Beni, onun için çalışan Marcus seçti."

"Hıh." Sam kaşlarını çatarak bakışlarını yere dikti.

Bir açıklama bekliyorum ama hiçbir şey alamıyorum. "Bana güven vermiyorsun," diye homurdanıyorum. "Hem daha işe başlamadım bile."

Başını sallayıp sırtıttı. "Özür dilerim. Onu etkilemenin bir yolunu bulacağından eminim."

Killian Quinn'i etkilemek mi? Hannibal Lecter'ı etkileme şansım daha yüksek. Onun gibi adamlar, henüz her şeyini yoluna koymamış benim gibi kızlarla ilgilenmez.

Ben öyle demiyorum.

"Dublinli misin?" diye soruyorum, konuyu değiştirerek. Dublin aksanına bayılırım.

"İyi tahmin." Gülümsedi ve odanın karşı tarafına geçip bana yaklaştı.

Sam'i gizlice inceleme fırsatını değerlendiriyorum. Yakışıklı; klişe, yakışıklı bir İrlandalı erkek. Tatlı çillerle bezeli teni ve parlak mavi gözlerini tamamlayan dağınık kahverengi saçları var. Tahminimce otuz yaşında. Amerikalı kızlarla arası iyi olmalı. Patronundan çok daha çekici.

"Kuzeyli aksanın Belfast'a yakışmayacak kadar yumuşak. Sanırım kırsaldansın. Fermanagh, değil mi?" diyor.

Etkilendim. "Yeterince yakın." Sırıttım. "Donegal. Daha kuzeye gidersen Atlantik'tesin."

Kıkırdadı. "Hiç o kadar kuzeye gitmedim."

"Komik olan şu ki, Dublinlilerden daha çok Amerikalı turist ağırılıyor," diyorum. "Ne kadar zamandır New York'tasın?"

"Yaklaşık altı yıl."

Yani Sam yasal. Quinn için çalışıyorsa elbette yasaldır. "Peki Killian Quinn için ne kadar süredir çalışıyorsun?"

"Beş yıl."

Ah. "Onu iyi tanıyor olmalısın."

Tekrar hafifçe kıkırdıyor. "Bay Quinn'i gerçekten tanıyan kimse olduğundan emin değilim. Kardeşi Connor hariç."

"Ama o adamla beş yıl hayatta kaldın." Yüz ifadesini inceledim. "Kovulmamamı sağlayacak bir tavsiyen var mı?"

"Sadece onun sağ tarafında kal."

Koltuğuma yaslanıp homurdandım. "Biraz kabarık olmuş. Daha elle tutulur bir şeyin var mı?"

Sırıtarak bana hızlıca bir bakış attı. "Özür dilerim Clodagh. Sanırım kolay olsaydı bu kadar çok insanı kovmazdı."

Yani duymam gereken bu değildi.

Yatağı deneme zamanı. Oturma odasının kapısı yatak odasına açılıyor.

"Sen de burada, evde mi yaşıyorsun?" diye merakla sordum, arkamdaki yatak odasına giren Sam'e dönerek.

Başını sallıyor. "Birkaç kapı ötede oturuyorum. Bay Quinn'in sokakta birkaç evi var. Güvenlik görevlilerinin çoğu yakınlarda oturuyor." Gözlerimiz buluşuyor. "İhtiyacın olduğunda yeterince yakınım."

Bu beni rahatlatmıyor. Kalabalıkta güven var. "Öyleyse neden burada yaşıyorum da diğer çalışanlarla değil? Neden tek başımayım?" Yatağa çöküp yatağı test ediyorum. Ölü gibi uyuyacağım.

Zıplamamı izliyor, sonra utangaç bir şekilde gözlerini kaçırıyor. "Onun ve Teagan'ın temizlik ve yemeklerini

yapıyorsun. Eğer Teagan bir şey isterse," -duraksıyor- "herhangi bir şey, o zaman atlayabilecek kadar yakın olmalısın."

Zıplamanın ortasında donakaldım. Teagan şımarık gibi görünüyor. "Dadı olmak için biraz yaşlı." On iki yaşındayken neler yaptığımı düşününce... aman Tanrım.

"Milyarderler farklı düşünür." Yatağa bıraktığım kılavuza doğru başını sallayıp sırtıttı. "Eminim Bayan Dalton o el kitabındaki her şeyi anlatmıştır. Ben de gitsem iyi olur. İyi bir uyku çek Clodagh." Duvardan uzaklaşırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İhtiyacın olacak."

"Şaka değil." Parmaklarım kılavuzu daha sıkı kavlıyor. "Neden bu kadar erken kalkıyor?"

Omuz silkti. "Uyuyarak milyarder olunmaz."

"Milyarder olmanın asıl amacının bu olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım.

Sam yerleşmem için beni yalnız bırakıyor. Yerleşmek derken, küçük çantamdaki kıyafetleri gardıroba boşaltmak için beş dakika harcamaktan bahsediyorum.

Sonra yatağa doğru yüzüstü atladım, ellerimi ve bacaklarımı savurdum ve derin, boğazdan gelen bir Yee-haw sesi çıkardım.

Bu gerçek olamaz. Banka hesabınızda bir milyon sıfır olmadan Beşinci Cadde'de yaşamak pek de uygun değil. Bu bir hayal.

Sırtüstü dönüp tavana bakarken uzun, hayalperest bir iç çektim. Bu yatakta deniz yıldızı gibiyim ve ayaklarımla kollarım yanlara ulaşamıyor. Yatak, sanki sıcak bir küvette yüzüyormuşum gibi hissettiriyor. Belki de Quinn'in bu kadar erken kalkabilmesinin sebebi budur.

Elbette, üç ay boyunca işe alınan işçi olacağım ve sonra yine aynı vizesiz boktan senaryoya geri döneceğim...

Ama şimdi buradayım.

Örtülerin üstünde tamamen giyinik halde uyuyabilirdim... ama üstümdeki ışık lamine kitapçığa yansiyordu.

Önce iş, sonra zevk. Kendimi yemyeşil yastıklara yaslayıp ilk sayfayı çeviriyorum ve midem bulanıyor.

Lanet şey, İncil kadar büyük. Bu bütün gecemi alır. En azından dijital metinlerde metinden sese dönüştürme veya yazılımımı kullanabiliyorum, ancak basılı metinlerde bu kadar kolay işlem yapamıyorum. Bir şeyi rahatça anlayabilmem için üç kez falan okumam gerekiyor.

Kelimeler arası boşluklar çok sıkışık. Yazı tipinden nefret ediyorum. Her yerde altı çizili ve italik yazılar var. Bu yüzden basılı metinleri okumaktan nefret ediyorum. Çoğu disleksi dostu değil.

Okuma kalemim, bu canavar gibi uzun romanlarda değil, az miktarda metinde daha iyi. Satır satır okuyor ama bu sonsuza kadar sürüyor.

Sayfaları karıştırırken, resimlerle dolu tomarlarca metin görüyorum. Quinn, evini temizlemek için bu gülünç derecede ayrıntılı kılavuzu gerçekten de hizmetçisi Bayan Dalton'a mı yazdırdı?

Belki de hepsi yalandır. Central Park yakınlarındaki bir mezarlığın yanından geçerken, varışımın iki gün önce ölen Bayan Dalton'ın adının yazılı olduğu bir mezar göreceğim.

Kılavuz bölümlere ayrılmıştır: çalışma haftası programı, detaylı ev düzeni, diyet gereksinimleri, sağlık ve güvenlik, emniyet ve acil durum irtibat kişileri.

'Quinn ailesinin haftalık programı' başlıklı ilk bölüme geri dönüyorum.

Pazartesi. Quinn sabah 5'te kalkıyor ve koşuya çıkmadan önce proteinli smoothie'sinin ve kahvesinin hazır olmasını bekliyor. Yüksek proteinli kahvaltısının sabah 6'da hazırlanması gerekiyor. 6:30'da işe gidiyor.

Sabahın 5'i. İğrenç.

Üzerinde birkaç kez kalemi gezdiriyorum, arızalı olmasını umuyorum.

Sadece utanç yürüyüşüne çıkacaksam veya uçağa yetişmem gerekiyorsa sabah 5'te kalkarım. Pazartesiler, gereksiz bir işkence eklemekten bile yeterince zor. Milyarder

beyinleri, normal bir işçi sınıfı insanından farklı şekilde yapılandırılmış olmalı.

Teagan sabah 7'de uyanıyor ve 7:20'de kahvaltısını hazırlamam gerekiyor ki 7:45'te çıkabilsin. Okula götürmesi için ona sağlıklı bir atıştırmalık kutusu hazırlıyorum.

Böylece baba-kız sabahları birbirlerini göremiyorlar bile.

Quinn ailesi için her şeyin planlandığı ayrıntılı bilgilerin yer aldığı sayfaları yavaşça tarıyorum.

Her şey en ince ayrıntısına kadar planlanmış. Her kahvaltı, her akşam yemeği, her akşam, her aktivite.

Teagan okul sonrası o kadar çok aktivite yapıyor ki, ona bakıcılık yapmama neredeyse hiç gerek kalmıyor. Akşam yemeğinden önce ödevlerini yapıp yapmadığını kontrol etmem ve bitirdiğinde kontrol etmem gerekiyor. Neyse. İlk zamanlar okulda pek iyi değildim.

Peki ya Quinn'in çok fazla içip kafasının kışından dışarı çıktığı günler? Ya da dışarıda sağanak yağmur yağarken koşmaya cesaret edemediği zamanlar?

O günler yok artık. En azından kağıt üzerinde.

Teagan, Bay Quinn'in kadın misafirleri olabileceği bazı Salı geceleri büyükannesinin evinde kalıyor. Kulağa sıradan geliyor.

Bay Quinn'in misafirleri ziyarete geldiğinde dikkatli olunması beklenir.

"Aman Tanrım," diyorum yüksek sesle, gözlerimi kırıştırarak. Quinn için her şey hazır, seks bile. Hiç spontane davranır mı?

Salı günkü kız arkadaşlarının nasıl olduğunu merak ediyorum. Muhtemelen haftada sadece bir kez sekse vakit ayırabilen, yüksek profilli yöneticilerdir. Tıpkı otelde birlikte olduğu güzel kız gibi.

Tüm alışverişlerde şirket kredi kartı kullanılacaktır. Ev hizmetlilerinin yiyecek, giyecek ve eğlence için haftalık 1500 dolarlık kişisel ödeneği vardır. Herhangi bir artışın Bay Quinn tarafından onaylanması gerekmektedir.

Tekrar okudum.

Ve yine.

Sonra yatağın üzerinde çırpınıp, sırtüstü yüzüyormuş gibi bacaklarımı yatağın üzerinde çırpmaya başladım.

Benden çıkan ses saf, çiğ bir histeridir.

Bir sonraki bölüm gerçekten gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oluyor.

Girilmesi yasak alanlar.

Bay Quinn'den özel izin almadığınız sürece aşağıdaki alanlara giremezsiniz. Girilmesi yasak alanlar kat planında kırmızı renkle işaretlenmiştir.

Gerçekten de, kırmızı dairelerle bir kat planı dökümü eklemiş. Sanki hizmetçilik üzerine yüksek lisans yapıyormuşum gibi hissediyorum.

Ofisindeki dolaplar. Yatağının başucundaki dolap. Tavan arası.

Bu bölümü eklememeliydi. Şimdilik aklıma gelen tek şey bu.

Quinn tavan arasında ne saklıyor? Ne kadar da mükemmel bir korku filmi. Dadı hizmetçi, gizemli yardım mesajları içeren bir kılavuz hazırlıyor. Yeni hizmetçi, tavan arasında Quinn'in cesedini buluyor.

Derin bir nefes veriyorum.

Bu uygun değil.

Duvar saati on birde çalışıyor, irkiliyorum. Alarmım beş saat sonra çalacak. Yarın sabah Quinn uyanmadan önce kendime fazladan zaman ayırıyorum. Şimdiye kadar kullanım kılavuzunun sadece küçük bir kısmını okudum. İnsanlar bazen beynimin iki kat daha fazla çalışmak zorunda olduğunu ve bunun da beni tükettiğini anlamıyor.

Saate baktığımda güvensizlik sancıları çekiyorum.

New York'un merkezinde, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamla birlikte, tüm yiyeceklerim ve faturalarım ödenmiş bir şekilde, şehir merkezinde bir apartman dairesinde yaşıyorum. Manhattan'da yasal olarak yaşamak benim hayalim.

Ama Queens'te konfor alanımdayım. Barda alışmak, Orla ile yaşamak, parkta yoga dersi vermek, harika çıtır kabuklu simitler ve Tony's'den bolca krem peynir. Orada her zaman "eğlence" var.

Quinn beni alarma geçiriyor, her an altıma işemeye hazır. Ya da kremasını çıkarmaya.

Benden birkaç kat yukarıda olduğunu düşünmek tuhaf. Kızı da yatakta olmalı.

Tavana bakıp kendimi uyumaya zorluyorum. Acaba Quinn de yatakta aynı şeyi yapıyor mudur?

Yatağı zemin planında devasa görünüyor. Barındırması gereken vücut büyüklüğü düşünüldüğünde şaşırtıcı değil. Onunla tanışmam ne kadar rahatsız edici olsa da, tişörtünün st bedenini nasıl sıktığını fark etmemek elde değildi.

Muhtemelen şu anda yatağında çıplak yatıyordur. Onun gibi bir adam için uyku kolay mıdır? Belki de kendini uyuşturmak için bir tane ovuyordur.

Belki şu anda bir tanesini temizliyordur.

Ben oraya neden gidiyorum ki? O tür düşünceler de pek uygun değil.

Ama bunu yapmamak zor.

Gözlerimi kapattığımda, Killian Quinn'in onaylamayan bakışlarının üzerimde gezindiği görüntüyü, kendine özgü sesindeki sert çakılı, gözlerindeki buzlu çeliği görmeden edemiyorum...

Bayan Kelly.

Ellerim i çamaşırımın dantel kenarının altına doğru kayıyor.

Hiç zlyor mu? Orgazmdaki suratının öfkeli göründüğüne eminim.

Hayır, patronumun üstümde yatarken surat asmasını düşünmek bana uygun değil.

SEKİZ

Clodagh

Bu hiç uyumayan şehir değil. Uyanık olan tek iki kişi Quinn ve ben varız. Manhattan'ın geri kalanı uykuda.

Kılavuzda bir kıyafet kuralından bahsedilmiyordu. Quinn gibi bir kontrol manyağının, önlüklü Viktorya dönemi hizmetçi kıyafeti gibi üniforma gereklilikleri olmasını beklerdim.

Belki sert konuşuyorum ama dışarısı hala zifiri karanlıkken, otuz farklı ayara sahip şık bir kahve makinesiyle yirmi dakika boğuştuğundan sonra adama küfür etmemek elde değil.

"Orospu çocuğu," diye tısladım aptal makineye. O da bana meydan okurcasına yüksek sesle homurdandı.

Yenilgiye uğramış bir nefes verdim. Ağlayabilirim. İlk görevi başaramadım. Kahve yapmak.

"Günaydın," diye kaba bir sesle arkamdan seslendi. "Umarım bana yönelik olmamıştır."

"Bay Quinn!" diye ciyakladım, neredeyse yerimden fırlayacaktım. Dönüp ona baktım, kanın yüzüme hücum ettiğini hissettim. Neden bu kadar ürkektim? Tanrı aşkına, burada yaşadığını biliyorum.

Sadece...

Çerçevesi kapı girişini dolduruyor ve mutfağa oksijen gitmesini engelliyor.

Gri pamuklu eşofman altı ve beyaz tişört, sert hatlarını ve kaslarını sarıyor. Saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınık ve yüzünde uykudan kalma hafif bir kırışıklık var.

Eşofman altı çok düşük ve sanırım bunun farkında değil, belki de umurunda değil.

Sabahın 5'inde paylaşım yapmak çok samimi gelmeye başlıyor.

"Günaydın," diye cıvıldadım, iş adamı edasıyla başımı sallayarak. Fazla zorlamaydı.

Sert bakışları üzerime dikildi. Kapıyı kapatmadan önce mutfak havadar görünüyordu. Şimdi, atlet üstümü ve yoga taytımı incelerken, ağır bakışlarının altında ezildiğimi hissediyorum.

Dövmeleri kapatmalıydım. Dövmelerden nefret ediyor.

"Bir sorun mu var?" diye homurdanıyor. Gerçekten homurdanıyor. Belki de ses telleri henüz uyanmamıştır.

Zorlukla yutkunuyorum. "Hayır. Kahve birazdan elinizde olacak. Kullanım kılavuzunda kıyafet yönetmeliğinden bahsedilmiyordu," diyorum utangaç bir şekilde. "Kolay temizlensin diye rahat kıyafetler giymenin en iyisi olacağını düşündüm. Eğilip ulaşılması zor yerlere gir." Gergin bir şekilde gülüyorum. "İstersen hizmetçi kıyafeti giyebilirim."

Bu dikkatini çekiyor. Okunamayan yüzünde bir şey beliriyor. "Hizmetçi gibi giyinmene gerek yok. Rahat olanı giy." Gözleri üzerimde geziniyor. "Ama kızımın önünde dövmelerini ört. Aklına bir şey gelmesini istemiyorum."

"Elbette." Ne kadar da asık suratlı. "Otur ve rahatına bak."

Dövmelerimden birinin, bazı mahkumların taktığı bir Türk mafyası dövmesi olabileceğini itiraf etmek için pek de iyi bir zaman değil. Plaj kulübesindeki adam bana bunun Türkçe'de sadakat anlamına geldiğini söylemişti. Meğerse, belirli bir Türk suç örgütüne sadakat anlamına geliyormuş.

Quinn adadaki bir bar taburesine oturuyor. Yeşil proteinli smoothie'yi gereksiz bir güçle tezgaha koyup ona doğru kaydırıyorum. Korkunun kokusunu alabilir diye fazla yaklaşmak istemiyorum.

"Slainte!"

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Galce'de "şerefe" anlamına geliyor. Okuldan hatırladığım tek kelimelerden biri.

Beni görmezden gelip bardağı alıyor. Yutkunurken, boğazının kalın sütunundaki belirgin adem elması yukarı aşağı hareket ediyor. Smoothie'yi tek dikişte içiyor. Bir paket ıspanak ve bademi sıvılaştırdığım düşünüldüğünde etkileyici. Bardağını tezgaha sertçe vurarak dikkatini telefonuna çeviriyor.

"İyi miydi?" diye soruyorum.

Onun homurtusunu onay olarak algılayıp dünyanın en karmaşık makinesine geri dönüyorum.

Telaşla talimatları tekrar okudum ve içine kahve çekirdekleri ve su dolu bir portafiltre daha ekledim. Bu altıncı, belki de yedinci denemem, ama Quinn'in önünde okuma kalemimi çıkarmak istemiyorum.

Bu kahve fena görünmüyor. Son birkaç denemeden daha iyi. Arkamda oturmuyorsa gizlice bir yudum alırdım. Bunun yerine dönüp fincanı önüne koyuyorum.

Başını kaldırmıyor. Telefonunda onu sinirlendiren bir şey okurken koyu kaşları çatılıyor.

Kahve fincanını dudaklarına götürüp bir yudum almasını izliyorum. Fincanı gürültüyle masaya bıraktığında gözlerimiz buluşuyor.

Gülümsedim. "Nasılsın?"

"Hayatımda içtiğim en kötü kahveydi," diye ifadesiz bir tavırla konuşuyor.

Onun da bana gülümsemesini bekliyorum.

Bunu yapmayınca gözlerim dehşetle açılıyor ve gülümsemem soluyor.

Gürültülü bir şekilde nefes verip bar taburesinden kayıyor. "Ne giydiğin umurumda değil ama düzgün kahve yapmayı bilmeni istiyorum."

"Özür dilerim," diyorum mahcup bir şekilde, makinenin yanında tepemde dikilirken. "Bu modele alışkın değilim."

"Fark ettim." Omuzlarımız birbirine değecek kadar yakın duruyor. Aramızda mermer ada varken daha güvenliydi. Adam fazla erkeksi görünüyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve umarım fark etmez. "İzle."

Kendi nefesimin fazlasıyla farkında olarak, onun su ekleyip portafiltreyi doldurmasını izliyorum.

"Önemli olan öğütme kıvamını ayarlamak."

Sıcak ön kolu tekrar benimkine değiyor ve vücudumda bir gerginlik dalgası yaratıyor. Bunu bilerek mi yaptı? Odun

kesmek için ön kolları var. Ya da agresif parmaklamalar için. İkisi de eşit derecede seksi.

Başımı sallıyorum, vücudundan yayılan sıcaklığı hissetmemeye çalışıyorum. Sanırım nerede hata yaptığımı biliyorum ama kahve yapma sanatını cinselliğe dönüştürdüğünde konsantre olmak zor. O kısık, boğuk sesiyle kahve öğütmekten bahsederken yanlışlıkla kolunu benimkine sürüyor.

Sözlerini anlamaya çalışıyorum. Tanrı aşkına, bu bir kahve makinesi. Bununla başa çıkabilirim.

Ama Atlas Okyanusu kadar mavi ve fırtınalı gözleri dikkatimi dağıtıyor. İşte şimdi bir şairim.

"Öğütme yoğunluğu belirler. Çok uzun süre öğütürseniz, çekirdekler çok ince öğütülür ve kahve acılaşır."

Bu kadar yakından bakınca kalın kaşlarından birinde bir yara izi olduğunu görüyorum.

"Dinliyor musun?" Bana sanki bir sineğin dikkat süresi kadar dikkatim varmış gibi dik dik bakıyor.

Aklımdan geçenleri okuyabiliyor mu?

"Evet," diyorum aceleyle, başımı sallayarak. "Öğütmeyi doğru yap. Anladım."

Kaşları etkilenmiş bir ifadeyle kalkıyor ve bana dönüyor. Kahveyi dudaklarına götürüp bir yudum almasını izliyorum. Sonra burnumun dibine tutuyor. "Kokla."

Öne eğilip derin bir nefes alıyorum. Mmm, gerçek bir erkeğin kokusu. Henüz duş almamış. Adet dönemim yaklaşıyor. Regl hormonlarımın kararlarımı kontrol etmesine en son izin verdiğimde Liam olmuştu.

"Şimdi tadına bak."

Bana bardağı uzatmıyor. Onun yerine dudaklarıma tutuyor.

Bir yudum alırken gözleri dudaklarıma kaydı ve nabzım hızlandı. Normalde içtiğimden daha sertti. "Notaları... fındıksı..." diye geveledim çenemden damlayanları silerken.

"Her sabah senden bunu yapmanı istiyorum. Sence üstesinden gelebilir misin?"

"Anladım efendim," diye cevap veriyorum, kendimi toparlamadan önce sesim biraz gergin çıkıyor.

Saatine bir göz atıyor, sonra kahvesini yudumluyor. Tek bir hızlı hareketle gömleğini çıkarıp bar taburesine atıyor ve sadece düşük bel eşofmanıyla ayakta kalıyor.

Boğazımdaki boğulma sesini bastırmak için öksürüyorum ve bakışlarımı kaçırmaya çalışıyorum.

Adamın kocaman bir penisi var. Biliyorum. O belirgin V harfi minik bir penisi işaret ediyor olamaz. Ne anlamı var ki?

Ama bakışlarımı kaçıraramam çünkü sıcakkanlı bir kadını ve vahşi İrlanda atları şu anda gözlerimi benden ayıramaz.

Stiff Killian Quinn'in göğsünde bir dövme var. Gri, seksi bir Kelt göğüs dövmesi.

Yumurtalıklarım SOS sinyali gönderen işaret fişekleri gibi canlanıyor. Kanım çok sıcak.

Yapamam... Bunu öylece bırakamam. "Dövmen var. Düşündüm ki..."

Derin bir nefes verdi. "Kızım dövmeli çekici bir genç kadın görürse, önümüzdeki iki yıl boyunca neden dövme yaptıramadığı konusunda sızlanırım."

Çekici genç kadın. Boğazım kurudu. "Ah."

"Şimdi koşuya çıkıyorum. Kırk beş dakika sonra görüşürüz."

Robot gibi başımı sallıyorum. Harika fikir. Çık dışarı dostum, çık dışarı!

"Bir şey mi unuttun?" Kaslı kolunu başının üzerine uzatıp koltuk altı kıllarını bana tam olarak gösterirken bana doğru bakıyor. Kollarını sırayla esneterek hareket ettiriyor. İşte gerçek bir erkeğin koltuk altı böyle görünür.

Evet, Flo Teyze kontrolde.

Gözlerimi kırıştırdım, bana ve önümdeki programa yöneltilen soru karşısında şaşkına döndüm. Acaba birbirleriyle akrabalar mı? "Şey..."

Ellerini kalçalarına indirdi. "Yapman gereken ek işler varsa her sabah bana sormalısın."

"Ah!" Kahretsin. Bayan Dalton bunu kalın harflerle yazmıştı. "Özür dilerim, tabii. Bugün var mı?"

Kaşlarını çattı. "Galadan önce smokinimin kuru temizlemeye verilmesi gerekiyor. Asistanımla iki ekstra bilet almak için konuş." Duraksadı. "Bir de Stephen'ın bugün gelip gelmeyeceğini güvenlikten sor. Sana ihtiyacı olursa müsait olduğundan emin ol."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gala mı? Ne zaman? Stephen, sen kimsin ve benden ne istiyorsun?

Ağzımı açıyorum, sonra talimatlarının açıklığa kavuşturulmaya açık olmadığını fark edince kapatıyorum. Bayan Dalton'ın ayrıntılara gösterdiği özen için Tanrı'ya şükürler olsun. "Elbette."

Quinn kulaklıklarını takıp mutfaktan çıktı ve ben de rahatlamayla boğuk bir inilti çıkardım. Saat beşi biraz geçiyor ve sinirlerim altüst olmuş durumda.

Adamın hiç gülümsemediğini yeni fark ettim. Bir kez bile.

Bu çok yorucu. Jane Eyre bunu nasıl başardı?

Quinn, kılavuza sadık kalarak koşusundan beş kırk beşte dönüyor ve mucize eseri, haşlanmış yumurta, brokoli ve tam buğday ekmeğinden oluşan yüksek proteinli kahvaltısını hazır hale getiriyorum. Bizler günde beş porsiyon meyve ve sebzeyi yetiştirmeye çalışırken, adam saat altıdan önce brokoli yiyor.

Yeni duş almış, takım elbiseli Quinn karşılıyor beni. Koyu mavi pantolon ve beyaz gömlek giymiş, bir elinde dizüstü bilgisayar, diğerinde kravat tutuyor. Saçları ıslak ve darmadağın.

Lanet etmek.

"Hey." Adanın yanına oturdu ve kravatı tezgaha attı.

"Hey," diye tekrarlardım yumuşak bir sesle. "İyi koşu muydu?"

Dizüstü bilgisayarını açmadan önce kısaca yukarı baktı. "Evet." Konu burada kapandı.

Kahvaltının ilk birkaç lokmasını yutarken nefesimi tuttum, beni azarlamasını bekledim.

Bir an sonra sertçe başını bana doğru salladı. "Bayan Dalton'inkinden farklı."

İltifat etmeye en çok yaklaştığım an bu. Nefesimi bırakıyorum. Çok şükür. İyi yumurta yaptığımı biliyordum.

Yazarken kahvaltısını yapıyor. Kulaklıklarını kulağına takıp konuşmamızın bittiğini bildiriyor. Belki de milyarderlere özgü önemli şeyler yapıyordur. Ya da belki de sadece bir pisliktir.

Bulaşık makinesini doldurmaya yöneliyorum.

"Oliver," diye yüksek sesle homurdandı arkamdan, irkildim. "Vegas sahasının ihale dokümanları nerede?"

Pazartesi sabahı saat altı ve adam daha şimdiden iş konuşuyor.

Bulaşık makinesini olabildiğince sessiz bir şekilde doldururken arkamdan Oliver'a talepler yağdırıyor.

Kirli tabağını almak için döndüğümde, bakışları derin bir kaş çatmasıyla alt tarafıma sabitleniyor.

Kesinlikle popoma bakıyor.

Boyutuma göre büyük bir kırım var. Dişi bir babun olsaydım çok beğenilirdim. Bana fena olmadığı söylendi. Süpermodel kalçaları kadar güzel olmasa da yuvarlak ve dolgun, hiçbir şikayetimin olmadı.

Gözlerini bana doğru kaldırdığında sanki ben hatalıymışım gibi bana dik dik bakıyor.

Bulaşık makinesine geri dönüyorum, kalçalarımı sıkıyorum.

Keşke gitse de rahat nefes alabilsem. Bu tuhaf gerginlik boğucu.

Arkamdaki dizüstü bilgisayar aniden kapanıyor ve boğazını temizliyor. "Şimdi işe gidiyorum, bu yüzden seni Teagan'la tanıştırmak için burada olmayacağım." Ona dönüp baktığımda duraklıyor.

"Seni bekliyor," diye ekliyor daha yumuşak bir ses tonuyla, tanışma faslına kalmadığı için ne kadar da ahmak olduğunun farkında olduğunu ima ederek. "Erken işe gidiyorum ki eve gidip onunla akşam yemeği yiyebileyim. Ödevlerini bitirdiğinden emin ol. Ve onu o lanet telefondan uzak tut."

Cevabımı beklemiyor. Boynundaki kravatı çözülmüş bir şekilde uzaklaşıp beni mutfakta yalnız bırakmasını izliyorum. Eve bir yabancı taşıyor ve kızını tanıştırmak için bir sabah programını yeniden düzenleyemiyor mu?

Mutfakta ayak sesleri duyunca nabzım hızlanıyor. Kızıyla tanışacağım için gerginim. On üç yaşına girmek, aşkların, ergenliğin ve dünyadan nefret etmenin bir araya gelip duygusal bir sıkıntı treni yarattığı o tuhaf yaştır.

Mutfağa giren kız, babasının genlerini miras almış. Babasının aksine, benimkine benzer ateş kırmızısı saçları var. Annesinin saçları kızıl mıydı?

Dizlerine kadar uzanan kırmızı kareli bir etek giymiş, kravat takmış ve diz hizasında çoraplar giymiş. Onun yaşındayken bunu giymek zorunda kalsaydım, cehennemi yaşardım.

İsyanın tek belirtisi siyah göz kalemi.

"Merhaba Teagan." Gülümseyerek ona baktım. "Ben Clodagh. Seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım."

Bana temkinli bir şekilde baktı. Babasıyla paylaştığı bir özellik daha. "Merhaba."

Kim olduğumu biliyor mu? "Ben yeni dadı hizmetçisiyim. Yani ev hizmetçisiyim," diye açıkladım netlik olsun diye.

Gözlerini öyle bir deviriyor ki, göz bebekleri göz yuvalarının arkasından kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor. "Anladım."

Kahvaltıyı önüne koydum. "Umarım beğenmişsindir. Beğenmezsen söyle."

"Teşekkürler."

Tam konuşmaya başlayacakken Teagan telefonunu çıkarıp bir eliyle ekranda gezinirken diğer eliyle tabağındaki yemeği itiyor.

Huzursuz bir şekilde lavaboya yaslandım, keşke Bayan Dalton huysuz bir baba-kız düetiyle etkileşime girme konusunda talimatlar ekleseydi diye düşündüm. Onu telefonundan uzak tutmam gerekiyor ama birlikte geçireceğimiz zamana onu azarlayarak başlamanın akıllıca olmayacağını düşünüyorum.

"Yani Upper East Side Kadınlar Akademisi'ne mi gidiyorsun?" Kulağa hoş geliyor.

Bakışları bir anlığına yukarı doğru kaydı. "Evet."

"Hoşuna gitti mi?"

"Sorun değil." Bana zoraki bir gülümsemeyle baktıktan sonra dikkatini tekrar telefonuna çevirdi.

Bu çok saçma. Evine taşınan bir yabancıyla nasıl sohbet etmek istemez ki?

Azmettim. Er ya da geç ortak bir noktada buluşacağım. "Kılavuzda bale yaptığın yazıyor. Hep denemek istemişimdir. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Sanırım kılavuzda eğlenceli olduğu yazıyorsa öyledir," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Okuldayken böyle bir seçeneğim yoktu," diye neşeyle ekliyorum, alaycı tavrını duymazdan gelerek. "Belki bana birkaç hareket gösterebilirsin."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Elbette."

"Boş zamanlarımda yoga dersleri veriyorum," diye devam ediyorum. "Bale dansçıları için harika olduğu söyleniyor."

Yeni ev arkadaşım cevap vermiyor.

Kendi kendime konuşuyorum. Quinn ailesi, duvardaki örümcek kadar yeni kiracılarına da hayran.

Teagan telefonuna yapışmış kahvaltısını yerken ben de günlük işlerimi gözden geçiriyorum.

Yirmi dakika içinde bir şoför ve güvenlik görevlisi tarafından okula götürülecek. Kulağa korkunç geliyor. Ben

onun yaşındayken, okul otobüsünde Orla ile dedikodu yapmak günümün en güzel kısmıydı.
Bu, çözülmesi zor bir soru olacak.

DOKUZ

Killian

"Marek'ler pes etti," diyor Connor, toplantı odası masasının karşısından, dizüstü bilgisayarından başını kaldırırken gözlerinde zafer dolu bir parıltıyla. "Avukatları beş dakika önce e-posta gönderdi."

Sandalyemde arkama yaslanıp pencereden New York silüetini hayranlıkla izliyorum. Yetmiş kat yukarıda, özel toplantı odam, bu günlerde güneşin tadını çıkarabildiğim tek yer. "Sağduyuyu bulmalarına sevindim."

"Müteahhitlere yıkıma başlamaları için onay vereceğim. Rüzgar uygun olursa, Noel'e kadar kumarhanenin temelini atmış oluruz."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Bitirdik mi?"

"Evet." Omzunu çevirirken sandalyesinde geriye doğru sallanıyor. "Tam masaj zamanı. Masaj yaptırmak istemediğinden emin misin? Belki biraz rahatlamana yardımcı olabilir, bilirsin işte, poponundaki sopayı çıkar. Belediye başkanıyla yakınlaşmadan önce ihtiyacın olacak."

Onu görmezden gelip dizüstü bilgisayarımı açıp ev güvenlik uygulamasına tıkladım.

Dizüstü bilgisayarımın ekranı, evimdeki tüm odaların çoklu ekran görüntüsüyle aydınlanıyor. Dizüstü bilgisayar hoparlörlerinden yumuşak bir İrlandalı kadın sesi geliyor. Hangi odada olduğunu arıyorum.

"Bu da aklıma geldi... Bu kaynaşma yemeğine hurma mı getireceğiz?"

Sorusunu yanıtlamam bir dakikamı aldı. Belediye başkanıyla Brooklyn kumarhane projesi hakkında bir akşam yemeği. Bu yemeği, belediye meclisinin getirdiği tasarım kısıtlamalarındaki bürokratik engelleri aşmak için ihtiyarın neye ihtiyacı olduğunu açıkça tartışabilmemiz için düzenliyorum.

"Duruma bağlı." Connor'a baktım. "Playboy için modellik yapan birini getiriyorsan, hayır."

"İnci ve hırka giymiş birini getirmemi mi tercih edersin?" diye ağır ağır sordu.

"Yemek masasında sana pati atmayacak biri iyi olurdu. Belediye başkanı karısını da getiriyor."

"Oradaki bir hanımdan çok şey istiyorsun." Sırıtip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki kimi getiriyorsun?"

"Maria Taylor."

Connor onaylarcasına mırıldanıyor.

Maria ile tanışmak şaşırtıcı bir gelişmeydi. Uzun zamandır ilk kez ilgimi çekebilecek birini bulmuş olabilirim. Ivy League mezunu ve kesinlikle baş döndürücü.

"Güzel. Sana çok yakışıyor. Belki ciddi bir ilişki düşünürsün."

"Bu sefer eğlenceden ziyade iş söz konusu. Belediye başkanının karısıyla arkadaş." Maria ile ciddi bir ilişki denemeyi düşündüm. Seksten daha samimi bir şey yaşamayalı uzun zaman oldu. Son zamanlarda, belki de tekrar denemenin zamanı geldiğini hissediyorum.

"Güzel tespit." Kaşları çatıldı. "Bu ses ne?"

"Yeni Bayan Dalton'ı kontrol ediyorum," diyorum sertçe, hareketimle odadan maksimum düzeyde yararlanarak.

Farenin üzerinde elim donuyor.

Benim yatak odam.

Connor eğilip dizüstü bilgisayarımı toplantı odasındaki projektöre bağlıyor, böylece Clodagh ekranda tam boyutta görünüyor.

Kaskatı kesildim.

Yatak odamda, sırtı kameraya dönük. Üzerinde iç çamaşırı sanılabilecek kadar minik bir şort ve bu sabah giydiğim aynı beyaz atlet var. Kızıl saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve yatağımda hareket edip yastıkları düzeltirken sırtında ter lekeleri parlıyor.

Onu yatak odamda yarı çıplak görmek, her cümleyi müzikal kılan o kadınsı İrlanda aksanı kadar sinirimi bozuyor.

"Yeni Bayan Dalton bu mu?"

"Evet," diyorum, sesim kısık.

Sırtı bize dönük, yatağın üzerindeki bir şeyi karıştırıyor ve kendi kendine mırıldanıyor. Ah, kullanım kılavuzu.

Connor daha yakından bakmak için öne eğiliyor. "Kolunda sevimli dövmeler var. Önden de arkadan da güzel görünüyor mu?"

Evet. Daha iyi.

"Bir yayın hizmeti için ödeme yapmalısın. Piyasada bol miktarda premium dadı pornosu var. Dava açılma ihtimali daha düşük."

"Kapa çeneni. O kiralık eleman," diye çıkıştım, gözlerimi Clodagh'dan ayırmadan. "Nasıl görüldüğü umurumda değil. Kızıma bakması ve temizlik yapması için ona para ödüyorum." Çenem kasıldı. "Bu işe uygun değil."

Kıkırdadı ve ekran kumandasını elimden aldı. "Öyleyse neden son ikisi gibi onu da kaldırmadın? Ah, dur bir dakika, yastıklarını kabartan güzel bir İrlandalı kadın olması hoşuna gittiği için mi?"

Sinirimi yutuyorum, gözlerimi ekrandan ayırmıyorum. Dayak yiyene eşek derim ben. "Kovulmadı çünkü Marcus beni, kendisi başkasını ararken onu tutmaya ikna etti." Sırf otelim tuvaletinden ürün çaldığı için bile kovmalıydım.

Connor sesi açınca Clodagh'ın girtlaktan gelen sesi odayı dolduruyor.

Ellerim dizüstü bilgisayarını daha sıkı kavırıyor.

Kaşları kalktı. "Kuzey İrlandalı mı?"

"Yaklaştık. Donegal."

"Kahretsin." Sesi kısık bir inilti. "Öfkeli olmadıkları halde öfkeli görünüyorlar. İstediklerini söyleyebilir. Her şeyi anlamayabilirim ama yine de dinlerim."

Bir gemi dolusu denizciyi gururlandıracak küfürler savurmaya başladığında çenem daha da sıkı kilitlendi.

Connor kıkırdarken gözleri kocaman açıldı. "Sana az önce orospu çocuğu mu dedi?"

"Evet, öyle olduğuna inanıyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. Ne kadar sinirli olsam da, kadının kalın aksanıyla bana hakaret ettiğini duymak, göğsümde artık nadiren yüzeye çıkan bir şeyi harekete geçiriyor.

Adrenalin.

"Harika." Connor sandalyesinde geriye doğru sallanıyor ve iki arka ayağını birden deviriyor. Umarım dengesini kaybeder. "Bunu yanına mı bırakacaksın? Disiplin altına alınması gerekirse yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Sus artık," diye homurdandım o ukala herife, kumandayı elinden kaparak.

Tam onu toplantı odasından kovmak üzereyken Clodagh elindeki kılavuzla dönüp kameraya doğru dönüyor, onu izlediğimizin farkında bile değil.

Yanakları kızarmış. Alnındaki teri silerken kaşlarını çatmış. Düğme burnunda gümüş parıltılar var. Gözlerimi kısıp kumandayla yakınlaştırıyorum... O da ne?

At nalı şeklinde gümüş bir yüzük septumunu delmiş. Ben etraftayken onu mutlaka çıkarıyor.

Saçmalık. Eğer Teagan bunlardan birini alsaydı, çıldırırdım.

Gözlerim onun beş metrelik tüm vücudunu tararken kaskatı kesildim.

New York güneşinin ne kadar güçlü olabileceğini anlamayan bir turistin belirgin bronzluk çizgilerine sahip.

Sütyen takmıyor. Ter damlaları kremi kıvrımlara dönüşürken göğsü parlıyor. İncecik atletinin altından sivrilen meme uçları, ellerimin içine almak isteyeceği küçük, sert göğüslerini ortaya çıkarıyor. İçimde tahrik duygusu, faydasızca kıpırdanıyor.

O çok ufak. Benim gibi bir adam onu ezerdi.

Elimi çenemde heyecanla gezdiriyorum. Artık onu iki farklı açıdan görebiliyorum; biri geniş ekranda, diğeri de dizüstü bilgisayarımın ekranını kaplıyor.

Connor, gözlerini geniş ekrana dikmiş, alçak bir ısıklık çalıyor. "Güzel. Evini temizlerken bunu mu giyiyor?"

Bu, o lanet olası kılavuzda yazmıyordu. Kıyafet yönetmeliği yok dediğimde, bunu gerçek anlamda kastetmemiştim. O iğrenç çiçekli eteği giymesi gerektiğini söyleyerek güncellemem gerekecek.

Clodagh eğilip elektrikli süpürgeyi çalıştırdığında ellerim kumandayı daha sıkı kavıyor ve bize göğüslerini gösteriyor.

Connor gizlice sırıttı. "Marcus'un on yıl önce senin tipin olabilecek birini seçmesi ne kadar da komik. Yazık ki senin için çok genç."

"Hiç de bile," diye homurdandım. "Burnunda boğa güreşi olan, fazla büyümüş bir genç kıza benziyor. Ve kendi kendine ne kadar çok konuştuğuna bakılırsa, kesinlikle delirmiş."

"Hı hı." Sırıttıyor ve beni daha da sinirlendiriyor.

Dadı yüzünden tahrik olmuş olabilirim ama Manhattan'da çekici kızıl saçlılar bir düzineden fazla ve eğer bir tane isteseydim, kendi kapımın önüne sığmayacak kadar daha zarif bir tane seçebilirdim.

"Dadılık bile yapamıyor. Üstelik ev hizmetçisi olarak da sıfır deneyimi var gibi görünüyor." Duraksayıp gözlerimi vücudunun her yerinde gezdiriyorum. "Eğitimli bir marangoz."

"Marangoz mu? Harika. Kadın marangoz tanımıyorum."

Ona katılıyorum; birkaç yıl daha ve doğru yönlendirmeye Clodagh iyi bir küçük işletmeye sahip olabilir.

Halının üzerinde ileri geri hareket eden süpürgeyi izliyoruz. Sanki içine bir şey sıkışmış gibi sürtünme sesi çıkarıyor.

Hayır... hayır...

Elektrik süpürgesi komodine çarpıp Teagan ve benim fotoğrafımızı devirdiğinde keskin bir nefes verdim.

Connor, durumun olduğundan daha komik olduğuna inanarak kahkaha atıyor. "Değerli eşyalarınızı yukarıda tutabilirsiniz."

Yüksek sesle küfür ederek süpürgeyi tekmeleyerek durduruyor ve eğilip resmi kaldırıyor, bize götünün tamamını gösteriyor.

"Bana neden senin yakışıklı genç temizlikçini gözetlediğimizi hatırlatsana. Onu bütün gün izleyebilirim ama bazen benim bile ahlakım oluyor."

"Basit talimatları takip edip düzgün davranabildiğinden emin olmak için kontrol ediyorum. Henüz ona güvenmiyorum." Çenemi sıkıyorum.

Fotoğrafı yerine koyarken, komodinin çekmecesini bir santim aralandı. Yüzünde kararsızlık ifadesi belirdi.

"Sakın yapma bunu," diye hırladım, eli kameraya doğru uzandığında.

Yapıyor. Utanmadan çekmecemi açıyor. Sadece birkaç santim daha, ama yeterli.

Hoparlör düğmesine dokundum. "Neden yasak bölgede arıyorsun?"

Çığlıklar toplantı odasının hoparlörlerini deliyordu.

Connor ve ben, sesin kaynağını bulmak için her yöne döndüğünde irkildik. Bu, çevresel ses.

Çekmeceyi öyle bir hızla kapatıyor ki, resim yine komodinin üzerinden düşüyor ve bu sefer çerçevenin kırıldığını duyuyorum.

"Ne oluyor?" diye çığlık attı, panik içindeki yeşil gözleri odanın içinde dolanıyordu.

Connor eğlenerek kaşını kaldırdı. "Evinizde yasak bölgeler mi var?"

"Sınır koymak iyidir. Burada açıkça görüldüğü gibi, insanlara güvenilemez."

Hele ki böyle kışkırtıcı bir kadın hiç değil.

Kapının diğer tarafında biri var mı diye kontrol etmek için kapıya koşuyor, sonra odanın ortasına geri dönüp derin bir nefes alıyor. "Ev güvenlik sistemi," diyor yumuşak bir sesle. "Yasak bölgede tetiklenecek şekilde programlamış."

"Hayır, Clodagh." Sesim yatak odasında yankılanıyor. "Patron senin."

Donup kalıyor, sanki derisinden fırlayacakmış gibi. Bu kadar öfkeli olmasaydım Connor'la birlikte gülerdim.

Tekrar yatak odası kapısına dönüp orada olup olmadığını kontrol ediyor. Görünmediğimde, kameraları aramak için çılgınca havaya bakmaya başlıyor. Sesimin nereden geldiğini anlayamıyor çünkü tavanın dört bir yanından geliyor.

"Artık biraz çılgın görünmeye başlıyor," diyor Connor.

"Seni duyabiliyor. Hoparlör açık."

"Q-Quinn?" diye fısıldadı kendine özgü aksanıyla yüksek sesle. "Bay Quinn?"

"İşe başladığın ilk günden beri kurallarımı hiçe sayıyorsun."

Derin bir nefes aldı. "Beni kameralardan mı izliyorsunuz?"

"Evet." Her nefes alışında göğsünün nasıl inip kalktığını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Komodinimi açma ihtiyacı hissetmenin nedenini açıkla."

Yanaklarındaki kızıl kızarıklık koyulaşıyor. "Özür dilerim. Sadece seri katil olmadığından emin olmak istiyordum."

"Komodinimin üstünde mi?"

"İnsanların başucundaki dolaplarda bulunan eşyalara bakarak onlar hakkında çok şey öğrenebilirsiniz." Onay almak için tavana bakıyor, sanki bu benim mahremiyetime müdahale etmek için kabul edilebilir bir sebepmiş gibi.

"Bir daha yapmayacağım," diye ekliyor, sesine panik hakim. Sanki aniden iç çamaşırından başka bir şey giymediğini fark etmiş gibi bakışlarını indirip göğsündeki teri siliyor.

Siktir et kadın, bırak şunu.

Connor yanımda kıkırdıyor, sebepsiz yere kendinden memnun görünüyor.

"Gitmen gereken bir yer var mı?" diye çıktım ve elimi sallayarak dışarı çıkmasını işaret ettim.

"Hayır," diye cevaplıyor Connor ve Clodagh aynı anda.

"Sen değil, Clodagh," diyorum sertçe, dikkatimi tekrar ekrana vererek. "Yerinde kal."

Kolları iki yanında kaskatı kesilmiş bir asker gibi olduğu yerde duruyor. Sanki nefes almayı bırakmış gibi.

"Kesinlikle hayır," diye mırıldandı Connor, bir kolunu sandalyesinin üzerine atarak. "Buradan daha iyi bir yerim yok."

Sinirle iç çekerek güvenlik uygulamasını sessize aldım. "Pekala. Kalmakta ısrar edersen, bu beş dakikadan kısa sürede biter."

Hoparlöre tekrar basıyorum. "Güvenlik on beş dakika içinde orada olacak. Eşyalarınızı toplamak için otuz dakikanız var."

Titrek bir şekilde gülüyor. "Bu odadaki kişi içindi, değil mi?"

"Bunun sana yöneltildiği çok açık, Clodagh."

"N-Ne?" Ellerini ağzına vurmak için kaldırdı. "Bay Quinn, lütfen." Kollarını havaya kaldırdı. "Efendim. Hayır. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Beni araştırdınız. Sizce de kendi araştırmamı yapmamalı mıyım?" Nefes almak için duraksadı. "Bunu yapmamak neredeyse sorumsuzluk olurdu. Tek yaptığım buydu ama araştırmam artık tamamlandı."

Onun bu küstahlığı neredeyse takdire şayan.

Connor homurdanarak gülüyor ve ben de ona bir kez daha bakıyorum.

"Güvenmediğim birini evimde kabul edemem," diyorum soğukkanlılıkla. Eğer Clodagh, güzel bir yüzün beni kazanmaya çalışıp hayal kırıklığına uğramasının ilk seferi olduğunu düşünürse, kötü bir sürprizle karşılaşacak. "Kızım la aynı çatı altındasın."

İşte benim özetim bu.

Yüzü sağlıklı bir beyazlığa bürünüyor.

"Biraz sert davranıyorsun," diyor Connor rahat bir tavırla.

"Ona katılıyorum," diye söze giriyor Clodagh ve Connor gülümsüyor.

"Lütfen," diye yalvardı. Zümrüt yeşili gözleri, kameraya doğru bakmak için doğru noktayı buldu. "Ben de sana güvenmeliyim. Geçen hafta Netflix'te seri katiller hakkında bir dizi izledim ve kendimden geçtim. Bildiğim kadarıyla, son ev hizmetçisi çatı katında ölmüş olabilir. Çok fazla gerçek

suç dinliyorum, bu yüzden birkaç kontrol yapmak istedim." Alt dudağını ısırđı. "Yabancı bir adamla yaşamaya başlamam falan da cabası."

"Konuşmayı kes." Sessize alma tuşuna tekrar bastım. "Seri katil gibi mi görünüyorsunuz?" diye mırıldandım Connor'a.

Omuz silkti. "Hadi ama dostum. Kız ağlamak üzere. Biraz rahat bırak onu. Genç bir kadının seninle yaşamaktan neden korktuğunu anlıyorum." Dudakları seğırdi. "Sanki bir katille yaşamak gibi."

Gözlerimi iğrenerek deviriyorum.

Ekranda Clodagh, şortunu bilinçli bir şekilde düzeltiyor, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor.

"Burada savunmasız olan benim." Sesi toplantı odasını dolduruyor. Anlaşılan artık kameranın nerede olduğunu biliyor çünkü o delici yeşil gözler bana kararlılıkla bakıyor. Daha önce hiç böyle bir gözlük görmemiştim. Kontakt lens mi bunlar? Boğazındaki yutkunma hareketi ekranda görünüyor. "Yabancı bir adamın evine taşınyorum."

Ona eşyalarını toplaması gerekirken vaktimi boşa harcadığını söylemek için hoparlör düğmesine tekrar basıyorum ama Connor elini elimin üzerine koyuyor.

"Acele etme."

"Defol git. Kendi evimde dikkat dağıtıcı şeylere veya dramaya ihtiyacım yok."

Kaşları çatıldı. "Ne dram yarattı?"

"Kameraları sadece istisnai olarak kontrol ettiğini sanıyordum," diye devam etti Clodagh yumuşak bir sesle, bakışlarımı tekrar ona doğru çekerek. "Beni izleyeceğini fark etmemiştim."

Dudaklarım ince bir çizgi halini alıyor. Bana laf mı söylüyor?

"Yeni bir dadı istisnadır," diye sertçe karşılık verdim hoparlörden.

Başını dramatik bir şekilde sallıyor. "Tamam, haklısın. Ama lütfen bana bir şans daha ver. Lütfen? Hiçbir şey çalmaya

çalışmıyordum." Duraksıyor ve surat asıyor. "Sadece iyi bir adam olduğundan emin olmak istedim."

Connor homurdandı. "Hayal kırıklığına uğrayacak."

Şaşkınlıkla başımı çeviriyorum.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu Clodagh hoparlörden. Dudaklarını ısırmaya çalışıyormuş gibi kemiriyor. "Neredeysen." Ellerini havaya kaldırıp gergin bir şekilde gülüyor. "Doğru yöne mi bakıyorum? Bu gerçekten sinir bozucu."

"Killian." Connor eğilip sessiz seçeneğini işaret ediyor, ifadesi ciddileşiyor. "Kıza ikinci bir şans ver. Kaç yaşında, yirmi gibi mi?"

"Yirmi dört," diye düzelttim, burun deliklerim genişleyerek. "Neredeyse yirmi beş."

"Hadi, biraz rahatla. Temizlikçilerin komodinleri karıştırmadığını mı sanıyorsun gerçekten? Madem bu kadar endişelisin, bir kilit al. Ayrıca, şu anda başka seçeneğin yok. Başka birini araştırman gerekecek." Sessize alma düğmesini hâlâ basılı tutarak omuz silkiyor. "En kötü ne olabilir ki?"

Dikkatimi Connor'dan Clodagh'a çevirdim.

Yutkunarak ensesini ovuşturmasını izliyorum. Göğsünün sığ nefeslerle inip kalktığını görüyorum. Yeşil gözlerinin adrenalini yandığını ve bir sonraki sözlerimin Amerika'daki kaderini belirleyeceğini bilmenin korkusunu görüyorum.

"Lütfen, Bay Quinn." Yumuşak aksanında şaşırtıcı bir çeliklik var.

Yalvarma bana. Marekler için işe yaramadı, bundan sonra da yaramayacak.

Lanet etmek.

İçgüdüsel olarak hoparlör düğmesine basıyorum. "Bir daha hata yapma. İkinci şanslara tahammülüm yok, Bayan Kelly."

Nefesi hışırdıyor. Yatağıma öyle bir güçle yığılıyor ki, küçük göğüsleri titriyor. "Teşekkür ederim Bay Quinn. Sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

O megavatlık gülümsemeyi gördüğümde içimde sinir bozucu bir duygu kıvılcımı çakıyor. Parayla satın

alınamayacak, ameliyatla da taklit edilemeyecek bir gülümseme.

Şimdi ben yumuşak huyluyum.

"Harika," diye gürlledi Connor, ellerini çırparak. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum, Clodagh."

"Ben de," diye sesleniyor şaşkın bir şekilde.

"Gösteri bitti." Connor ayağa kalkıp sırtıma sertçe vurdu. "Dadıya gömülmemeye çalış."

"Aman Tanrım," diye tısladım, giderken arkasından bakarak. Bunu duymasını istiyordu.

"Ee, Bay Quinn?" diye sordu Clodagh, uzun bir süre sonra kısık sesle. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Yoksa işe geri döneyim."

Ona baktığımı fark ettim. "Hayır. Pazartesi akşamları için talimatları okudun mu?"

Başını sallıyor. "İkiniz için de akşam yemeğini saat yedide hazırlarım. Bu akşam menüdeki dördüncü seçenek uygun mu? Somon ve fırında sebzeler?"

"Elbette. Aslında hayır." Onu terletmek de fena olmazdı. "Teagan güzel bir avcı turtasını sever. İşte kendini affettirme şansın. Bayan Dalton harika bir turta yapıyor."

"Bir avcı... Harika." Gülümsemesi bir anlığına duraksadı ama hemen toparlandı. "Oldu sayılır."

Saçını kulağının arkasına itip çamaşır sepetini tutuyor. İç çamaşıma dokunması fikri bile fazla samimi geliyor.

"Bay Quinn... bugün beni daha fazla izleyecek misiniz? Çünkü bu beni biraz paranoyak hissettirebilir."

"Hayır." Çenem kasılıyor. "CEO olduğum düşünüldüğünde, çalışmak zorunda olmam sizi şaşırtabilir."

Çamaşır sepetini tutarak gülüyor. "Haklısın. Başka bir şey var mı?"

"Şimdilik bu kadar." Duraksıyorum. "Klima var, biliyor musun? Eve gidince sana nasıl kullanılacağını göstereceğim."

Ya da belki de yapmayacağım.

Sessize alma tuşuna bastım.

"Hoşça kal!" diye bağırdı Clodagh. Gözleri odanın içinde temkinli bir şekilde geziniyor, hâlâ izlenip izlenmediğini merak ediyordu.

Telefonum çalarken parmağım uygulamayı kapatmak için butonun üzerinde geziniyor.

"Evet." Mandy'nin sesini hoparlöre aldım.

"Alfred Marek resepsiyondaydı, sizinle görüşmek istiyordu. Güvenlik onu dışarı çıkardı ama binanın etrafında dolaşıyor." Duraksıyor. "Bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Oğlu mu?"

"Evet."

"Ne kadardır?"

"Yaklaşık kırk beş dakika. Polisi arayalım mı? Teknik olarak, yasadışı bir şey yapmıyor. Sadece binayı izliyor."

"Beni bekliyor." İç çektim, yüzümü elimle ovuşturdum. Bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok. Anlaşılan Junior, babasının kararını pek iyi karşılamamış. "Polisi ara. Personelden herhangi birini taciz etmesini istemiyorum. İhtiyacın olursa onlarla konuşurum."

"Hemen efendim." Telefonu kapatıyor ve ben de Clodagh'ın temizlik yaptığı ekrana dönüyorum.

Gitmem gereken bir yer var ama...

Yakınlaştırma düğmesine bastım, yakınlaştırdım... yakınlaştırdım... yakınlaştırdım, ta ki Clodagh'ın yüzü ekranı kaplayana kadar.

Damarlarımda bir sıcaklık dolaşıyor. Rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdanıyorum, evin erkeğine aldırış etmeyen asi dadımı neden dizimin üzerine eğdiğimi merak ediyorum.

Bu çok kötü.

Bayan Dalton'un kızının bir an önce iyileşmesi gerekiyor.

Git lasadh solas na bhFlaitheas ar d'uaigh.

Kabrinizin üzerine cennet nuru yağsın.

Harlow'un mezar taşındaki İrlanda duasına ve fotoğrafına bakıyorum, zamanda takılıp kalmış.

Gülümseyen, kaygısız ve dünyanın ona sunacakları için heyecanlı. Anne olmanın heyecanını yaşıyor.

Ama bunların hepsini senden aldım, Harlow.

Umutlarını, hayallerini ve geleceğini aldım.

Çok fazla hayalin vardı.

Güzel kızıma anne olmak.

Queens'in yanlış yakasından gelen çocuğun New York Balesi'ne layık olduğunu kanıtlamak için.

İrlanda sahilindeki küçük bir köyde, çocuklarınızla birlikte emekli olmak.

Hepsini senden aldım.

Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.

Teagan'ı hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.

Zaman her yarayı iyileştirir. Öyle değil mi Harlow?

Yanlış.

Teagan neredeyse on üç yaşında, Harlow. Ergenlik çağında. Küçük kızımızın bu kadar çabuk büyüdüğüne inanamıyorum.

Sana neden anlattığımı bilmiyorum, bunu asla unutamazsın. Onu doğum günü için dağınık saçlı bir pop yıldızına götürüyorum ama Teagan'ı tanıdığım kadarıyla, onu bırakıp başka bir züppeye delicesine aşık olmuştur.

Hâlâ makyaj yapıyor, güzel yüzünü gizliyor ama bu konuda bir şey söylediğimde kavga ediyoruz. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Dolapta canavar olup olmadığını kontrol ederken daha kolaydı. Şimdi telefonunu çarşafın altına saklamadığından emin olmam gerekiyor ki bütün geceyi onunla geçirmesin.

Bayan Dalton'ın yerine başka birini bulduk. Sen burada olsaydın dadılarım kaçmazdı. Sen burada olsaydın

dadılarıma gerek kalmazdı. Gerçi ona dadı dememe izin verilmiyor. Teagan çok yaşlı olduğunu söylüyor.

Sanırım bunu beğenirsin, ama başıboş bir gülle gibi duruyor. Sabrımı sınıyor. Sen her zaman benden daha affediciydin.

Bana cevap vermeni istiyorum.

Ama tabii ki öyle yapmıyor, çünkü ölümler sizi kendi işkence dolu düşüncelerinizle baş başa bırakıyor.

Mezara taze çiçekler bırakıyorum. Harlow'un mezarını ziyaret etmek Queens'i ziyaret ettiğim tek zaman. Bazen Teagan'la, çoğu zaman tek başıma.

Öğle vakti buraya yaptığım spontane gezileri kimse bilmiyor. Gelmem gerekiyor ama kalmak çok acı verici.

"Hoşça kal Harlow," diyorum sessizce. Çenemi sıkıyorum ve şoförüme doğru yürüyorum.

ON

Clodagh

Avcı böreği de neyin nesi? Tavuklu börek gibi bir şey ama içinde tavuk yerine Avustralya örümcekleri mi var?

Panik yapma.

Panik yapma.

Beni sınıyor. Beni kovmak için bir sebep arıyor. Başka bir sebep.

Sayfa yüklenirken dehşet içinde telefonuma bakıyorum. Domuz eti... tavuk... hamuru yoğur. Pişirme süresi: üç saat otuz dakika, yani zaten geç kaldım.

Ve smokinini kuru temizlemeye götürmem gerekiyor. Ve evin en üst katını temizlemem gerekiyor.

Buzdolabını açıyorum. Buzdolabını kapatıyorum. Buzdolabını açıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun!" diye bağıyorum, içinde domuz eti, tavuk veya hamur... hiçbir şey yokken... hamur her neyse ondan yapılıyor. Yankı hafifçe tatmin edici. Tanrım, tam bir salak. Ya da Amerika'da tam bir pislik demeliyim.

Bunların hepsi, onun prezervatif çekmecesine masumca bir göz attığım için oldu. Onun yasak bölgesinde yakalandıktan sonra danışmanlığa ihtiyacım olacak.

Bedensiz Quinn bana çıkıştığında, Orla'nın dediği gibi, bir dizi talihsiz olaydan sonra polisin beni sorguya çekmesinden daha fazla tedirgin oldum.

Kalbim ancak normal hızına döndü.

En azından daha önce burnumu karıştırdığımı görmedi.

Yoksa öyle mi yaptı?

"Siri, Central Park yakınlarında avcı turtası yapan restoranları bul bana." Teslimat hizmetleri için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Özür dilerim," diyor Siri. "Anladığımdan emin değilim."

"Senin saçmalıklarına ayıracak vaktim yok Siri!" diye çıktım ona.

Derin bir nefes alıp, en şık ve en yavaş Kraliçe İngiliz aksanıyla isteğimi tekrarlıyorum.

Hemen anlıyor ve keyifle sohbete dalıyor. Yüzsüz.

Central Park'ın diğer tarafında ise Le Grand Cochon, organik etten yapılan ödüllü turtalar servis ediyor.

Tamamdır. Yüz dolara satıldı. Derin bir nefes veriyorum.

"Hey," dedi arkamdan gelen derin bir ses, beni korkutarak.

Dönüyorum. "Sam!"

Duvara yaslandı, gözleri neşeyle parlıyordu. "Birileri gergin. İlk gün gerginliği mi?"

"Öyle bir şey işte. Yasaklanmışım."

"Ha?"

"Önemli değil." İç çektim. "Hey, bugün evi ziyaret edebilecek Stephen'in kanalizasyon görevlisi Stephen olduğunu varsayıyorum, dışı Stephen veya rahip Peder Steve değil. Kontrol etmek için hiçbirine ulaşamıyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Kanalizasyon görevlisi. İyi gidiyorsun Clodagh. Daha kolay olacak."

"Umarım." Ona dik dik bakmamaya çalışıyorum ama siyah pantolon ve üst düğmeleri açık siyah gömlektten oluşan üniformasını giydiğinde bu zor oluyor. Çok çekici bir görüntü. "Gizli görevdeyseniz, siyah giysili adamlara daha az yakışan bir şey giymeniz gerekmez mi?"

"Göze çarpmak bizim görevimiz. Bay Quinn, bir güvenlik ekibinin orada olduğunun belli olmasını istiyor."

"Seninle yeni tanıştım Sam. Ekibin geri kalanı nerede?"

"Geri kalanlar izlemek ve beklemekle ilgili." Sırtarak yaklaştı. "Bir şeye ihtiyacı olursa diye hemşehrmi kontrol ediyorum."

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Ama... izlemek mi? Bir kızı paranoyak hissettirmek gibi bir şey bu."

Tam yanıma gelip dururken kıkırdıyor. "Öyle yapma. Beklemek sıkıcı bir iş. Bay Quinn bazen sahte keskin nişancılarla üzerimizde nokta testleri yapıyor ama çoğu zaman evde vakit geçirmek için egzersiz yapıyoruz."

"Sahte keskin nişancılar mı? şaka mı yapıyorsun?" şaşkınlığımla Sam'e hafifçe tükürmeyi başardım. Kulağa çok dramatik geliyor. "Bana sahte bir keskin nişancı vermez, değil mi?"

"Gerekçeli değilse hayır." Sırıtıyor. "Rahatla. Keskin nişancılarla nasıl başa çıkılacağını yalnızca güvenlik ekibinin bilmesi gerekiyor. Güvendesin."

"Evet, çünkü keskin nişancı saldırılarına maruz kalma riski olan bir evde yaşamak güvenli hissettiriyor." İçimden bir inilti yükseldi. "Aman Tanrım, işte bu yüzden askere alındım. Amerika'da kimsenin beni özlemeyeceğini biliyorlar."

Ağzının köşesi seğiriyor. "Ah, seni özleyeceğiz."

Biraz geri çekilip kızardım. Sam'in flörtü bir üst seviyeye çıktı. şikayetçi değilim.

"Milyarder olduğunu biliyorum ama bu biraz abartılı görünüyor. Gerçekten bu kadar güvenliğe mi ihtiyacı var? Ev zaten Fort Knox gibi."

"Evet."

Anladığım kadarıyla bu kadar. Bana anlatmak istemediği bir hikâye var. Belki Quinn'in dinlemesinden korkuyordur. Evden ayrıldığımızda anlatırım.

Ciddi görünüyormuş gibi yapıyorum. "Demek siz iri yarı, iri yarı koruyucular o evde oturup egzersiz yapıyorsunuz, ha?" Ters harem için mükemmel bir ortam gibi duruyor. "Belki de gidip merhaba demem gerek."

"Kahretsin, çenemi kapalı tutmalıydım. Ev senin gibi güzel bir kızı kaldıramazdı." Sırıtışı genişledi ve sağ yanağındaki gamzeyi belirginleştirdi. "Seninle ekibin geri kalanı arasında bağlantı görevi göreçeğim."

"Bay Quinn ile benim aramdaki irtibat görevlisi olabilir misin?" diye fısıldıyorum, Quinn kameralarından izliyor olabilir diye.

"Hayır, endişelenme." Başını umursamazca iki yana sallıyor. "Güvendesin. Personelin peşine düşmez. Ya da normal kızların."

"Öyle demek istemedim... dur, ne demek istiyorsun, normal kızlar?"

"Belirli bir kadın tipine yöneliyor." Sam beni gücendirmeye çalışıyor gibi görünmüyor, bu da darbeyi daha da kötüleştiriyor.

"Hı hı." Burnumun direği sızlayarak konuyu değiştiriyorum. "Bak, klimayı nasıl düzgün kullanacağımı bana gösterebilir misin? Açtığımda çöl sıcağından kutup koşullarına geçiyor."

Meme uçlarım karıştı.

Tam cevap verecekken telefonu çalıyor. Birinin telefona baktığını gördüğüm en hızlı an bu. Sürekli tetikte olmalılar.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor. Yüzü gevşiyor, bu yüzden acil bir durum olmadığını anlıyorum. "Birazdan gelip sana göstereceğim, tamam mı?"

Başımı sallayıp gülümsüyorum. Neyse, halletmem gereken bir turta koleksiyonum var.

Dönüyor ama bana küstahça göz kırpmadan değil. "Bu arada, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Clodagh, burada çalıştığın için mutluyum."

Akşam yemeğini hallettikten sonra evin son katı olan Teagan'ın katını temizlemeyi bitirdim. Yukarıda, Teagan'ın devasa bir televizyon ve oyun ekipmanlarıyla donatılmış kendi dinlenme odası var.

Koridordan yatak odasına doğru yürüyorum. Devasa. Oyuncak ayılar ve Disney yastıkları, eyeliner, ruj, saç ürünleri ve parfüm kutuları ve raflarıyla yan yana duruyor. Genç bir kadına dönüşen bir kız.

Odanın her tarafına dağılmış kaosu inceliyorum. Sanki talan edilmiş gibi.

Şifonyerin üzerindeki bir milyon ruju temizlemek için kaldırıyorum. Üstünde bir bebek ve bir kız çocuğunun fotoğraflarından oluşan bir kolaj var, birkaçında da Killian var.

"Annesi," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Çok güzel. Sarı bukleleri şaşırtıcı; Teagan gibi kızıl saçlı olacağını düşünmüştüm. Genç görünüyor. Belki benden daha genç.

Harlow Murphy'yi tanıyorum, resimlerden birinin altında okudum.

Harlow Murphy'nin sevgi dolu anısına.

Amerikan ismi. İrlanda soyadı.

Teagan'ın büyüdüğünü görememesi çok üzücü. Marcus, Teagan iki yaşındayken öldüğünü söyledi. Aklımda bir sürü soru var. Mesela nasıl öldü? Ama bir de nasıl biriydi? Birlikte nasıldı?

Oldukça özgün bir isim.

Telefonumu çıkarıp Harlow Murphy'yi Google'da arıyorum. Birkaç tıklamadan sonra Teagan'ın mavi gözlü, gülümseyen annesini görüyorum.

35 yaşındaki adam, Queens'in Woodside kentinde annesi Harlow Murphy'nin cinayetiyle suçlandı.

Öldürüldü. Aman Tanrım, midem bulanıyor.

Bayan Murphy, büyüyen otel girişimcisi Killian Quinn'in ortağıydı.

Makale belirsiz. Olay onun evinde gerçekleşmiş, ancak herhangi bir sebep belirtilmemiş. Killian ve Harlow bir süre Queens'te mi yaşadılar? Killian'ın hep Manhattan'da yaşadığını hayal etmiştim.

Teagan'ın odasında bunu kontrol etmek yanlış geliyor. Hızlıca temizlik yapıyorum, sanki burada bir hayalet varmış gibi hissediyorum.

Burnumu sokmamam lazım; Quinn ailesinin özel hayatı beni ilgilendirmez.

"Ee? İlk günün nasıldı?" diye bağıyor Orla.

Arka plandaki gürültüden onun The Auld Dog'da olduğunu anlayabiliyorum. Milyonlarca dolarlık gösterişli malikanenin mutfağında dururken içimde kıskançlık sancıları hissediyorum.

Saçma.

"Henüz bitmedi," diye mırıldanıyorum, telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp taze gelen avcı böreğinin etrafına sebzeleri stratejik bir şekilde yerleştirirken. Haftada sadece üç gece yemek pişirdiğim ve yedi yıldızlı otelinin diğer geceler yemek getirdiği için rahatlıyorum. "Ve kılavuzun Salı günü kısmı çok yoğun... eğer o zamana kadar dayanabilirsem."

"Seni neredeyse duyamıyorum," diye bağıyor. "Daha yüksek sesle konuş."

"Yapamam," diye yüksek sesle fısıldadım. "Dinliyor olabilir."

"Şimdi orada mı?"

"Hayır." Duraksayıp daha da alçak sesle konuşuyorum. "Ama beni kameralardan izliyor olabilir. Beni daha önceden izliyordu. Aslında biraz felaketti."

"Umarım son kısmı yanlış duymuşumdur Clodagh. Buradakiler selam söylüyor." Bir sessizlik oldu. "Özellikle Liam. Seninle konuşmak istiyor."

Boş ver. Manhattan'a taşındığımdan beri yoğunluğu iyice arttı. Bunu daha başında engellemem gerek.

"Onu telefona verme, Orla. Beni korkutuyor. Bugün herhalde on mesaj atmıştır. Sakinleşmezse, onu yok ederim."

Telefonda ayak seslerini duyuyorum. "Tamam, ondan uzaklaştım. Hadi canım, biliyorsun ki Queens'te bir İrlandalıyı hayalet gibi görmezden gelmek imkânsız. Burası Donegal'dan daha kötü. Ayrıca, bu hafta sonu döndüğünde onu göreceksin."

İnleyerek pastayı daha az profesyonel görünmesi için parmak eklemlerimle düzleştirdim. Haklıydı. "Dinlemiyor."

Mümkün olduğunca açık sözlü olmaya çalıştım. Tek gecelik ilişkisi olmak istiyorum. Sürekli tehdit ettiği gibi bana kur yapmasını istemiyorum. Göçmenlik bürosunu aramaya yakın olduğumu söyle."

"Hadi canım. Belki ona bir şans vermelisin. Liam yakışıklı bir adam."

"Kesinlikle hayır." Titredim ve bıkkın bir homurtuyla pastaya vurdum. "Telefonum her çaldığında ve adı her aklıma geldiğinde, kahverengi bir çantaya hiperventilasyon yapmak istiyorum."

"Haklısın. Öyleyse... acele et... söyle bana... Quinn nasıl biri? Psikopat mı?"

Fırını açıp tabakları ısıtma tepsisine yerleştiriyorum. On beş dakika boyunca yapmam gereken tek şey bu, bu yüzden salona giriyorum. "Gizlilik sözleşmesi imzaladım, imzalamış olsa bile sana söyleyemem." Duvarlardaki aile fotoğraflarına bakmak için durup genç Quinn'in buz mavisi gözlerine bakıyorum. Bunlar psikopat gözler mi?

"Birbirimize her şeyi anlatıyoruz," diye homurdanıyor. "Perşembe akşamı bir şeyler içmek için buluşabilir miyiz? Et Paketleme Bölgesi'ndeki o bahsettiğimiz kulübe gidebiliriz."

"Bu Perşembe olmaz." Duvardaki Killian ve Teagan'ın fotoğrafına bakıyorum. Teagan altı yaşında gibi görünüyor. Killian gülümsese de ifadesiz bir yüz ifadesi var. "Cuma günü çok erken kalkmam gerekiyor. Öğleden sonralarım genellikle boş oluyor, bu yüzden en azından biraz yoga ve yürüyüşe vakit ayırabiliyorum. Akşam yemeklerini hazırladıktan sonra boş oluyorum ama şu anki halimden dolayı, saat sekizde yatağa yığılmak istiyorum. Hafta sonuna kadar beklememiz gerekecek."

Sonlara doğru sesli bir azar duyuluyor. "Kulağa eğlenceli gelmiyor."

"Hayır, henüz eğlenceli değil," diyorum kuru bir şekilde.

Elim Killian ve Teagan'ın yaşlı bir kadınla, muhtemelen annesiyle çekilmiş bir fotoğrafının üzerinde dolaşıyor. Quinn'in kendisine benzeyen bir adamla çekilmiş bir

fotoğrafı daha var; aynı koyu saçlara, aynı yakışıklı erkeksi yüz hatlarına ve çarpıcı mavi gözlere sahip. Kardeşi olmalı. Çok daha genç bir Killian'ın Harlow ve Teagan ile çekilmiş birkaç fotoğrafı daha. Harlow'un gülümsemesi hepsinden daha parlak.

"Gerçek şu ki," diye fısıldadım, "bu adam inanılmaz korkutucu. Kışına kalıcı bir sopa saplanmış gibi. Dürüst olmak gerekirse ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum."

"Sana iki gün daha veriyorum," diye alaycı bir kadın sesi arkamdan geliyor.

Dehşetle arkamı döndüğümde, şeytan çocuk Teagan'ın bana kayıtsızlık ya da tiksintiyle baktığını gördüm. Belki de ikisi birden.

"Özür dilerim Orla," diye kekeleyerek telefonu kapattım.

"Teagan," diyorum titrek bir sesle, yüzüme bir gülümseme yerleştirerek. Bu ailenin beni gözetlemesinin sebebi ne? "Çubuk denen şeyin İrlanda'da bir sevgi ifadesi olduğunu söylesem inanır mısınız?"

Gözlerini devirdi. Sabahkinden daha az düzenliydi ama kalın siyah göz kalemi taze görünüyordu.

"Müzik dersinde olman gerekiyordu," diyorum nefes nefese, okul çantasını masaya fırlatışını izlerken. Çok mahvoldum. Teagan gammazlarsa, babası beni kesinlikle kovar. Beni yanlış duyduğunu söyleyebilir miyim? Aksanını suçlamak işe yarayabilir.

"Hastayım," diyor, sonra da apaçık alaycı bir sahte öksürük sesi ekleme cüretini gösteriyor.

"Ne yapabilirim? Miden bulanıyor mu?"

Beni görmezden gelerek çift kanatlı kapıdan mutfığa giriyor.

Onu takip ediyorum. Eğer babamın en sevdiğini mutlu edemezsem, İrlandaca'da "elveda" anlamına gelen "slan leat" kelimesini bile söyleyemeden pistten ineceğim.

"Sana bir içecek falan hazırlayayım mı?" diye soruyorum.

"Sorun değil." Dolapları açıp sanki bir şey arıyormuş gibi hızla kapatıyor. O kadar da hasta görünmüyor. Belki de

müzik derslerini asıyordu.

Israr ediyorum. "Okul nasıldı?"

Bana sert bir bakış attı. "İlgileniyormuş gibi davranmana gerek yok. Konuşmamıza gerek yok."

Aman Tanrım. Görev başarısız oldu. "Bayan Dalton'la sohbet etmediniz mi?"

"Sen Maggie değilsin," diye çıktı. "Birkaç ay içinde geri dönecek."

Yeni bir ergen olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Her şey ve herkes berbat. "Anlıyorum. Evinizde bir yabancının yaşaması çok acı verici."

Savunmacı bir tavırla omuz silkiyor. "Personelin etrafta olmasına alışkınım. Okulda güvenliğim var."

Personel.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Vay canına."

"Anaokulundan beri bendeler." Teagan bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Anlayamadığım şey, neden seni seçtiği. Maggie'ye veya diğer ikisine hiç benzemiyorsun."

"Diğer ikisi mi?"

"Senden önce kovulan dadılar."

Harika.

Fırını kapatıyorum, tamamen gerginim. "Baban beni seçmedi," diyorum ona, umutsuz bir şekilde. "Ve bence o da seçmezdi. Baban için çalışan Marcus seçti."

"Belki de İrlandalı olduğun içindir." Gözleri kısıldı. "Bahse girerim ki sadece babama asılmak için buradasın."

Gözlerim yuvalarından fırladı. Bu da nereden çıktı? "Affedersiniz?"

"Ah, lütfen. Kadınlar ona asılmadan markete bile gidemiyor. Muhtemelen başvurmanızın tek sebebi bu."

"Birincisi," diye çıktım, elimi kalçalarımın altına koyarak. "Baban süpermarkete gidiyor mu, hiç sanmıyorum, ikincisi de onunla neredeyse hiç konuşamıyorum." Öfkeyle homurdandım. Genç bir kızın beni çıkarıcı sanmasına izin vermeyeceğim. "Babana asılmak dünyada yapacağım son

şey. Bu işi sürdürmek istiyorum. Daha yeni tanıştığın için bu çok yargılayıcı."

Bana uzun süre şüpheyile baktı. "Ne olursa olsun."

"Bak," diyorum daha sakın bir sesle. "Bana hak ettiğim şansı vermeni istiyorum. Birbirimizi tanıyalım. Birkaç hafta içinde okul tatile girdiğinde birlikte daha fazla zaman geçireceğiz."

"Neden uğraşıyorsun? Birkaç ay içinde benimle konuşmak zorunda kalmayacaksın."

Kaşlarımı çattım. "Bu tavırla nasıl arkadaş edinebiliyorsun?"

Bana dik dik bakıyor. "Yeterince arkadaşım var."

"On iki yaşında mı?" Ellerimi kalçalarımaya koydum. Şimdi dramatik bir şekilde göz devirme sırası bende. "Dinle, benim yaşımaya geldiğinde, bugün olduğun insanların yarısıyla arkadaş olmayacaksın. Şanslıysan, yol boyunca yeni insanlar edinirsin."

Yetiştirilme tarzı benimkine çok yabancı geliyor. Milyonlarca dolarlık bir müstakil evde büyümenin o kadar da abartıldığı gibi olmadığını düşünmeye başlıyorum. Bugün temizlediğim odaların çoğu misafir odasıydı. Teagan'ın yatak odası, babasınınkinden ayrı bir katta. Evde yabancı gibi yaşayan tek kişinin ben olmadığım izlenimine kapılıyorum.

"Ya sonunda gerçekten iyi anlaşır ve iletişimimizi sürdürürsek?" diye soruyorum, ses tonumu yumuşatarak.

"Şüpheliyim." Yanıma gelip buzdolabından bir şişe su alıyor.

Bana bir santim bile taviz vermiyor.

Yenilgi dolu bir iç çektim. "Babana duyduklarını söylememen için seni ikna etmenin bir yolu var mı? Ya da küfür ettiğimi?"

"On yaşında değilim. Babam da sürekli küfür ediyor." Gözündeki şeytani parıltıyla gülümsüyor, göz kalemiyle de vurgulanıyor. "Sonunda seni kovduracak şeyin ne olduğunu görmek daha eğlenceli olacak."

"Bu işte daha bir gün bile çalışmadım, bu yüzden özgüven eksikliğinin nereden kaynaklandığını anlamıyorum," diye homurdandım. "Ama haklısın; tek başıma işten atılmayı fazlasıyla başarabilirim, bu yüzden acele etmezsen harika olur."

"Üzgünüm, üzgün değilim," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Bu kadar alaycı olmana gerek yok," diye çıkıştım. "Aman Tanrım. Bana bir şans ver."

Şaşkınlıkla, hafifçe pişman görünüyor. Mutfak tavanına bakarak homurdanıyorum. "Baban muhtemelen şu anda dinliyordur."

"Muhtemelen."

En azından Teagan'ı konuşturdum. Bu bir başlangıç.

"Gerçek, neden müzikten kaçırıyorsun?"

"Neden? Muhabirlik yaparsan babamın gözünde puan kazanacağını mı sanırıyorsun?" diye homurdandı.

"Sen yapmazsan ben de seni ihbar etmem." Sırıttım. "İnan bana, babanla senden daha fazla başım dertte."

Gözlerini deviriyor ama ağzının kenarları seğiriyor. "Çello çalışıyorum. Çok çılgın."

Wack kötü bir şey sanırım.

"Haklısın. Seni suçlamıyorum. Ha, bir de diline dikkat et. Diline dikkat et," diyorum gönülsüzce. Yaşına küfür ettiğim için onu azarlamak ikiyüzlülük gibi geliyor. "Bahse girerim baban böyle konuşmana izin vermezdi."

Tekrar omuz silkti. "Sürekli çok sinirli. Ne dersem diyeyim, hiç önemi yok."

Aman Tanrım, bu gidişle bir ergen çeviri rehberine ihtiyacım olacak.

"Acıyor mu?" diye sordu, bana doğru bir adım atarak. Bir an kaşlarımı çattım, ne dediğini anlamadım.

Elim burnumun tam ortasından geçen halkaya gitti. Kahretsin, çıkardığımı sanmıştım. Dövmeleri kapatmıştım ama halkayı unutmuşum.

"Evet." Gülümsedim. "Çok büyük. Silah yerine iğne kullanıyorlar. İğne girer girmez çığlık attım."

"Bunu yaptırsam babam delirir. Sen kaç yaşında yaptırдың?"

"On yedi."

Çenesi hafifçe düşüyor, sonra şaşkınlığını hemen gizliyor. Onun yaşında kayıtsızlıktan başka bir tepki göstermenin hoş olmadığını hatırlıyorum. "Saç rengin gerçek mi?"

"Evet," diyorum gülümseyerek. "Seninki gibi."

Yüzü düşüyor. "Benimkine hiç benzemiyor. Seninki pürüzsüz."

"Ah, ben de aynısını yaşadım." Sonunda Teagan'la bir görüşme. "Yıllarca uğraştıktan sonra onu kontrol altına almayı öğrendim. Eskiden kıvrıcık saçlarım olduğu için sürekli dalga geçilirdi. İstersen seninki konusunda sana yardım edebilirim. Kabarık saçları giderecek iyi saç ürünlerim var."

"Belki." Burnunu çekti. "Benimkinden nefret ediyorum. Babam da bu konuda hiçbir şey yapmama izin vermiyor."

"Küçükken annem de saçımı boyamamı istemezdi ama ben o kadar çok değiştirmek istiyordum ki gıda boyası kullandım. Çıldırdı. Ama işe yaradı! Yaklaşık üç gün boyunca saçlarım neon kırmızısıydı. Hiç iyi değildi." Hatırlayınca gülüyorum. "Ama farklı."

Yüzünde hafif bir eğlence ifadesi belirdi. "Bu çok aptalca."

"Ne diyeyim? Yaşayarak öğreniyorsun."

Çantamda titreyen telefonum dikkatimi dağıtıyor. Çıkartıyorum ve bilinmeyen bir numaradan mesaj geliyor.

Yerleşmen nasıl gidiyor? Killian düşündüğün gibi bir dev mi? Marcus.

Daha da kötüsü, cevap yazmaktan kaçınıyorum. Addams ailesinin yanında kalmayı tercih ederim.

Şimdi neden çaresiz birine ihtiyaç duyduğunu anlıyorum. Daha ilk günün sonu bile gelmedi ve sinirlerim altüst oldu.

ON BİR

Killian

İşten eve geldiğimde, şaşırtıcı bir şekilde, itfaiyeci kızıl saçlısı evi yakmamış. Mutfağa doğru giderken sesler duyuyorum. Kahkahalar. Kadın kahkahaları, bir erkeğin daha kalın tonlarıyla karışıyor.

Sam ve Clodagh, ön kolları neredeyse birbirine değecek şekilde ada tezgahına yaslanmışlar. Teagan'ın odasına çekilmek yerine bir bar taburesine oturup sohbet ettiğini görmek hoş bir sürpriz.

Sam bir şeyler söylüyor ve iki kız da gülüyor. Clodagh'ın kahkahası yüksek, çok yüksek; sıcak, sert ses tonu mutfağa hakim oluyor ve Sam'in bu kadar komik ne söylediğini merak ediyorum.

Tüylerim anında diken diken oluyor. Güvenlik ekibimin dikkat dağıtıcı şeylere ihtiyacı yok. İnsanlar böyle yaralanıyor işte.

"Merhaba," diye seslendim, selamlamaktan çok bir uyarı gibi, kızıma doğru yürürken. "Prenses." Teagan'ı kendime çekip alnına bir öpücük kondurdum.

Clodagh'ın kahkahası boğazında düğümlendi. "Bay Quinn."

"Patron," dedi Sam hızla ayağa kalkarak. "Clodagh'ın bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol ediyordum. İlk günü olduğu için."

"İşine geri dön Sam," diyorum aniden. "Programa en son baktığımda görev başındaydın."

Sert ses tonum onu ürkütüyor ama başını sallayıp sessizce "Evet efendim," diyor ve gidiyor.

Clodagh, beni sebepsiz yere sinirlendiren o megavatlık gülümsemesini ona göstermeden önce değil. Neyse ki bu öğleden sonra giydiğinden daha fazla giysi giymiş. Şimdi kot pantolon ve dövmelelerini gizlemek için üzerinde komik bir çizgi film tavşanı ve kolları olan kısa, dar bir tişört giymiş.

Karnının üzerinde ince bir deri parçası görünüyor. Kestane-kızıl saçları, başının üstünde dağınık bir topuz halinde.

Fırına doğru ilerlerken gülümsemesi daha ölçülü bir ifadeye bürünüyor. "Akşam yemeği hazır."

"Tam zamanında." Gözlerim dikkatimi dağıtan tavşana kaydı. Tavşanın gözbebeklerinin göğüsleriyle aynı hizada olduğunun farkında mı acaba? Yirmi dört yaşından bile küçük görünüyor. İlk geldiğinde giydiği gibi, o büyük, eski, çiçekli eteği tekrar giymesini istiyorum.

Kravatımı masaya bırakıp kızıma soruyorum: "Okul nasıldı prenses?"

Teagan telefonundan başını kaldırmıyor. "İyiyim."

"Teagan, seninle konuşurken bana bakmanı bekliyorum."

Bakışlarını yukarı kaldırdı. Lanet olsun. Gözlerine sürmekte ısrar ettiği o siyah leke hakkında çok konuştuk. Yüzündeki bütün bu pislikler için çok genç.

Bu geceki kavgaya sabrım yok.

"Güvenlik ekibi bana bu öğleden sonra çelloya gitmediğini söyledi. Ne oldu?"

Omuzlarını silkiyor. "Başım ağrıyordu." Kızım berbat bir yalancı.

Başını yokluyorum. "Hâlâ ağrıyor mu?"

Benden uzaklaşıyor. "İyiyim baba, telaşlanmayı bırak."

"Tamam o zaman. Bugün ne öğrendin? Eğlenceli bir şey oldu mu?"

"Her zamanki gibi," diyor başını kaldırmadan.

Telefonu elinden alıyorum. Bana dik dik bakıp "Tüh!" diyor.

Kendimle sohbet ettiğim bir gece daha. "Nasılsın Teagan?"

Gözlerini devirmek istiyor ama aslında daha iyisini biliyor. "Bu sabah coğrafya dersi aldım ve yavaş yavaş kendimizi öldürdüğümüzü ve yok oluşa doğru gittiğimizi öğrendim. Bu öğleden sonra bir saat din dersi aldık. Bu yeterli mi baba?"

"Tavırdan bahsetmiyorum bile," diyorum sertçe, rahatsızlığımı bastırmaya çalışarak. "Gününle ilgileniyorum."

"Teneffüste Becky ile takıldım. Annesi saçına röfle yaptırıyor."

Bana kötü kötü bakıyor ve iç çekiyorum. Yine mi? "Becky'nin saçları muhtemelen seninki kadar güzel değildir."

Nefes nefese kaldı. "Telefonumu geri alabilir miyim lütfen?"

Lanet olası cihazı odanın karşısına fırlatıp otuz yaşına kadar elektronik cihaz kullanmasını yasaklama isteğime karşı koyuyorum. "Hayır prenses. Günde otuz dakika, anlaştığımız."

"Dakikalarımı kullandığımı nereden biliyorsun?" diye sızlanıyor.

Nefesimi verirken ön kollarımı tezgaha dayayıp alnımı ovuşturuyorum.

"Şey... servis yapayım mı?" diye sordu Clodagh çekinerek.

Gömleğimin ilk birkaç düğmesini açarken ona başımı sallıyorum. Hemen bakışlarını kaçırıyor.

"Benimkini televizyon odamda yiyeceğim." Teagan tabağını alıyor. "Teşekkürler, Clodagh."

Çenem kasıldı. "Akşam yemeğini birlikte yiyelim, Teagan."

Çenesini meydan okurcasına kaldırıp yanımdan geçmeye çalışıyor. "Becky ile konuşmak istiyorum."

"Bu ne büyük sürpriz," diye çıktım, sonra hemen pişman oldum. "Teagan," diye seslendim arkasından ama gitmişti.

Bu gece başka bir kavgaya giremeyecek kadar yorgun olduğum için gitmesine izin verdim. İçimi bir hüznün kapladı. Çalışanlarım etrafımda gergin bir şekilde koştururken, kendi kızım bana sırtını dönecek kadar küstahça nasıl davranabiliyor?

Döndüğümde, Clodagh sanki ağzına limon tıktırıp emmesini emretmiş gibi görünüyor. Hiç ebeveyn olmamış bir kızıdan kendi evimde yargılanmaya ihtiyacım yok. "Söylemek istediğin bir şey mi var?" diye çıkışıyorum.

Gözleri kocaman açılıyor ve hafifçe rahatsız görünüyor. "Hayır, Bay Quinn. Şey, yemeğinizi yemek odasında mı yiyorsunuz yoksa..."

"Burası iyi." Bıçak ve çatalla beceriksizce uğraşmasını izliyorum. "Sabah olmadan önce iyi olur."

Tabağı önüme sertçe bırakıp hafifçe eğildi. "Evet efendim. Siz iri bir adamsınız, bu yüzden size ekstra büyük bir porsiyon verdim."

Gözlerim ona kaydı. İkinci bir alaycı genç isteseydim, birini evlat edinirdim.

Ada tezgahının üzerine eğiliyor ve tavşanın gözlerimin içine bakmasını sağlıyor. Benimle uğraşmaya mı çalışıyor?

Bugün yaptığı meraklı hareketten sonra ona ince bir çizgide yürüdüğünü söylemek üzereyken tabağımın içindekiler dikkatimi çekti. Etkileyici.

Ama tabii ki etkileyici; restoranlarımda Michelin yıldızlı şefler çalıştırıyorum.

"Sen gerçekten harika bir şefsın."

Yüzü kızarıyor. "Denerim."

Bana yalan söylediği için onu dizlerimin üzerine mi yatıracağımı yoksa bana blöf yapma cesaretini gösterdiği için ona maaş artışı mı vereceğimi bilmiyorum.

"Etkileyici kadın." Sırıttım. "Bu sana saatler harcatmış olmalı."

Yanaklarındaki pembelik içimde bir şeylerin harekete geçmesine neden oluyor.

"Hı hı." Yüzünde tatlı bir gülümseme ve ışıltı var. "Evet. Biraz zaman aldı, tamam."

Çatalımı kaldırıp turtanın üzerindeki restoran domuz logosunun belli belirsiz kalıntıları üzerinde gezdiriyorum. "Akşam yemeğine benimle gelin."

"Hayır, seni rahat bırakacağım-"

"Otur." Karşımdaki bar taburesini işaret ediyorum.

Benimle akşam yemeği yemektense kendi dilini yutmayı tercih edecek gibi görünüyor, ama sessizce küçük bir parça pasta çıkarıp tabağa koyuyor ve çekinerek karşı tabureye oturuyor.

Büyük bir ısırik aldığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten kendini aşmışsın. Tüm özel eşyalarımı karıştırırken fırtına gibi yemek pişirmeye nasıl vakit bulduğunu anlıyorum. Üstelik daha ilk gün."

Kaskatı kesildi. "Savunmam gerekirse, resim düştü ve ben de onu yerine koyuyordum. Yine de çerçeveni kırdığım için özür dilerim. Yeniden başlayabilir miyiz? Benden ne istediğini söyle yeter."

İnanın bilmek istemezsiniz.

"Dürüstlük, Clodagh." Kaşımı kaldırdım. "Dürüstlüğē ihtiyacım var."

"Ya söyleyeceklerim hoşuna gitmezse?"

"Beni etkilemek için çok şey gerekir."

"Tamam." Başını sallıyor. "Dürüst olmama izin verilirse, elinde sadece prezervatif varken komodinin yasak bölge olmasının sebebi ne?"

"Bıçaklarımın gizli bölmesini bulamamış olmalısın."

Gözleri kocaman açıldı. Bardağını masaya koydu.

"İtaatsiz dadıları azarlamak."

"Ah. Şaka yapmaya çalıştın."

"Denedim. Personelime prezervatiflerimi vermek istemeyeceğimi hiç düşündün mü?"

Sırıtıyor. "Biliyorum ki... kız arkadaşların var. Salı günleri."

"Aman Tanrım, tahmin edeyim, Bayan Dalton'un kullanım kılavuzu mu?"

Gülüyor. "Okumadın mı?"

"Kahretsin," diye mırıldandım ve ağzıma bir parça turta daha tıktırdım. "Hayır, tıkamadım."

"Senin hakkında çok şey biliyor." Sırıtıyor. "Ve şimdi ben de biliyorum."

"İyi ki o zaman dudaklarınız gizlilik anlaşmasıyla mühürlenmiş."

"Gizlilik anlaşması olmasa bile endişelenecek bir şeyiniz olduğunu sanmıyorum."

Dikkat dağıtan o gülümseme yüzünü kaplarken bakışlarım dudaklarına kayıyor. O gülümseme bambaşka bir şey. "Neden?"

"En iyi ifşa olmazdı. Milyarder Killian Quinn saat beşte kalkıyor, smoothie'sini içiyor ve sonra bütün gün çalışıyor."

"Bana sıkıcı mı diyorsun, Clodagh?"

"Hayır!" Hamur parçaları tombul alt dudağına düşüyor ve onları utangaç bir şekilde savuşturuyor. Zarifçe yemeye çalışmakla pastayı mideye indirmek arasında kalmış gibi görünüyor. "Kılavuza göre... sen pek de... keyfine göre hareket eden biri değilsin. İçinde sadece eğlence amaçlıymış gibi görünen hiçbir şey yok. Egzersiz dışında. Mesela, rahatlamak için ne yapıyorsun?"

"Sikişiyorum." Kelimeler ağzından daha durduramadan dökülüverdi. Muhtemelen beni öfkeliendirdiği içindir.

Öksürürken boğuluyor. "Yarın. Salı."

Aman Tanrım. Bu kılavuzu ateşe verebilir miyim? "Bak, istediğim zaman istediğimi yapamam," diyorum sertçe, sıkıcı bir ihtiyar olduğumu düşünmesinden mantıksız bir şekilde rahatsız olmuş bir şekilde. "Bir gün sorumlulukların olduğunda anlayacaksın. Teagan benim önceliğim."

Kaşlarını çattı. "Sorumluluklarım var."

Kaşımı kaldırıp açıklama yapmasını bekliyorum.

"Ben. Benim kılavuzum sizinkinden daha kısa olabilir, ama hâlâ yazılıyor."

Buna kıkırdayıp bir yudum su içiyorum. İncecik pamuklu tişört ve şortuyla görüntüsünü hatırlayarak onu inceliyorum. "Yüzük nereye gitti?"

Koltuğunda rahatsızca kıkırdandı. "Burnumdaki halka mı? Sen etraftayken saklıyorum. Bu öğleden sonra beni kameralardan izleyeceğini düşünmemiştim."

"Ne deldirdiğin umurumda değil." Gözlerim onun gözlerine takıldı. "Sadece bugün yanımdayken giydiğinden daha fazla kıyafet giy."

Yoksa ikimiz de başımız belaya girer.

Yanakları kızardı. "Çoğu İrlanda evinde klima yoktur. Gerek yok. Queens'teki odam çatı katındaydı ve kliması yoktu. Terlemeye alışmıştık. Aptalca bir şekilde, buradaki klimayı açmayı unuttum. Şimdi anladım."

Gözlerim bir anlığına kocaman tavşan gözlerine kayıyor, sonra tekrar yüzüne dönüyor. Clodagh'ın yatak odamdaki görüntüsünü hâlâ görebiliyorum ve etrafımızdaki hava

aniden elektrikleniyor. Camı daha sıkı tutuyorum. "Artık biliyorsun."

Yemek yerken sessizliğe gömülüyoruz. Çatalı ağzına götürüp küçük ısırıklar alırken, yaptığı her hareketin farkında olduğumu fark ediyorum ve neden bu kadar sinirlendiğimi merak ediyorum.

Belki de kızım benden o kadar nefret ediyor ki benimle akşam yemeği yeme düşüncesine bile dayanamıyor. Belki de Clodagh'ın evimdeki varlığı, Bayan Dalton'ınki kadar sinirimi bozmuyor. Belki de yetersiz niteliklere sahip olduğu bir iş için servet kazanmasına rağmen, Clodagh'ın benimle yemek yemek istemediği apaçık ortada.

Belki üçünden de biraz.

Boğazımı temizledim. "Bütün ailen İrlanda'da mı?"

Çatalı ağzına götürdüğünde yarıda kaldı, sanki soru onu şaşırtmış gibi. "Evet. Üç küçük erkek kardeşim, annem ve büyükanнем Deirdre."

"Onlara yakın mısınız?" Biberiyeye uzanırken kolum onun koluna değiyor. Masum bir temas ama bana attığı bakıştan, ona üçüncü derece yanıklar verdiğimi sanırsınız.

"Evet." Başını sallıyor. "Onları özlüyorum. Bu yüzden yasal olarak burada kaldığımdan emin olmak istedim ki istediğim zaman evimi ziyaret edebileyim."

Sponsorluğu bu işe dayanıyor. Marcus'a yerine birini bulması talimatı verildi, ancak elbette Clodagh bundan habersiz.

Derin bir nefes veriyorum.

Sanki aklımı okuyormuş gibi rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdanıp çatalını bıraktı. Gözleri gözlerimle buluştu. "Bak, hakkımda pek iyi düşünmediğini biliyorum ama bana adil bir şans vermeni istiyorum. Çok çalışırım. Ve... Bu işe gerçekten ihtiyacım var."

Tereddüt ediyorum. Tutamayacağım sözler vermem. "Bu pozisyon senin için asla kalıcı bir çözüm olmayacaktı."

Başını sallıyor, yüzü düşüyor ve ben de hafif bir suçluluk duyuyorum.

"New York'ta yaşamaya neden bu kadar kararlısın? Ailenden çok uzaktasın."

Gülümsüyor. "İrlandalıların yıllardır Amerika'ya göç etmesinin sebebi de aynı. Amerikan rüyasının vaadine inanıyoruz." Tabağına bakarken gülümsemesi belirlediği kadar çabuk kayboluyor. "Ve bazen sadece uzaklaşmaya ihtiyacımız oluyor."

"Neyden kaçıyorsun, Clodagh?"

"Önemli bir şey yok." Başını sallayıp kapattı.

Gözlerini gözlerime dikti. "Söyle bakalım, Manhattan'da büyümek nasıldı? Çocukken nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Hayır. Queens'te büyüdüm."

Ağzı küçük bir O şeklini alır.

"Ailem İrlandalıydı," diyorum, şaşkınlığına gülerek. "Dublin'den. Ama ben neredeyse yirmi yıldır Queens dışındayım. Annem, ben ve erkek kardeşim Connor yıllar önce Manhattan'a taşındık."

"Vay canına," diye fısıldadı. "Kendi kendini yetiştirdiğini okumuştum. Annen çok gurur duyuyor olmalı."

Hafifçe omuz silkiyorum. Bu işte o kadar uzun zamandır ki, annem başka bir otel görünce neredeyse hiç gözünü kırpmadan cevap veriyor.

Clodagh saçının bir tutamını oynatıyor, bana başka bir şey sormak istiyor ama kendini tutuyor. Her neyse, sormaya cesaret edemiyor.

O bana Queens'teki çocukluğumu sorarken ben de pastayı bitiriyorum. Ayrıntıları sınırlı tutuyorum, kimsenin duymasına gerek olmayan, ne kadar sorumsuz bir babam olduğu gibi saçma sapan şeylerden kaçınıyorum.

Gemiden yeni inmiş gibi sevimli bir masumiyeti var. Çoğu insan milyarder statümü nasıl kazandığımı merak ediyor. Clodagh ise şehirde büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyor. On yaşında tek başıma metroya bindiğimi söylediğimde çığlık attığında kıkırdıyorum.

Telefonu masanın üzerinde titreşiyor, dikkatimizi dağıtıyor, bir mesaj yanıp sönüyor. Okuyabileceğim kadar yakın.

Beni delirtiyorsun.

Telefonu yanına kaydırıyor, okurken dudaklarını büzüyor.

"Queens'te bir erkek arkadaş mı var?" diye soruyorum.

"Hayır. Sadece benden farklı bir frekansta olan biri." Mesajı tekrar incelerken yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirdi.

"Yardıma ihtiyacın olan bir şey mi var?"

Ekranı gizlemek için telefonu çeviriyor. "Üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yok."

Yüz ifadesi, konuyu daha fazla uzatmak istemediğini gösteriyor. Koltuğundan fırlayıp lavaboda meşgul olmaya başlıyor.

Taburemden kalkıp onun hemen arkasında duruyorum, neredeyse birbirimize değecek kadar yakınız.

Elinde tabakla donup kalıyor. Sanırım nefes almayı bırakmış.

Çöp kutusunu açmak için eğildiğimde göğsüm sırtına değiyor. "Bana bir daha yalan söylersen seni İrlanda'ya giden bir sonraki uçağa bizzat bindiririm, tatlım," diye mırıldanıyorum kulağına, Le Grand Cochon kutusunu çöp kutusundan çıkarıp önündeki tezgaha koyarken.

Hiç kıpırdamadan duruyor. Parmaklarımı boynuna koysam, nabzının hızlandığını hissederdim.

"Tamam," diye hırıltılı bir sesle başını kaldırıp bana baktı. "Daha iyisini deneyeceğim."

Yakından bakınca, zümrüt yeşili gözleri benimkileri delip geçiyor. Onun penisimi ağzına alırken bana baktığını hayal ediyorum.

Ben sinirli bir homurtu çıkardığımda gözleri büyüdü.

Ne yapıyorum ben?

Geri çekiliyorum. "Mesai bitiyor. Bu gecelik işin bitti."

ON İKİ

Clodagh

Tavana bakıyorum. Peki ya uyuman gerektiğini bilmek vücudunun tam tersini yapmasına neden oluyorsa?

Profesyonel bir dadı olarak dördüncü günüm. Yılın Ev Hizmetçisi ödülünü kazanamayacağım ama nedense tehditlerine rağmen beni kovmadı.

Henüz.

Temizlikten nefret ediyorum. Bektan bir şey. Misafir odaları gün aşırı temizleniyor. Killian ve Teagan'ın yatak odaları her gün temizleniyor. Bu, hiç bitmeyen bir evcil işkence döngüsü. Banyolar, lavaboda yemek yenebilecek kadar temiz olmalı. Bayan Dalton bunu söylemedi ama altı çizili kelimelerin hepsinden mesajı aldım.

Yine de şikayet edemem. Beşinci Cadde tuvaletlerini temizliyorum.

Sonra Quinn'den gelen o sert mesajlar var. Dün üç, bugün beş tane; ona bazı işleri halletmem yönünde belirsiz talimatlar.

Sürekli başımın belada olduğunu hissediyorum.

Pazartesi gecesinden beri sesi kafamın içinde tekrarlanıyor. Bana bir daha yalan söylersen, seni İrlanda'ya giden bir sonraki uçağa bizzat bindiririm, tatlım.

Aman Tanrım, sınır dışı etmekle tehdit ediyordu ama sesi çok cinsel geliyordu. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissettim. Çok... korkunçtu.

O zamandan beri, iletişime en çok yaklaştığım an tek kelimelik cevaplar veya homurtular oluyor, ya da beni tamamen görmezden geliyor. Ona bağırarak istiyorum: "Denediğimi görmüyor musun, efendim!" Quinn her mutfağa girdiğinde, vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

Teagan bana boyun fıtığı yaşıyor. Zamanının yüzde doksanında bana karşı somurtkan ve alaycı, kalan yüzde onda ise çok tatlı. Ama beni aptal yerine koyabileceğini

sanıyor. Bu gece, yavru keçi videosunun ödeviyle ilgili olduğuna beni ikna etmeye çalıştı.

Bu ikisinden daha fazla cevabı kılavuzdan alıyorum.

Quinn yukarıda uyuyor mu acaba? Uykuya dalmadan önce ne düşünüyor? Muhtemelen milyarlarını. Kimseye karşı gerçek bir his beslediğini hayal edemiyorum. Teagan dışında herhangi birine.

Tanrım, ona böyle gülümsediğinde, eriyip bir su birikintisine dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyayım. Henüz çocuk istemiyorum ama sevgilinin bebeklerine böyle bakmasını istediğini biliyorum.

Ellerimi karnımdan aşağı kaydırıp pantolonumun içine sokuyorum. Hakkında fanteziler kurulmayı hak etmiyor ama yatmadan önce patronumu düşünmek benim için iğrenç bir zevk haline geldi.

Gözlerimi kapatıp bacaklarımı daha fazla araladım, parmaklarının klitorisimde daireler çizdiğini hayal ettim. Büyük ellerinin hazzımı kontrol ettiğini, parmaklarını tekrar tekrar içime soktukça nabzımı hızlandırdığını ve karıncalanmama neden olduğunu hayal ettim.

Ağzının açgözlülükle parmaklarının yerini aldığını hayal ediyor...

Onu, kısık gözleriyle bana bakarken hayal ediyorum, o buz gibi soğuk mavi gözleri ateşle dolu... Derin, boğuk sesi bana karşı duyguyla hırıltılı... Kalın, kaslı bacaklarının ağırlığı üstümde, büyük, sert aleti beni doldururken...

Benim zevkimden o kadar etkilendiğini sanıyor ki, beni beceremezse patlayacak.

Evet... evet...

Hayır. Hayır.

Faydasız.

Hayal gücümden daha güçlü bir şeye ihtiyacım var. Bıkkın bir nefesle komodinin kapağını açmak için uzanıyorum.

Quinn eğer bir gün komodinin çekmecesine bakacak olursa, bir ayak uzunluğundaki metro büyüklüğünde bir canavarla karşılaştığında büyük bir şok yaşar.

Titreşimli arkadaşımı çıkarıp işe koyuluyorum. Gece yarısı ve verimlilik çok önemli. Bu cinsel gerilimi atmam gerek; yoksa Quinn yarın sabah koşusundan üstü çıplak ve terli dönerse, tam oracıkta onun önünde patlayabilirim.

Aaa, evet, tam da burası.

Aynen öyle. Aynen öyle.

Ne yazık ki bu küçük yardımcım yakında emekliye ayrılacak. Birkaç ayda bir yeni bir seks oyuncağı almak zorundayım. Sanki vücudum her şeye karşı bağışıklık kazanıyor. Bu gerçekten berbat çünkü seks oyuncakları geri dönüştürülemiyor ve tabii ki onları hayır kurumlarına bağışlayamıyorsunuz.

Oyuncaklarla bile boşalmam o kadar uzun sürüyor ki, utanıyorum.

Ve gerçek penisler, diller veya parmaklar ile mi geliyor?

Sıfır ihtimal. Aklımdan çıkaramıyorum.

Erkekler orgazm bekler. Sıfırdan dünyayı sallayacak, evet, evet, evet O'lara parmak seğirmesiyle ulaşmanızı beklerler. Utanç verici gerçek şu ki, seks sırasında hiç orgazm olmadım.

Eski sevgilim dilini, rulo fırçayla duvar boyar gibi aynı teknikle kullanırdı: uzun ve geniş fırça darbeleriyle. Ona meselenin tüm yüzeyi kaplamak değil, doğru noktaya odaklanmak olduğunu söylediğimde, bizim için oyun bitti.

Gelememiş olmam ilişkimizde büyük bir olay haline geldi ve seks bir angarya haline geldi.

Üst kattaki patronum beni orgazma ulaştırabilir mi acaba? Onun gibi bir adamla hiç birlikte olmadım. Tanrım, bu sabah koşu şortundaki şişkinliği o kadar belirgindi ki, acaba biraz sert mi diye düşündüm.

Bacaklarımın arasında o tanıdık sıcaklık yükseliyor.

Yavaş yavaş... yavaş yavaş.

Kendimi zorla kafamdan dışarı atıyorum ve Quinn'in sert bedeninin benimkinin üzerinde olduğunu hayal ediyorum.

Evet... Yaklaşıyorum.

Nefeslerim iniltilere dönüşüyor ama kimse duymuyor.

Kızım beni yalnız bırakma.

Kulaç atarken donup kaldım. Bu da ne?

Şarkı söylemek. Penceremin hemen dışındaki sokakta korkunç bir şarkı söyleniyor.

Adam, erkek bir cadı gibi acı dolu, kederli bir tonda şarkı söylemeye devam ediyor. Yatak odam evin ön tarafında ama trafiği bile nadiren duyuyorum, bu yüzden bu adam gerçekten yüksek sesle şarkı söylüyor.

Daha yüksek bir notaya çıkıyor.

Defol git, aptal.

Kötü şarkıya rahatsız edici bir vızıltı sesi eşlik ediyor. Telefonum.

Gece yarısı beni kim arıyor? Eğer evden biri saat dilimini unutursa, onu öldürürüm. Tabii acil bir durum yoksa. Aman Tanrım. Büyükanne Deirdre.

Telefonun ucundaki o piçe küfürler savurarak boğuşuyorum. Vazgeçmiyorlar.

Keskin yeşil ışık gözlerimi yakıyor ve arayan kişinin görüntüsü ekranda beliriyor.

"Defol git, Liam," diye tısladım. Aptal herif.

Yüksek sesle inleyerek telefonda iptal tuşuna basıyorum, öfkemi telefonda çıkarıyorum.

Eee. Liam kafamın içine sızdığına göre artık asla orgazm olamayacağım. İşte hemen orgazm olabilecek biri. Tek yapmam gereken adamın pipisini hafifçe çekmekti ve kibritle yakılmış bir benzin deposundan daha hızlı patladı.

Dışarıdaki deli sanki sarhoş gibi ağlıyor.

"Telefona cevap ver Clodagh!"

Kahretsin.

Çift sikiş.

Lütfen bunun olmayacağını söyleyin.

Yataktan o kadar hızlı fırlıyorum ki başım dönüyor. Vibratör gürültüyle yere düşüyor. Nabzım hızla atıyor ama uzuvlarım donmuş.

Taşlar pencereye çarptı. Sadece benim pencereme değil, evin geneline.

Bu iyi değil. Hiç iyi değil.

Sarhoşların gevezelikleri giderek artıyor.

Pencereye doğru yürürken perdeleri araladığımda, dağınık saçlı Liam'ın kaldırımında ileri geri sendelediğini gördüm.

Beni henüz görmedi.

Lütfen patronumu uyandırmayın.

Liam İrlanda aşk şarkıları söylüyor. Sözlerini adıma uyacak şekilde değiştiriyor ama olmuyor. Ayakları sanki kaldırım yanıyormuş gibi sekiyor.

"Clooodagh!" Bu, sanki ruhu sökülüyormuş gibi dengesiz bir adamın çaresiz çılgılığıydı. Gözlerini kapatıp sırtını kamburlaştırdı, kalçalarını sanki aya tapıyormuş gibi ileri geri salladı.

Bu orospu çocuğu beni kovduracak.

Stüdyodan ön kapıya doğru hızla koşuyorum, çorap, ayakkabı veya sabahlık giymekle hiç uğraşmıyorum. Merdivenlerden sendeleyip dizimi sıyırmam umurumda değil. Onu öldüreceğim.

Quinn çıkarsa oyun biter.

Ana koridora koşarken kalbim göğsümde güm güm atıyor, mermer çıplak ayaklarıma soğuk geliyor. Hayatımda hiç bu kadar öfkeli olmamıştım.

Ana kapı ağır ve açılması zor. Sonunda, onu güç kullanarak açıyorum.

Liam cümlesinin ortasında şarkı söylemeyi bırakıp bana gerçek değilmişim gibi bakıyor. Sonra gülümsemeye cesaret ediyor.

"Ne saçmalıyorsun, Liam?" diye tükürdüm, ona dik dik bakarak.

Gözleri kan çanağına dönmüş ve donuk. Saçları darmadağınık. Üzerinde çiğnenmiş gibi görünen çiçekler tutuyor.

"Seni özledim Clodagh," diye mırıldandı, bir adım öne çıkarak. "Seni görmeye geldim." Evin ilk basamağını

sendeleyerek çıktı. "Senin yüzünden sekiz haftadır seks yapmadım."

"Ne istiyorsun, lanet olası bir madalya mı? Uzak dur!" diye bağırdım, onu geriye itmek için koridorda bir şey ararken. "Burada olmamalısın."

"Clodagh!" Karnının derinliklerinden gelen yüksek sesli bir uluma daha.

"Sus be, dostum." Ellerimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Beni kovduracaksın! Defol git! Siktir git, dostum. Eve git." En sert Donegal hırlamamı kullandım. "Hemen."

Yukarıda bir hareketlilik var.

"Liam, lütfen," diye sızlandım, vücudumun her hücresiyle yalvararak. "Lütfen. Başımı belaya sokmadan önce git artık."

Geğiriyor.

"Özür dilerim. Hayır." Başını öfkeyle iki yana sallıyor. "Hayır. Bunu yapamam." Yumruk atabileceğim bir mesafeye bir adım daha yaklaşıyor. "O gece canım. Tanrım, o gece. O geceden beri aklıma başka hiçbir şey gelmiyor."

Dizlerinin üzerine çöküp çiçekleri önüne koyup yüksek sesle şarkı söylemeye başlıyor. Gözlerini kapatıyor ve alnındaki bir damar zonklarken acı dolu bir hırıltı duyuluyor. Broadway'e yetişemeyeceğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Kırmızı görüyorum.

Kapıdan dışarı adımımı attığımda ayaklarımın altındaki soğuk taş levhalar buz gibiydi, çiçekleri elinden kopardım.

Sonra vuruyorum. Vuruyorum, vuruyorum, vuruyorum.

Bunu beklemiyordu. Ağlamayı yarıda kesip, şarkının yerini homurtular aldı.

Beni durduracak hiçbir şey yok. Ona küfürler savurarak, çiçeklerle kafasına defalarca vuruyorum. Her yere yapraklar uçuşuyor ve umursamıyorum.

"Beni delirtiyorsun, Clooodagh! Beni aklımı kaçıırıyorsun," diye haykırıyor Liam çiçeklerin altında. Nefesi, az önce bir domuza oral seks yapmış gibi kokuyor.

Kolundan çekip şaşırtıcı bir güçle merdivenlerden aşağı sürüklüyorum.

"Ne oluyor yahu?"

Alçak, boğuk sesi duyduğumda dehşete kapılıyorum.

Korkudan kıcıımı sıkarak döndüğümde, yarı sersemlemiş, yarı öfkeli Quinn'in düşük belli boxer şortuyla bana baktığını gördüm. Koyu saçlarını eliyle düzeltti.

Fanteziye çok yakın.

Gözleri benimkileri delip geçiyor, kapısının önündeki rezilliği izlerken öfkesi artıyor.

"Çok üzgünüm-"

Kolları bacaklarıma dolanıyor ve sarhoş Liam daha cümlemi bitirmeden beni havaya kaldırıyor.

Ayağa kalkıp beni omuzlarına alıp tamamen havaya kalkana kadar kaldırdığında tiz bir çığlık attım. Liam güçlüdür. İnşaatta çalışır. Sarhoşken bile beni kolayca kaldırır. Tek koluyla beni itfaiye asansörüne itti. Yüzüm poposuna değene kadar sırtüstü yere yığıldım.

Ne oluyor lan?

Pijama şortum kıcıımı yiyor.

"Seni Queens'e geri götürüyorum," diye bağıyor Liam, sağır edici bir alarm sesiyle. Polis mi?

Hayır, Quinn'in ev alarmı.

Beni şimdi öldür.

Liam'ın omuzlarının üzerinden bir bez bebek gibi sallanıyorum, kan beynime hücum ediyor.

Quinn bir şeyler bağıyor ama kafam Liam'ın kıcına çarptığı için ne dediğini duyamıyorum.

"Beni indir!" diye hırıltılı bir sesle bağırırken, yumruklarımınla sırtına vuruyorum.

Hareket halinde. Attığı her adımı boğazımda hissediyorum. Beni düşürecek ve ben başımın üstüne düşeceğim. "Liam, beni hemen yere indir. Hemen."

Ev alarmının sesi çığlıklarımı bastırıyor. Sokaktaki herkes gürültüden uyanmış olmalı.

Liam sokakta hızla ilerlerken ben baş aşağı asılı duruyor, kaldırım taşlarının altımda hareket etmesini izliyorum.

Çok sinirliyim.

Bu çileyi daha da kötüleştirmek için, bu benim kışımın en az hoş olmayan bakış açısı olmalı.

Tek istediğim Liam'ın beni hayal kırıklığına uğratması, böylece üzerime bir şeyler giyebilmem, eşyalarımı toplayabilmem, Orla'ya gidebilmem ve bu korkunç deneyimi geride bırakabilmem.

Donuyorum.

Aniden durur.

"Onu yere bırak," diyor üstümden gelen kalın bir Amerikan sesi. Quinn. Sesi yakından geliyor.

"O benim kızım," diye çıkıştı Liam, kalçalarımı daha sıkı kavrarken.

"Bunun kararını o verecek." Quinn öfkeli görünüyor.

Kaldırımda ikinci bir çift ayak görüyorum. Tüylü ayak baş parmakları. Sıcak bir kol karnımın altından kayıyor, beni Liam'ın omuzlarından kaldırıp daha da geniş omuzlara taşıyor.

Quinn.

Ağır ağır nefes alıyordu. Dışarıda çıplak olmasına rağmen göğsü vücuduma değdiğinde sıcak hissediyordum.

Şimdi başka ayaklar etrafımızı sarıyor.

Quinn'in sırtına baş aşağı asılı duruyorum, boxer'ının üst kısmını tutuyorum. Neden beni yere indirmiyor?

"Efendim," dedi başka bir ses İrlanda aksanıyla. Aman Tanrım, umarım Sam değildir.

"Şey, Bay—" diye başladım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye homurdandı Quinn, beni hâlâ itfaiye asansöründe tutarken. "Bu adamla ilgilen."

"Evet efendim, hemen," diye cevaplıyor ikinci bir ses, Amerikan aksanıyla, Quinn göğsümü görüş alanına girene kadar yavaşça aşağı indirirken.

Dengemi sağlamak için boynuna tutunuyorum, omuz kaslarının kavrayışım altında gerildiğini hissediyorum.

Beni yere bırakırken vücudum onunkine sürtünüyor. Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. İnce atlet tişörtümün üzerinden göğsüne hafifçe

değen soğuk havadan sertleşen meme uçlarım. Sıcak nefesi saçlarımı gıdıklıyor ve ellerinin sıcaklığı belimin alt kısmına yayılarak beni ona bağlıyor.

Sert, sıcak bir kaya gibi hissediyor kendini.

Çok sinirleniyorum.

Mavi gözleri sanki ona elektrik oku atmışım gibi gözlerime kaydı. Sonra beni aniden elinden kurtarıp geri çekildi.

O zaman kiminle konuştuğunu anlıyorum.

Yaklaşık on (sayamayacak kadar perişanım) siyah giysili adam etrafımızı sardı. Hepsi aynı siyah pantolonu, siyah gömleği ve aynı kulaklıkları takıyor.

Sanki ağır çekim bir film izliyormuşum gibi hissediyorum. İkisi kavgacı Liam'ı koltuk altlarından tutup sokakta sürüklüyor. Onu götürürlerken adımı haykırıyor.

Nereye götürdüklerini bilmiyorum ama başka bir eyalete götürmeleri daha iyi olur çünkü onu bir daha görürsem kendi ellerimle öldüreceğim.

Liam'ı izlerken dişlerim birbirine çarpıyor, tüm vücudum buz gibi oluyor ama umursamıyorum.

Vizemi kaybettirdi bana.

"Clodagh, lanet olsun, ayakkabı giymemişsin," diye homurdandı Quinn.

Gerçekliğe dönüyorum ve sersemlemiş bir şekilde ona dönüyorum. Birbirimize dokunmuyoruz ama sanki dokunuyormuşuz gibi hissediyorum.

Bakışları yoğunlaşıyor.

Aşağı bakıyorum. Sokakta boxer şortuyla duruyor. Ayakkabı da giymiyor.

Siyah giysili adamlardan biri boğazını temizledi. "Efendim, konuşalım mı—"

"Hayır," diye araya girdi Quinn. Tedirgin bir nefes verip bana sanki onun en büyük baş belasıymışım gibi bakıyor. "Clodagh sabah sana bir açıklama yapabilir."

Midem bulanıyor. Bir açıklama mı?

Etrafımdaki adamlara bakıyorum. Hepsi benim kadar tedirgin görünüyor. Sanırım onlar da olay yerine daha çabuk

gelmeyerek hata yapmışlar.

İşte Sam.

Zayıf el sallamam, dikkatini göğsüme çekmeden önce onun utangaç bir gülümsemesiyle karşılaşılıyor.

Quinn'in çenesi kasıldı. "İçeri gir."

Komşular muhtemelen bu tür programları pek sık izlemiyordur. Sarhoş bir İrlandalı, kötü bir dadı ve öfkeli bir milyarder bir araya getirdiğinizde ne elde edersiniz?

Sürgün edildi.

Adamlar gelir gelmez dağıldılar.

Quinn elini belime koyup beni eve doğru götürürken kaskatı kesildim. Elinin dokunuşu tenimi yakıyor. Soğuk gece havası ve utancım birleşmiş olmalı. Daha birkaç dakika önce, yatakta beni okşayan o elleri hayal ediyordum.

Konuşurken nefesini boynumda hissediyorum. "Adımlarına dikkat et. Cam var."

Quinn beni eve götürüyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. Derin bir nefes veriyor ve kollarını çıplak göğsünde kavuşturarak bana dönüyor.

Koridorda donakalmış bir şekilde duruyorum, dişlerim birbirine çarpıyor ve kalbim küt küt atıyor. "Bu sefer kovuldum, değil mi?" Soru kısık ve zayıf bir şekilde çıkıyor.

Cevap vermesine izin vermiyorum. "Verme. New York'tan ayrılmak istemiyorum."

Duygusal tarafına hitap etmeye çalışmak işe yaramıyor, bunu da dudaklarının sinirli bir şekilde kıvrılmasından anlıyoruz.

Zayıfça gülümsüyorum. "Bunu benim için yapmak istemiyorsan, göçmenlerin için yap."

Şakalar da işe yaramıyor.

Bana dik dik bakarken çenesi oynuyor. Her zaman işe yarıyor. "Sen tam bir baş belasısin."

Hmm. Bu bir sevgi ifadesi değil ama "kovuldun" anlamına da gelmiyor.

Yine zayıf bir gülümseme denemesinde bulunuyorum. "En azından sıkıcı bir anım yok. Programdan biraz uzaklaşmak iyi

geliyor."

"Ona buraya gelmesini sen mi söyledin?"

"Ne?" diye kekeledim. "Hayır. Kesinlikle hayır."

"O senin eski sevgilin mi?"

Başımı kararlılıkla iki yana sallıyorum. "Hayır! Sadece... hata yaptığım ve benden hoşlanan biri."

"Anladım," diye mırıldandı kuru bir sesle. "Sana mesaj atan adam o muydu?"

Başımı sallıyorum. "Sanırım tek yaptığım senden özür dilemek," diyorum kısık bir sesle.

Çenesindeki kaslar fazla mesai yapıyor. "Öyle görünüyor. Ve sadece dört gün oldu. Bayan Dalton'ın kapısında daha önce hiç böyle aptallar belirmemişti. Yine de Bayan Dalton sana benzemiyor."

Gözleri göğsüme kaydı. Yarı çıplak olduğumu unuttum. Neredeyse.

Tekrar benimkiyle kilitlendiklerinde, arzuya çok benzeyen bir şeyle parlıyorlar. Soğuktan kafayı bulmuş olmalıyım.

"Bu sana takıntılı olan son adam mı, yoksa adamlarıma daha fazlası için tetikte olmalarını mı söyleyeyim?"

Şaka yapıyorsa henüz kovulmadım.

Şaka mı yapıyor?

Gülümsemiyor.

"Geri kalanını İrlanda'da bıraktım."

Kaşlarını çatması hiç geçmiyor.

"Ee, onunla ne yapacaklar?" diye soruyorum, Liam için biraz endişelenerek. Adam tam bir pislik ama sarhoşken yaptığı bir hata yüzünden başının ciddi belaya girmesini istemiyorum.

"Ondan tekrar haber almanız pek mümkün değil."

İsa Mesih.

"Onu... öldürecekler mi?"

Yüzüm bembeyaz kesilecek ki neredeyse gülüyor. Neredeyse. "Hayır Clodagh, ben katil değilim. Onu sert bir uyarıyla taksiye tıkarlar."

"Ah," diye iç çektim. "Şaka yaptın." Rahat bir nefes aldım. "Seni uyandırdığım için çok özür dilerim. Teagan uyanık mı?"

"Her şeyi uyuyarak geçiriyor. Anlaşılan bu ergenlik yeteneği."

Başımı sallıyorum, omuzlarımın ürperdiğini hissediyorum. Palto askısı gibi yukarı doğru çıkan meme uçlarıma bakıyorum ve kollarımı göğsümde sertçe kavuşturuyorum.

Killian kaskatı kesildi.

İkimiz de konuşmuyoruz.

Bakışlarım, enfes gövdesinden boxer'ının içindeki penisinin hatlarına kayıyor. Yarı sert mi? Aşağıya bakarken içim ısınıyor. Tam bir erkek.

Nefes almayı bırakıyorum.

Tekrar yukarı baktığımda, utanmaz bir açlıkla alev alev yanan gözleriyle bana bakıyordu.

Beni becermek istiyor. Sanırım. Hayır, biliyorum. Biliyorum istiyor. Tam burada, koridorda, olabildiğince sert.

Adam beni parçalayacaktı.

Dudaklarım istemsizce aralanıyor. Bacaklarım hafifçe aralanıyor. Kalbim bir an duraklıyor.

Beni öpecek.

Lütfen.

"Yatağa git," diyor, sesi çakıl taşı gibi.

Aniden dönüp yatak odasına çıkan büyük merdivene doğru birkaç adım attıktan sonra duruyor. "Bir içki ister misin?"

"Elbette," diye fısıldıyorum.

Başını sertçe salladı. "Üzerine bir sabahlık falan giy." Gözleri vücudumda son bir kez gezinirken sesi daha da sertti ve şiddetli bir titreme daha tetikledi.

Hipotermi geçiriyorum herhalde.

ON ÜÇ

Killian

Bu kadar sinirlenmeseydim bütün bu olup biteni komik bulabilirdim. Tanrı bilir neden onu hemen kovmadım. Onun yerine, sağduyuma aykırı bir şekilde, Clodagh'ın benimle bir gece içkisi içmesini bekliyorum.

Yumuşak adımlar mutfağa doğru ilerliyor. Başımı kaldırıp geceliğine sarınmış halde onu görüyorum. Çok şükür. Bu istenmeyen uyarılma olmadan da idare edebilirim.

"Hey," dedi utangaç bir şekilde, sanki beni ısıracağımdan endişe ediyormuş gibi mutfağın kapısında dikilerek.

Kıyafetime bir göz attı -gri eşofman altı ve beyaz bir tişört- ve artık sadece iç çamaşırlarımla olmadığımı görünce rahatlamış görünüyordu.

Tabureden kalkıp içki dolabına doğru gidiyorum ve ona hafifçe başımı sallayarak selam veriyorum.

Yanıma gelip garip bir şekilde oyalanıyor. Cüppesi olması gerekenden daha bol. Gözlerimi uyluğundaki yarıktan ayırıp yumuşak, kremi tenini ortaya çıkarıyorum.

"Dökmemi ister misin?"

Çenemi bar taburesine doğru uzatıyorum. "Şu anda mesai saatin yok."

Utangaç bir şekilde gülümseyip başını kaldırdı. "Mesai saatimde değilsem, şu anda patronum olmadığın anlamına mı geliyor?"

Ona doğru bir adım atıyorum, kokusunu alabilecek ve burnundaki her hafif çili görebilecek kadar yaklaşıyorum.

Şehvet beni olabilecek en kötü zamanda vuruyor ve eşofman altımda penisim kalınlaşıyor. Mağara adamı seviyesinde, onu becermek istiyorum. Vücudunu mutfak masasına yatırmak, öfkeli, zonklayan penisimi sıkı, genç amının derinliklerine itmek ve etrafımda kasıldığını hissetmek istiyorum.

Ama onu fiziksel olarak istemem, bunu yapacak kadar aptal olduğum anlamına gelmiyor. New York güzel kadınlarla dolu ve bu küçük İrlandalı belalı kadınla sınırları aşmaya hiç niyetim yok.

"Ben her zaman senin patronunum. Sana söyleneni yap ve otur."

Sinirli bir şekilde gülerken yüzü kızardı, bana karşı bariz tepkisini gizlemeye çalışıyordu. Şu küçük amcık şimdi benim için mi ıslanıyor?

Söyleneni yapar ve oturur.

İki kadeh viskiyi buzluğa koyup mutfak adasına doğru yürüyorum ve karşı tabureye oturuyorum. Böylece otururken bacaklarındaki yırtmacın yukarı doğru uzandığını göremiyorum.

Bardağı ona uzatıyorum, alırken gözlerimiz buluşuyor. "İrlandalılar viskiyi İskoçlar kadar iyi beceremiyor. Bu, otuz yıldan uzun süre Highlands'de yıllandırılmış, tadabileceğiniz en iyi viskilerden biri."

"Benden yaşlı." Burnunun altına koyuyor ve öksürük krizine giriyor. "Sözlerine güveniyorum."

"Dene bakalım."

Bir kez daha kokluyor. "Ya viskiden nefret edersem? Seçme şansım olmaz mı?"

"Bundan nefret etmeyeceksin."

İkna olmamış bir şekilde bardağı dudaklarına götürüp çekinerek bir yudum alıyor. Sıvı boğazının arkasına çarpınca yüzü buruşuyor.

"İyi mi?" diye soruyorum.

"Güçlü. Kıyaslayabileceğim pek bir şey yok." İkinci bir yudum almaya çalışıyor. "İçerken yakıyor."

Taburede yavaşça dönerken gözleri memnuniyetle kırıştı. "Bu akşamki talihsiz olayı atlattığımıza sevindim."

"Hiçbir şeyi aşmadık. Seni azarlayıp azarlamamaya hâlâ karar veremiyorum."

"Ah." Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırken ağzı açık kalıyor. Alt dudağını gergin bir şekilde ısırıyor, gözlerinde

gizlemeye çalıştığı heyecan okunuyor. "Nasıl... nasıl beni azarlarsın?"

Gözlerimiz kenetlendi, aramızdaki havada yükselen enerji yükseldi.

Camı tutuşum sertleşiyor. "Oraya gitmek istediğinden emin misin?" Bakışlarımı üzerinde gezdiriyorum ve yüzü kıpkırmızı oluyor.

Şişeye koyuyor. Koyu kızıl saçlarından bir tutamını gergin bir şekilde çevirip bardağına bakıyor. "Liam'ın adresi nasıl bulduğunu anlamıyorum," diyor yumuşak bir sesle, havadaki gerginliği dağıtmaya çalışarak. "Adresi olan tek kişi arkadaşım Orla ve ona vermiyor."

"Adresim internette var."

"Gördün mü?" Derin bir nefes verdi. "Bunun için beni suçlayamazsın. Aslında tüm bunların kurbanı benim." Bardak tekrar dudaklarına geldi ve bu sefer yudum çok daha büyüktü.

Bornozu düşüyor. Altında hâlâ incecik üstünü giyiyor. Başka bir hayatta, ona yaklaşıp, bornozu omuzlarından nazikçe iterek pürüzsüz tenini ortaya çıkarırdım. Boynundan başlayıp yavaşça göğüslerine doğru iner, dilim her birini okşayana kadar onu becermem için yalvarırdım. Kahretsin. Sadece düşüncesi bile sertleşmeme yetiyor.

"Yüreğimin tellerini mi oynatmaya çalışıyorsun?" diye soruyorum, sesim pürüzlü çıkıyor.

"Evet." Bardağımdan uzun bir yudum alırken gözleri gözlerime kilitlendi. "İşe yarıyor mu?"

"Hayır." Ama hafifçe sırtırmaktan kendimi alamıyorum. "Dayanıklı ufaklık, değil mi? O çiçeklerle ona gerçekten hakkını verdin. Neredeyse müdahale etmek zorunda kalmayacaktım."

Omuzlarındaki gerginlik inerken gülüyor. "Üç çılgın erkek kardeşle büyürken çok fazla deneyim kazandım. Teagan için endişelendiğini anlıyorum ama Liam bir daha buraya adım atmayacak. Gerekirse onu kendim öldüreceğime yemin ederim."

"Bir," diye yavaşça söze başladım, parmaklarım bardağın etrafında kıvrılırken. "Arkadaşının geri dönmeyeceğini biliyorum, garanti ederim. İki, kızımın refahı için hiçbir tehdit oluşturmuyor. Ve üç, bu gece, senin refahın için endişelenmem için bana sebep verdin."

Şaşırmış görünüyor. "Şaşırmak zorunda değilsin ama çok nazıksın."

"Bu nazik bir davranış değil. Bir işveren olarak görevim var. Çalışanlarım evimden kaçırıldığında, bu benim sorunumdur."

Yüzü düştü. "Tamam. Neyse... yine de imdadıma yetiştiğin için teşekkür ederim. Buna gerek yoktu."

"Ben olmamalıydım." İç çektim. "Ekibin neden bu kadar yavaş tepki verdiğini belirlemek için bir soruşturma başlatılacak."

"Ne?" Gözleri dehşetle fal taşı gibi açıldı. "Benim yüzümden kimseyi kovma!"

"Bitmeyecek. Onlar kendi alanlarını biliyorlar."

"Sanırım hızlı davrandılar. Yemin ederim ki, birdenbire ortaya çıktılar."

Ağzım hafifçe seğirdi, eğlendim. "Güvenlik sistemi olağandışı bir aktivite tespit etti ve onları uyardı."

"Sanırım sarhoş bir İrlandalının Beşinci Cadde'de uluması biraz alışılmadık bir durum." Rahatsızca kıpırdanıyor, pişman görünüyor. "Neredeyse Liam'a acıyorum. Bir ordu koruma beklemiyordu."

"O zaman aptaldır. Amerika'nın en zengin on üçüncü adamıyım. Elbette güvencem var."

"Ama New York'un bu kısmı çok güvenli görünüyor." Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bu kadar yoğun güvenliğe ihtiyacınız olacağını düşünmemiştim."

"Hiçbir yer güvenli değil. New York bir peri masalı değil." Harlow, Clodagh gibiydi; dünyanın iyi insanlarla dolu olduğuna inanıyor ve birinin neden korunmaya ihtiyacı olduğunu anlayamıyordu. Clodagh'ın benim gözetimim

altında başına bir şey geleceği düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor.

O İrlandalı aptal gibi değil. Gerçek bir tehdit.

Viskimden bir yudum daha alıp onu inceliyorum. "Demek ilgini çeken adam tipi bu?"

Kırgın görünüyor. "Şimdi erkek zevkimi savunma ihtiyacı hissediyorum. Her zaman bu kadar aptal değil." Duraksıyor, parmaklarını bardağın üzerinde gezdiriyor. "Başlarda tatlıydı. Sadece biz olduktan sonra biraz bölgeci oldu..."

Kaşlarım kalktı. "Az önce bir adamın seni kaçırıp gecenin bir yarısı patates çuvalı gibi sokakta taşımalarını engelledim. Erkek zevkini savunacak durumda olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarını çattı. "Bir çuval patatesle karşılaştırılmayı tercih etmem, çok teşekkür ederim. Bu ırkçı bir şaka mıydı? İnanın bana, İrlandalılar hakkında yapılan tüm patates şakalarını duydum."

Kıkırdamadan duramıyorum. "İrlandalılar bir ırk değil, Clodagh."

"Yine de klişeye uyuyorum," diyor sırtarak. "Patatesleri severim. Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yenmeli. Ağzınızda eriyen o kremamsı, kabarık cennetin üzerine akan tereyağından daha güzel bir şey yoktur. Tabaktaki diğer her şey sadece yan bir aksesuar." Dudaklarını yalıyor.

Aman Tanrım, patates yemeyi erotik bir şeye dönüştürüyor.

"Menü seçeneklerinizde yeterli patates yok."

"Biraz daha ekleyebilirsiniz."

Şaşkınlık numarası yaparak nefes nefese kaldı. "Kılavuzda değişiklik yapmama izin var mı?"

Bayan Dalton'ın bu kadar titiz olmasına kızmaya başlıyorum. "Ben kendi alışkanlıklarıma o kadar bağlı değilim."

Sırıttı, tam tersini düşündüğünü ima ediyor. "Hayatındaki en kötü dadı ben miyim?"

"Muhtemelen, ama son ikisi emin olmam için yeterince uzun sürmedi."

Başını sallıyor. "Onları korkuttun."

"Öyle olmalı." Duraksıyorum. "Seni korkutuyor muyum, Clodagh?"

Cevabı zihninde tartmasını izliyorum. "Seni korkutucu buluyorum. Beni biraz gerginleştiriyorsun."

Onu yatıştırmaya çalışıp sözlerinin havada kalmasına izin vermiyorum. "Bu akşam insanları korkutup kaçırdığım için bana minnettardın."

"Aman Tanrım," diye inliyor. "Çok utanıyorum. Söz veriyorum, kimseyi korkutmak zorunda kalmayacaksın." Gülümsemesini bastırmak için alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Yine de senin de epey çılgın hayranın vardır herhalde."

"Çünkü ben bir milyarderim?"

"Hayır, çünkü sen... hımm..." Hemen bakışlarını kaçırdı. "Birçok hayranın olduğu belli. Kullanım kılavuzundan."

"Sanırım kullanım kılavuzu beni her şeye ikna etti."

Bardağındaki son içkiyi bitiriyor, sonra bana öyle mahcup bir sırıtış atıyor ki, onu dizimin üzerine eğip bu gece onu nasıl azarlayacağımı tam olarak göstermek istiyorum. "Kimsenin sizi çözdüğünden emin değilim, Bay Quinn."

Çenemde sinirli bir el gezdiriyorum. Bana böyle bakmaya devam ederse, çalışanlarla yakınlaşmama kuralını çiğneme tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Bunun yerine kendimi "Şimdiye kadar gördüğüm en geniş gülümsemeye sahipsin." derken duyuyorum.

Kahkahaları mutfakta yankılanıyor. "Burada bir iltifat mı var?"

"Çok güzel bir gülümseme var," diye düzelttim. Onun hakkında ilk fark ettiğim şey gülümsemesiydi.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "İnsanlar yüzüme çok büyük olduğunu söylüyor."

"Bu insanlar aptal."

Şaşkınlıkla kekeleyerek, "Teşekkür ederim" diyor. Ona iltifat ettiğim için o kadar şaşkın görünüyor ki, acaba beni bir canavar mı sanıyor diye merak ediyorum.

Bu hafta beni ne kadar sınıdığından beri, bir azizeye daha yakınım. Bazı açılardan, her yerde. Bazı açılardan ise kafası karışık gibi görünüyor.

Ama Teagan diğer dadılardan daha çabuk ısınıyor ona ve kızım her şeyden önce geliyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatmış olmalıyım. "Seni anlayamıyorum."

"Bunu senden duymak çok komik. Ben açık bir kitap gibiyim. Ne bilmek istiyorsun?"

"New York'a gerçekten neden geldin? İrlanda'daki hayatını neden bıraktın?"

Derin bir nefes alıp gülümsüyor. "Belki de İrlanda'daki hayatım istediğim gibi değildi."

Merakım uyandı. "Ayrıntılı anlat."

Bakışları masanın üzerindeki bardağa takılıyor. "İşlerimin yürümediğini söylemiştim," diye başlıyor sonunda. "Yaklaşık bir yıl önce eski sevgilimle başlamıştık. Pazarlama stratejileri, bir yer kiralama, bir online mağaza gibi büyük planları vardı... Ben de kaptırdım kendimi ve birikimlerimi yatırdım. Milyarlar değil ama canımı acıtacak kadar." Hüzünle gülümsüyor.

"Hiçbir ayrıntıyı anlamadan bana büyük hayaller kurdurdu." Göğsü iç çekerek kabardı.

"Sonra bir gün, para bir anda... bitti. Puf. Bir anda. Yüzüme patladı. Yine de, nasıl harcadığını hâlâ bilmiyorum." Sesi acı bir kahkahaya dönüştü. "Sanırım yeni arabasına harcadı."

İfadesi içimde koruyucu bir his uyandırıyor. Teagan'ı kandırmaya çalışan her piçi öldürürdüm.

Bana pişmanlıkla baktı. "İşimi bırakıp kendi işimi kurdum. Hayalim hep New York'ta yaşamaktı, bu yüzden her şey yüzüme patladığında, gitmenin doğru zamanının geldiğini düşündüm. İrlanda'da kalmak bana ne kadar aptal olduğumu hatırlatıp durdu."

"Sen aptal değilsin Clodagh," diyorum yumuşak bir sesle. "Sadece güveniyorsun. Bundan daha iyi muameleyi hak ediyorsun. Tam bir pislik gibi görünüyor."

"Daha çok safım. Ona hayranlık duymamın sebebi çok zeki olmasıydı. Kendi işimi kurabileceğimi hiç düşünmemiştim. Okulda, önemli derslerde sınıfın sonuncusuydum." Yüzü bembeyaz kesildi. "Sanırım bunu sana söylememeliyim. Kızın olsaydım, benden çok hayal kırıklığına uğrardın. Teagan'ın yaptıklarına, okul ödevlerine hiç bakmadan, bayılıyorum."

"Sen benim kızım değilsin." Ona dik dik bakarken çenemin gerildiğini hissettim. "Ve baba olmak böyle olmaz. Kızını her haliyle, hatta zayıf yönleriyle bile seversin."

Omuz silkiyor. "Neyse, her şey o kadar da kötü değil. Sekiz yaşındayken Evde Tek Başına'yı izlediğimden beri New York'ta yaşamak istiyordum. Ve işte buradayım."

"Keşke New York'taki hayat bir Disney fantezisi olsaydı."

"Fantaziye ihtiyacım yok. New York'ta yaşayıp kapı zımparalamaktan mutlu olurum. Hepsi bu. Ben basit bir kızım. Büyük hayallerim yok." Bana merakla bakıyor. "Senin hayalin ne? Hepsi gerçekleşti mi?"

"Ben rüya görmüyorum."

Bana şüpheyile baktı. "Buna inanmıyorum. Herkes rüya görür, paylaşmaktan korksalar bile."

"Öyle diyorsan öyledir."

"Öyle diyorum." Sırıttı, aramızdaki sözsüz bir savaşı kazandığını gösteriyor. Parmak uçları bardağının ağzında geziniyor, yeniden doldurulması gerektiğini ima ediyor. "Ayrıca bence havalı dış görünüşünün altında, insanların inandırmak istediğin kadar korkutucu değilsin."

Bana bakarken göğsüm sıkıştı, gözleri hem sıcaklık hem de umutla parlıyordu. "Şüphe etme; öyleyim."

Hafifçe surat astı. "Sana gerçekten Bay Quinn demeye devam etmem mi gerekiyor? Sana Killian diyebilir miyim? Killy?"

Bardağımı bitirip ayağa kalktım. "Yatağa git. İkimizin de saat beşte kalkması gerekiyor."

Zümrüt yeşili gözleri hayal kırıklığıyla açılıyor ama başını sallıyor.

Ayağa kalkarken sabahlığı bir omzundan aşağı kayıyor ve mükemmel, küçük göğüslerinin üst kısmı ortaya çıkıyor. Artık kesinlikle asla uyuyamayacak.

"Ve evet, bana Killian diyebilirsin. Bana bir kez bile Killy dediğini duyarsam işini kaybetmeyi bekleme."

Sabahları çok yorgunum. Koşudan sonra işe geç gitmeye karar verdim. Bir kereliğine kızımınla kahvaltı etmek güzel olacak. Birlikte yeterince kaliteli zaman geçiremiyoruz ve geçirdiğimiz zaman da bu günlerde tek aldığım şey somurtkan bakışlar ve öfke nöbetleri. Küçük kızımın benimle konuşmasını sağlamak, taştan kan çekmek gibi.

Mutfağa girdiğimde Clodagh, "Heya," diye cıvıltıyor. Bana bir kahve uzatıyor. "Haftanın sonuna kadar dayandım."

Kaşlarım kalkıyor. Dün geceki olayları düşününce biraz erken. "Hafta henüz bitmedi."

Kaşlarını çattı ama bırakması gerektiğini de biliyordu.

Teagan'ın koridordan gelen ayak sesleri beni gülümsetiyor. Burada olduğumu bilmiyor.

Onu selamlamak için döndüm. "Günaydın canım, ne oluyor?" Bu bir şaka olsa iyi olur. "Bana bunun bir peruk olduğunu söyle!"

Kızımın doğal kızıl saçları korkunç bir neon kırmızısı. Alnında kızarıklıklar var sanki.

Teagan yüzünü buruşturuyor ama inatla meydan okurcasına çenesini kaldırıyor mutfağa girerken.

Kahvemi hızla masaya koyup ayağa kalktım. "Ne yaptın sen?" Çılgın bir palyaço gibi görünüyordu.

Bakışlarımdan kaçınarak kahvaltı tabağını Clodagh'ın elinden alıyor. "Teşekkürler, Clodagh."

"Teagan," diye homurdandım, öfkemi yatıştırmaya çalışarak.

Sonunda tabağını bırakıp oturduğunda gözleri benimkilerle buluştu. "Bu benim saçım. İstedığimi yapabilirim."

Gözlerimi kıstım. "Hayır, kesinlikle yapamazsın. Kafanın haline bak! Bu şekilde okula gitmeyi nasıl bekliyorsun?"

"Dil, Baba."

Tezgaha yaslanıp burnumun kemerini sıkıyorum. Bana güç ver. "On iki yaşındasın. Benim iznim olmadan böyle şeyler yapamazsın. Hayır, bırak bunu; benim iznim olmadan hiçbir şey yapamazsın."

"Bana izin vermezdin!" diye haykırıyor, çatalıyla yumurtalarını delerek. "Ve ben neredeyse on üç yaşındayım!"

"Kesinlikle yapmam," diye bağıyorum.

Alnını incelemek için çenesini elime aldığımda homurdanıyor. "Sanki lanet olası bir alerjik reaksiyon geçiriyormuşsun gibi görünüyor."

Hiç uyuyamadım. Tek istediğim kızımın güzel bir kahvaltısıydı, ama işte buradayız.

"Benim iznim olmadan saç boyası aldın. Saçını boyamak için çok genç olduğumu sana sürekli söyledim, ama yine de emrime karşı geldin." Ve kafasının korkunç durumuna bakılırsa, piyasadaki en ucuz, en iğrenç şeyi aldın. "Ne zaman?"

Dokunmamdan uzaklaştı. "Hiçbir şey almadım... sadece... gıda boyası ve biraz Jell-O."

İnanmaz gözlerle ona bakıyorum. "Delirdin mi sen?"

Nefes verirken göğsüm sıkışıyor. Genç kızlar için bu normal bir davranış mı? Neden bu kadar saçma ve iğrenç bir şey yapmak istesin ki?

Teagan meydan okurcasına, "Clodagh bunu benim yaşlarımdayken yaptı," diyor.

Clodagh'a döndüm. O kadar sessizdi ki mutfakta olduğunu unutmuşum.

Ağzı açık bir şekilde dehşet içinde sessizce izliyor.

"Üzgünüm Clodagh," diyor Teagan uysal bir tavırla yanımda.

Clodagh, yüzündeki neşe çekilmiş bir nefes yutkundu. "Küçükken saçlarımdan nefret ettiğimi söylemişim ve..." Sesi kısıldı. "Teagan'ın bunu yapmasını istememiştim."

"Çocuklar bunu yapar, Clodagh," diyorum dişlerimi sıkarak. "Yetişkinleri taklit ederler. Bizim yaptıklarımızı tekrarlarlar."

Aman Tanrım. Deneyimsiz genç bir dadıyı kabul ettiğim için bu benim hatam.

"Neredeyse on üç yaşındayım," diye sızlanıyor Teagan arkamdan. "Kendi kararımı verebilirim."

Başımı çevirip kızıma öldürücü bir bakış attım. "Teagan, bir kelime daha edersen, iki haftalık ev hapsi sürene bir hafta daha eklerim."

Bıçağı ve çatalı tabağına sertçe vururken dudakları titriyor. "Ama yarın Becky ile buluşacağım. Senden nefret ediyorum. Bu adil değil!"

"Benden nefret ettiğini biliyorum," diye homurdandım. "Ama yine de bana biraz saygı göstermelisin."

"Bir şey söyle, Clodagh," diyorum dişlerimi sıkarak, arka güverteye doğru başımla işaret ederek. Kızım ve dadısı sayesinde öğle yemeğine kadar dişlerimin yerine kütükler koyacağım.

Sessizce dışarıya doğru beni takip ediyor.

"Sorumlu bir yetişkin olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" diye çıkıştım sürgülü kapıları kapatır kapatmaz.

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Buna ciddi bir cevap vermek isteyip istemediğini bilmiyorum."

"Başka ne yaptın da bilmem gerekti? Kızım hamile mi dönecek?"

Alnı daha da öfkeli bir ifadeyle kııştı. "Bu gerçekten çok saçma, Killian. Bilmen gerekiyorsa, bekaretini yirmi bir yaşına kadar kaybetmedim. Geç başladım."

Üç yıl önce.

Bunu bilmeme gerek yoktu.

Duvara yaslanıp ona tepeden baktım. "Sana açıkça söyleyeyim. Kızımı hiçbir şekilde etkileyemezsin. Anlıyor musun?"

Yüzünde acı ifadesi belirirken dudaklarını birbirine bastırdı. "Bence abartıyorsun. Kendine veya başkasına zarar vermedi. Sanki onu metamfetamin içerken yakalamışsın gibi davranıyorsun."

"Bana abarttığımı söyleme," diye çıktım kollarımı kavuşturarak. "Ebeveynlik hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Kasılıp dikleşerek bakışlarıma karşılık vermeye çalışıyor. "Hayır, ama bir zamanlar genç bir kızdım."

Dikilirken, o kadar yakınımıdaydı ki, hindistan cevizi ve çiçek kokusu tüm duyularımı dolduruyordu. Çok baş döndürücü, seksi, inanılmaz lezzetli. Bir anlığına neden öfkeli olduğumu neredeyse unutuyordum. Birazcık öne çıksam, yumuşak dudaklarını dudaklarımda hissedecektim...

Bunun yerine gergin bir iç çektim. "Teagan kolayca etki altına girebiliyor. Onun yanında söylediklerine dikkat etmeni istiyorum."

"Anladım." Başını sallıyor. "Bak, eğer gerçekten uyarılarını dikkate almasını istiyorsan, nedenini açıklamalısın, 'bu senin için kötü, çünkü ben öyle diyorum' diyerek geçiştirmemelisin." Aksanımı taklit ederken sesi kalınlaşıyor ve ona dik dik bakıyorum. "Sadece kendini ifade etmek istiyor, hepsi bu. Saçını boyamanın neden onun için kötü olduğunu biliyor musun?"

Çenem hayal kırıklığıyla kasılıyor. "Kimyasallarla dolu. Belli ki onun için kötü."

"Ama yetişkinlerin kullandığını görüyor, bu yüzden bu onun için yeterli bir cevap değil. Sanırım bunun sebebi gençlerin saçları daha ince ve hâlâ gelişmekte olduğu için boyanın daha zararlı olması. Ama beni alıntılamayın. Ben doktor değilim. Tabii ki." Omuzlarını silkerek kaldırdı. "Ama sen bunu araştırıp Teagan'a anlayabileceği bir şekilde anlatmalısın."

Cevap vermek için ağızımı açtım, sonra tekrar kapattım. Kahretsin. Clodagh'ın haklı bir yanı var. Cevabım tamamen gerçeğe dayanmıyor ve o da bunu biliyor. Doğru olduğunu varsaydığım şeyi tekrarlıyorum.

Derin bir nefes veriyorum, kavga beni terk ediyor.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, tartışmaya sebep olduğum için özür dilerim," diyor ben konuşmayınca yumuşak bir sesle. "İşte buradaydım, ilk haftayı atlattığımı sanıyordum. Meşhur son sözler, değil mi?"

ON DÖRT

Clodagh

Cuma gecesi, evden uzak durursam başım belaya girmez ve Killian da sakinleşebilir diye düşündüm. Neyse ki, lüks restoranlarından birinden yemek sipariş ediyor, böylece işten eve gelir gelmez mesaimi tamamlayabilirim.

Teagan evde öfkeli bir boğa gibi dolaşüyor. Onu neşelendirmeye çalışıyorum ama cezalı olmasının getirdiği huysuzluğu hiçbir şey bozamıyor.

Bu yüzden cuma gecesi Queens'e geri dönmek için köprüyü geçtiğimde aslında hafif bir rahatlama hissediyorum.

Orla barmenlik yapmadığı için bir komedi şovuna gidiyoruz ve aksanımızı taklit etmeye çalışan (esneme) ama güzel oldukları için affedilen adamlarla flört ediyoruz. Ben kararsızım.

Cumartesi sabahı yoga dersi veriyorum, sonra Orla'yla parkta yürüyüşe çıkıyoruz. Hafta sonları New York parklarını çok seviyorum. İnsanları izlemek için mükemmel.

"Liam, onu görmezden geldiğin için benden bir mesaj iletmemi istedi," diyor Orla. "Ona bir şans daha vermeni istiyor."

Kendimi tutamayıp homurdandım. "Mesajın iletilemediğini söyle."

"Çok perişan. Neredeyse ona acıyorum." Bana mahcup bir şekilde sırtıttı. "O..."

"Ne oldu? Döküldü."

"Bardaki herkese senin yeni patronunla yattığını söylemiş."

Kahvem boğazıma kaçacak gibi oldu, hemen sustum. "Ne oluyor yahu? Neden böyle şeyler uyduruyor? Sırf ondan hoşlanmadığım için mi? Öğğ."

Liam'a bundan daha fazla sinirlenebileceğimi sanmıyordum. Yanılmışım.

"Ben sadece haberciyim." Omuz silkti. "Geçen gece Killian'ın sana nasıl baktığını gördüğünü söyledi."

"Sanki beni öldürmek istiyormuş gibi?"

"Hayır, sanki Liam'ı ve sana ulaşmak için yoluna çıkan herkesi alt edecekmiş gibi. Ona bunun saçmalık olduğunu söylemeye çalıştım. Killian'la yatmak söz konusu değil." Bana yan yan baktı. "Öyle mi?"

Gözlerimi devirip bakışlarımı kaçırdım. Liam bile o gece Killian'la aramızdaki gergin atmosferi fark etmişti. "Liam kendi yüzünü göremiyordu. Hiçbir şeyi yargılayacak durumda değildi."

Güvenlik görevlileri de bu tuhaf gerginliği fark etti mi? Sam'e bunu sormamın imkânı yok.

Telefonum bip sesi çıkarıyor ve onu yoga pantolonumun cebinden çıkarıyorum.

Killian: Neredesin?

Hiçbir nezaket yok. Hiçbir tonlama yok.

Aman Tanrım, bende ne var? Kalbim küt küt atıyor. Sadece bir mesaj. Ve bugün çalışmıyorum, bu yüzden ona cevap vermek zorunda değilim.

"Liam mı?" diye soruyor Orla.

"Hayır," diyorum, gözlerim telefonda gezinirken. "Killian."

"Cumartesi günü sana mesaj atmasının ne anlamı var?" diye kaşlarını çattı. "Bugün çalışmıyorsun bile."

"Nerede olduğumu bilmek istiyor," diye mırıldandım. Neden?

"Dick. Seni bir iş işine bulaştırmaya çalışmıyor olmalı."

Ona mesaj atıp Orla ile Queens'te olduğumu söyledim.

Hemen hemen anında yazma noktaları ortaya çıkıyor.

Killian: Manhattan'a dönmeye hazır olduğunda ekipten biri seni almaya gelecek.

Orla'ya mesajı gösteriyorum. "Sanırım nazik olmaya çalışıyor?"

Okuyup kaşlarını çattı. "Senin koleksiyona ihtiyacın yok. O senin baban değil."

İyiym diye mesaj atıyorum ve telefonum hemen elimde çalıyor.

"Arayan mı? Aman Tanrım, ne kadar da sert. Cevap verme."

"Killian," diyorum telefonu kulağıma götürerek.

"Clodagh," diye cevaplıyor sert sesi. "Neden binmeyi reddediyorsun?" Neredeyse suçlayıcı ses tonu kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

"Bu gece arkadaşım Orla'da kalıyorum." Duraksadım, köpek gezdiren ve koşanların etrafımda uçuşmasına sebep oldum. Bugün yapmam gereken kılavuzda bir şeyi mi kaçırdım? "Bu bir sorun mu? Bugün bana ihtiyacın olduğunu düşünmemiştim."

Orla'nın bakışlarını görmezden gelip ondan uzaklaşıyorum. Neden cevap vermesi bu kadar uzun sürüyor?

"Sana ihtiyacım yok," dedi sonunda, sesi alçak ve sertti. "Sadece... benim için çalışıyorsun. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Gülümseme isteğimi bastırmaya çalışırken yüzüm kızardı. "Şu büyük cam gökdelende çalışan tüm personelinizi arayıp iyi olup olmadıklarını kontrol ediyor musunuz?" diye kendime engel olamadım.

Cevap verirken sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum: "Hayır, istemiyorum ama sen benimle yaşıyorsun. Seninle ilgilenildiğinden emin olmam gerekiyor."

"Beni özlüyor musun?" Kelimeler ağzımdan bir an bile düşünmeden dökülüverdi. Aman Tanrım, neden sordum ki? "Boş ver. Ben iyiym Killian. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Güvenlik için telefonunda bir takip cihazı var. Bir şeye ihtiyacın olursa istediğin zaman ekibi ara." Boğazını beceriksizce temizliyor. "Ya da beni ara."

Beni özlediğine dair soruma cevap vermediğini fark ediyorum.

Güvenliğimle neden bu kadar ilgileniyor? Öğle vakti Queens'teki bir parkta, koşucular ve köpek gezdirenlerle çevriliyken başıma ne geleceğini sanıyor?

Dürüst olmak gerekirse, geçen perşembe gecesi neredeyse kaçırılıyordum.

"Teşekkür ederim. Bugün ne yapıyorsun?"

"Teagan hâlâ cezalı, ama büyükannesini ziyaret edeceğiz. Annemi."

"Onun için güzel." Benim için önemli olmamalı ama Killian ve Teagan'ın bugün birlikte vakit geçirmesine sevindim. "Ben gitsem iyi olacak," diyorum, Orla kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini kısarak bana bakarken. "İyi eğlenceler Killian."

"İhtiyacınız olan her şey için kredi kartınızı kullanmayı unutmayın."

Şimdiye kadar onu yiyecek ve ulaşım dışında herhangi bir şey için kullanmaktan çok korktum. "Herhangi bir şey?"

Gülüyor. Gülüyor. Onu doğru düzgün gülerken ilk kez duyuyorum galiba. "Herhangi bir şey. Neye harcadığın umurumda değil, ama yasal olsun. Yarın görüşürüz. Gitmem gerek."

Hat kapanıyor.

"Orla." Sırıttım. "Alışveriş yapmamız gerekiyor."

Pazartesi geldiğinde, yeni, parlak, tüm ödemeleri yapılmış kredi kartımla yaptığım cömert harcamalara pişman oluyorum. Dün Orla ve ben, Killian'la ilk karşılaştığım gün gördüğüm seksi iç çamaşırlarını almak için alışverişe gittik.

Beşinci Cadde'deki tasarımcı mağazalarında alışveriş yapmanın beklediğim kadar eğlenceli olmadığı ortaya çıktı. Bazı çalışanlar biraz kibirliydi ve bir mağazada satılan tek şey tek bir çantaydı.

Bu, sınırsız bir brunch'a, ardından kokteyl happy hour'a, ardından gece geç saatlerde bir caz barda bir içkiye ve ardından da saat başı shot'lara dönüştü.

Bu sabah saat beşte yataktan fırladım, vücudumdan atılan son alkolün etkisiyle muhtemelen akşamdan kalma olmadığım yalanına kapılmışım.

Killian ve Teagan'ın kahvaltısını neşeyle hazırladım. Killian'ın takım elbiselerini kuru temizlemeye götürdüm. Zemin kattaki tüm odaları temizledim.

Şimdi saat bir ve ben muhteşem bir şekilde çöküp yandım. Kafam kış deliğimden dışarı sarkıyor.

İşte bu yüzden kendimi hayatımda gördüğüm en güzel küvete bakarken bulduğumda, onu kullanmamanın suç olacağına karar veriyorum.

Bu, iki basamaklı mavi fayansların üzerine oturtulmuş, yüksek ve eğimli bir sırtı olan, bağımsız beyaz mermer bir küvet. Sadece, acı çeken gözeneklerimden kalan alkolü boşaltmak için güzelce ıslanmaya ihtiyacım var. Dairemdeki küvet iyi, ama bu bir üst seviye; yedi yıldızlı bir küvet.

Killian hiç kullanmıyor. Biliyorum çünkü her gün temizliyorum. Sadece iki kişilik devasa duşta duş alıyor.

Kot şortumu ve üstümü çıkarıp iç çamaşırlarımla birlikte sandalyeye fırlatıyorum.

Teknik olarak, onun kurallarını çiğnemiyorum. Kullanım kılavuzunda Killian'ın zeminindeki tuvaleti kullanamayacağım açıkça belirtilmiyor, sadece temizlemem gerektiği yazıyor. Üstelik Killian'ın işten eve gelmesine saatler var.

Duvara monte edilmiş şık banyo musluklarından su şırıl şırıl akıyor.

İçeri adım atıyorum ve saf tatlı cennete dalıyorum.

"Evet," diye inliyorum yüksek sesle, su omuzlarıma ulaşırken. İzlanda'nın Mavi Lagünü'nde yıkanmak gibi. O kadar derin ki, eğimli kenarları beni gizliyor.

Başımı arkaya yaslayıp bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Beşinci Cadde'deki bir müstakil evi

temizlemek şaka değil. Neyse ki yapmam gereken işlerin yarısını bile kontrol etmiyor ve Teagan'la birlikte evin sadece küçük bir kısmını kullanıyorlar. Gerçekten de biraz israf.

Banyo suyuna biraz huzur tuzu atıyorum, sonra da hidro-jet ayarlarıyla oynuyorum. Jetler her yerde; küvetin dört bir yanında ve tabanında.

Ah.

Ah.

Çok güzel. Gerçekten çok güzel.

Nabız gibi atan su, açıkta kalan klitorisime çarpıyor ve dalga benzeri hisler yaratıyor.

Birkaç santim hareket etsem...

Vay canına!

Daha önce hiç kendimi rahatlatmak için jakuzi jetleri kullanmamıştım. Belki de bu keşfedilmemiş bir saplantıdır.

Ayaklarımı küvetin iki kenarına koyuyorum ve jetin üzerinde daha iyi bir açı elde etmek için kalçalarımı stratejik olarak kaldırıyorum, sonra gücü artırıyorum.

Tam gaz ileri ve eller serbest.

Ayak parmaklarım küvetin kenarlarına doğru kıvrılıyor ve ellerimle her iki tarafı kavıyorum, vajinamın altında merkezlenen jetin etrafında nazik, dairesel bir şekilde dönüyorum.

Bu çok yoğun.

Güçlü titreşimler beni tekrar tekrar dövdükçe, vajina kaslarım zevkten kasılıyor.

Saf hidroterapi, şehvetli bir mutluluk. Spor salonları bunu su aerobiği derslerine dahil etmeli.

O kadar şişmişim ki, ihtiyaçla o kadar hazırım ki... ve şimdi huysuz patronumun küvete girdiğini hayal ediyorum. Bu düşünce tüm vücudumda karıncalanma hisleri yaratıyor. Nefis şok dalgaları küvette çırpınıp durmama neden oluyor.

Şu an onun penisinin içimde olması için neler vermezdim. Beni o kadar sert sikmesini istiyorum ki, New York Belediye Meclisi gürültü kirliliği uyarısı yapmak zorunda kalır.

Gerçekten, gerçekten sevişmeye ihtiyacım var.

Killian Quinn ile aynı çatı altında yaşamak beni o kadar geriyor ki, azgınlıktan deliriyorum. Beni oyalayacak birini bulmalıyım -Liam değil.

Jetlerin sesi, banyoda yankılanan nefes nefese, çaresiz inlemelerimle karışıyor. Jakuzi jetinin yardımıyla sertleşmeye dair karşı konulmaz ilkel ihtiyacım dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Hiç utanmıyorum.

Doruk noktasına ulaştığımda son bir çığlık atıp titredim.

Evet, ilginç ve beklenmedik bir durumdu.

Otuz dakika sonra, bitkin bir haldeyim. Jetleri en düşük ayara getirdim ve buharı temizlemek için küvetin üstündeki pencereyi tembelce açtım.

Eski sevgilim bir kez bile başaramamışken, kendime jet sprey sıkarak boşalmamı sağladığıma inanamıyorum. İnanılmaz.

Cinsel ilişkiden sonra bir kadeh şarap iyi giderdi ama bitirmem gereken daha çok işim var, bu yüzden kendimi zorla bu küvetten çıkarmam gerek. Sihirli bir şekilde su bile soğumadı.

Buhar dağıldı, yani buruşmuş kıcıımı kaldırıp işe dönme zamanım geldi. Bir bacağımı küvetin üzerinden atıyorum. Bunu başarabilirim.

Ancak alt kattan gelen hareket sesi banyoda kaskatı kesilmeme neden oluyor.

Kahretsin.

O ses neydi yahu?

Kıçım korkudan kasılıyor ve fişi yutacağından korkuyorum.

Merdivenlerden biri çıkıyor. Yaklaşıyor... yaklaşıyor. O kadar hızlı ilerliyorlar ki, dışarı atlayıp zamanında giyinemiyorum.

Bu kim yahu?

Teagan okulda, Killian işte. Aman Tanrım, ya bir davetsiz misafirse? Yoksa güvenlik ekibi küvette olduğumu biliyor mu? Küvette sensör falan mı var?

Jakuziyi kapatıyorum, böylece küvete bacağımı geri çekerken çıkan hafif su sesi dışında hiçbir ses duymuyorum.

Banyo kapısı ardına kadar açılıyor. Tam zamanında eğilip yüzüm hariç her yerimi suya sokuyorum.

O.

Killian.

Sadece nefes alışından biliyorum.

"Connor, bu pislik her gün ofise geliyor," diye homurdandı kapıdan.

Aman Allah'ım, ikisi de banyoda mı?

Uzaktan bir erkeğin ona cevap verdiğini duyuyorum. Hayır... sadece telefonda konuşuyor.

Beni göremiyor çünkü banyo tek yatak odalı bir daire büyüklüğünde ve ben de en uçtaki küvette çömelmiş durumdayım.

Şimdi elimi sallayıp varlığımı hissettirmenin tam zamanı.

Ama çıplağım ve bu biraz rahatsız edici.

Yavaşça başımı kaldırıp küvetin üzerinden dışarı bakıyorum.

Tamamen çıplak. Duşa doğru yürürken telefonda Brooklyn'deki bir kumarhane hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

Başımı tekrar aşağı doğru itiyorum, kalbim çarpıyor.

Kocaman penisini sadece birkaç saniye gördüm ama hafızama sonsuza dek kazınacak. Bu kadar kibirli olmasına şaşmamalı. Tüm o sıvı bademler ona fayda sağlıyor.

Eylem planım nedir?

Ne halt ediyorum ben? Neden konuşmuyorum? Neden banyoda olduğumu söylemiyorum? Hmm. Sanki kovulmaktan tek bir kötü karar uzaktaymışım gibi hissediyorum.

Duş kapısının kayarak açıldığını duyuyorum.

Benim eylem planım sadece nefes almak. Nefes al kadın, nefes al.

Artık geri dönüşü olmayan bir noktadayım. Çok fazla zaman geçti ve öylece çıkıp "Hey, beni umursamayın!" diyemiyorum.

Bir kez daha bakmaya cesaret ediyorum. Duşa girip duşu yukarıdan açıyor. Şimdi o muhteşem kaslı kıkına ve iri penisine yandan bir bakış atabiliyorum.

Tavandan akan suya yüzünü çevirirken geniş bacaklarını daha da açıyor. Gözleri kapalı olmalı. Kendi dünyasında.

Vay canına. Sırt kasları su akınca daha da güzel görünüyor.

Ve o uyluklar. Ragbi oyuncularının uyluklarını seviyorum.

Bana doğru dönüyor ve ben ciyaklamamak için alt dudağımı ısırıyorum.

Ateşle oynuyorum, saklanmıyorum. Ne kadar paniklesem de gözlerimi alamıyorum. Suyun yüzüne akmasına izin verirken gözleri kapalı, ama her an açabilir.

Geniş, kaslı vücudunun her santimini açgözlülükle içime çekiyorum. Su, V şeklinden aşağı doğru akıp kalın penisine ulaşıyor. Bu kesinlikle iki elle yapılan bir hareket. Penisinin içime girdiğini hayal ederken vajinam kasılıyor.

İki elini saçlarının arasından geçiriyor ve aman Tanrım, hayatımın en tahrik edici manzarası olabilir diye yemin ediyorum. Banyo suyunda eriyorum.

Bundan sonra yapılacak her penis yetersiz kalacaktır.

Adamın fiziksel bir kusuru olmalı; mükemmel olamaz. Ayak başparmağı çıkıntısı falan olmalı. Liam'ın beni kaçırmaya çalıştığı gece ayak parmakları biraz kıllı görünüyordu.

Uzun bir süre sonra duş jelini alıp göğsüne sürüyor.

Şimdi suya geri dönme zamanım geldi. Sessiz olursam, bundan sıyrılabilirim. Burada olduğumu asla bilmeyecek.

Acele et dostum. Temizsin!

Boğazım gıcıklanıyor. Öksürme isteği duyuyorum ama bastırmaya çalışıyorum, hissi bastırmak için yutkunuyorum. Kaşıntı geçmeyince sinirlerim geriliyor.

Duştan gelen yüksek bir inilti sesi beni yerimden sıçrattı. Ardından daha alçak bir inilti daha geldi.

HAYIR.

Lütfen hayır.

Burada değil. şimdi değil.

Duştan hareket sesleri geliyor. Belki de düşündüğüm şeyi yapmıyordur.

"Merhaba millet!" diyor neşeli bir Amerikalı kadın sesi. "Sizi zledim. Kaliforniya'da hava çok sıcak, bu yüzden biraz daha rahat edeceğim." Bir sessizlik oluyor.

"Ah, bu çok daha iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor alçak, nefesli bir sesle.

Killian'ın ağır nefes alış verişinden, sadece kıyafetlerini çıkardığını tahmin edebiliyorum.

Bu iyi değil. Kişisel fantezi kütüphanesine bizzat tanık olduğumu öğrenirse çok öfkelenir.

Dişi konuşmayı bırakır ve Killian'dan daha fazla hareket sesi gelir.

İkinci bir kadın daha hırıltılı ve daha az neşeli bir sesle söze giriyor. "Bunu on dakika yaptıktan sonra bacaklarınızda yanma hissedeceksiniz," diyor.

Bir anlığına konuştuğumu sanıyorum. Kendi sesimi duyabilmemin tek açıklaması bu.

Benim.

YouTube'a yüklediğim pli squat derslerimden biri.

Bakmam lazım. Bakmazsam hayatım boyunca pişmanlık duyacağım.

Killian daha yüksek sesle inledi, vücudumda hızla yayılan bir sıcaklık yaratan şiddetli bir sestir bu.

Başımı kaldırıyorum.

Bir avucunu başının üzerindeki duş duvarına dayamışken, diğeri agresif bir şekilde yukarı aşağı yumruklarını sallıyor.

Buharın arasından, önündeki duş teknesinin üzerinde duran telefonunu zar zor seçebiliyorum.

"İ uyluklarınızı gerektenalıştırıyor," diyorum videoda.

Killian Quinn benim ev yapımı Pilates videomu izleyerek mastürbasyon yapıyor.

"Clodagh." Alçak ve uzun bir inilti. Acı çekiyormuş gibi geliyor. Daha önce hiçbir erkek ismimi böyle söylememişti. Bacaklarımın arasında hissediyorum. "Evet."

İzleyicilere bacaklarını açıp derin bir çömelme pozisyonuna geçmelerini söyleyen sesimi duyduğumda, kalın ve öfkeli penisini daha sert ve daha hızlı pompalıyor. Pompalarken seksi ön kolunun gerildiğini izliyorum.

Evet. Ona katılıyorum. Ah, siktir et, evet, evet, evet.

Devasa bir penis. Daha önce deneyimlediğim her şeyin iki katı büyüklüğünde bir canavar. O şey beni paramparça ederdi. Gerçek bu.

Keşke yüzünü tam görebilseydim. Parçalandığında nasıl göründüğünü görmek istiyorum.

Çığlık atmamak için elimi ağzıma kapattım, bir inilti daha koptu. Kadınların kulaklarına layık nefis bir lezzet.

Bu adet saatleri gibi bir şey mi? Birisiyle yaşamak mastürbasyonun senkronize olmasına neden oluyor mu?

Penisini yumruklamayan el telefonla uğraşıyor ve ses alçalıyor, böylece İrlanda aksanım kayboluyor.

Kırılmalı mıyım?

Nefes alış verişini daha agresif ve zorlaştırıyor. Artık videoya bakmıyor. Çok ileri gitti. Kalçaları sallanırken, şu anda bana doğru hamle yaptığını mı hayal ettiğini merak ediyorum.

Alını duş duvarına yaslanmış, kalçaları kasılmış bir şekilde kaskatı kesilmişti.

Bütün vücudu kasılıyor ve klitorisime kadar yankılanan gırtlaktan gelen bir homurtuyla titriyor.

Son bir hamleyle vücudundaki her kas kasılıp sertleşiyor ve sert bir şekilde boşalıyor.

Niagara Şelalesi tarzı.

Nefes almayı bıraktım. Buna dayanamıyorum.

Kurtuluşu sonsuza dek sürecek gibi görünüyor. Bacaklarından aşağı akıyor, suyla yıkanıyor. Kendini sabitlemek için ellerini duvara dayıyor.

Vücudumdaki her kas, sanki birbirimize bağılmışız gibi onunla birlikte kasılıyor. Dehşet içindeyim, kafam karışık ve tahrik olmuş durumdayım, hepsi bir arada.

"Kahretsin," diye mırıldandı dişlerini sıkarak.

Başımı tekrar eğip gözlerimi kapatıyorum. Gösteri bitti.

Sığ, sessiz nefesler alın ve bunun üstesinden geleceksiniz. Cesur olun.

Duş kapısı kayarak açılıyor. Havluyla cildini ovuşturduğunu duyduğumda, garip bir şekilde boğazını temizliyor.

Lütfen buraya gelmeyin.

Banyo kapısı açılıyor ve odayı bir esintiyle dolduruyor. Güvendeyim. O gidiyor. Tanrıya şükür, çünkü boğazımdaki gıdıklanma intikamla geri döndü.

Kalçamda oluşan krampı hafifletmek için banyoda hafifçe kıpırdanıyorum.

Kötü plan.

Korkunç bir fikir.

Felaket bir hata.

İrlandalıların şansı bugün benden yana değil.

Tıpa artık delikte değil. Houston, bir sorunumuz var.

Popom, gider deliğini sıkıca tıkayarak akan suyu hapsediyor. Suyun, kışımın dar boğazından yavaşça akmasıyla, altımdan çok sinir bozucu, tiz bir ısıklık sesi geliyor.

Durduramıyorum. Bu tren kazasını durduramıyorum. Suyun daha hızlı akmasından korktuğum için hareket edemiyorum.

Keşke yakınımnda kendimi elektrikle çarpabileceğim bir saç kurutma makinesi olsaydı. Daha kolay olurdu.

Ve işte orada duruyor.

Küvetin kenarında devasa, öfkeli aletiyle yükselen, çıplak ve bana dik dik bakan, gözleri inanmazlıkla parlayan bir şekilde.

Onurum suyla birlikte akıp gidiyor. Bu, Killian'ın sabıka kaydımı keşfetmesinden bile daha kötü.

"Merhaba," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum, kollarımı bir tabuttaki vampir gibi göğsümde kavuşturmuş haldeyken,

suyun geri kalanı yüksek bir gürlemeyle akıp gidiyor,
ardından da haysiyetsiz bir gıcırta geliyor.

ON BEŞ

Killian

Çenem mermer zemine çarptı.

"Clodagh mı?"

Bunun neden böyle bir soru olduğunu bilmiyorum. Belki de beynim kısa devre mi yapıyor yoksa Clodagh gerçekten küvette çıplak mı yatıyor diye kontrol etmek içindir.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye hırladım, nefes nefese.

Yüzü kızarmış bir şekilde bana bakıyor. "Banyo yapıyorum."

Tüm vücudum tepki olarak kaskatı kesildi. Beyefendi olan yarım telaşlanırken, ilkel mağara adamı olan diğer yarım, minik dövme küçük tilkiyi görünce çok tahrik oldu.

Göğüslerinden aşağı süzülen su damlalarına bakmamaya çalışıyorum. Ellerim vücudunda aşağı doğru kayarak tatlı amını keşfederken, sertleşen pembe meme uçlarını ısırıp emdiğimi hayal etmemeye çalışıyorum.

Ne yapıyor bu?

Banyo kapısının açık olduğunu fark etmiş olurdum, bu da demek oluyor ki...

"Bunca zamandır burada mıydın?" diye sordum bakışlarımı kaçırmaya çalışarak. "Şunu netleştireyim. Ben duş alırken sen de banyo mu yapıyordun?"

"Sana burada olduğumu söylemek için uygun bir zaman bulamadım," dedi boğuk bir sesle. "Sen bitirene kadar bekleyip sonra gitmeyi planlamıştım."

Aman Tanrım. Duşta kendimi tatmin ettiğimi gördü.

Gözlerim tekrar ona kayarken içimde bir heyecan dalgası yükseliyor. Tek istediğim, pervasız bir hata yapıp küvete girip üzerine çıkmak ve kremi tenindeki su damlacıklarını yalamak.

Bacaklarının birbirine yakın olduğundan emin olarak oturma pozisyonuna geçiyor ve kızıl saçlarını açıkta kalan

göğsünü örtecek şekilde hızla hareket ettiriyor. "Savunmam gerekirse, buraya ilk ben geldim."

Ona uyarırcasına baktım.

Küvetimdeki çıplak dadının etkisiyle horozum yine şişti, ağırlaştı ve kalınlaştı. Onu çıplak görünce yaşadığım şokla, kendimin de çıplak olduğunu unutmuştum.

"Lanet olası kıyafetlerini giy," diye homurdandım dişlerimi sıkarak, hâlâ rüya gördüğüme yarı yarıya ikna olmuş bir halde. "Geç kaldım. Bu gece eve döndüğümde bu konuda bir toplantı yapacağız."

"Evet efendim," diye fısıldayarak cevaplıyor.

Burnumun kemerini sıkıp banyodan fırlıyorum. Ancak o zaman telefonumu duş başlığında bıraktığımı fark ediyorum.

Lanet olası bir davaya doğru gidiyorum.

"Clodagh?" diye bağıriyorum, veranda kapısını kapatırken. Birinci katta ortalıkta yok ve toplantımıza geç kaldı. Eğer beni daha fazla kışkırtmaya çalışıyorsa, istediği etkiyi yaratabilir.

Teagan okuldan eve gelmeden önce, küçük garip durumumuzu halletmek için eve erken geldim.

Şimdi ise belirttiğim saatte bile burada değil. Çenem kilitleniyor.

Bu öğleden sonra her şey mahvoldu. Güzel ve zeki bir kadınla öğle yemeği yedim ve tek düşünebildiğim küvetteki Clodagh'dı. Maria'ya işimle meşgul olduğumu söylemek zorundaydım.

Stüdyo dairesine inen merdivenlere doğru yöneliyorum.

İçeriden bir erkek sesi duyduğumda burnum genişliyor.

Kapıyı sertçe çalışıyorum ve Clodagh açıyor.

"Killian." Bakışları hızla duvar saatine kayıyor ve derin bir nefes alıyor. Üzerindeki tişört omuzlarından birinden kayıyor. "Özür dilerim. Zamanı kaçırdım. Hemen geliyorum."

Clodagh ile buzdolabına yaslanmış Sam arasında bakıştığımızda tüylerim diken diken oluyor.

Doğruldu, bana mahcup mahcup baktı. "Patron."

"Sana evde erkek yok demiştin," dedim Clodagh'a buz gibi bir sesle.

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Ben Sam."

"Onun kim olduğunu biliyorum."

"O, güvenlik kontrolünden geçti. O sizin ekibiniz."

Çenem kasılıyor. Clodagh'ın beni uygunsuz bir pozisyonda yakalaması, bana karşılık verebileceği anlamına gelmiyor.

Belki de Sam'in stüdyosunda olması fikri bana pek uymuyor. "Sana güvenliğimi rahatsız etmemeni söylemiştim, Clodagh. Burada ne yapıyorsun, Sam?"

Acı, yüz hatlarında parıldıyor.

"Ben de Clodagh için bir örümcekten kurtuluyordum," diyor Sam, niyeti yüzünden okunuyordu.

"New York'ta çok büyükler," diye savunmacı bir tavırla ekliyor Clodagh. "Devasa örümcekler. Central Park'tan geliyor olmalılar. Bir fobim var çünkü bir keresinde İrlanda'da tuvalete gitmek için uyandım ve yatağa döndüğümde yastığımızda bir örümcek vardı."

Sam'e sert bir bakış atıp Clodagh'ı görmezden geliyorum. "Seni, zor durumdaki genç kızlar için bir örümcek saldırganı olman için işe almıyorum," diyorum alaycı bir şekilde. "Seni kızımın güvencesi olman için işe alıyorum."

"Evet, patron," diye mırıldandı.

"Teagan okulda." Bana sert sert bakıyor. "Bence abartıyorsun."

Acaba bilerek mi benden gıcıklık çıkarmaya çalışıyor?

"Eve git Sam," diye homurdandım kapıyı biraz daha açarken. "Clodagh. Yukarı. Hemen."

Yanakları pembeleşti ama başını sallayıp sessizce merdivenlerden yukarı çıktı.

"Ne oynuyordun?" diye sordum, salona oturur oturmaz. Bacaklarını bileklerinden çaprazlamış, ellerini kucağında kavuşturmuş ve beni yatıştırmak için en saygılı pozisyonu bulmaya çalışıyormuş gibi dik oturuyor.

Yüzü şaşkınlıkla düştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Duş alırken personelimin küvette saklandığını görmeyi beklemiyorum," diye çıkıştım küvetteki küçük, dik göğüslerini hayal ederek. "Röntgenci bir dadı isteseydim, iş ilanına yazardım."

Gözleri dehşetle açıldı. "Ne? Cidden mi? Tek istediğim rahatlatıcı bir banyoydu."

"Kendi stüdyonda bir banyon var."

"Tüm farklı jet ayarlarına sahip değil," diye homurdandı kollarını göğsünde kavuşturarak. "Seni izlemeyi planlamıyordum! O saatte evde bile olmaman gerekirdi."

"Kendi evime gelip duş alamam mı?"

Sinirle mırıldanıyor. "Seni orada beklemiyordum. Söyleyeceklerim bu kadar." Koltuğuna daha da gömülüyor. "İçeri girdiğinde sesimi çıkarmadığım için özür dilerim. Donup kaldım."

"Orada olduğunu bana söylemeliydin. Bana izin vermemeliydin..." Çenemi ovuşturdum, ne kadar tahrik olduğumu hatırladım. "Yaptığım şeyi yapmama."

Yüzü kıpkırmızı oldu ve bakışlarını benden kaçırdı. Onun önünde yaptıklarımın, onun önüne ne kadar sert çıktığımın apaçık bir hatırlatıcısıydı bu. Onun yüzünden.

Ama bu son. Bunun artık bitmesi gerek. İç çekiyorum. "Yalnız olduğumu düşünsem bile, dürtülerime göre hareket etmemeliydim. Yaptığım kesinlikle yanlış; artık burada rahat hissetmiyorsan ve istifa etmek istiyorsan seni anlıyorum. Sadece güvende olduğunu bil."

En iyi hareket bu olur. Eğer istifa ederse, Marcus yerine kanımı kaynatmayacak mantıklı birini işe alabilir.

"İstifa mı? İstifa etmiyorum." Başını öyle sertçe sallıyor ki saçları yüzünün etrafına uçuşuyor. "Mümkün değil. Sadece

şaşırdım, hepsi bu. Beni böyle göreceğini hiç düşünmemiştim."

"Ne gibi?"

Yanakları şimdi alev alev pembe. "Hmm... bir kadın."

Kaşları daha da çatıldı. Bunu yüzünün her yerinden anlayabiliyorum. Olanları alıp kendi versiyonuyla devam ediyor.

"Bu bir aşk hikayesi değil," diyorum niyetlendiğimden daha sert bir sesle. "Yanlış anlama. Sen çekici bir genç kadınsın ve ben de bu gerçeğe karşı bağışık değilim." Ben ve güvenlik ekibimdeki her bir adam, geçen geceki dramaya dayanarak. "Ama sen benim ekibimsin. O an bir hataydı, bir daha yapmayacağım bir hata. Benim açımdan uygunsuz ve aptalca bir davranıştı. Gurur duymadığım bir şey."

Yeşil gözleri parlıyor. Cevap vermeden önce birkaç dakika sessiz kalıyor. "Anladım. Merak etme Killian. Senin tipin olmadığımı biliyorum."

"Seni cinsel olarak çekici bulduğumu itiraf etmekten çekinmiyorum. Konu burada kapandı. Sen kızımın dadısı ve geçici ev yardımcısın, her ne kadar pek iyi olmasa da."

Dudaklarını sıkıyor. Belki de biraz abartmışımdır. "Anlaşıldı, gayet açık ve net. Efendim."

İç çekip ondan uzaklaştım. On yaş daha genç olsaydım ve hiçbir sorumluluğum olmasaydı işler nasıl giderdi? "Umarım gizlilik anlaşmanızı hatırlatmama gerek kalmaz. Evimin içinde olan hiçbir şey dışarıda konuşulmaz."

"Elbette," diyor kısaca.

"Güzel. Birbirimizi anladığımıza sevindim."

Uzun bir süre gergin bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz. Dudakları düz bir çizgi halini alıyor. Onu kırdığımı biliyorum; bu yüzünden okunuyor.

"Sözleşmem gereği flört etmeme izin veriliyor," diyor sert bir ses tonuyla ayağa kalkarken. "Ama erkekleri geri getirmeme izin verilmiyor, değil mi?"

"Doğru."

"Ayrıca sözleşmemde güvenlik görevlileriyle flört etmemi yasaklayan hiçbir şey yok, değil mi?"

Nereye varmak istiyor? "Teknik olarak şartlara aykırı değil."

"Böylece Sam ve ben çalışmadığımız zamanlarda dışarı çıkabiliyoruz."

Gözlerim kısıldı. "Sen ve Sam, mesai saatleri dışında istediğinizi yapabilirsiniz. Yeter ki benim evimde olmasın."

"Tamam." Çenesini kaldırdı. "Yapacağım."

Göğsümde tuhaf bir his oluştu. "Sam'le çıkmak istiyor musun?" diye çıkıştım.

"Belki."

Kaslarım gerildi. Ne oluyor bana? "Çalışırken dikkatini dağıtma."

Alaycı bir cevap vermek istiyormuş gibi görünüyor ama kendini tutuyor. "Hayır, tabii ki hayır," diyor sesinde hafif bir gerginlikle.

Tekrar sustu, tam uzaklaşacağım sırada "Başka bir sorum var. Eve sipariş verebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," diyorum, Clodagh'ın aşk hayatının artık sohbet konusu olmamasına rahatlayarak. "Ekip tarafından patlayıcı kontrollerden geçirilecekler."

Ağız açık kaldı. "Ben terörist değilim."

"O zaman endişelenecek bir şey yok. Ne teslim alacaksın? Giysi mi?"

"Hayır. Wood. Yatak odamda birkaç şey üzerinde çalışmaya başlamak istiyorum."

"Tamam." Omuz silktim.

"Benden istediğin başka bir şey var mı, Killian?"

Keşke bilseydin.

Gözlerinin içine bakıyorum ve onu başımdan savıyorum. "Hayır."

Gitti ve beni yatak odasında çıplak bir şekilde marangozluk yapan Clodagh'ın iğrenç görüntüsüyle baş başa bıraktı.

ON ALTI

Clodagh

Beşinci Cadde'deki çiçekçi Maria Taylor'a bir buket gönder.

Killian'dan gelen mesaja garip bir rahatsızlık hissiyle bakıyorum, neredeyse onun boğuk sesinin kafamda söylediği kelimeleri duyuyorum.

Bu sabah özellikle mesafeliydi, benimle ciddi bir tavırla konuşuyordu. Sanki dünkü tuvalet molasının hiçbir anlamı olmadığını anlamamı istiyordu. Central Park'ta at arabasıyla gün batımına doğru birlikte gideceğimizi beklemiyordum.

Ne yazsam? Mesaj atıyorum.

Otelde onunla birlikte gördüğüm kadının Maria Taylor olduğundan eminim. Esmer, belki Latin kökenliydi ve bacakları günlerdir açıktı. Kesinlikle muhteşemdi. Görünüş olarak ona tam uyuyordu.

Bahse girerim onun devasa penisine dokunmuştur.

Aklıma oteldeki kadının, mastürbasyon yaparken "Burası çok sıcak, ben daha rahat edeceğim," demesi geliyor.

Öf.

Kıskanıyor muyum?

Neden kendime eziyet ediyorum? Stresten uçuk çıkıyor gibi hissediyorum.

Telefonum bir bildirimle titredi.

Killian: Benim adım mı? İnisiyatifini kullan.

Aptal. Bana biraz bağlam verebilirdi. Doğum günü mü? Bir şey için mi özür diliyor? Onu romantik biri sanmıyordum. Yine de, sevgilinizin dadısından bir buket çiçek almak pek romantik değil. Acaba kaç zengin adam kendi hediyesini gönderiyor?

Daha önce hiçbir erkekten çiçek bile almamıştım.

Sam'in numarasını çevirdim. Sam'le çıkmamız gerektiğini söylediğimde yarı blöf yapıyordum. Harika bir adam. Bir

yanım Killian'ın kıskanıp kıskanmayacağını görmek istiyordu. Böylece aramızdaki bu tuhaf cinsel gerilimin gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu anlayacaktım.

Girişim feci şekilde başarısız oldu.

Üçüncü çalışta Sam cevap veriyor. "Clodagh," diyor sıcak bir sesle. Arka planda trafik var, demek ki dışarıda olmalı.

"Hey, Sam. Yardıma ihtiyacım var. Killian'dan Maria Taylor'a çiçek gönderiyorum. Adresini bana mesaj atabilir misin?"

"Tabii, telefondan sonra yaparım." Sanki yürüyormuş gibi nefes nefese kalmış gibiydi.

"Kötü bir zamanda mı yakaladım seni?"

"Hayır, vardiyam bittikten sonra Teagan'ın okulundan ayrılıyorum." Arka planda bir siren sesi duyuluyor.

"Okulun dışında mı beklemen gerekiyor?"

Hafifçe gülüyor. "Böyle söyleyince kulağa olduğundan daha kötü geliyor. Ama evet, Teagan okuldayken birkaçımız vardiyalı çalışıyoruz."

Aman Tanrım. Ne tuhaf bir hayat.

"Şey, Killian bana herhangi bir bağlam vermedi, bu yüzden karta ne yazacağımı bilmiyorum. İlişkileri var mı?" diye sordum umursamazca.

"Birkaç kez çıktılar." Sam bir an duraksıyor. "Bay Quinn aslında ciddi ilişkilere uygun biri değil. Yine de Bayan Taylor'dan oldukça etkilenmiş gibi görünüyor, kim bilir. Sadece belirsiz tut."

Göğsümdeki rahatsız edici kıskançlık keskinleşiyor.

"Evet, pek de kalpler ve çiçeklerle dolu bir adama benzemiyor." Hafifçe gülüyorum. Acaba Maria, Killian'ın daha yumuşak tarafını deneyimleyebilecek mi diye merak ediyorum. "Teşekkürler Sam. Teagan'ı baleden bıraktığında ara." Sam'i görmek güzel bir dikkat dağıtıcı olacak. Killian'la kıyaslandığında, güneş ışığı gibi.

"Elbette," diye mırıldandı. "Unutma, bu akşam otuz dakika geç kalacağız. Aylık gösterisi var."

"Ne?"

"Ayda bir kez bir gösteri yapılıyor; veliler ve diğerleri oturup izliyor."

"Ah." Teagan bu sabah bundan hiç bahsetmedi ama o pek sabah insanı sayılmaz. "Önemli bir şey mi?"

"Emin değilim, üzgünüm Clodagh. Bildiğim kadarıyla bu kadar. Dışarıda bekliyorum ve kimsenin onu öldürmeye çalışmamasını sağlıyorum."

Şaka yaptığını düşünerek hafifçe kıkırdıyorum, sonra şaka yapmadığını fark ediyorum. "Vay canına. Ofiste bir gün daha, ha? Tehlike tehdidi gerçekten bu kadar yüksek mi?"

Sıra birkaç dakika sessizliğe bürünüyor. "Başka bir riske girmeyecek."

Bu sohbete girmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyorum ama yine de devam ediyorum. "Bu Teagan'ın annesiyle ilgili, değil mi?"

"Evet. Biliniyor... ama Bay Quinn bundan bahsetmeyi sevmiyor." Sam temkinli konuşuyor. "Gitmem gerek. Seninle sonra konuşuruz, Clodagh."

"Hey, Sam?" diye hızla sordum. "Bekle. Killian, yani Bay Quinn, gösteriye gidiyor mu?" Cidden, Sam'in beş yıl sonra ona Killian demesine izin verilmiyor mu? "Velilerin de katılacağını söylemiştin?"

"Hayır, öyle değil."

"Neden?"

"Bilmiyorum," diyor yavaşça, soruya şaşırmış gibi. "Ona sorman gerekir." Boğazını temizliyor. "Ama sana bunu tavsiye etmem."

"Diğer veliler de gidiyor mu?"

"Başkalarının içeri girdiğini görüyorum. Ben esas olarak tehditleri kontrol ediyorum, bu yüzden takip etmiyorum."

Yani Teagan'a kimse gelmiyor.

Teagan'la ne kadar çok zaman geçirirsem, ona olan özlemim o kadar artıyor. Bu huysuzluğun altında savunmasız küçük bir kız yatıyor. Muhteşem bir eğitim almış, New York'un en gösterişli semtinde, duvarlardaki resimlerden de anlaşılacağı üzere lüks bir malikanede yaşıyor, babasıyla

dünyayı dolaşmış ve Japonya'dan daha fazla elektronik eşyaya sahip.

Ama onun yaşındaki bir adamın hayatını istemezdim. Kendi ailesinden çok güvenlik görevlileriyle vakit geçiriyor gibi görünüyor.

Killian'ın çabaladığını biliyorum. Her gece eve geldiğinde bitkin görünüyor ama yine de Teagan'la vakit geçirmeye çalışıyor.

"Seninle baleye geliyorum," diyorum Sam'e. "Yolda beni alabilir misin?"

Belki de doğru şeyi yapmıyorum. Geldiğimde Teagan'ın nasıl tepki vereceğini kim bilir, ama en azından denemezsem kendimi suçlu hissedeceğim.

"Elbette." Sam memnun görünüyor. "Bu arkadaşlığı çok isterim."

Telefonu kapatıp çiçekçiyi arıyorum ve Maria Taylor'a en gösterişli buketi göndermelerini istiyorum.

İnisiyatifinizi kullanın.

Ona inisiyatif göstereceğim.

"Mesaj nedir?" diye soruyor bana.

Sırıtiyorum. "Bebeğime," diyorum yavaşça. "Hayalindeki gemiden, Killian. Sonra on öpücük ve on sarılma daha ekle."

Teknik olarak onun bana söylediğini yapıyorum.

Sam arabaya binmek için dışarı çıkıyor, ben de bale stüdyosunun izleme galerisine götürülüyorum.

Çok gerginim. Bu aptalca bir fikir mi? Ya Teagan beni burada istemezse? Ona geleceğimi söylemedim.

Netbol oynadığım okul spor salonuna benzer bir salon bekliyordum ama kendimi duvarları aynalarla kaplı, parlak ışıkların yansıdığı büyük ve göz korkutucu bir stüdyoda buldum. Sahnenin üzerindeki seyir terası tıklım tıklımdı.

Teagan'ın hangi dansçı olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Mavi mayoları ve yumuşak saten ayakkabılarıyla,

parmak uçlarında ısınırken birbirlerine benziyorlar. Stüdyo duvarlarındaki aynalara bakınca, iki kat daha fazla dansçı varmış gibi görünüyor.

En azından gıda boyası donuk bir kırmızıya dönmüş.

Kimisi rahat bir tavırla sohbet ediyor. Kimisi ise heykel gibi pozlarda, derin bir konsantrasyonla duruyor.

Teagan gergin görünüyor. Tek başına geriniyor, vücudunu kamburlaştırıyor ve kollarını tavana uzatıyor. Seyir terasına bile bakmıyor.

Seyir galerisindeki kalabalıktan anlaşıldığı kadarıyla Teagan'ın ailesi hariç herkesin ailesi burada. Hatta birkaç çocuk bile var.

Sohbet eden tüm velilerin arkasında kalan ikinci sıradaki tek boş koltuğa sıkışıyorum.

Bu, Sam'in düşündüğünden daha büyük bir mesele gibi görünüyor. Peki Killian bunun farkında mı?

"Yerlerinize geçin kızlar!" diye bağırdı öğretmen. Bütün kızlar sıraya girdi.

Tam müzik başlarken Teagan başını kaldırıp beni gördü. Gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra da şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Ah hayır, pek memnun görünmüyordu.

Sinirli bir şekilde el sallıyorum.

Sonra yavaşça başını sallayıp gülümsüyor. Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrılıyor, yüzü iki duygu arasında gidip geliyor.

Bu bir başlangıç.

Derin bir nefes alıp müzik değişirken öne doğru bir adım atıyor. Sınırlı bilgime göre, Kuğu Gölü'nden olduğunu düşünüyorum, ancak daha önce hiç bale izlememiştim.

Ayakları sürekli bir dönüş ve sıçrama telaşıyla yerde uçuyor. Saçma bir gurur duyuyorum.

Ve üzücü. Killian'ın kızına bakmak için burada olması gerekirdi.

"Teagan Quinn!" diyor öğretmen sertçe. "Lütfen yetismeye çalış. Daha az ego, daha çok odaklanma."

Daha az ego mu? Bu gereksizdi. Ona bu kadar sert bir şekilde çıkışmasına gerek yoktu. Killian burada olsaydı ona aynı şekilde davranır mıydı?

Teagan sendelediğinde yüzü utançtan yanıyor, diğer dansçılarla senkronizasyonunu biraz kaybediyor.

Kendini toparlamaya çalışır, ancak huysuz öğretmen yine pasif-agresif bir emir verir ve o da ayağa kalkmak için çabalar.

Diğer kızlardan bazıları azarlanıyor, ama bu çok daha yumuşak bir tonda. Teagan'da ise daha güçlü bir şeyin gizli bir etkisi var.

Bu kadının sorunu ne? Teagan'ı izliyor, herhangi bir hatasını hemen düzeltmeye hazır.

Öğretmen yine ona çıkışıyor ve ben de durması için bağırma isteğime karşı koyuyorum. Bunu izlemek gerçekten rahatsız edici. Sanki Teagan'ın başarılı olmasını istemiyormuş gibi.

Telaşlanan Teagan başını sallıyor ve onun talimatlarını yerine getirmeye çalışıyor ama kadın ona yardım etmiyor; onu gerginleştiriyor.

Diğer ebeveynlere bakıyorum, acaba paranoyak mıyım diye merak ediyorum. Kendi dünyalarında, sadece çocuklarının performansına odaklanmış bir şekilde gülümsüyorlar.

Ama Teagan'ın yüzüne ne kadar çok bakarsam, bunu hayal etmediğimi o kadar iyi anlıyorum.

Tek bir dönüş yaparken hafifçe yüzünü buruşturuyor ve garip bir şekilde yere iniyor. Motivasyonunu kaybetmiş.

Kalbim onun için sızlıyor. Koşup ona sarılmak istiyorum. Beni böyle hissettiren bir öğretmene götürüyor. Engellediğimi düşünüyordu ama tembel olmadığımı, sadece okumayı zor bulduğumu anlamak için hiç zaman ayırmadı.

Müziğin son notaları kaybolup kızlar başlangıç pozisyonlarına dönerken, kocaman bir çığlık attım. Hem de fazlasıyla yüksek bir sesle. Kalabalığın geri kalanından medeni bir alkış tufanı koptu. Velilerin onaylamayan

bakışlarından, sanki konserdeymişim gibi çılgık atmak burada pek de alışılmış bir şey değil.

Teagan'ın hafif gülümsemesi buna değer.

"Babamın dadıları baleyi izlemeye çağırdığına inanamıyorum," diye homurdanıyor beni stüdyo resepsiyonunda onu beklerken görünce.

"Değil." Spor çantalarından birini elinden alıyorum. "Sam bana bundan bahsetmişti."

"Ah." Kaşları çatıldı ve bir hata yapmış olabileceğimden korktum.

Sam ve diğer güvenlik görevlisinin sokağın karşısındaki, karartılmış camlı, pek de belli olmayan SUV'nin içinde beklediği sokağın çift kapısını açıyorum.

Yaya geçidinde dururken tereddütle, "Sizi izlemeye gelmemin bir sakıncası var mı?" diye sordum. "Bugün seyircilere izin verildiğini duydum ve performansınızı izlemek istedim."

Kaşları daha da çatıldı. "Seyirci değil. Aile."

Kahretsin. Ben her şeyi mahvettim.

Caddeyi geçerken ona bakabilmek için adımlarımı yavaşlatıyorum. "Sınırı aştıysam özür dilerim."

"Hayır, sorun değil." Hafifçe omuz silkti, sesi kısıktı. "Beni hazırlıksız yakaladın, hepsi bu. Gelmene gerek yoktu."

"İstedim." Gülümsedim. "Harikaydın! Baban seninle çok gurur duyuyor olmalı."

Savunmacı bir şekilde omuz silkme şekli içimi parçalıyor. Killian hiç bunlardan birine gitti mi? Gitmiş olsaydı, onunla öğretmeni arasındaki tuhaf havayı fark ederdi.

Adamı anlamıyorum.

"Öğretmenin hep böyle mi?" diye soruyorum, nasıl ifade edeceğimi merak ederek. "Sana biraz sert davranmış gibi görünüyor. Belki de kötü bir günündeydi?"

"Hayır, o hep böyle." Kalabalığın arasından geçerken kaşlarını çatı. "O bir orospu. Benden nefret ediyor."

"Babana söyledin mi?"

"Bunu önemsemiyor. Hayatta herkesle her zaman iyi geçinemediğimizi söylüyor." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "New York'un en iyisi o, öyleyse beni neden başkasına göndersin ki?"

"Çünkü eğer seni mutsuz ediyorsa, dünyanın en iyisi olmasının bir önemi yok. Onunla hiç tanıştı mı?"

"HAYIR."

Ne diyeceğimi bilemediğimden tereddüt ediyorum. "Seni izlemeye gelmedi mi?"

"Hayır. Beni asla izlemeyecek."

"Neden olmasın?" diye temkinli bir şekilde bastırıyorum.

Yüzü gerildi. "Çünkü annem profesyonel bir bale dansçısıydı. Geleneği sürdürmemi istiyor ama izlemenin ona çok acı verdiğini söylüyor."

Arabaya vardığımızda, onu daha fazla sıkıştıramam. "Annen için üzgünüm. Yatak odanızın duvarında onun resmini gördüm."

"Sorun değil. Onu hatırlamıyorum."

"Bekle." Elimi elinin üzerine koyup kapıyı açmasını engelledim.

Gözleri bana şüpheyile bakıyor.

"Bak, Bayan Dalton kadar anaç olmadığımı biliyorum ama konuşmaya ihtiyacın olursa buradayım." Ortamı yumuşatmaya çalışarak gülümsedim. "Ve eğer ihtiyacın olursa o öğretmenini kesinlikle bir kavgada alt edebilirim."

"Sorun değil." Gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor ama en azından gülümsüyor. "Gelecek hafta on üç yaşına gireceğim ve sonra, umarım, farklı bir sınıfa geçirim."

"Sen de benim gibi ikizler burcusun!"

"Gerçekten bu aptalca saçmalıklara inanıyor musun?"

"Sadece iyi kısımlar," diyorum ve onun yanındaki arka koltuğa oturuyorum.

Öndeki adamlar bize başlarını sallıyorlar.

"Doğum gününde ne yapacaksın?" diye soruyorum.

"Babam beni Cayden Aguilar'ı görmeye götürüyor. Konsere gideceğiz, sonra da onunla tanışacağız."

Emniyet kemeriyle mücadelemi durdurup şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Cayden Aguilar mı? Şarkıcı mı? Ciddi misin?"

Şu anda dünyanın en büyük pop yıldızı. Her gencin duvarları onun posterleriyle dolu.

Ağzının kenarında alaycı bir sırıtış belirdi. "Evet. O."

Ön koltuktaki adamlar, bu yaşam tarzına alışkın oldukları belli olan bir şekilde kıkırdıyorlar.

"Peki ya sen?" diye soruyor Teagan. "Doğum günü planların neler?"

Sam geri çekilirken hâlâ şokta göz kırpıyorum. "Bunu geçemem. Muhtemelen barda takılırım."

Sam'in gözleri dikiz aynasından bana doğru bakıyor ve göz kırpıyor.

Teagan'ın yüzü bunun berbat bir plan olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyor ama sessizce "Babandan sana izin vermesini istemelisin." diyor.

Ona sıırıttım. "Bakın hanımefendi, doğum günümde tuvaletlerinizi fırçalıyor olsam da umurumda değil. Sadece New York'ta olduğum için mutluyum."

Killian iş yerinden kapıdan içeri adımını attığı anda, konuşacak hali olmadığını anladım. Kravatını çıkarıp birkaç düğmesini açmadan önce homurdanarak onayladı.

"Seninle konuşmam gerek," dedim hemen. "Bu akşam Teagan'ın bale gösterisine gittim."

Kaşları kalkıyor. "Neden?"

Neden? Bu aile neden bana bu kadar soru soruyor? "Onu desteklemek için. Diğer birçok ebeveyn gidiyor." Hâlâ cesur hissederken devam ediyorum. "Bir ara sen de gitmelisin."

Gözlerindeki öfkeli parıltı, susmam gerektiği yönündeki uyarım. Ama bunu söylemek zorundayım, yoksa kendimi

rahat hissetmem ve Teagan'ın yukarıdaki odasında olmasıyla birlikte şu an her zamankinden daha iyi.

"Öğretmeniyle anlaşılamadığını biliyor musun?" diye soruyorum.

"Öğretmeni New York'un en iyisi," dedi buzdolabını açarken kısaca. "Onu çok zorluyor. Teagan şikayet edecek."

"Hayır, bence bundan daha fazlası var. Öğretmen ona karşı mantıksız derecede sert davranıyor. Diğer çocuklardan çok daha fazla. Bence bir şeyler yapmalısın. Hatta belki onu başka bir sınıfa alabilirsin."

Buzdolabının kapısını çarparak kapattı. "Teagan neredeyse on üç yaşında; otoriteye saygı duymayı öğrenmesi gerek."

"Bence Teagan'a ne istediğini sormalısın. Şu anda baleden hoşlanmıyor. Görünüşe göre sadece sen istediğin için yapıyor."

Bana doğru yaklaşıyor, beni lavaboya sıkıştırırken bakışları her adımda daha da kararıyor. Boğazım düğümlenmiş gibi sıkışıyor. Çok sallantılı bir zemindeyim.

Tehlikeli bir şekilde yakınız; sanki #huntsmanpiegate'teymişiz gibi hissediyorum. Başını bana doğru eğerken gözleri bir an olsun yüzümden ayrılmıyor.

"Kızıma ebeveynlik yapma konusunda fikrini sordum mu?" Sesi kısık. Bana bağırmasını tercih ederdim neredeyse. "Bir haftadır burada yaşıyorsun ve şimdi bana çocuğumu nasıl yetiştireceğimi mi söylüyorsun?"

"Orada değildin," dedim sessizce. "Söylediklerimin doğru olup olmadığını bilmen mümkün değil."

Bakışlarını görmezden gelerek telefonumu cebimden çıkarıp Teagan'ın balede çektiğim fotoğrafların olduğu yere gidiyorum.

Telefona bakışından, ona hayvan zulmünün fotoğraflarını gösterdiğimi sanırsınız.

"Sen kendi işine bak Clodagh," diye hırladı dişlerini sıkarak ve benden uzaklaşarak.

Dehşete kapıldım, gözlerimden yaşlar boşandı. Bu gece bu kibirli adamla yemek yemeyeceğim. Tabağımı alıp yanından

hızla geçip mutfaktan çıktım ve merdivenlerden aşağı, stüdyoma indim.

O benim peşimden gelmiyor.

Tam pijama şortumu ve atlet üstümü giydiğim sırada stüdyonun kapısı çalındı.

İkinci raunt için kendimi hazırlayıp kapıyı Killian'a açıyorum.

Beni baştan aşağı temkinli bir şekilde süzdü. "Gelecek Salı akşamı saat sekizde burada olabilir misin?" Duraksadı. "Teagan'la kalmanı istiyorum. Öğretmenle konuşmak için bale okuluna gidiyorum."

"Elbette," diye cevap veriyorum, gülümsememi bastırarak.

Uzaklaşmadan önce bana hafifçe başını sallıyor.

Özür dilemeye en çok yaklaştığım an bu.

Telefonumun yanımda olmadığını fark ettiğimde gece yarısı olmuştu. Alarmımı kurmam gerekiyordu ama aceleyle dışarı çıktığımda yukarıda bırakmışım.

Işıkları açmadan yukarı kata çıktığımda kanepede büyük bir figürle karşılaştım.

Killian.

Şort dışında çıplak.

Kalın pazısı kanepenin kenarından taşmış, diğeri ise çıplak, kaslı karnının üzerinde duruyor. Bacakları iki yana açılmış, biri kanepenin kenarından dışarı uzanmış. Güzel bir adam olduğuna şüphe yok. Uyurken neredeyse savunmasız görünüyor. Çocuksu.

Rüya mı görüyor?

Yüksek sesle, homurdanarak horluyor ve ben de kıkırdamamı bastırmak için elimi ağzıma kapatıyorum.

Ya bütün gece burada uyursa ve sabah vaktinde kalkamazsa? Onu uyandırmalı mıyım? Muhtemelen hayır; sadece bana bağıırır.

Çok nazikçe, ayaklarının dibinde toplanmış olan battaniyeyi bacaklarının ve karnının üzerine çekiyorum.

Başımı kaldırdığımda uyanıktı ve bana bakıyordu.

Donakaldım. "Özür dilerim, ben—"

Birdenbire eli yanağıma geldi, sanki kendini unutmuş gibiydi.

Dokunuşunun sıcaklığı tenime yansıyor ve nefes almayı unutuyorum.

Tamamen hareketsiz kalıyor, ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Ne yapacağını düşünürken yüzünde bir iç savaş beliriyor.

Öp beni.

Sonra elini yanağımdan çekti. "Yatağa git, Clodagh."

ON YEDİ

Killian

Yıllar boyunca bana "biraz bekle, ergenliğe girsin" diyen herkes haklıymış.

"Regl sohbeti"nin en zorlu konuşma olacağını düşünmüştüm ama bu sadece başlangıçtı. İzlenecek bir plan olmadan, iniş çıkışlar arasında körü körüne ilerlemeye çalışırken her gün ergenlik duygularıyla dolu çılgın bir yolculuk.

Bugünün duygusu öfke ve bu öfke bana, sevgili Babacığım, yöneltilmiş durumda.

Antrenmandan sonra mutfağa girdiğimde Teagan bana çelikten delip geçecek bir bakışla baktı. Çok fazla alınmamaya çalıştım; ergenlik çağında bir kız çocuğunun babası olmak, milyar dolarlık bir şirketi yönetmekten çok daha fazla canımı sıktı.

Neyse ki saçları doğal rengine döndü.

"Günaydın güzelim." Alnını öpmek için eğiliyorum ama taburesinde dönüp benden uzaklaşıyor. Cumartesi sabahı bu saatte onu odasından çıkmış görmek beni şaşırtıyor.

"Benimle konuşma. Hâlâ senden nefret ediyorum."

Derin bir nefes verdim. "Biliyorum prenses." Acaba bu durum on sekiz yaşına kadar böyle devam edecek mi?

"Bana prenses deme."

Gözlerini daha fazla geriye doğru devirirse şeytan çıkarma ayini için bir rahip çağırmak zorunda kalacağım.

"Bana gözlerini devirme. Öylece takılıp kalırlar."

Kahve makinesinin altına bir fincan koyup sabah espressomu hazırlıyorum. "Madem cezalısın, neden bugün cello hocanın sana verdiği parçayı çalışmak için kullanmıyorsun? Dinlemeyi çok isterim. Müzik yarışmasına sadece üç hafta kaldı."

"Bugün Becky ile takılmam gerekiyordu," diye küçümseyerek karşılık veriyor.

"Saçını boyamasaydın da öyle olurdun," diye sakince belirttim, on iki yaşında bir kız için arkadaşlarından uzak kalmanın akla gelebilecek en kötü ceza olduğunu bilerek. "Kuralları ve sonuçlarını biliyordun ama yine de riske girdin. Üç gün daha ev hapsindesin."

Marek'lerin gurur duyacağı öfke dolu bir bakışla beni süzdü. "Hiç mantıklı değil! Neden hemen bitirmiyorsun? Neden üç gün daha ev hapsinde kalmam gerekiyor?"

Espresso'nun bir yudumunu içtim. "Çünkü ben öyle diyorum."

Saç boyasının neden on altı yaşın altındakiler için uygun olmadığını ona zaten açıklamıştım. Birlikte oturup bu konuyla ilgili makaleler okuduk. Bundan pek memnun olmasa da, saçına zarar vermek istemeyecek kadar akıllıydı.

Şimdi bir sonraki argümana geçelim.

"Ama neden üç? Neden üç olmak zorunda?"

Mantıklı hiçbir şeyim yok. "Çünkü rakamları ben belirliyorum."

"Bu çok haksızlık," diye feryat ediyor ve ellerini havaya kaldırıyor.

"Hayat her zaman adil değildir. Bir dahaki sefere, sonuçları daha dikkatli düşüneceksin."

Teagan'la birlikte adadaki bir bar taburesine oturdum. O telefonuna bakarken, tek taraflı, öfkeli bir sessizlik içinde oturduk.

Harlow burada olsaydı ne derdi? Bu kavgaları yapar mıydık?

Yanlış mı anladım? O hâlâ bir çocuk. Saçını boyamasını veya makyaj yapmasını istemiyorum. Hiçbir kızım on iki yaşında kendini cinselleştirmeyecek. Otuz yaşına geldiğinde kozmetik kullanabilir.

Clodagh ne derdi?

Boğazımı temizledim. "Neye bakıyorsun?"

Gözleri aniden benimkilere kaydı. "Muhtemelen zaten bildiğin halde neden soruyorsun? Şifrem sende var."

İç çekiyorum. "Telefonuna bakmıyorum. Güvenlik nedeniyle yanımda, Teagan. Zengin büyümenin riskleri olduğunu biliyorsun."

"Bazen keşke beni de götürseler diye düşünüyorum" diye homurdanıyor.

"Tavırdan bahsetmiyorum bile. Dinle, Becky ile görüşemediğin için kızgın olduğunu biliyorum ama seni öğle yemeğine çıkarsam nasıl olur?" Çenesine şakacı bir şaplak atıp gülümsüyorum, teslim olduğumun beyaz bayrağını çekiyorum. "Öğleden sonra cezandan bir süreliğine kurtulmuş olursun. Uzun zamandır baba-kız buluşması yapmadık."

"Artık ona öyle diyemezsin. Çok yaşlandım."

"Prenses, otuz yaşına geldiğinde bile ona aynı ismi takacağım."

Kaşları çatılıyor ve teklifimi kabul etmek istediğini ama evet demeyecek kadar inatçı olduğunu anlıyorum. "Hayır," diye cevaplıyor sonunda. "Sorun değil. Burada kalmayı tercih ederim."

Reddedilmenin canımı acıtmadığını söyleyemem.

Salondan ayak sesleri geliyor.

Ne kadar berbat ettiğimin bir hatırlatıcısı daha. Dadının önünde mastürbasyon yaptım. Geçen gece onu neredeyse öpüyordum. Ne halt ediyordum acaba?

Başımı kaldırıp baktığımda Clodagh'ın mutfak kapısında durduğunu görüyorum. Onu görmeye hazır olmadığımı söylemek yetersiz kalır.

Soluk mavi bir yoga altlığı, spor sutyeni mi yoksa üst mü olduğundan emin olmadığım bir üst ve üzerine kolsuz bir kapüşonlu giymiş. Alt kısmı, muhteşem kıkına tam oturmuş, sanki boyalıymış gibi duruyor. Saçları yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, zaten keskin olan elmacık kemikleri daha da belirginleşmiş. Çok dinç ve rahat görünüyor; benim tam tersim.

Dantel iç çamaşırını giyip tamamen dikkat dağıtarak içeri girmesinden daha seksi.

"Günaydın," diye coşkuyla cıvıldıyor, gözleri parlıyor. Cumartesi'nin gelmesine sevinmiş olmalı ki bir süreliğine yanımdan uzaklaşabilsin.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, boğazım düğümlenmiş halde.

Teagan başını kaldırmadan "sabah" diye homurdanıyor.

Gözlerim Clodagh'ın kollarıyla buluştu ve yanaklarında pembe bir sıcaklık yayıldı. Bu cesaretin altında telaş vardı.

O gece neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Onu kanepede üzerime çekip tam olarak ne yapmak istediğimi gösterecektim.

Banyodaki o feci olaydan beri, uyarılmamı kontrol altında tutmak için mücadele ediyorum. Sadece bunu düşünmek bile adrenalin seviyemi tekrar yükseltti.

Yakında sevişmem gerek. Kötü dadımla ilgili garip fantezilerimi bastırmanın tek yolu başkasıyla seks yapmak.

Clodagh önce göz temasını kesiyor, ardından Teagan'a dönüyor. "Ah, saçların normale dönmüş gibi görünüyor!"

"Artık zamanı geldi," diye homurdandım, kızımın bir tutam saçını karıştırırken.

"Gördün mü?" Teagan bana dik dik baktıktan sonra Clodagh'a döndü. "Bu, artık cezalı olmamam gerektiği anlamına gelmiyor mu?"

"Bu tartışmada İsviçre benim." Clodagh sırtarak başını sallıyor. "O kadar aptal değilim. Killian, sadece bugün bana ihtiyacın olup olmadığını kontrol etmek istedim, değil mi?"

Sorusu üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Cumartesi'leri çalışmıyorsun."

"Harika." Geniş gülümsemesi tam mideme isabet etti. "Queens'te yoga dersi vermem gerekiyor. İyi günler."

"Sana yarı zamanlı bir işte çalışman için gereken az parayı mı ödüyorum?"

"Hayır." Sırıttıyor. "Senin maaşınla kesinlikle idare edebilirim."

"Peki neden bunu yapıyorsun?"

Bana şaşkınlıkla baktı, sonra dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Belli değil mi Killian? Hoşuma gitti. Bana birkaç bahşiş verdiler. Bara bir tabela astım ve biraz ilgi çekti." Bir Teagan'la bir bana baktı. "Bugün ne yapıyorsunuz?"

Teagan, "Hayatımda hiçbir şeye karar vermeme izin verilmediği için bu hapishanede sıkışıp kaldım," diye söze giriyor.

Clodagh da karşılık olarak sempatik bir şekilde gülümsüyor. "En azından güzel bir hapishane."

"Ekipten biri seni Queens'e götürüp tekrar alacak," diyorum ona.

"Hayır, sorun değil." Umursamazca elini sallıyor. "Metroya bineceğim."

"Saçmalık." Telefonuma uzanıyorum, arabaya binme teklifimi reddetmesine sinirleniyorum. "Ekipten birini arayacağım." Sam ve diğerlerinin Clodagh'a bakışlarını yakalasam da, onu kendim götürmek istiyorum gibi hissediyorum.

"Sorun değil, gerçekten," diyor daha kararlı bir şekilde. "Metroyu seviyorum."

"Metroyu sever misin?" Teagan tiksintiyle yukarı bakıyor. "Ama kirli ve kalabalık olması gerekiyor. Ben asla metroya binmem."

Clodagh'ın ağzı açık kaldı. "Ne? Yani hiç metroya binmedin mi?"

Teagan'ın yüzü buruştu. "Hayır."

"Cidden mi?" diye gülüyor Clodagh. "Aman Tanrım, etrafta dolaşmanın tek yolu bu. Turistik bir yer olarak görüyorum. New York'a gitmek için yapılacaklar listemin başındaydı."

"İyy." Teagan burnunu kırıştırdı. "Bazen çok tuhaf olabiliyorsun, Clodagh."

"Görgü kuralları." Teagan'a uyarıcı bir bakış attım. "Metroyu kullanmıyor olman, kullananlar hakkında kaba yorumlar yapabileceğin anlamına gelmez."

Clodagh ellerini kaldırıp saçlarını daha sıkı bir atkuyruğu yapıyor. "Geldiğim İrlanda'da metro sistemi yok. Otobüs zamanında gelse şanslı sayılırdım. New York metrosuna binmeyi ve etrafımda bu kadar çok yabancı olmasını seviyorum. Kendimi daha büyük bir şeyin parçası gibi hissettiriyor." Omuz silkiyor. "Benim kitabımda yeni olan her şey heyecan verici."

"Bir şey mi?" Şüpheyle kaşlarımı kaldırdım. "Bu teorinin geçerli olduğundan emin değilim."

Gözlerini devirip sırt çantasını omzuna asıyor, bunu yaparken göğsünü öne doğru itiyor. Fark etmemeye çalışıyorum. "Denemeden bilemezsin. Tıpkı yoga dersimdeki huysuz futbolcular gibi konuşuyorsun. Yogayı hep zaman kaybı olarak görürlerdi." Gülümsedi. "Artık tüm takım her cumartesi düzenli olarak geliyor."

"Bütün futbol takımı mı?" diye soruyor Teagan ilgiyle.

"Evet." Clodagh başını sallıyor. "Birkaç hanımın katıldığı bir aktivite olarak başlayıp şimdi çoğunlukla genç İrlandalı futbolculardan oluşması komik."

"Ah." Teagan daha da meraklanmış görünüyor.

Clodagh, kızıma seslenmeden önce bana bakmak için duraksadı. "Gelmek ister misin Teagan?"

"Hayır," diye cevapladım onun adına. "Cezalı."

"Öğğ," diye çığlık attı Teagan, telefonunu masaya çarparak. "Spor yapmama izin vermiyor musun? Bu çok saçma."

Gözlerimi kızıma diktim. Spor mu? Saçmalık. Yoga sınıfı futbolcularla dolu olmasaydı, bu konuşmayı yapıyor olmazdık.

Clodagh sırtışını zar zor saklıyor.

"Ayrıca," diyorum asık suratlı kızıma. "Clodagh'ın gününü mahvetmiyorsun. Hafta sonları bizi görmek istemiyor."

"Hiç de değil," diyor Clodagh sıcak bir şekilde. "Uyumumda değil."

"Hep yogayı denemek istemişimdir," diye surat astı Teagan. "Ve evden çıkmam gerek. Deliriyorum."

"Aptal değilim Teagan," diye uyardım onu. "Daha çok futbolcuların orada olmasıyla ilgili. Seni le yemeğine ıkaracağımı söylemiştim zaten."

"Ama ben yoga yapmayı tercih ederim," diye homurdandı, bana en güzel ceylan bakışını atarak. "Lütfen, baba? Güvenlik görevlileri yanımda olacak."

Benimle oyun oynandığını anlarım. "Eğer herhangi bir futbolcuyla konuştuğunuzu sanıyorsanız, başınıza başka bir şey gelecek demektir."

Gözlerini devirdi. "Sam ve arkadaşları izlerken şansın yok."

Clodagh gülüyor. "Bunun Queens'te küçük bir Gal futbolu takımı olduğunu biliyorsun, değil mi? NFL değil. Ve bizim futbol anlayışımız seninkiyle aynı değil."

"Biliyorum. Bir keresinde babam ve Connor Amcamla maa gitmiştim."

Clodagh'a bakıyorum. Bunu ona yüklemek adil değil.

Gözleri benimkilerle buluştu. "İstersen sen de gelebilirsin Killian," dedi yumuşak bir sesle.

"Harika," diye mırıldandı Teagan. "Babam herkesin önünde bana prenses diyecek."

Cevap verecekken, sağduyumun aksine, başımı salladığımı fark ediyorum. Teagan'ın itirazlarına rağmen.

Harlow gidecekti.

Kızım la vakit geçirmenin tek yolu yoga seansı izlemekse, öyle olsun. Benimle vakit geçirmek istemese bile. Belki de Harlow'un mezarını ziyaret etmekten başka Queens'i ziyaret etmek için bir sebebim daha olurdu.

"Tamam," diye cevap veriyorum.

Clodagh o kadar şaşkın görünüyor ki bayılacağından endişeleniyorum.

"Bir şartla," diyorum. "Ben kullanırım."

Clodagh kaşlarını çattı. "Ama metro daha hızlı."

"Hiç Ferrari'ye binmedin, değil mi?"

"Tamam, benim de bir rahatsızlığım var."

Kaşlarım kalktı. "Devam et."

"Cumartesi olduğu için hiçbir şey kayıt dışı olacak ve yaptığım hiçbir şey beni kovdurmayacak."

"Bundan pişman olacağım ama anlaştık."

Queens'teki parkın girişinin hemen dışına park ediyoruz.

"Harikaydı!" diye gülüyor Clodagh, Teagan ve kendisi için arabanın kapısını açarken. "Sanırım bazen bir Ferrari metrodan daha iyidir."

"Bağırışlarından, daha önce hiç arabaya binmediğini düşünmeye başladım," diye homurdandım.

Üçümüz parka doğru gidiyoruz, orada bir grup yaşlı kadın ve Clodagh'ın yaşlarında bir kız çocuğu dolaşiyor. Hepsi spor kıyafetleri giymiş.

"Günaydın hanımlar," diye selamlıyor onları Clodagh ve koşarak yirmili yaşlardaki kıza sarılıyor.

Ben burada ne yapıyorum lan?

Kız Clodagh'a bir şeyler fısıldıyor ve ikisi de bana bakıyor.

Teagan yanımda gergin bir şekilde kıpırdanıyor; ben de onu rahatlatmak için elimi beline koyuyorum.

"Merhaba Bay Quinn," diyor Clodagh'ın arkadaşı saygıyla. "Ben Orla, Clodagh'ın en iyi arkadaşıyım."

İrlanda aksanıyla konuşması, Clodagh'inkiyle kıyaslandığında bana hiçbir şey ifade etmiyor; şükürler olsun. Tüm İrlandalı kadınlar bende böyle bir etki yaratsaydı, bir daha asla İrlanda pub'ına adım atmazdım. Clodagh'ın hipnozuyla bana hipnoz uyguladığına eminim.

"Killian," diye cevap veriyorum.

"Ve bu da Teagan," diyor Clodagh, onu kadınların arasına çekerek.

Orla ve hanımlarla nezaket alışverişinde bulunuyoruz. Altmışlı yaşlarındaki kadınlar da yanıma geliyor ve etrafımda yaklaşık on kişilik bir çember oluşuyor.

"Futbolcular nerede?" diye mırıldanıyor Teagan yanımda.

Ona sert bir bakış attım.

Kadınlardan biri, utanmadan gözleriyle beni soyarken, "Bu iri yapılı genç adam kim?" diye sordu. Amerikan aksanında hafif bir İrlanda aksanı vardı.

Hafifçe kıkırdıyorum. Uzun zamandır kimse bana genç demiyordu.

"Bunlar patronum Killian ve kızı Teagan," diyor Clodagh. Şimdi tüm hanımların dikkatini çektim. Daha fazlası da onlara katılıyor. Aksanları Amerikan, İrlanda ve birkaç başka aksanın karışımı.

Clodagh sırttı. "Yeni oğlumuz Killian biraz utangaç, bu yüzden ona hoş geldiniz deyin kızlar."

Kadınlar Teagan'ın etrafını sarıyor, ona sorular soruyor ve ne kadar güzel olduğunu söylüyorlar.

Bana gelince, patileriyle okşanıp dürtülüyorlar. Sırtımdaki bir el tehlikeli bir şekilde popoma yaklaşıyor.

"Manhattan'dan Clodagh'ın zengin patronu," diye fısıldıyor içlerinden biri yüksek sesle.

Başka bir el kolumu okşamak için uzanıyor. "Çok kaslı."

Birisi parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve sırtımda hafif bir mırıltı duyuyorum.

"Yüzük takmıyor."

Başka bir el sırtımın alt kısmına dokunuyor.

Tanrı aşkına, kadınlar striptiz kulübünde böyle mi hissediyor? Clodagh ile Yoga'nın bu kadar ahlaksız olacağını düşünmemiştim.

Clodagh sırtışını zar zor zaptedebiliyor.

"Bekar mı Clodagh?" diye sordu içlerinden biri bana bakmadan. "Onu istemiyorsan, Kelly'm boşanıyor."

"Asker mi?" diye soruyor arkamdan gelen boğuk bir ses.

"Aman Tanrım." Teagan yanımda inliyor. "Bu iğrenç."

Aman Tanrım! Bir grup doymak bilmez seks düşkünü kadın tarafından saldırıya uğruyorum.

"Ben buradayım," diye homurdandım. "Çalışan kulaklarım var."

"Onu rahat bırakın hanımlar." Clodagh bana sırttı. "Bay Quinn kolay korkar. Ah, işte çocuklar geliyor."

Dönüp baktığımda, İrlanda futbolu formaları giymiş, iri yarı bir grup adamın yanıma doğru yürüdüğünü görüyorum. Yirmili yaşlarında gibi görünüyorlar.

Teagan'ın heyecanını hissediyorum.

"Seni izliyorum," diye uyarıyorum onu.

Gözlerini iğrenerek devirdi ve utanç verici babasıyla halk içinde görülmekten utanarak benden uzaklaştı.

Clodagh, erkek grubuna "Merhaba arkadaşlar," diyor.

Anlaşılan Clodagh'ın etkisi altında bir sürü erkek var. Etrafını sarıyorlar, nasıl olduğunu soruyorlar ve harika görüldüğünü söylüyorlar.

"Yeni ışın nasıl gidiyor Clodagh?" diye sordu içlerinden biri kalın bir İrlanda aksanıyla. "Orla, senin adamın tam bir gıcık-"

"La, la, la!" diye tiz bir sesle bağırdı Clodagh. "Bu benim patronum Killian!"

Gençler bana temkinli bir şekilde bakıyorlar.

Clodagh boğazını temizleyip ellerini çırpı. "Pekala, başlayalım o zaman."

Grubun geri kalanı çimlere matlarını sererken ben kenarda duruyorum. Clodagh pembe matını öne koyuyor.

"Teagan, bu senin." Ona bir paspas uzatıyor. "Şuradaki Marg'ın yanına koy."

Kızımın sevincine, bazı çocuklar üstlerini çıkarıyorlar. Tanrım, bana güç ver.

"Bu paspas senin, Killian." Clodagh bana gülümseyerek bir paspas uzattı.

Kaşlarım kalkıyor. "Katılmıyorum." Çenemi bir banka dayadım. "Şuradan izleyeceğim."

"Saçmalık," diye bağırdı yanımdaki kadın.

Geri kalanlar ise itirazlarını yüksek sesle dile getiriyorlar.

Clodagh, kadınlardan birinin yanındaki çimenliğe yürüyüp matı yere seriyor. Eğildiğinde, göğsünün minik spor üstünün içine nasıl kaybolduğunu mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

"Yoganın faydalarına herkesten çok siz ihtiyacınız var." Masumca gülümsüyor. "Efendim."

Çenemi sıktım. "Hiç şansım yok."

"Bu sadece yoga, Killian. Kafanı ateşe sokmanı istemiyorum. Değişiklik olsun diye kullanım kılavuzundan uzak dur."

Ona homurdanarak karşılık veriyorum. Yorumları beni çileden çıkarıyor. Kızımın bana gözlerini devirdiğini ve futbolcuların bana kibirli gözlerle baktığını görüyorum ve nedense Clodagh'a sandığı kadar gergin bir adam olmadığımı kanıtlamak istiyorum.

Kadınlar tezahürat ediyor ve ben yoga matına doğru yürüyüp utanmazca tişörtümü çıkarırken Teagan homurdanıyor. Ağırlık kaldırmamam bile vücudum güçlüydü; yapılı bedenimi işe yaramaz babamın genlerinden aldım.

Clodagh göğsüme bakarken gözleri kocaman açıldı. "Harika! Matına atla ve başlayalım."

Ne kadar telaşlı olduğunu görünce sırıtiyorum.

Bacaklarını çaprazlayıp yere yığılıyor, dizleri çimlere değiyor. Teknik terimini bilmiyorum ama kahretsin, çok seksi.

Koşmaktan bacaklarım tutulmuş, dizlerim çimlere değmiyor bile. Belki de esnek olmayan bir baba vücudum var.

"Tatlım, yogaya ilk defa mı geliyorsun?" diye soruyor yanımda oturan yetmişli yaşlarında görünen kadın.

Tatlım mı? Dudaklarımı ona doğru kıvrıyorum. "Öyle."

"Harika bir öğretmen var." Yüzü gülüyor ve bana göz kırpmıyor.

"Bugün size gerçekten derin bir esneme yaptıracağız," diyor Clodagh yüksek ve rahatlatıcı bir sesle. "Dün gece bir maç yaptığınızı ve bazılarınızın yüksek stresli ortamlarda çalıştığını biliyorum." Bakışlarımı yakalayıp gülümsüyor. "Tüm endişelerinizin ve stresinizin yok olmasını istiyorum."

Bizi esneme hareketlerine sokuyor. Gözlerimizin kapalı olması gerekiyor. Uzun, derin nefesler alırken göğsünün inip

kalktığını ve bize de aynısını yapmamızı emrettiğini izliyorum. Nefes alıp verirken dudakları mükemmel bir O şekli alıyor.

Hiçbir uyarı olmadan gözlerini açıyor ve beni onu izlerken yakalıyor.

Kızarak devam ediyor: "Tamam, hadi güzelce derin bir bacak arası germe hareketi yapalım."

Bacaklarını neredeyse tamamen açacak kadar açıyor.

Kahretsin.

"Uyluklarınızı kendinizi rahat hissettiğiniz kadar açın. Ellerinizi önünüze koyun ve kalçalarınızla bana güzel bir daire çizin."

Kalçalarını oynatarak gruba göz gezdiriyor.

Tehlikeli bir alana giriyorum. Yoganın bu kadar cinsel içerikli olacağını beklemiyordum.

"Sırtınızı düz tutun. Göğsünüzü açın," diye talimat veriyor bize. "Öf. Bugün çok gerginim. Siz nasılsınız?"

Kahretsin.

Beni öldürüyorsun, Clodagh.

Kan, benim iznim olmadan güneşe, kalınlaşan penisime doğru akıyor.

İsa, burada değil.

Kızımın önünde değil.

Grubun bir kısmı ona görünüşte masum yanıtlar veriyor.

Clodagh ile Yoga'nın istenmeyen kamusal uyarılma için mükemmel koşullar sağlayacağını fark etmemiştim. İnternetteki videolarına mastürbasyon yaptığını düşünürsek, bu beni aptal yerine koyuyor.

Tanrıya şükür Teagan benden uzak durmayı seçti. Zaten beni utanç verici bir baba olarak görüyor. Bu beni reddetmesine sebep olurdu ve onu suçlayamam.

İlk pozisyona, ayaklarımız birbirine değecek şekilde, bacaklarımız bitişik bir şekilde ayakta durarak başlıyoruz.

"Sırtınızı dik tutun ve sandalye pozisyonuna geçin."

Göz kırpiyorum. Toplarımı nereye koyacağım? Bacaklarımın arasına mı sıkıştıracağım? Sapkın

düşüncelerimden dolayı şimdiden ağrımaya başladılar.

İstemsizce bir inilti çıkardım ve Clodagh bana baktı.

"Killian, eğer rahatsızlık hissedersen bacaklarını birkaç santim ayırabilirsin."

Bana tatlı ve masum bir şekilde gülümsüyor. "Güzel," diye mırıldanıyor. "Aferin Killian."

Hiç kimse bana aferin diyemez.

Büyücü, vücudunu öyle pozisyonlara sokuyor ki, tahrik olmamam imkânsız hale geliyor.

Bunu planlamış mıydı?

Çenemi sıkarak, kontrolü korumak için güçlükle yutkunuyorum. Yoga, o siktiğimin toplarının bu kadar ağrmasına mı sebep oluyor? Bir uçağı uçuracak kadar yakıtları var.

"Şimdi köprü pozuna geçeceğiz," diyor, huzurun resmi. Benim tam tersim.

Clodagh sırt üstü yatarak ve kasıklarını havaya kaldırarak pozu gösterirken, köprü pozunun devasa ereksiyonumu gizlemek için en iyi poz olmadığını fark ediyorum.

Kahretsin. En azından aşağı bakan köpek pozisyonunda ya da her neyse, bunu gizleyebiliyordum.

"Bu harika bir Kegel egzersizi," diye yardımcı oluyor yanımdaki kadın göz kırparak.

Kendi kendime küfürler mırıldanıyorum. Bu tür durumlarda seks düşünmeye şartlanmışım.

Erkeklere bakıyorum ama kadınlar engel oluyor. Buradaki tek sapık ben olamam.

Clodagh yere iner ve sonra yukarı sıçrar.

Grubun etrafında dönerken "Devam edin" diye sesleniyor.

Futbolcunun ayaklarından birini ayarlamak için duruyor. Futbolcu da ilgiden memnun bir şekilde sırtıyor.

Kaya gibi sertleşmiş ereksiyonumu saklamaya çalışıyorum.

Neden hareket halinde?

"Bu seferlik oturmayacağım." Bana yaklaşırken ona dik dik bakıyorum. Beni bu kadar sinirlendirdiği için suçlu o.

"Emin misiniz?" Kaşlarını çatarak bana baktı. "Oldukça gergin görünüyorsunuz Bay Quinn. Bu esneme hareketi, gergin erkekler için mükemmel."

Çenem kasılıyor. "Eminim."

"Rahatlayın efendim," diye kulağıma fısıldadı ve ön taraftaki pozisyonuna geri döndü.

"Tamam, şimdi kedi-inek esnemesi zamanı geldi," diye açıklıyor ve yere dört ayak üzerinde kayıyor.

Aman sik beni.

Seansın sonunda, yedek kulübesinden uzaktan izliyorum. Clodagh'ı sporcular ve kıdemlilerden oluşan hareminden ayırmaya çalışmak zor olacak. Hepsini avucunun içinden yiyor. At kuyruğundan saçını savururken içlerinden birinin saçını kokladığını gördüğüme yemin edebilirim.

Konuşmalarını zar zor duyabiliyorum. Clodagh, Teagan'ın omzuna kolunu atmış, ikisi de kadınlar tarafından durmadan soru yağmuruna tutuluyor.

Clodagh'ın kahkahası parkta yankılanıyor, yüksek ve bulaşıcı. Şimdiye kadar üç kadın onu oğullarına veya torunlarına evlendirmeye çalıştı. Gözlerinde yaramazlık ve mutluluk parlıyor.

Kendimi huysuz bir ihtiyar gibi hissediyorum.

Teagan'ın bu kadar mutlu olması neredeyse buruk bir duygu.

Queens, özellikle İrlandalılar arasında, Manhattan gökdelenlerinden uzakta gerçek bir topluluk hissi veriyor. Teagan bu hayatı hak ediyor, ama ben ona bu hayatı sağlayamadım. Queens'te yaşayan bir esnaf olsaydım daha mı iyi durumda olurdu?

Toplum.

Marek'in bahsettiği buydu. Harlow'un Teagan için istediği de buydu. Benim ona veremediğim şey de buydu.

Clodagh beni bankta beklerken görünce, özür dileyip yanıma geliyor.

Ayağa kalktım. "Gitmeye hazır mısın?"

Rüzgâr kızıl saçlarını savuruyor ve yüzünden çekiyor. "Muhtemelen bugün Queens'te kalacağım."

"Öğle yemeğine çıkmamızı önerecektim, Orla da gelebilir."

"Özür dilerim Killian. Bu gerçekten çok hoş ama..." Kalabalığa doğru baktı.

Elim araba anahtarlarının etrafında esniyor. "Endişelenme. Telefonun yanında mı?"

"Evet, beni gözetten bir futbol takımım var." Sırıttıyor. "İyi olacağım."

Benim endişem bu.

Ona hak verircesine homurdanıyorum ama onu gerçekten kucaklayıp omzuma alıp Ferrari'ye götürmek istiyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Kredi kartın yanında mı?"

Tıpkı ergenlik çağındaki kızım gibi gözlerini deviriyor. "Evet, baba."

Şimdi iyice sikildim.

Teagan'la birlikte Manhattan'a geri dönüyorum, neden bu kadar huzursuz hissettiğimi merak ediyorum.

ON SEKİZ

Clodagh

Aynada kıyafetlerimizi inceliyoruz.

"Ne giyeceğim lan ben?" paniğinin artık dışındayız. Bu günlerde, "Büyük Baba'nın kredi kartı yüzünden sahip olduğum her şey dağılıyor" demek yerine, "Nasıl seçeceğim?" sorusu daha çok gündemde.

Meatpacking bölgesindeki yeni bir kulübe gitmeden önce stüdyomda ön içkilerimizi yudumluyoruz.

Orla dar mavi kot pantolon ve dantel bir üst giyiyor. Ben daha iddialı bir görünüm için dar yeşil deri bir elbise ve Doc Martens pantolon tercih ettim.

Harika görünüyorum ama nefes alamıyorum.

"Panik atak geçireceğim," diyorum Orla'ya, derin bir nefes almaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Göğsümün hemen altına kadar gelen karın şekillendirici korse tüm organlarımı sıkıştırıyor.

Dar deri elbisemi kalçalarımın yukarı doğru çekti, klostrofobik hissediyordum. "Hayır! Çıkarın şunları. Çıkarın bunları!"

"Sakin ol." Kıkırdadı ve işkence gibi olan iç çamaşırımın lastiğini aşağı doğru kaydırmaya çalışırken çekti.

Gülünç bir kahkaha krizine tutuldum.

"Kıvranmayı bırak. Bana karşı çalışıyorsun. Bugün çok neşelisin."

İç çamaşırım hâlâ beni boğuyor olsa da kıkırdamalarım arasında sırtıyorum. "Güzel bir gündü."

"Hı hı." Bana sırttı. "Elbette, bu sabah yogaya gelen ateşli, huysuz patronunla hiçbir ilgisi yok."

"Yoga grubunun sohbetini gördün mü? Ona bayılıyorlar."

"Evet, telefonumdaki bildirimleri kapatmak zorunda kaldım. Ayrıca büyükannen Deirdre bana Manhattan'daki

cinayetlerle ilgili makaleler gönderip duruyor. Biraz moral bozucu."

İç çekip balık sırtı örgümü düzeltiyorum. "Biliyorum, özür dilerim. Onları Kelly aile grup sohbetine ekliyor. Sanırım telefonunda New York'taki cinayetler için bir uyarı var. Polis teşkilatına katılırsan kalp krizi geçirir."

Bunaltıcı şekillendirici iç çamaşırını dizlerime kadar indirmek için ikimiz gerekiyor. İçinden çıkıyorum ve bacaklarımın arasında taze, serin hava akışını hissederek rahat bir nefes alıyorum. "Tanta giyeceğim. Yağlarımın gidecek bir yeri olmalı ve her yere eşit şekilde dağılmış olmalı."

"Pekala." Son kadeh şarabımı içiyorum. "Hadi gidelim. Yukarıdan telefonumu almam gerek. Killian ve Teagan'ın önünde uslu dur," diye uyarıyorum onu.

"Beni ne sanıyorsun bilmiyorum," diye mırıldanıyor arkamdan.

Üst kattaki dinlenme alanına doğru ilerliyoruz. Teagan, ortadaki tüylü pufun üzerinde tulumuyla yayılmış halde, Killian ve bir başka adam da (açıkça kardeşi Connor) kanepede oturuyor.

Aman Tanrım! Tanrı Quinn ailesine gen dağıtırken ne kadar da cömert davranmış.

Küçük Quinn de kardeşi kadar göz kamaştırıcı derecede yakışıklı. Şaşırtıcı bir şekilde, beni etkileyen hâlâ daha yaşlı ve daha huysuz olanı.

Bakışlarım Killian'ınkilerle buluşuyor ve o, Connor'la olan konuşmasına ara veriyor.

Aman Tanrım, o buz mavisi gözler.

Bakışları tepeden tırnağa vücudumu tararken midem tepetaklak oluyor, beni ihtiyatla izliyor. Sanki bulaşıcıymışım gibi. "Bu Connor," diyor.

Hiçbir iltifat yok. Hiçbir nezaket yok. En ufak bir gülümseme bile yok, sadece o ciddi ifadesizlik.

"Merhaba Connor." Telefonumu masadan alırken ona gülümseyerek selam veriyorum. "Ben arkadaşım Orla."

"Heyyy," diyor Orla nefes nefese, kanepedeki sosis şölenine bakakalmış. Ağzı neredeyse sulanıyor. Ona gözlerimle bir uyarı gönderiyorum. Şüphesiz, o ikisinin, bizim onlara daha fazla hayran olmamıza gerek kalmadan, Empire State Binası büyüklüğünde bir egoya sahip olmalarına yetecek kadar hayranı var.

Telefonuma hızlıca baktım. Yoga grubundan on altı yeni mesaj. Büyükanne Deirdre'den içecekleri sadece kutudan almamı ve beylerle prezervatif kullanmamı söyleyen bir yeni mesaj.

"Sonunda seninle tanıştığımıza çok sevindim," diyor Connor sırtarak. "Gel bizimle bir içki iç."

"Çok ateşli görünüyorsun Clodagh," diye seslendi Teagan, belli belirsiz ilgiyle. "Yeşil pullu ve örgülü bir denizkızı gibisin."

"Her zaman ateşli bir denizkızı gibi mi görünüyorsun?" diye şaka yapıyor Connor. "Yoksa özel bir durum mu?"

"Biz hep böyleyiz," diye şaka yapıyorum. "Temizlik yaparken en iyi halimle görünmeyi severim. Killian banyoda çok pislik yapıyor-"

Aman Tanrım. Denizkızı şakası yapacaktım. Killian'ın banyoda yaptığı pisliği düşününce yüzüm yanıyor.

Killian'ın çenesi kasılıyor ve burun delikleri o kadar genişliyor ki sanki rüzgarın hızını yakalayacak gibi.

"Çok güzel görünüyorsun," diye ekliyor Connor.

Killian'dan hâlâ bir haber yok. Sanırım deniz kızları onun en sevdiği fantezi değil. Sinirli olmam beni sinirlendiriyor.

Kaşları derin bir şekilde çatıldı. Neyin derdi var bunda? Bu sabah yogada rahattı, hatta eğleneliydi diyebilirim. Şimdi de sopayı tekrar kışına soktu.

"Aferin, ağabeyimi parkta yoga yapmaya ikna ettin." Connor sırtıyor, Killian'la bana gizlice bakıp dururken çok eğleniyor. "Sırada Central Park'ta meditasyon yapacak."

"Babam berbattı," diye atıldı Teagan. "Hareketlerin yarısını bile yapamıyordu."

"Sınıfın dibindeyim," diye takıldım Killian gözlerini devirirken. "Senin gibi değilim Teagan. Böyle devam etmelisin."

"Bize katılamayacağınıza emin misiniz hanımlar?" diye soruyor Connor. "Daha fazlasını duymam gerek."

Killian'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Tam pizza ve film sipariş etmek üzereyiz ama belli ki senin başka planların var," dedi düz bir sesle.

"Evet, Meatpacking Bölgesi'ndeki yeni kulübe gidiyoruz," dedim, sormamış olmasına rağmen. "Vapor. Özür dilerim Connor. Beklemek zorunda."

Connor, Killian'la bakışırken gülümsemesini genişletiyor. "Vapor, değil mi? Harika bir seçim. Orada sana iyi davranırlar. Kardeşime katlandıktan sonra dışarıda güzel bir gece geçirmeyi hak ediyorsun. Onunla yaşamak nasıl bir şey? Tam bir baş belası, değil mi?" Connor gitmemize hiç de acele etmiyor gibi görünüyor.

"En kötüsü." Gülümsedim. "Teagan'la yaşamasaydım kaçırdım."

Connor onaylayarak kıkırdadı.

Killian şakalaşmamızı komik bulmuyor gibi görünüyor. Karanlık bir bakışla karşılaşıyorum. "Güvenlik sizi eşlik edecek." Telefonuna uzanıyor.

"Sorun değil," demeye çalışıyorum ama sözümü kesiyor.

"Tartışmaya açık değil."

Aman Tanrım. Killian Quinn'le hiçbir şey olmaz.

New York'ta bir kulübe girmenin bir sanatı olduğunu duymuştum. Rahat ol, havalı ol ama karşıdakinin yüzüne karşı ol.

"Kimlikler," diye homurdanıyor kamyon büyüklüğündeki kapıcı bana. Fedailerin asla gülümsememesi kuralı mı? Anladık, sen sorumlusun ve korkutucusun.

Kimliğimi temkinli bir şekilde uzatıyorum. Daha önce hiç bu kadar çekici bir kuyrukta beklememiştim. İçeri girmek işin yeterince yakışıklı olmadığımıza karar verebilir. Ve İrlanda pasaportu olduğu işin bazıları Amerikan kimliği görmekte ısrar ediyor.

Kapıcı bunu okuyor, omzunda bir pano tutan kadına başıyla işaret ediyor ve ona kimliğimi uzatıyor.

Ne oluyor be?

Bunlara el mi koyuyorlar?

"Hey!" diye itiraz ediyorum.

Kız kimliğimi tarıyor, sonra parmaklarını şıklatıyor. "VIP'ler bu tarafa geçiyor."

"Affedersiniz?" diye sordum. Bir hata yapmış olmalı.

Bana ifadesiz gözlerle bakıyor.

"Duydun," diye tısladı Orla kulağıma, beni hafifçe dürterek. "Biz şok önemli insanlarız. çeneni kapatır mısın artık? Hediye atın ağzına bakma, seni aptal."

Karanlık koridorda, inanılmaz güzellikte, insan avatarına benzeyen bir hostes tarafından karşılanıyoruz.

"Anlamıyorum," diye mırıldandım Orla'ya.

Kapıda kadife giysili ikinci bir hostes bize bir kadeh şampanya ikram etmek işin bekliyor.

şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Bu bir İrlanda olayı mı yoksa?

Bizi, tüm güzel New Yorkluların takıldığı bir bara götürüyor. Daha önce hiç böyle bir yer görmemiştim. Hostes bizi bir masaya yönlendiriyor.

"Clodagh, yle mi...?" Orla ciyaklıyor.

"Hemsworth kardeşler mi?" diye tamamladım onun yerine. "yle sanıyorum."

Bayılabilirim. Onları görmek klitorisimin kaldıracılabileceğinden fazla.

Bardan bir siren sesi duyuluyor ve aniden, kokteyl elbiseli dört garson, ellerinde bir tepsi ve ellerinde maytaplı bir şişe şampanya taşıyarak içeri giriyor. Bir keresinde İbiza'da bir

gece dışarı çıktığımızda, itici bir adamın menüdeki en pahalı şişeyi satın aldığını gördüğümü hatırlıyorum.

Kadınlar dönüp bize doğru yürümeye başlıyorlar.

Başımı çevirdiğimde arkamızda kimse yok. O iğrenç herif nerede?

"Merhaba Clodagh," diye mırıldanıyor garsonlardan biri. "Bu gece, siz bizim onur konuğumuzsunuz."

Ona bakakaldım.

Killian. Bu Killian'ın işi olmalı.

İçinden kıvılcımlar saçılan bir şampanya şişesinin önümüzdeki masaya bırakılmasını bütün bar izliyordu.

"Şu sahneye kedileri çıkaran çılgın komedyen değil mi bu?" diye fısıldıyor yanımdaki biri, bana bakarak.

Ben de onlara düşmanca bir bakış atıyorum.

Orla gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla bana bakıyor. "Bu gece, parrrr-teeeeeşiyoruz."

Bu çılgın yaşam tarzını her gece sürdüremezdim. Her ikisinin de tadını çıkarmak için lüks kulüplerle mütevazı İrlanda barlarını karıştırmanız gerektiği sonucuna vardım.

Şampanyayı rekor kıran otuz dakikada içtik. Parasını ödemeyeceğimizi teyit ettikten sonra, oyun bitmişti. İkinci şişe şampanya bir hataydı. Geriye dönüp baktığımızda, içimizde bir yerlerden, eğer böyle bir yer varsa, biraz daha nezaket çağırmalıydık.

Şu anda dans pistinde yakışıklı bir adamla konuşuyorum ama gaz çıkarmam gerek. Şampanya köpükleri midemde ciddi bir rahatsızlığa neden oldu.

Orla'ya bakıyorum. Sanki erkek arkadaşımın arkadaşı yüzünü yalatiyormuş gibi.

İkisi de Wall Street'teki hedge fonlarında çalışıyor. Açıkçası, hedge fonunun ne olduğunu bilmiyorum. Bilet sallayan ve "al" ya da "sat" diye bağırان insanlarla dolu bir

odayı düşünüyorum, ama eminim ki günümüzde işler böyle yürümüyor.

Sevgilim hedge fon bilgimin eksikliğinden rahatsız görünmüyor. Bir çiftleşme istiyor ve ben de ona vermeyi düşünüyorum.

Son konuştuğum adamdan daha iyi. Sahte İrlanda aksanı yapıp "elbette, elbette!" diye bağırarak ona güldüğümde yanlarımın çatlayacağını düşünüyordu.

Evet, bunu daha önce hiç duymamıştım.

Amerikalı Andy dudaklarını benimkilere bastırıp öldürmeye çalışıyor. Onu ağzıma davet edecek kadar naneli. Dili ağzımda, o fark etmeden karnımı ovuyorum.

Öpüşmeyi kesiyor. Gözleri biraz karmakarışık görünüyor. "Sikişmek ister misin?"

Geri çekildim, şok oldum. Pis herif. Şövalyelik öldü.

"Hemen konuya girelim," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

Başka bir öpücük için eğilmek üzereyken aniden benden ayrıldı.

"Ne oluyor yahu?" diye alaycı bir şekilde sırttı Amerikalı Andy. "Defol git."

Bir an gözlerimi kırıştırdım, bana konuştuğunu sandım. Midemi fazla mı gevşettim de bir tanesi mi kaçtı?

Sonra iki kapıcının etrafımızı sardığını fark ediyorum. Birinin eli Amerikalı Andy'nin göğsünde.

"Ellerini üzerimden çek," diyor Amerikalı Andy, heyecanı giderek artıyor. Sanırım bir şeylerin etkisinde olabilir. Gözbebekleri oldukça çılgın.

"Gitme vakti geldi, Clodagh." Dışarıdaki kapıcı. Herkesin ismini kimliklerinden hatırlayabildiği bir fotoğrafik hafızası mı var acaba? "Gitme vakti. Asansörünüz sizi bekliyor."

Şaşkınlıkla Andy ile kapıcı arasında gidip geliyorum. "Öpüştüğüm için mi kovuluyorsam?"

"Hayır." İki numaralı kapıcı içeri girdi. "Eve kadar eşlik edileceksin."

Kendimi çevrelenmiş hissediyorum. "Neden?"

"Çünkü işverenim öyle diyor," diyor birinci kapıcı gergin bir sesle, acele edin hanımefendi.

Gözlerim kısıldı. "İşvereniniz mi?"

"Bay Quinn."

"Kulübün sahibi mi?"

"Evet."

Elbette bunu bana söylemeyi hiç düşünmedi.

Siktir et bu boku. Daha gece yarısı bile olmadı. Ben Cinde-kahrolası-rella değilim.

"O benim de işverenim ama anlamıyorum. Neden ayrılmam gerekiyor?"

Derin bir iç çekip bana ekşi bir bakış attı. "Bak, bilmiyorum hanım. Bunu kolay yoldan halledebilir miyiz? Bütün geceyi burada geçiremem."

İki numaralı kapıcı kolunu benimkine geçirdi ve bir numaralı kapıcı da Orla'nın dünyasına tecavüz ediyor.

"Şu anda çalışmıyorum," diye çıkıştım. "Kendi zamanımda çalışıyorum."

"Bunu Bay Quinn'le görüşmen gerekecek. Bol şans," dedi beni dans pistinde yönlendirirken ciddi bir tavırla.

"Bu anayasal haklarıma aykırı!" diye düşünüyorum. Killian Quinn cehenneme gitsin. Kendini ne sanıyor? Küstahlığı had safhada. Bana sahip değil. Boş zamanlarımda ne yapacağımı o belirlemiyor.

Sıkışmış rüzgarın arasından daha güçlü bir şey beni yakıyor.

Öfkelenmek.

Killian Quinn bunu kesinlikle başaracak.

Fikrimi değiştirmek için kendime zaman tanımıyorum.

Yatak odasının kapısını iterek açtım ve ışığı yakmadan yatağına doğru hızla ilerledim, ta ki ellerimi kalçalarımaya koyup ona dik dik bakana kadar.

O uyanık.

Başucu masasından gelen ışık yüzüne gölgeler düşürüyor, aynı zamanda onu daha da yıkıcı, çekici ve ölümcül gösteriyor.

Battaniyeler karnının alt V kısmına kadar inmiş. Bir an için koyu renkli kasık kılları dikkatimi dağıtıyor. Örtülerin altında çıplak.

Beni içeri alırken gözleri öfkeyle parlıyor.

İçimden bir ürperti geçti, ama bacaklarımı meydan okurcasına açıp omuzlarımı dikleştirdim. Göğsüm şişmişti. Popom kasılmıştı.

Ben burada alfabim. Beni korkutamazsın, efendim.

"Nasıl cüret edersin!" diye kekeledim.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ön kollarının üzerine kalkarken sesi boğuk bir hırıltıya dönüşüyor.

Tam o sırada yanındaki kitabı fark ettim, beni bir anlığına silahsızlandırdı. Yakışıklı erkekler kitap okuyor... Bundan daha seksi bir şey olamaz.

Kendimi bocalarken buluyorum ama devam ediyorum. Buradaki pislik o. "Eve kendi zamanımda gelmemi isteyemezsin. Bana sahip değilsin. Orla'yla harika bir gece geçiriyorduk, sonra bana sert davranıldı ve eve gitmem emredildi." Derin bir nefes alıyorum. Burada iyiyim. "Teagan'a yaptığın gibi beni cezalandıramazsın. Senin malın değilim." Son sözlerimi tıslayarak söylerken ağzımdan tükürükler fışkırıyor.

Çekici.

Hiçbir duyguyu belli etmeden sabit bir bakışla karşılık veriyor. "Bu evdeki her şey benim malım."

"Öf!" diye öfkeyle bağırdım çünkü yapabildiğim tek şey bu.

Bakışları içimi yakarken dudaklarındaki alaycı ifade beni tekrar çileden çıkarıyor.

Solmayı reddediyorum.

"Aptallık etmekten mi hoşlanıyorsun? Hoşuna gidiyor mu?" diye çıkıştım, cevap beklemeden. "İnsanları kontrol etmek senin porno versiyonun. Evet, Bay Quinn," dedim, neredeyse bebeksi bir ses tonuyla küçümseyici bir sırıtışla. "Üç çanta

dolusu, Bay Quinn. Tam da Hedge Fund Andy'yi yeni yeni tanımaya başlamıştım ki, özel bir şey yapma şansımızı mahvettin." Yalan.

Tüm vücudunun kaskatı kesildiğini, devasa göğsündeki her kasın gerildiğini görüyorum. Çenesi kasılıyor. Burun delikleri genişliyor. Öfkeli bir nefes ciğerlerinden çıkıyor.

Havanın onun öfkesiyle çatırdadığını hissediyorum.

Çarşaf lar hışırdıyor.

Siktir. Hareket halinde.

Çarşaf lar savrulmuş, bacakları yataktan çıkmış. Yatağın kenarında boylu boyunca dikilmiş, bana dolunay manzarası sunuyor.

Bana doğru gelirken, devasa penisinin artık sergilenmesi umrumda değilken, bir sonraki planım olmadığını fark ediyorum.

"Hepsi bu kadar. İyi geceler!" diye bağırdım ve topuklarımın üzerinde dönüp yatak odasından fırladım.

ON DOKUZ

Clodagh

Stüdyo kapısına doğru gelen ağır ayak seslerinin sesi, kalbimin kaburgalarımın bongo vurmasını sağlıyor.

New York'un en kibirli adamıyla yaşamak ve birkaç kadeh fazla içmek beni uçuruma sürükledi. Şimdi içimdeki alfa, yatağın altına girip ortadan kaybolmaktan başka bir şey istemeyen korkak küçük bir çocuğa dönüştü.

Bu gece beni kovup sokağa atacak. Göçmenlik bürosu her an beni sınır dışı etmeye gelebilir.

Yağ tuzağımı kapalı tutabilirdim ama bunun yerine ben—

Kapı hızla açılır ve duvara sertçe çarpar.

Killian kapıda duruyor, burun delikleri açık, çenesi sıkılmış, yüzü saldırmak üzere olan bir boğa gibi.

Aman siktir.

Beni kurtaran tek şey boxer giymesi oldu.

Çenesindeki kas o kadar gergin ki kırılacak gibi oluyor. "Hayır, hepsi bu kadar değil," diyor kısık ve boğuk bir sesle. Gözlerinde bir şey toplanıyor - sadece öfke değil - şehvete çok benzeyen bir şey.

Bana doğru bir adım atıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Kendimi geri çekerken duvara yaslandığımı ve onun kaslı kollarının iki yanımda bir bariyer oluşturduğunu belli belirsiz fark ediyorum.

"Bir çalışanın bunu yanına kar bırakacağını mı sanıyorsun? Bana bir özür borçlusun."

"Hayır, bana bir özür borçlusun, Killian." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum ama boğazımda düğümleniyor.

O kadar yakın ki vücudum heyecanla titriyor, sanki bana dokunmasa bile varlığıyla beni elektriklendiriyor.

Kolları iki yanımda duvara dayalı. Nefesi alınımda sıcak. Tüm vücudu benden sadece birkaç santim uzakta. Her gün banyosunu temizlerken kokladığım vücut losyonunun kokusu

geliyor burnuma. Bana dokunmuyor bile ama vücudum çılgınca bir mırıltı çıkarıyor.

Nefesim düzensiz, yanaklarım alev alev, içim beklenti ve arzuyla zonkluyor.

Kendimi bunalmış ve kontrolden çıkmış hissediyorum.

"Beni neden eve çağırdın Killian?" diye hırıltılı bir sesle sordum. "Bütün gece kendi zamanımda dışarıda kalmam seni neden ilgilendiriyor?"

Bana cevap vermiyor.

Gözleri gözlerimle buluşuyor ve cinsel enerji patlaması o kadar belirgin ki göz teması kurmakta zorlanıyorum. Bana bakış şekli, kollarımda ve göğsümde tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Ailen beni gözetliyor muydu?" diye ısrarla sordum, ateşle oynadığımı biliyordum ama duramıyordum. "Neden beni eve çağırdın?"

"Sanırım nedenini gayet iyi biliyorsun." Sesi ihtiyaçtan dolayı o kadar nefesli ve kalın çıkıyor ki, sanki acı çekiyormuş gibi.

Kalçalarımı onun kalın ereksiyonuna doğru kıvrıyorum.

Ah.

Titrek bir inilti çıkarıp onları yakalıyor, hareket edememem için kendine bastırıyor.

Avuçlarım sıcak, sert göğsünde kayıyor. Kalbinin çırpınışlarını hissediyorum.

Ben artık tükendim.

"Kahretsin," diye inledi alnıma doğru. "Bana ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. "Açıklaman gerekecek."

Tekrar homurdanıyor. "Aklımda hep sen varsın. İsteyken seni düşünüyorum. Koşarken seni düşünüyorum. Kızımın televizyon izlerken seni düşünüyorum ve bundan nefret ediyorum."

"İçinde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmem gerekiyor." dediğinde bunun bir iltifat olup olmadığını açıklamasını

isteyeceğim.

Tanrım. Sesi o kadar erkeksi ve cinsel ki, ihtiyaçtan titriyorum.

"O zaman öğren," diye zar zor duyulabilen bir sesle söylemeyi başarıyorum.

Ciddi olup olmadığımı anlamak için geri çekildi, gözleri parlıyordu.

Açıkça onayladığımı görünce deri elbisemi belime kadar yukarı çekiyor, tanga kısmını ayırıyor, sonra iki parmağını içime sokuyor.

Sırılsıklamım. O kadar ıslandım ki, utaniyorum.

Ellerinin aşağıda olduğunu hissettiğimde sanki ilk defa dokunulmuşum gibi kıvraniyorum.

Sırtımı ellerinin arasına alıp bacaklarımı daha da açtım ve dokunuşuna kendimi bıraktım. Başparmağı en hassas noktamda daireler çizerken binlerce ürpertici, karıncalandırıcı his tüm benliğimi aydınlattı.

"Sırılsıklam," diyor gülünç derecede boğuk bir sesle. "Sırılsıklam olmuşsun."

Boynumu öpmek için eğilirken parmaklarıyla beni kontrol ediyor. "Ne kadar da itaatsiz bir dadı. Beni becermemi çok istiyorsun, değil mi? Buraya taşındığından beri tek istediğin buydu."

Cevap olarak inliyorum. Aman Tanrım, bu harika hissettiriyor.

"Söyle," diye fısıldadı boynumun kıvrımına doğru. "Yalvar bana. Yalvar bana, istediğini vereyim."

Küstah eşek.

"Lütfen."

"Daha yüksek sesle. Seni duyamıyorum."

"Sik beni," diye soludum. "Lütfen."

"İyi bir kızmış. O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Parmakları beni bırakıyor ve ben de kaybım için inliyorum. Sonra bunun, boxer'ını aşağı kaydırıp üzerinden çıkarmak için olduğunu anlıyorum.

Sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. Sinsi bir sırıtışla külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırđı. Dengemi sağlamak için omuzlarını tuttum ve her iki ayağımı da kaldırarak serbest bıraktım, sabırsızlığımı zar zor bastırabildim.

Onu çıplak hissetmek için can atıyorum, elimi ihtiyaçla penisinin etrafına dolduruyorum. Çok kalın kafalı; bu canımı acıtacak.

Saçlarıma doğru inleyerek karşılık verdi ve beni yerden kaldırdı, elleri kalçamı sıkıca kavradı. Ona olan tutunuşum kaydı.

Horozunun ucu girişime doğru bastırıyor.

"Bekle," diye nefes alıyorum.

"Kahretsin," diye tısladı, sakinleşmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kapatarak. "Prezervatif. Aşağıda bir tane var mı?"

Kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken, tezgahın üzerindeki çantama doğru belirsiz bir şekilde el sallıyorum.

Eğilip prezervatifi bulana kadar karıştırıyor.

Sonra onun horozu tekrar karnıma bastırıldı.

Aman Tanrım, çok hazırım.

Kendini kınına sokarken onu izliyorum. İşe yaramazım. Güçsüzüm. Titreyen bir jöle kütesiyim.

Boyuma uyum sağlamak için hafifçe eğiliyor ve penisinin ucu girişime dokunurken ağzı ağzıma iniyor.

Onu öpmeye çalışıyorum ama çok gergin ve tahrik olmuş durumdayım. Havayı yutuyorum, ağzına doğru inliyorum.

Sol bacağımı kaldırıp beline doladı. Hâlâ tamamen giyiniktim, Doc Martens'lerim de dahil.

Sert, kalın penisini ıslak deliğime kaydırıyor ve bu ani hisle nefesim kesiliyor. Vücudum zevkten titriyor.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum, kelimeler oluşturmamıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşurken, penisini daha da derine itiyor. Ağzı aralık, titrek bir nefes veriyor, gözlerini kapatıp alnını alnıma bastırıyor. "Kahretsin. Seni ilk gördüğümünden beri bunu yapmak istiyordum."

Onu bu kadar tahrik olmuş halde görmek, beni doldurduğunu hissetmek, sözleri... Yere yığılma tehlikesiyle karşı karşıyayım.

"Siktir." Kaslarım onun etrafında sert ve bölgeci bir şekilde kasılırken boğazından bir hırıltı çıktı.

"Ahhh," diye inliyorum, o iterken. Konuşamıyorum. Tek bildiğim, bunun dünyadaki en sevdiğim yeni his olduğu.

Dolgun dudakları aralanıyor ve inleyerek adımı söylüyor. Hayatımda duyduğum en seksi sestir. "Çok iyi hissediyorsun. Muhteşem."

Ellerim göğsünün her yerinde geziniyor, çaresiz ve amatörce. Umurumda değil.

Sesi. Teni. Kokusu. Hepsine ihtiyacım var.

Sığ inlemelerim ve inlemelerime onun derin homurtuları da katılıyor. Gözleri gözlerime kilitlenirken, içime öyle derin bir noktaya dokunuyor ki, içimde daha fazla derine inmesi mümkün değil.

Destek almak için boynuna tutunuyorum.

Killian Quinn beni beceriyor. Killian Quinn'in pipisi içimde. Onunla o kadar doluyum ki kendi adımı bile zar zor hatırlıyorum.

Ağzı gevşiyor, kontrolü kaybedince yüzü yumuşadı. Onu böyle görünce daha da çileden çıkıyorum.

Çok yakınam.

Patlamaya çok yakın.

"Dayanamıyorum," dedi kesik kesik nefes alarak. "Boşalacağım. Kahretsin."

Alçak sesle ve derinden inliyor. Yüzü geriliyor, çenesi kasılıyor ve alnındaki bir kas, orgazm olmamı beklerken direnmeye çalışıyor.

Ama yapamaz.

Yüzü zevk ve acı karışımıyla buruşuyor, ağzı açık kalıyor ve son bir hamleyle boşalırken kalçalarımı yerinde tutuyor, böylece hareket edemiyorum.

Gözlerimi kapatıp, vücudu benimkine yaslanırken onu sıkıca tutuyorum.

Bacaklarımı indiriyor ama aleti içimde kalıyor, beni duvara doğru itiyor.

Derin bir nefes verdim ve başımı göğsüne yasladım.

Sonra bir şey... değişir. Hava değişir, ruh hali değişir... o değişir.

Dokunuşumla tüm vücudu kaskatı kesildi. Sarılmayı bırakıp benden ayrıldı. Artık gözlerimin içine bile bakamıyor.

Boğazını temizledi. "Özür dilerim. Bu bir hataydı."

"N-Ne?" diye kekeledim, sözlerini yakalamaya çalışarak. "Ne demek istiyorsun?"

Onun gülümsemesini beklerken kalbim küt küt atıyor.

"Bunu yapmamalıydım," diyor, gözlerime bakmadan prezervatifi çöp kutusuna atıp boxer'ını yukarı çekerken. Ağzı sert bir çizgi halini alıyor. "Bunun olduğunu unut."

Gerçekten mi?

Uzun bir süre ona bakıyorum, ne söyleyeceğimi anlamaya çalışıyorum ama o beni görmezden geliyor.

Kötü hissediyorum.

"Bana bakacak mısın?" diye bağıriyorum.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda, pişmanlık bana bakıyor. Neredeyse tiksinti duyuyor gibi görünüyor. Acı verici, çirkin ve... yürek parçalayıcı.

"Özür dilerim Clodagh," diye tekrarladı, bu sefer sesi daha kalındı. "Gerçekten çok özür dilerim."

Beni duvara yaslanmış, yapış yapış bacaklarla, gözlerimde yaşlarla, hayatımda hiç hissetmediğim kadar kötü hisseder halde bırakıyor.

Lanet İrlandalıların şansı.

YİRMİ

Clodagh

"Sen bir aptalsın," diye fısıldıyorum banyodaki aynaya.

Çıplak, solgun yüzüm, kızarmış gözlerim, lekeli yanaklarım ve üstüne kiraz gibi çıkan yeni bir sivilceyle bana bakıyor. Uykusuzluk, patronunla yatmak, şampanya terlemeleri ve patronun tarafından reddedilmek, hormonal çöküşe eşdeğer.

Dušta yirmi dakika boyunca cildime sıcak su üflemek utancımından hiçbir şey arındırmadı.

Siktir. Aptal.

Ona sikiştiğime inanamıyorum. Ben, işe başladıktan iki haftadan kısa bir süre sonra patronunun önünde pantolonunu indiren aptal bir dadıyım.

Keşke onu yogaya hiç davet etmeseydim.

Keşke yatak odasına hiç girmeseydim.

Ve keşke onun beni rahat bir seks için kullanmasına izin vermeseydim.

Keşke o lanet gün hiç yaşanmasaydı.

Artık tüm güç onda. Stüdyoma girdi, beni becermesi için yalvartı, sonra da küflü, çürümüş bir patates gibi fırlatıp attı. İçimden daha yeni çıkmıştı ki, iğrenme duygusu beni ele geçirdi.

Piç.

Islak saçlarımı bir havluyla topuz yapıyorum, sonra yatak odasına çıkıp yatağa kıvrılıyorum ve ellerimi dizlerime sarıyorum.

Hiçbir şeye bakmıyorum, gözlerimin tekrar yaşlarla dolduğunu hissediyorum. Görebildiğim tek şey, yüzündeki iğrenmiş ifade, kafamın içinde tekrarlanan sözleri.

Prezervatif kullanma tavsiyesinin yanı sıra, Büyükanne Deirdre beni asla bir erkeğin duygularımı kontrol etmesine izin vermemem konusunda uyardı. Kendimi bundan daha akıllı sanıyordum.

Başka bir erkeğin beni bir daha değersiz hissettirmesine izin vermeyeceğime yemin etmişim. Eski sevgilim birikimlerimin çoğunu alıp gitti ve okuldan ayrıldığımdan beri biriktirdiğim öz güvenimi yerle bir etti. Hayatıma kocaman bir el bombası attı ve ardında kocaman, çirkin bir delik bıraktı.

Şimdi Killian da aynısını yapabilecek güce sahip.

Ya bir daha beni görmek istemezse ve benden kurtulursa?

Telefonum çalıyor. Annem aile grubu sohbetinde. Evde akşam yemeği vakti.

Annem, Büyükanne Deirdre ve kardeşlerimin akşam yemeğini yedikleri fotoğrafa, gözlerim yaşlanıp doğru düzgün göremeyecek hale gelene kadar bakıyorum.

En küçük kardeşim Mick'in on altıncı doğum günü.

New York'a indiğimden beri ilk defa evimi özlüyorum.

Dün gece hiç uyuyamadım. Sıfır dakika. Bütün gece Killian'la nasıl yüzleşeceğimi düşünerek geçirdim. Eminim çoktan atlatmıştır. Muhtemelen dün gece seks yaptığımızı unutmuştur.

Orla, köpek gezdirenlerden ve koşanlardan sıyrılarak bana doğru sığıyor. Central Park'taki herkes çok mutlu görünüyor. Bu yüzden onlardan nefret ediyorum.

Zaten bu sabah ona büyük hatamı bildirmek için mesaj attım.

"Ee?" diye heyecanla sordu, bana elektrolit dolu bir su şişesi uzatarak. "Döküldü. Onu bu sabah gördün mü?"

Bronz Alice Harikalar Diyarında heykelinin yanından geçerken içkimden kocaman bir yudum aldım. "Teşekkürler. Cankurtardın. Hayır, evden gizlice çıktım. Şampanya ve uykusuzluktan bugün onunla yüzleşemeyecek kadar bitkinim. Onunla başa çıkmak için iletişim stratejimi geliştirmem gerekiyor."

İnanamayarak başını sallayarak sıırttı. "Onunla yattığına inanamıyorum."

"Öğğ." diye inledim bıkkınlıkla. "Ben de inanamıyorum. Bu, şimdiye kadar hissettiğim en kötü Katolik suçluluk duygusu."

Suçluluk duygusunun dindar olmakla hiçbir ilgisi yok. Ayine sadece Noel'de büyükannem beni azarladığında gidiyorum. Ama her İrlandalı Katolik suçluluk geniyle doğar ve Katolik okuluna giderseniz bu daha da kötüleşir. Gerçekten hasta olmadığım halde hastalık iznimi aksattığımda ya da haftada üç kez yoga yapmadığımda. Ya da büyükannem kayıp düştüğünde öğrendiğim gibi, hastane gibi uygunsuz yerlerde müstehcen düşüncelere daldığımda.

Ya da yeni bir tanesi - soğuk kalpli, milyarder patronumla yatmak.

Bir grup patencinin yanından geçerken bir an sessiz kalıyoruz.

"Hepimiz sarhoşken hatalar yaparız," diyor Orla sonunda. "Patronuyla yanlışlıkla yatan ilk kişi sen değilsin ve sonuncusu da olmayacaksın."

"Bu New York'ta sarhoşken yaptığım ikinci hata ve ikisinde de pantolonumu düşürdüm. Kendimi toparlamam gerek." Su şişesini bir dikişte içtim. "Alkolü bile suçlayamam. Sarhoşluk açısından, kafam güzeldi ama sarhoş değildim."

"Hadi ama, kendine karşı çok sert davranıyorsun. Killian'ın yogada sana bakışından, orada bir şeyler var. O tam bir robot değil."

"Hayır, cidden Orla, yüzünü görseydin... bir dakika sonra sanki insanlığın hayatta kalması için son umutmuşuz gibi bana sataşıyordu, bir sonraki dakika gitmişti ve ben odanın ortasında durmuş bir çocuk gibi ağlıyordum." Ona döndüm. "Bir daha yüzüne nasıl bakacağım?"

"Her şey yoluna girecek." Kolumu nazikçe sıktı. "Harika olacaksın."

Harika. Bah. Kesinlikle yapacağım.

"En kötüsü de bu hafta başka bir kadına çiçek göndermesi." Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek bile

midemi bulandırıyor. Şehvetin verdiği buhran içinde, bir kız arkadaşı olabileceğini unutmuşum. Kullanım kılavuzunda yazdığı gibi, Salı günleri Maria'yı geri getirdiğinde nasıl hissedeceğim acaba?

"Ne kadar ciddi olduklarını bile bilmiyorum. Sam birkaç kez çıktıklarını söyledi. Belki de özeldirler." Bugün milyonuncu kez iç çekip telefonumda işkencemin kaynağını yazıyorum. "Bu kadın."

Orla, telefonumdaki fotoğrafı incelemek için olduğu yerde duruyor. Fiziksel olarak bembeyaz kesiliyor, ama Maria'ya bakmak acı verici olduğu için değil.

Hayır, Maria tam bir şaheser. Bu sabah onu araştırmak için çok fazla zaman harcadığımı itiraf etmekten utanıyorum.

"Sanırım bu şaşırtıcı değil." Yüz ifademi görünce dudağını ısırdı. "Ama Clodagh, sen de çok güzelsin."

Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor ama bu beni daha da kötü hissettiriyor. "Dinle, dikkatli ol. Bir daha incinmeni istemiyorum. Piç Niall'la ayrıldığında hepimiz senin için endişelenmiştik. Çok kilo vermiştin ve sürekli sessizdin."

"Evet, kalbimi incitebilecek erkeklerden uzak durmayı öğrenmem gerektiğini düşünürdün. Neyse, sorun değil." Omuz silkip tekrar hızlandım. "Onun için sadece birkaç ay daha çalışacağım. Kovboy ajansı Brooklyn'de benim için başka bir bakıcı pozisyonu olduğunu düşünüyor."

En iyisi Killian konusunu kapatayım. "Peki ya şu adam..." diye beynimi zorluyor, dün geceki konuşmamızı hatırlamaya çalışıyorum. Hangi eyaletti? Orta eyaletler benim için biraz bulanık.

Şimdi işkence görmüş gibi görünme sırası Orla'da. "Kansas."

Dün gece üçümüz güvenlikle birlikte ayrıldık. Ben, Orla ve onun yatırım fonu adamı.

"Onu eve götürdüm. Ben de Katolik suçluluğunun ağır bir dozunu yaşıyorum. Dün gece eve on tane getirdim ama bu sabah dörtle uyandım. Ondan hiç hoşlanmadım. Sığ biriyim,

değil mi?" diye sızlanıyor, suçluluk duygusunu yok etmek için bana bakıyor.

"Değilsin," dedim yatıştırıcı bir şekilde, sırtışıma gizlemeye çalışarak. "Dün gece ona oldukça kapılmış gibiydin."

"Öf, hatırlatma. Sean Amca'nın şu anda evde olmamasına çok sevindim. Yirmi beş yaşındayım ama yine de bakire olduğumu düşünmesini istiyorum. Hiç değmedi. Seks sırasında çok korktum çünkü Kathy Teyze'nin hayaletinin beni izliyor olabileceğini düşünmeye başladım. O odada ölmüştü, biliyor musun?"

İnledim. "Orada yaşadığımda bunu bilmediğime sevindim."

"Dün gecenin ikimiz için de hiç yaşanmadığını unutalım."

"Keşke. Hatamla aynı çatı altında yaşamak zorundayım." diye homurdandım.

Bir süre sessizce yürüyüp hatalarımızı düşünüyoruz.

"En azından seninki iyiydi," diye sordu Orla kurnaz bir sırtışla.

"Evet," diyorum, toparlayabildiğim kadar kayıtsız bir tavırla, Killian'ın gözlerinin benimkilere baktığını düşünüyorum.

Dün gecedan beri hissettiğim huzursuzluk geri gelince midem bulanıyor. Bunu kaldıramayacak kadar yumuşak huyluyum.

Sadece iyi değildi. Hayatımın en iyi seksiydi.

Ve bu farkındalık korkutucu.

Pazar gününün geri kalanını stüdyomda saklanarak geçiriyorum. Killian beni arama zahmetine girmiyor.

Günün tek rahatlama fırsatım, ilk odun ve alet sevkiyatımın gelmesi oldu.

Seçtiğim güzel sert ağaçlardan oluşan malzemenin "patlayıcı olmadığı" tespit edilir edilmez (Killian'ın JFK havaalanından daha fazla güvenlik protokolüne sahip

olduğunu söylediğimde şaka yapmıyordum), güvenlik ekibi bunları teslim etti.

Sam bunları bizzat bana getirdi. Takılmak istedi ama kendimi iyi hissetmediğimi söyleyerek onu geçiştirdim. Ruh halim konuşmaya müsait değil.

Burada atölyem olmaması yapabileceklerimi kısıtlıyor ama Teagan'a güzel bir doğum günü hediyesi yapmak için testerelerim, kelepçelerim ve ahşap tutkalım var. Bütün gün boş boş dolaştıktan, var olmayan bir şeyin yasını tuttuktan ve kendime acıdıktan sonra güzel bir dikkat dağıtıcı.

Artık kendine gelmenin zamanı geldi.

Ona bir kutu yapıyorum ama içine resimler için bir pencere ve özel Kelt desenleri ekliyorum. Killian'ın ona ne aldığını Tanrı bilir. Teagan on üç yaşındayken benim yirmi dört yaşımıdayken sahip olduğumdan daha fazla elektronik eşya ve aksesuara sahip.

Küçük olduğu için, beğenmese bile fazla yer kaplamaz. Annem bana bir kutunun güzelliğinin, onu istediğin gibi kullanabilmek olduğunu söylerdi.

İrlanda'da yaşadığım dönemde, çiftçilerin kullanılmayan paletlerinden yapıp antika eşya olarak satıyordum. Tam anlamıyla param olmasa da, yarattığım şeyden bir tatmin duygusu duyuyordum.

Eski sevgilim kafamı bir sürü saçmalıkla doldurdu ki, bundan bir iş çıkarabileyim.

Sonraki iki saatimi tasarımı inşa etmeye, ölçü almaya, ahşabı oymaya ve zımparalamaya ayırıyorum. Hafif, narin ve kolayca çizilebilen bir ağaç olduğu için, zımparalamak için aletler yerine kumlu zımpara kağıdı kullanıyorum.

Bu, Teagan'ın olduğu kadar benim de yararına. Zımparalama, içimde biriken gerginliğin bir kısmını atmama yardımcı oluyor.

Teagan'ın ismini ve Kelt Düğümü'nü oymak yaklaşık bir saat sürüyor.

İşimi bitirdikten sonra Kelly ailesinin grup sohbetine bir fotoğraf gönderiyorum ve bugün ilk kez gülümsüyorum.

Annem cevap yazdı. Ne kadar harika! Amerikalı ailen seni çok seviyor olmalı! X
Gülümsememin ölmesi için gereken tek şey bu.

Geç kaldım. Kahretsin. Koridordan mutfağa koştum ve Killian'ın koşudan döndüğünü gördüm. Saat altı.

Kaşlarını çatarak bana döndüğünde kendimi hazırladım. Mutlu değildi.

"Günaydın. Çok özür dilerim. Uyuyakalmışım."

Gözlerimi, kalın, çıplak pazılarında parıldayan dikkat dağıtıcı terden ayırıyorum. Artık göründükleri kadar iyi hissettirdiklerini de biliyorum. Neyse ki tişört giymiş. Sakalları, sanki birkaç gündür tıraş olmamış gibi, normalden daha kalın. Ona yakışıyor.

Gözleri üzerimde geziniyor, çıplak halimin nasıl göründüğünü bildiğini hatırlatıyor. "Üçüncü hafta ve sen şimdiden özgürlükler mi kullanmaya başladın?" Sinirli bir kaşını kaldırıyor.

Yüzüm kızardı. "Özür dilerim. Dün gece iyi uyuyamadım." Çünkü bu sabahın olası tüm sonuçlarını kafamda evirip çeviriyordum.

"Aramızda yaşananlardan dolayı sana fırsat vereceğimi sanma."

Ona bakakaldım. Bu adama aşık olduğumu sandığıma inanamıyorum. Cezaya mı susamışım? "Olanlarla hiçbir ilgisi yok. Dediğim gibi, uyuyakalmışım. Bir daha olmayacak," dedim sesim daha sert bir tonla. Şimdi vazgeçemez mi?

İçini çekiyor ve ifadesi biraz yumuşadı. O da iyi uyuyamamıştı anlaşılan.

"Teagan ve ben bu akşam yemeğe çıkıyoruz, bu yüzden bir şeyler hazırlama konusunda endişelenmene gerek yok. Bu sana uykunu alman için zaman kazandıracak."

"Elbette," diyorum zorla gülümseyerek. Benden uzaklaşmaya mı çalışıyor? "Kahvaltını şimdi ister misin?"

"Sen geç yattığın için vaktim yok."

Ses tonu, duruşu, gözleri. Hepsi buz gibi soğuk. Dondurucu.

Sikişirken gözlerindeki sıcaklığın bir anlığına canlandığını hatırlıyorum. Büyük ellerinin vücudumda nasıl taparcasına dolaştığının.

"Özür dilerim." diye irkildim. İnsan tek bir sabahta kaç özür dileyebilir ki?

"Cumartesi gecesi olanlar hakkında konuşalım mı?" Çenesinin kasıldığını gördüğüm anda o lanet soruyu sorduğuma hemen pişman oldum.

"Cumartesiği geride bırakalım ve yolumuza devam edelim, tamam mı?" Teagan'dan göz kalemini çıkarmasını isterken kullandığı tonla söylüyor. "Bunu yapabilir misin?"

Kendimi aşağılanmış hissediyorum.

Elbette cumartesi gecesi hakkında konuşmak istemiyordu; onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Acımı gizlemeye çalışıyorum. Gördüğünü biliyorum. Neden bu kadar yandığımı bilmiyorum. Daha önce birkaç tek gecelik ilişkim oldu ama her seferinde sorunsuz bir şekilde uzaklaşmayı başardım. Belki de bu durum farklıdır çünkü o benim patronum ve öylece çekip gidemem.

Duygularımı yüzümde taşımaktan nefret ediyorum.

Cumartesi gecesinin benim için ondan daha önemli olmasından nefret ediyorum.

Bütün bu sahnenin Killian'ın benden özür dilemesiyle biteceğini hayal eden saf, küçük kasaba kızı olduğum için nefret ediyorum.

"Sorun değil," diye espri yapıyorum zayıf bir şekilde. "Dadı ile seks kılavuzda yok."

Hafifçe gülümsemeyi başarıyor. "Hayır, kesinlikle öyle değil."

Ben bulaşık makinesini doldurmakla meşgulken o da arkamda bir bardak su içiyor. En azından bu şekilde yüzümü okuyamaz.

Havadaki gerginlik dayanılmaz. Gitmesini istiyorum.

"Bundan sonra ellerimi kendime saklayacağıma söz veriyorum," dedi arkamdan yumuşak bir sesle.

Kalbim çarpıyor.

"Her şey yolunda Killian. Her şey eskisi gibi olsun." Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum. Kalbimi korumalıyım. Birbirine uymayan iki yapboz parçasıyız. "Hiç olmamış gibi davran. Senin için sadece iki ay daha çalışacağım."

Özellikle bu kadar rahatlamış görünmesinden nefret ediyorum.

YİRMİ BİR

Killian

Connor, ofisimin kapısını kocaman açarak sıırttı. "Beni özledin mi?"

Vegas'ta üç gün geçirmiş biri için fazlasıyla dinç görünüyor. Ama yine de otuz iki yaşında, benden daha avantajlı.

"Sen yokken evin alevler içinde kalmamasına şaşırđım," diyorum alaycı bir şekilde, ekrandan başımı kaldırıp. "Gezi başarılı mıydı?"

İçeri girip omzunu duvara yasladı. "Regency Casino'nun genişlemesi sonunda kabul edildi. İnşaat müteahhitleriyle başka bir durum yaşayacağımızı sanıyordum. Ama daha da önemlisi, MGM'deki dövüşü izleyebildim. On yıllardır izlediğim en iyi ağır sıklet şampiyonluk maçıydı."

Onaylayarak başımı sallıyorum. "Son yarısını izledim. Tyson bir efsane."

"Büyük biraderin daha fazla dışarı çıkması gerek. Bütün bu yayınlar seni sıkıcı bir ihtiyara dönüştürüyor."

"Bir şeylerin peşinde olabilirsin." Ona ifadesiz bir ifadeyle baktım. "Dadımla yattım. Clodagh'la yattım."

Gözleri kocaman açılıyor ve sinir bozucu kahkahalar atmaya başlıyor.

Sinirlenerek dizüstü bilgisayarımı sertçe kapattım. "Evet, evet, hazır olduğunda," diye çıktım. Artık hiçbir şey başaramam.

Kahkahaları bir kıkırdamaya dönüşüyor. "O senin dadın değil. Şimdi rahatsız edici bir görüntü var aklımda."

İç çekiyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Çalışanımla yattım. Clodagh. Ben o adamım." Orta yaş krizi böyle bir şey mi?

"Cumartesi gecesi mi?"

Başımı sallıyorum.

"Bu kadar heyecanlanmana şaşırmadım. Teagan'ın da fark etmediğini sanma. O on iki yaşında, aptal değil."

Bok.

Eğlenmiş bir sırıtışla başını eğdi. "Neden?"

"Neden ne?"

"Onu neden becerdin?"

Connor, yüksek IQ'lu birine göre aptalca sorular soruyor.

Çünkü hayatımın her günü tek istediğim onu derin ve sert bir şekilde becermek, sonra ona sarılmak ve yine de bu yeterli olmayacak.

"Neden bir erkek bir kadınla sevişir ki?" diye çıkıştım.

"Haklısın." Omuz silktili. "Nerede?"

"Evde." Ben bir salağım.

Kaşları kalkıyor.

"Biliyorum, biliyorum," diye araya girdim, konuşmasına fırsat vermeden. "Teagan evdeyken bunu yapmam. Kendi kuralımı çiğnedim. Clodagh'ı stüdyosuna kadar takip ettim ve..." Deri berjerime çöktüm. "Kendimi kaptırdım. Artık benimle neredeyse hiç göz teması kurmuyor ve o zamandan beri parmak ucunda yürüyor."

Suçluluk duygusu beni sarıyor.

Clodagh'la seks yapalı üç gün oldu ve aramızdaki gerginlik o kadar belirgin ki, bıçakla kesebilirsiniz. Bana ev işlerinden sadece kibar ama özlü bir tonla bahsediyor.

Kendimi berbat hissediyorum. Kendi bencil ihtiyaçlarımı tatmin etmek için çok ileri gittim. Onu stüdyosuna kadar takip etmemeliydim. Evimde güvende ve rahat hissetmesini istiyorum ve son birkaç gecedir neredeyse işkence görüyor gibi görünüyor.

Bu akşam işten sonra Teagan'ın bale öğretmeniyle buluşup Clodagh'ın içgüdülerinin doğru olup olmadığını göreceğim. Belki de Clodagh ile aramıza mesafe koymak en iyisidir.

Ağzı alaycı bir sırıtışa bürünüyor. "Peki şimdi ne olacak? İkiniz 'faydalı dadı' ilişkisinde misiniz? İyi bir kıza benziyor; ona kötü davranmamalısın."

"Ona kötü davranmaya çalışmıyorum. Profesyonel olmaya çalışıyorum," diyorum, her kelimedede göğsüm daha da sıkışarak. "Teagan'la diğer dadılardan daha iyi anlaşıyorlar, bu yüzden ideal olarak statükoyu bozmam."

"Sanırım statükonun sarsıldığını söylemek doğru olur, Killian."

"İkimiz de profesyonelliğe geri döndük. Bu bir hataydı."

"Öyle diyorsan öyledir," diyor, hâlâ sırtarak.

Gözlerimi ona dikip boğulmayı düşündüm. "Bu ne anlama geliyor şimdi?"

Kollarını tembelce göğsünde kavuşturdu. "Ellerini bir daha saçlarının arasından geçirirsen, erken kellik sorunuyla karşı karşıya kalırsın."

"Şimdi söylediğime pişmanım. Bak, sekiz hafta içinde Clodagh gidecek." Bu gerçekle çenem kasıldı. Evi onun tatlı ses tonu, kahkahası, somurtkanlığı olmadan hayal ediyorum. Ondan geriye hiçbir şey kalmamış.

Başımı sallayıp kendime gelmeye çalıştım. "Bayan Dalton geri dönecek ve bu Teagan için daha iyi."

Vızıldayan bir ses çıkarıyor ama düşürüyor.

"Cuma gecesi Teagan'ın doğum günü yemeğini unutma. Sonra katılmam gereken bir gençlik konseri var. Bu yüzden bana sıkıcı olduğumu söyleme dostum. Göreceğiz..." Bir an düşündüm. "Hayden Agu... lanet olası bir şey."

"Cayden. Adını ben bile biliyorum. Sana söylemiştim; havalı bir baba olmak için daha çok çalışmalısın."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, gelecek hafta başka bir pop yıldızı, salak olacak."

Gülümsedi. "Ne kadar da çabuk büyüyor. Sanki daha dün şehir çiftliğindeki midillilere bayılıyordu. Şimdi de atkuyruklu bir adama bayılıyor."

"Başlama," diye inledim. "O her zaman benim küçük kızım olacak. Ve bayılmalar benim gözetimimde olacak."

Bazen Teagan'a bakıyorum ve gerçeküstü geliyor çünkü neredeyse on üç yaşında olduğuna inanamıyorum. Sanki daha dün dört yaşındaymış gibi.

Duvarдан itilip gitmeye hazırlanıyor. "Takvimimde var. Akşam yemeği yani. Cayden Aguilar'ı görmeye seninle geleceğimi sanıyorsan, başına başka bir şey gelecek."

"Evet, evet." Onu başımdan savıyorum.

Telefonum bip sesi çıkarıyor. Göndereni görünce kaşlarımı çattım. "Maria." Yine aşk dolu bir mesajdı. "Hakkımda yanlış bir izlenime kapılmış. Ona çiçek gönderdim ve sanki evlenme teklif etmişim gibi davranıyor. Bunun nereden çıktığını bilmiyorum."

"Bir milyon adam senin yerinde olmak için can atardı." Başını sallayıp kapıyı daha da açıyor. "Hala belediye başkanıyla yemeğe gelip o pisliği yağlayacak mı?"

"Evet, karısıyla arkadaş. Aralarında iyi bir dinamik olmalı."

Mesaja bakıyorum.

Yazık ki çirkin ölü kalbim bu konuda en ufak bir heyecan hissetmiyor.

Teagan'ın kapısına parmaklarımla vurup itiyorum, saat yedide uyanmasını beklemiyordum. Yatağın kenarına oturuyorum ve yorganın altındaki şişlik kıpırdıyor.

"Günaydın prenses." Yüzündeki örtüyü kaldırıyorum.

"Şey." Gözlerini kapattı, sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Kalkma vakti, doğum günü kızı."

Sonunda uykulu uykulu gülümseyerek gözlerini açıyor. "Günaydın, baba."

"Doğum günün kutlu olsun. Bugün kocaman bir on üç." Tanrım, neredeyse boğazım düğümleniyor. Ona sarılıyorum. "Çok hızlı büyüyorsun. Ama hâlâ benim küçük kızsın," diyorum saçlarına, sonra da alnını öpmek için arkama yaslanıyorum. "Elli yaşında olup bana baktığında bile."

"Öğ. Sabırsızlanıyorum, baba."

Uzanıp yatakta doğruluyor. Yüzü ve hatları giderek genç bir kadınınkine benziyor ve bu beni neredeyse korkutuyor.

Clodagh ile aynı boyda. "Keşke annen seni görebilseydi," diyorum hüzünlü bir gülümsemeyle. "Hâlâ her gün bizimle, biliyorsun. Seni izliyor."

"Biliyorum."

"Seni dünyadaki her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Yaşının kaç olduğu önemli değil."

"Baba." diye inledi. "Seni böyle idare edemem."

"Bilmeni isterim ki ben çok iyi bir babayım."

Günün ilk göz devirmemi alıyorum. "Bazen. Becky'nin babası kadar kötü değilsin. O kadar kötü ki sessizce osuruk çıkarıyor ve kimsenin fark etmediğini sanıyor."

"Çıtanın bu kadar düşük olduğunu duyduğuma sevindim." Kıkırdadım. "Patenlerin ve fotoğraf yazıcın aşağıda." On üç yaşındayım ve ona ne istediğini sormak zorundayım çünkü doğru yapma şansım yok. "Ama sana almak istediğim ekstra bir şey var. Güzel gözlerine çok yakışıyor."

Adının mavi taşlarla kazındığı kolyeyi alıyor. "Çok güzel, baba. Teşekkür ederim."

Kollarını bana doladığında, onu sımsıkı kucaklıyorum. Dünyada bundan daha güzel bir his yok.

"Bu gece dağınık saçlı pop yıldızıyla tanışacağın için heyecanlı mısın?"

"Ona öyle demeyi bırak." diye homurdandı. "O gelmiş geçmiş en iyi şarkıcı." Gözleri dalgın dalgın parladı. "Bu hayatımın en güzel gecesi olacak."

Aman Tanrım. Hiç baskı yok. Şu dağınık saçlı pop yıldızı kızıma iyi davransa iyi olur. Benden yeterince para alıyor.

"Önce Gran ve Connor'la akşam yemeği yiyeceğiz. Arkadaşın Becky'nin saat altıda hazır olduğundan emin ol."

Başını salladı. "Clodagh'ı davet etmeli miyim?"

Kaşlarımı çattım. "Aile yemeği. Büyükkannen de orada olacak." Bir an duraksayıp güçlkle yutkundum. "Clodagh'ı davet etmek ister misin?"

Omuz silkiyor. "Restoranın hayalleri arasında olduğunu söyledi. Doğum günümde gideceğimi söylediğimde çok

kıskanmış gibiydi. Pek de fena değil." Kızımdan gelince, bu büyük bir iltifat.

Clodagh ve Teagan'ın iyi geçinmesine minnettar olmalıyım. "İstediğin buysa onu davet et. Mutlu olmanı istiyorum." Duraksıyorum. "Seninle konuşmak istediğim başka bir şey var."

Gözleri kocaman açılıyor ve kafasında dönüp duran çarkları görebiliyorum, acaba yanlış bir şey mi yaptı diye. "Ne oldu? Başım belada mı?"

"Hayır, öyleyim," diyorum. "Seni dinlemediğim için özür dilerim. Dün gece bale öğretmenle görüşüm. Meğer beni tanıyormuş ve benimle bir sorunu varmış."

Öğretmeninin kocası bir zamanlar benim yanımda çalışmış ve işten atılmış. Bunu bilseydim onu oraya göndermezdim. Mesleki olarak hâlâ kızlık soyadını kullandığı için aradaki bağlantıyı kuramadım.

"Bana karşı bir şeyi mi var?" Kocaman, endişeli gözleri yüreğimi parçalıyor. Berbat bir babayım; yaptığım her şey küçük kızımı etkiliyor.

"Prenses, benim. Hepsi benim, sen değilsin. Seni başka bir sınıfa alacağız."

Ve hatamı bana bildirdiği için Clodagh'a teşekkür borçluyum.

Kızımın başını öpüp yataktan kalktım. "Saat yirmide kahvaltıda buluşuruz, tamam mı?"

Mutfağa girdiğimde Teagan ve Clodagh'ın yüksek sesle konuştuğunu gördüm.

"İkiniz de mutlu görünüyorsunuz," diye sözünü kestim, krema ve meyveyle kaplı, üzerinde yamuk bir mum bulunan krep yığınının bakarak. "Bu ne?"

"Clodagh doğum günü kahvaltısı hazırladı," diye neşeyle araya giriyor Teagan, Clodagh'ın cevap vermesine fırsat

vermeden.

Teagan'ın yanındaki mutfak adasına oturduğumda göz göze geliyoruz.

"Hepsini yemesine gerek yok," diyor sessizce. "Kahvaltıda biraz ayıp olduğunu biliyorum."

"Çok düşüncelisin."

"Baba, buna bak. Clodagh benim için yaptı." Teagan tahta bir kutuyu bana doğru itiyor. İçinde tüpler ve saç ürünleri şişeleri var.

Çevirip parmaklarımı Kelt deseninin üzerinde gezdiriyorum. "Bunu sen mi yaptın?" diye yavaşça soruyorum, Clodagh'a bakmak için duruyorum. Hatta Teagan'ın adını bile kazımış. Bunu stüdyosunda mı yapmış?

Utangaç bir şekilde başını sallıyor. "Sadece küçük bir hatıra. Abartılı bir şey değil. Evdeki birçok mobilyada kullanıldığı için 'İrlanda maunu' dediğimiz bir ağaçtan yapılmış."

"Çok güzel," diyorum sessizce, sesim duygudan kalınlaşmış.

Güzelce hazırlanmış hediyeği ellerimde yavaşça çevirirken midemde bir şeyler burkuluyor. Ben berbat bir adamım.

"Dikkatli ol baba. Bunlar Clodagh'ın saçında kullandığı ürünler," diye gururla duyurdu Teagan, Clodagh'a utangaç bir şekilde bakarak. "Böylece saçımı onunki gibi yapabileceğim."

"Harika," diyorum, sesimdeki duyguyu bastırmaya çalışarak. Kutuyu bırakıp bir pankek alıyorum, Teagan'ı bu kadar mutlu görünce yüreğim sevinçle doluyor. "Alerjik reaksiyon göstermemek için önce az miktarda kullan. Senin yaşında böyle şeyler kullanmana gerek yok."

"Saçtan hiç anlamıyorsun baba!" dedi bana öfkeyle ve sonra Clodagh'a döndü. "Babam istersen bu akşam bizimle yemeğe gelebileceğini söyledi. Geliyor musun?"

"Şey." Clodagh'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Size yük olmak istemiyorum."

"Israr ediyorum," diyorum beceriksizce boğazımı temizledikten sonra.

Bir süre bana bakıp samimi olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Sonunda başını sallayıp "Tamam," diye mırıldanıyor.

"Harika!" diye heyecanla bağıırıyor Teagan.

"Seninle bir dakika görüşebilir miyim?" diye sordum Clodagh'a, başımı verandaya doğru eğerek.

Tedirginliğine rağmen beni dışarıya kadar takip ediyor.

"Sorun değil Killian," diye söze başladı, daha ben konuşmaya fırsat bulamadan. "Beni akşam yemeğinde istemiyorsan gelmem. Teagan'a iyi hissetmediğimi söyleyebilirim, böylece üzülmez."

"Hayır, mesele bu değil. Gelmeni istiyorum. Bak, Teagan'ın bale öğretmenini görmeye gittim ve senden özür dilemem gerekiyor." Buruk bir şekilde gülümsüyorum. "Kocasını kovduğum ortaya çıktı. İşler çığırından çıktı. Belli ki bir sorunu var ve bunu Teagan'dan çıkarıyor. Teagan'ı başka bir sınıfa aldım ve öğretmenine şikayette bulundum."

"Ah." Şaşırmış gibi görünüyor. "Harika. Yardımcı olabildiğime sevindim." Duraksıyor, dudağının bir tarafını ısıırıyor. "Neyse, sakıncası yoksa..." Bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Şey... eğer sizin için de uygunsa, size birkaç tavsiye daha verebilir miyim?"

Kaşlarım kalktı. "Hadi."

"Biliyorum, Dadı McPhee değilim ama beni dinle, tamam mı?"

Dudaklarım seğiriyor.

"Eğer hoşuna gitmezse belki de bu 'prenses' olayını bırakmalısın." Bana baktı. "İstediklerini görmezden gelersen, onu kendi kişiliğinde biri olarak görmezden geliyorsun. Seni dinlemesini istiyorsun..." Hafifçe omuz silkti. "Ama bu her iki şekilde de işe yarıyor."

"Hadi ama," diye alay ettim. "Ben..." Ensem arkasını ovuşturdum, sinirliydim. Ne? Ona prenses demek istiyorum

Çünkü hoşuma gidiyor? Büyüyüp beni terk etmesini istemediğim için mi?

Nefes alıp yavaşça bıraktım. "Haklısın."

Şaşkınlığını temkinli bir gülümsemenin arkasına gizleyemiyor. "Başka bir şey var mı, Killian?"

Evet. Seni kollarıma alıp asla bırakmamak istiyorum. "Hayır. Biliyor musun, kendine yeterince değer vermiyorsun."

"Sen de bana yeterince değer vermiyorsun."

Yüzü gerildi, suçluluk duygusu beni boğdu. Çok şey söylemek istiyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

" z r dilerim," diyorum alçak sesle, ne kadar ciddi olduğumu göstermeyi umarak. "Daha iyisini yapacağım."

Başını sallıyor ve verandaya doğru yürüyüşünü izliyorum. "Ve akşam yemeğine gelmeni istiyorum," diyorum arkasından.

Dönüyor ve günlerdir görmediğim gerçek bir gülümsemeyle karşılaşıyorum. Birdenbire, sanki göğsüme yumruk yemişim gibi nefesim kesiliyor.

Üç saat sonra.

"Bunu görmek isteyeceğini düşündüm." Mezar taşındaki Harlow'un gülümseyen fotoğrafına bakıyorum. " zerinde İrlandaca Teagan'ın adı yazıyor. Ona böyle bir şey alırdın. Sen her zaman benden daha düşünceli hediyeler alırdın." Kıkırdadım. "Ben sadece bir soruna para atarım."

"ok güzel," diye cevaplıyor bana. "Bayıldım."

Clodagh başardı. Yetenekli. Biraz iş danışmanlığı alsa başarılı olabilirdi. Ona yardım teklif etmeyi düşünüyordum.

Harlow sessizliğini koruyor.

Sanırım ona yakın olduğum birinden bahsetmemeliyim.

Yağmur çiselerken Clodagh'ın hediyesini paltomun altına koydum.

"On üç yaşında, Harlow," diye fısıldadım. "Çok çabuk büyüyor. Yakında o da beni terk etmek isteyecek."

"Ona şımartmaya devam edemezsin Killian," diye azarlıyor beni. "Kendi hatalarını yapmasına izin vermelisin. Şimdi daha fazla özgürlüğe ihtiyacı var."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Harlow'un yapmacık sesi bile beni suçlu hissettiriyor.

Lanet olası suçluluk duygusu asla geçmiyor.

Harlow'u koruyamamanın suçluluğu.

Kötü bir baba olmanın suçluluğu.

Şimdi Clodagh'la çizgiyi aştığım için suçluluk duyuyorum.

Hissetmemem gereken bir şeyi hissetmenin suçluluğu.

Hayaletlere inanmıyorum. Ölülerin ruhları, sevdiklerine bakmak için mezardan kalkmaz.

Harlow sadece Teagan ve benim hayal dünyamda yaşıyor. Harlow artık benim sonsuz suçluluğumdan başka bir şey değil.

Uzaklaşırken sessizliği bozan tek şey çim biçme makinesinin uğultusu.

YİRMİ İKİ

Clodagh

Orla: Ne aldın?

Central Park'ta dolaşırken kendi kendime gülümsüyorum ve ona bir cevap yazıyorum.

Ben: Her şey. İç çamaşırı. Ayakkabı. Siyah seksi elbise.

Ona Killian Quinn kostümümle çekilmiş bir fotoğrafımı gönderiyorum.

Siktir git, Killian Quinn.

Seni ve gülünç derecede mavi gözlerini, aptal, yakışıklı yüzünü ve büyük pipini sikeyim.

Ve beni sik.

Senin, gülünç derecede mavi gözlerinin, aptal, yakışıklı yüzünün ve büyük penisinin üzerinde bu kadar takıntılı olduğum için beni sik.

Ve bir adam yüzünden kendimi duygusal olarak perişan bir enkaza dönüştürdüğüm için. Tekrar.

İşte bu kıyafet tam da bu düşünceleri yansıtıyor.

Dantel detaylı, dar, siyah, vücudu saran bir elbise. Otelde birlikte olduğu kadının da aynı elbiseyi giydiğini, sanki otelin sahibiymiş gibi onunla birlikte otelden çıkan kadını hayal ediyorum.

Tüm şişkinliklerimi doğru yerde tutmak için vücut kontrolü sağlayan iç çamaşırlarımı giymem gerekecek.

Orla: Güzel. Annesiyle buluşmak biraz seksi mi?

Belki. Ama ne önemi var? Annesiyle kız arkadaşı olarak tanışmıyorum. Bana yer teklif ediliyor çünkü Teagan beni orada istiyor.

Killian'ın bu sabahki ifadesi bunu açıkça ortaya koyuyordu. Yüzü kabızlıktan kıvranan bir huysuz gibiydi. Cidden, nesi vardı? Son birkaç gündür olduğundan bile daha tuhaftı.

Ben: Hırka giyeceğim—

Ahhh!

Tüm gücümle sert bir vücuda çarpıyorum ve çarptığım kişiden bir homurtu yükseliyor. Dehşetle başımı kaldırıp fast food içeceği tutan bir adama çarptığımı görüyorum. Uzun boylu ve geniş omuzlu, kaslarının üzerine tam oturan beyaz bir tişört giymiş, şimdi köpüklü bir sıvıya batmış.

Ellerim ağzıma gidiyor. "Aman Tanrım, çok üzgünüm."

"Unut gitsin." Hak ettiğimden çok daha affedici görünüyor.

Onun sırtışı beni, kendi içkisine onu boğmuş olmamdan daha çok şaşırttı.

Telaşla çantamda peçete arıyorum. "Nereye gittiğime bakmamışım." diye homurdanıyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Kuru temizlemenin parasını falan ödeyebilir miyim?"

"Rahatla," diye mırıldandı, elini kaldırıp beni durdurarak. "Ciddiyim, sorun değil."

Derin bir iç çekiyorum. Eminim ki karma bunun için beni daha sonra cezalandıracak.

"Adınız ne?"

"Clodagh."

"Çok güzel bir isim. Daha önce hiç duymamıştım." Gözleri yavaşça üzerimde gezindi. "Sana çok yakışıyor."

Sıcak yabancıya gülümsüyorum, biraz dengesiz hissediyorum. Acaba benimle flört mü ediyor? "İrlanda usulü. Seninki de öyle mi?"

"Alfred." Elini bana uzattı. "Bak ne diyeceğim Clodagh, numaranı verip seni bir içki içmeye çıkarmama izin verirsen seni affederim."

Ah.

Elini tuttuğumda ağzımdan çirkin bir homurtu çıkıyor. Tam onu saygıyla reddetmek üzereyken durup düşünüyorum.

Neden kabul etmeyeyim ki?

"Elbette Alfred. Çok isterim."

Hayalinizdeki liste dördüncüsü: Nefis L'Oignon du Monde restoranı. Çeviri: Dünyanın soğanı. Fransızcada her şey daha gösterişli geliyor.

Sanki bir Fransız sarayına adım atmışım gibi.

Buradaki rezervasyonlar altın tozu gibi. Bir yıllık bekleme listesi var, bu yüzden beni Teagan'ın doğum gününe nasıl dahil ettiklerini bilmiyorum. Belki Killian'ın da kendi listesi vardır. Milyarderlerin bekleme listesinde hiç bekleme yokken, sıradan insanların bekleme listesinde bir yıl bekleme süresi var.

Killian, Connor'la arasına oturmamı işaret ediyor. Harika; şu an Quinn sosisli sandviçin ortasındayım.

Teagan karşımda oturuyor, yanında büyükannesi ve sürekli bahsettiği arkadaşı Becky var. Babasıyla yattığıma inanamıyorum. Ben bir fahişe dadıyım. Gözlerinin içine baktığımda şiddetli bir Katolik suçluluğu hissediyorum.

Killian'ın annesi zamansız bir güzellik. Restorana girdiğimizden beri onunla doğru düzgün konuşma fırsatım olmadı ama içimden bir ses ondan hoşlandığımı söylüyor. Belki de bunun sebebi, önümüzdeki züppe kadının paltosunu hostesin kafasına asarken, hostese paltosunu çıkarırken ona karşı nazik davranmış olmasıdır.

Tam yerime oturacağım sırada arkamda bir garson beliriyor, ardından masada her sandalyenin arkasında birer garson olmak üzere toplam altı garson var.

Ne oluyor lan?

Bu çok abartılı. Hepimizin sandalyelerimize oturmamıza yardım ederken gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Başka kimse komik bulmuyor gibi görünüyor.

"Rica ederim," diyorum, sandalyeme oturmama yardım eden ve kucağıma beyaz bir peçete koyan garsona geniş bir gülümsemeyle.

Dur, ne?

Hiç mantıklı gelmedi. Teşekkür etmek istemiştim. Gergin olduğum için kelimelerim birbirine karıştı.

Ama sözlü gafım için özür dileyemeden gitti. Utanç verici bir durum.

Garsonlar etrafımızda koştururken, bize su, ekmek çubukları, zeytin ve küçük atıştırmalıklar ikram ederken bir hareketlilik başladı.

Yan masadakiler birbirlerini dürttüler. "Quinn kardeşler," dedi bir adam yüksek sesle.

Diğer masalara bakıyorum, tüm gözler üzerimizde. Kadınlar bize bakıyor. Düzeltme, Killian ve Connor'a dik dik bakıyorlar.

Striptiz kulüplerinde daha fazla incelik gördüm.

Teagan gözünü bile kırpmıyor. On üç yaşında, buna alışkın mı?

"İyi misin?" diye soruyor Killian alçak sesle, Teagan ve Becky pop yıldızıyla tanışmak hakkında heyecanla sohbet ederken. Kafayı takmış durumdalar. Eğer o lanet Cayden'dan bir daha haber alamazsam, çok erken olacak.

Killian'a yan gözle baktım. "Evet, harikayım."

Kolu sandalyemin arkasına dayanıyor. Orada öylece duruyor. Bu kadar yakın olmak isteyip istemediğini bilmiyorum ama tüylerim diken diken oluyor. O kadar iri ki, her kıpırdadığında uyluğu çıplak tenime değiyor.

Ona nazikçe bacaklarını açmamasını söyleyebilirdim ama ben cezaya bayılıyorum.

Garsonlar siparişlerimizi almak için tekrar ortaya çıkıyorlar. Aslında hiç ayrılmıyorlar; sanki perdelerin arkasında bekliyorlar, ihtiyacımız olduğunda hemen harekete geçmeye hazırlar.

Herkes menüyü incelerken benim uğraşmama gerek kalmıyor. Lüks restoranlar ve güzel yazı tipleri, menüyü okumayı imkansız hale getiriyor. Sanki ne teklif edildiğini bilmenizi istemiyorlarmış gibi.

"Başlangıç olarak yarı genç bir horoz, ana yemek olarak da biftek tartar alayım," diyorum garsona. "Bir de yanında karamelize püre (süt püresi) lütfen." Doğru telaffuz

ettiğimden yüzde 99 eminim çünkü Siri ve ben bunu milyarlarca kez prova ettik.

Killian hafifçe etkilenmiş gibi kaşını kaldırdı.

Dudaklarım büzüldü. Fransızca kelimeleri doğru telaffuz edemediğimi varsayması ne kadar da küstahça. Açıklama: Bu öğleden sonra pratik yaptım.

Onun bu kadar yakınımda olması beni asla rahatlatmaz. Gergin bir şekilde ağzıma yumuşak bir peynir topu atıyorum. Nefis.

Garsonlar geri çekilirken Connor kıkırdadı. "Ne istediğini bilen bir kadın." Gözleri eğlenceyle parladı.

"Öğleden sonra menüye baktım," diyorum ona.

"Bunu yapamam. Beni acıktırır ve sabırsızlandırır. Ve kararsızım. İki saat sonra fikrimi değiştiririm."

"Çünkü disleksim var," diye açıklıyorum. Birkaç yıl öncesine kadar bunu kimseye söylemezdim ama şimdi rahatlıkla konuşabiliyorum. "Yazı tiplerini okumak zor olabiliyor, bu yüzden dışarıda bir restoranda yemek yiyeceğimi biliyorsam, gitmeden önce internetten menüye bakarım."

Şimdi bütün masa dinliyor. Dikkatlerin odağı haline gelince yüzüm kızarıyor.

Killian'ın annesi gerçekten meraklı görünüyor. "Zor olmalı canım."

"Bana hiç söylemedin," diye mırıldandı Killian yanımda. Başımı eğdiğimde yüzünde derin bir kaş çatması gördüm.

"Nasıl bir şey?" diye soruyor Teagan. "Disleksi olmak yani."

"Tarif etmesi zor. Sanki beynin sana oyun oynuyor ve harflerin hepsi karışıp zıplıyor." Telefonumu çıkarıp insanlara açıklamak için kullandığım makaleye geçiyorum. Kendi gözleriyle görebilirlerse çok daha kolay. "Al, bir bak." Telefonumu Teagan'a uzatıyorum.

Bakarken gözleri kocaman açılıyor. Becky omzunun üzerinden bakıyor. "Bu çılgınlık. Her şey hareket ediyor. Baba, şuna bak!"

Killian'ın kolu benimkine yaslandı. Telefonu Teagan'dan alıp inceledi, kaşları daha da çatıldı. "Evde rahat etmen için gereken her şey var mı? Bana bundan bahsetmeliydin."

"Sorun değil." Elimi savuşturarak onu reddettim, kalbim Killian'ın eve dönmesiyle aptalca çırpınıyordu.

Ve gerçekten de sorun değil. Bununla kendi başıma nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Yoksa mahvolurdum.

"Özür dilerim," dedim etrafa bakarak. "Sorunlarım hakkında konuşmak için akşam yemeğine çıkmadınız."

"Saçmalık." Killian'ın annesi elini sallıyor. "Tanıştığımıza çok sevindim Clodagh. Bence Teagan'ın evde genç bir kadınla arkadaşlık etmesi harika."

Killian'ın annesi İrlandalı olduğu için ismimi ilk seferde doğru telaffuz etti. İrlanda aksanıyla birkaç kelime ağzından kaçana kadar onu kolayca Amerikalı sanabilirdiniz.

"Hiç de etkileyici değilsin," dedi Killian yanımda sertçe. "Teagan seni gerçekten burada istiyor."

Peki ya sen?

"Evet, sizi burada ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz." Killian'ın annesi kollarını masaya koyup bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bana kendinden bahset Clodagh. Killian bana eğitilmiş bir marangoz olduğunu söyledi."

Öyle mi yaptı?

Şu an tüm mavi gözlü aile beni izliyor.

"Hmm, evet, mesleğim marangozluk," diyorum çatalımla oynarken. "New York'a yerleşirken kariyerime ara veriyorum. Yeni bir şey deniyorum." İşi kabul etmemin tek sebebinin vize almak olduğunu söyleyemem.

Yumuşak peynir toplarından bir tanesini daha ısııyorum ve Killian'ın bana tuhaf bakışlarını atıyorum.

"Tereyağı topları yemenin bir sebebi var mı?"

"Ne?" diye solum, topa bakakaldım. "Bir çeşit gurme peynir olduğunu sanmıştım!"

"Hayır, tereyağı."

Killian'ın annesi yüzünü buruşturuyor. "Aman Tanrım, canım." Elimi tutuyor. "Böyle yemeye devam edersen,

formunu asla koruyamazsın."

Utançtan yüzüm kızarak tereyağı topunu tabağıma geri koyuyorum. Aptalın tekiyim. Donegal'da şık restoranlarımız olmadığını düşünecekler. Quinn ailesiyle asla üç öğün yemek yiyemeyeceğim.

Yanımda Killian kısık sesle kıkırdıyor.

"New York'taki ilk günümü hatırlıyorum," diye söze başlıyor Killian'ın annesi, utanç verici tereyağı gafımı şükürler olsun ki atlatarak. "Buraya geldiğimde iş için her şeyi yapmaya hazırdım. Her şeyi." Sanırım beni tamamen çözmüş. "On sekiz yaşındaydım. Dublin uçağından yeni inmiştim. Çok gençtim." Hüzünle iç çekiyor. "Yetmişler New York'ta çılgıncaydı. Gerçekten özel bir zamandı."

"Herkes uyuşturucu kullanıyordu ve sigara içmek sağlığa iyi geliyordu," diye hüzünle ekliyor.

Killian yanımda öksürmeye başladı. "Anne, kahretsin, kahretsin."

Sırıtişımı gizledim. Dövmelerimi neden şimdi elbisemin üstüne giydiğim dantel hırkanın altına sakladığımı bilmiyorum. Annesinin çok şık olacağını düşünerek burnuma takılan halkayı bile çıkardım.

"Ah, dur, Killian." Elini umursamazca sallayıp Teagan'ın omuzlarını sıktı. "Teagan uyuşturucu kullanmaması gerektiğini biliyor."

Teagan büyükannesine masumca gülümsüyor.

Killian'ın annesi bana döndü. "Söyle canım, aslen nerelisin? Kuzeyli olduğunu söyleyebilirim."

Gülümsedim. "Donegal."

Çok memnun görünüyor. "Donegal kasabasından O'Sullivan'lardan birini tanıyor musun? Eskiden..."

İşte başlıyoruz. 'Bu aileyi tanıyor musun?' oyunu.

Ona gülümsüyorum.

Gözlerim Killian'a kayıyor ve sanki bunu hissediyormuş gibi, dikkatini annesinden bana çeviriyor ve sorgularcasına kaşlarını kaldırıyor.

Yanaklarım kızarıyor ve hemen bakışlarımı kaçırıyorum.

Beş dakika sonra.

"Hiçbir Maloney tanıyor musun?"

"Evet, sanırım o aileyi tanıyorum."

"Harika," diye ciyaktadı. "Donegal kasabasındaki fırın hâlâ onlara mı ait?"

"Sanırım öyle," diye yalan söylüyorum, garson ordusu başlangıçlarımızla birlikte geldiğinde.

Midem guruldadı; bu anı beklediğim için öğle yemeğini atlamıştım. Hemen telefonumla bir fotoğraf çekip Orla'ya gönderdim.

Yarım saat geçiyor ve kendimi rahatlamış hissediyorum. Masadaki farklı konuşmalar bazen birbiriyle örtüşüyor. Killian'ın annesi eğlenceli biri ve Connor, Killian'ı sinirlendirmek için her fırsatı değerlendiriyor.

Killian bile rahat ve gülüyor. Sık sık gülmüyor olabilir ama gülümsediğinde beklemeye değer.

Ana yemekler geldiğinde açlıktan ölüyorum çünkü başlangıçlar bezelye büyüklüğündeydi.

Garson yemeğimi önüme koyarken, "Tartarınız, efendim," dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kısıyorum, neye baktığımı anlayamıyorum. Annemin kasaptan aldığı kıymaya benziyor.

Bir ısırik alıp öksürüyorum.

Sümüksü. Ve soğuk. Neden soğuk?

Çatalım garip etin içinden geçiyor. Bu berbat bir şey.

"Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı Killian, bana bakarak.

"Evet." Karın kontrol pantolonu tahriş ettiği için koltuğumda kıpırdanıyorum. "Beklediğim gibi değildi."

"Tartarın çiğ olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Nadir gibi mi?"

"Hayır. Çiğ. Pişmemiş."

Dehşet içinde tabağıma kilitlenmiş bir şekilde bakıyorum. Dünya Soğanı'nı bunun için mi kaçırdım? "Burger gibi olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldanırken ağızımdaki çiğ

et tadından kurtulmak için bir yudum su içiyorum. Menüde bu konuya da yer vermeleri lazım. "Neden çiğ et yemek isteyeyim ki? Ben köpek değilim. Güvenli mi ki?"

"Çiğ yumurta ve çiğ dana etini baharatlarla harmanlıyorlar. Edinilmiş bir tat." Ağzının kenarları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Böyle bir restoranda güvenli."

Çiğ yumurta ve et karıştırılmış mı? Sapıklar.

Çekinerek çatalıma küçük bir et parçası alıp bir ısırık alıyorum. Bu tam bir felaket. Ne olduğunu çok fazla düşünmezsem, kusmuk gibi kusmayabilirim. "Lezzetli görünüyor."

Killian'ın üç kez pişirilmiş patates kızartması ve karabiber sosuyla servis edilen lezzetli bifteğine göz atıyorum.

Ağlayabilirim.

Tabağında bu kusturucu pislik varken patateslerimin tadını nasıl çıkaracağım?

Büyük bir yudum şarap alıyorum ve tabağımdaki iğrenç şeyin tadını gizlemek için üzerine sade bir viski döküp içemeyeceğimi merak ediyorum.

"Beğenmiyorsan yemek zorunda değilsin." Killian beni dürttü. Keşke beni izlemeseydi. Seyirci olmadan bile yeterince travmatikti zaten. "Başka bir şey sipariş etmek ister misin?"

"Yapamam," diye inliyorum çaresizce. "Dünyadaki aç çocukların hepsi için yapıyorum çünkü tabağımdaki her şeyi bitirmeliyim." Lanet olası Katolik suçluluk duygusu.

Diğerleri Teagan ve Becky'nin pop yıldızı adamdan bahsetmesine dalmışken, o ellerimi tabağımdan uzaklaştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum şaşkınlıkla, tabağıyı kendi tabağıyla değiştirirken. "Hayır! Bunu yapmana izin veremem."

Bifteklerden bir ısırık almakla doğru olanı yapıp tabakları geri değiştirmek arasında işkence çekiyorum. "Biftek tartar sever misin?"

Bir ısırık alıyor, rahatlığın resmi. "Bayıldım," diyor göz kırparak.

"Yalancı."

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye araya giriyor Connor, bizi izleyerek.

"Fikrimi değiştirdim." Killian omuz silkti, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tartar'ı seviyorum."

Connor'a bakınca yanaklarım kızarıyor ve umursamazca omuz silkiyorum. Killian'ın bifteğini ısıriyorum. Siktir et, bunu geri vermem mümkün değil.

Bir sonraki lokma çiğ yemeğini yerken kolu benimkine değdi. Vay canına, çok tatlıydı. Adam benim için çiğ et yiyor. Babalık yönü olsa gerek.

Gururumdan mı, egomdan mı, yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum ama keşke bana farklı gözle baksaydı.

Ben sadece kısa bir tek gecelik ilişkiyim. Düzeltme. On beş dakikalık bir ilişki, bir hata, ciddi bir teklif değil.

Stüdyomun duvarına beni zorla yaslayıp becerdiğini hayal ettiğimde içim ısınıyor.

şimdi kendimi et kadar çiğ hissediyorum.

Birinin bana baktığını hissedince bakışlarımı yan masaya çevirdim. Killian'dan bahsediyorlardı.

Bir kadın bana organlarımı istiyormuş gibi bakıyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Geri çekil hanım. Ben onun dadısıyım. Bu şık restoranda olumsuz hislere ihtiyacım yok.

"İnsanlar senin hakkında konuşuyor," diyorum kısık bir sesle.

Gözleri kırıştı. "Öyle mi? Fark etmemiştim."

Bu akşam yüzü daha sıcak. Keyfi yerinde. Quinn'lerle dışarı çıkmak beklediğim kadar tuhaf değil. Killian'ın annesi, iki milyarder doğurmuş olmasına rağmen gerçekçi. Connor da çok eğlenceli.

"Peki, Clodagh," diye söze başladı Killian'ın annesi, gözleri muziplikle dolu bir şekilde. "New York'ta iyi adamlarla tanıştın mı?"

Killian benimle ilgilenmiyor. Ona bu hislerin karşılıklı olduğunu göstersem iyi olur. Bifteğimi yutup, "Aslında, yakın

zamanda biriyle tanıştım," diyorum.

Killian'ın uyluğu masanın altında sanki bir uyarı gibi sertçe benimkine bastırıldı.

Aman Tanrım, sanırım kendisinden bahsediyorum.

Neredeyse gülmek istiyorum. Acaba tek gecelik ilişkimizi ailesine anlatacağımı mı sanıyor?

Yanağımda yoğun bakışlarını hissederek devam ediyorum. "Bugün parkta dışarı çıkmak isteyen hoş bir adamla tanıştım. Numaralarımızı verdik."

Killian'ın bacağı benden çekildi. İçki bir an dudaklarının üzerinde durduktan sonra bir yudum aldı.

Ona doğrudan bakmaya cesaret edemiyorum.

"Şaşırmadım," diye mırıldandı annesi. "Central Park'ta sıraya giren adamlar olmalı. Uzun süre bekar kalamazsın."

"Bir incelemeden geçmesi gerekecek," diye gürledi yanımdaki alçak ses.

Başımı Killian'a doğru eğiyorum.

Soğuk gözlerini gözlerime dikmiş bir şekilde birasından sert bir yudum alıyor.

"Sadece kahve içmeye gidiyoruz," diyorum, kalbimin neden bu kadar hızlı attığını merak ederek. "Ciddileşirse söylerim. Onayınız olmadan onu eve yaklaştırmam."

Bu akşam ilk kez Killian'ın ifadesi, çok iyi bildiğim o tanıdık sinirli bakışa dönüştü.

"Ah." Şekillendirici külotu bacaklarıma doğru sıkıştırmaya çalışırken bacağım klozete çarptı. Biftek kıcıma şimdiden yağ mı kattı? "Aman Tanrım."

O kadar uzun zamandır buradayım ki Quinn'ler ikinci bir şey yaptığımı düşünecek. Killian'ın kaka yaptığımı bilmesini istemiyorum.

Ana banyo kapısı açılıyor ve ağır ayak sesleri kabinlere yaklaşıyor.

"Clodagh."

Karnım burkuldu. "Killian mı?" diye ciyakladım.

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Şey." Dizlerimin etrafına yapışmış şekillendirici iç çamaşıma bakıyorum. "Bir dakika," diyorum en neşeli sesimle.

İç çamaşırimi giyerken bacaklarım hafifçe titriyor. Homurdanmalarım ona kesinlikle işimi yaptığım izlenimini verecek.

Anlamsız. Görev iptal edildi.

Bacaklarımdan aşağı yuvarlayıp çıkarıyorum ve çantama tikiştiriyorum.

"Hey," diyorum nefes nefese, bölmenin kapısını açıp dışarı çıkarken. "Ben sadece..."

Peki ne?

Şimdi daha da kötüleştirdim.

"Ne oynuyorsun sen?" diyor öfkeli bir şekilde.

"Hanımlar için bir sıra vardı," diye yalan söylüyorum, mahcup bir şekilde. "Bu yüzden bu kadar uzun zamandır buradayım."

"Sorduğum bu değil," diye homurdandı. "Parkta rastgele adamlara numaranı vermenden bahsediyorum. Beni kışkırtmak için mi?"

"Ne?" diye tısladım, ona inanmaz gözlerle bakarak. "Hayır. Beni mutlu etmek için!"

Kollarını iki yanımda tutarak beni banyo kapısına yaslayana kadar bana yaklaşıyor.

Kalp atışlarım çılgınca hızlanıyor. Göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelemiyorum.

Bir doktora ihtiyacım var.

"Her şey seninle ilgili değil," diyorum nefes nefese, çantamı yere atarak. "Küstah patron. Patron." Öf. "Rövanşla ilgilenmediğini açıkça belirttin." Konuşmaya devam ediyorum. "Neden çıkmayayım ki? Senin kurallarını çiğnemeyeceğim."

Başını eğdi, buz mavisi gözleri benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum, bu bir sorun çünkü kremalayacak külotum yok.

"Çıkmıyorsun." Yüzünü yüzüme daha da yaklaştırıyor, böylece naneli nefesi yüzümde sıcak kalıyor. "Hayır Sam, hayır Liam, başka aptal bir genç yok. Benim çatım altında yaşadığın sürece kimseyle çıkamazsın."

"Ama sen benim sadece bir hata olduğumu söyledin. Neden çıkmayayım ki?"

Yüzü daha da kararıyor. "Siktir," diye tıslıyor.

Bu banyoda veya onun kafasında neler olup bittiğini bilmiyorum.

"Kılavuzda yazdığı için mi? Bu yüzden mi flört edemiyorum?" diyorum sesim kısılarak.

Şimdi birbirimize dokunuyoruz. Bacakları bacaklarıma sürtünüyor. Göğsüm onunkine değiyor.

Nefesimi düzenlemeye çalışarak ona doğru kıvranıyorum.

"Bunun o lanet olası kullanım kılavuzuyla hiçbir ilgisi yok." Sanki beni daha fazla kafese koyma ihtiyacı hissediyormuş gibi, bacaklarımı kendi bacaklarının arasına sıkıştırmak için duruşunu genişletiyor. "İçine girdiğim andan itibaren benimdin. Benim çatımın altında yaşadığın sürece, başka kimse sana sahip olamaz, anladın mı?"

Bir anlık dürtüyle kalçalarımı ona doğru ittim.

Aman Tanrım, çok zormuş.

"Anladın mı?" diye daha güçlü bir şekilde tekrarlıyor.

"Evet," diye ciyaklıyorum.

"İyi kız," diye homurdandı dudaklarıma doğru, ereksiyonunu bana bastırarak.

Ah. Beni öldürüyor. Ben uslu bir kıyım. Bacaklarım ona açılmaya başladı bile.

Dudakları, bir öpücükten ziyade bir sahiplik ilanı gibi hissettiren bir yoğunlukla dudaklarıma sıkıca bastırıyor.

Durdurun şunu. İtin onu.

Şık bir restoranın tuvaletindeyim.

Kendimi durduramadan bacaklarımı açtım ve kalçalarımı onun sert penisine doğru ittim, böylece sert penisi

bacaklarımın arasındaydı.

Elleri elbisemin üzerinden kıcıımı yoklamaya çalışıyor.

Ağzıma doğru inliyor. "İç çamaşırı giymemişsin."

"Artık değil, hayır," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum.

Aniden geri çekilip keskin bir nefes verdi. Uzun bir süre bana baktı, derin derin nefes aldı.

Sonra elini saçlarından geçirdi, bana son bir sert bakış attı ve beni banyoda şaşkın ve dunsuz bir halde bırakarak öfkeyle gitti.

YİRMİÜÇ

Clodagh

"Bu akşam sana ihtiyacım olacak," diye bilgilendiriyor Killian üstü çıplak mutfağa girerken. "Umarım unutmamışsındır."

"Hayır. Yapmadım."

Dün gece beni nasıl öptüğünü unuttun mu? Gözlerim ona bağıyor. Aramızda neler olduğunu bana anlatabilir misin?

Dün geceki öpücüğünün anısıyla vücudum hâlâ zonkluyor. Restorandan çıktıktan sonra konsere gitti, o yüzden onu o zamandan beri görmedim. Şimdi mutfakta duruyor, geniş omuzlarını, çıplak göğsünü ve vajinamı titreten karın kaslarını sergiliyor.

Bakışlarım, koşu şortunun içinde kaybolan koyu saçların hazine izini takip ediyor. Bir daha görmem pek olası olmayan bir hazine.

Bu hiç adil değil.

Smoothie'sini ona uzatıyorum. "Konserde eğlendin mi?"

Bana kaşlarını çatarak bakıyor. Burada bir düzen var. Killian'la geçirdiğim her kavurucu sıcaktan sonra, sıcaklık sıfırın altına ve kutup koşullarına düşüyor.

"Altmış bin çılgık atan genç kız ve onların azgın anneleri benim tarzım değil, o yüzden hayır."

İkimiz adına da gülümsüyorum. "Teagan iyi vakit geçirdi mi? Cayden hakkında ne düşündü?"

İç çekti, elini saçlarından geçirdi. "Teagan çılgık atan gençlerin en kötüsüydü. Kulaklarım hâlâ çınlıyor." Sanki susuz kalmış gibi smoothie'sinden büyük bir yudum aldı. "Görünüşe göre, o küçük pop yıldızıyla tanışmak hayatının en önemli olayıymış. Eminim size anlatacaktır, bu yüzden sürprizi bozmayacağım."

"Sabırsızlanıyorum." diye homurdandım. "Annen çok eğlenceli. Milyarderler doğurduğu için ayakları yere basıyor."

"O da senden çok hoşlanıyordu."

Ah. Bu içimi ısıtıyor ve yumuşatıyor.

Gözlerinin altındaki koyu halkalara bakıyorum. "Çok yorgun görünüyorsun. Bir gün geç saatlere kadar uyumani bekliyorum. Kahveyi hazırlayayım."

Bir bar taburesine kayıyor. "Vücudum buna izin vermiyor. Saat beşte uyanmaya programlanmışım."

"Ve kılavuzun geçersiz kılınması mümkün değil."

Sessizlik.

Benim küçük espri bombalarım.

Beni görmezden geliyor. "Kahvaltıdan sonra izin al. Bu gece çalışacağın için hiçbir işle uğraşma."

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Harika."

"Neden bu kadar neşelisin?" diye sertçe soruyor, sanki bu bir suçmuş gibi.

Bakışlarımız buluştu ve bu sabah neden bu kadar neşeli olduğumu anladığında kaşları çatıldı.

"Hiçbir sebebi yok," diyorum ve kahve makinesini çalıştırmak için düğmeye basıyorum.

"Yemek servisi saat yedide gelecek. Onları içeri almak için buralarda olman gerekiyor. Daha önce buraya geldiler, bu yüzden mutfağın nasıl işlediğini biliyorlar. Bir şeye ihtiyaçları olursa mutfakta ol. Akşam yemeğinde, insanların içeceklerini doldurmanı istiyorum. Ha, bir de Teagan annemde kalıyor."

"Elbette," diyorum ve kahvesini önüne koyuyorum.

Dizüstü bilgisayarını açmadan önce bana şöyle bir göz atıyor. "Belediye başkanı, birkaç önemli meclis üyesi ve iş ortaklarımla birlikte burada olacak. Belediye başkanı eski kafalı bir adam. Lütfen ona göre giyinir misiniz?"

Bu küstahlık karşısında ağzım açık kaldı. "Genellikle buna uygun giyinmez miyim?"

"O tişörtle olmaz, hayır."

"Sosyal görgü kurallarından biraz anlarım, biliyor musun?" diye homurdandım, kollarımı tavşanın üzerinde

kavuşturarak. "Dün gece yemeğe tavşan tişörtümü giymedim, değil mi?"

"Sen de iç çamaşırı giymedin."

"Üzerimdeydi," diye homurdandım. "Çıkarttım çünkü... boş ver, tamam. Belediye başkanına uygun bir şeyler giyeceğim. Ee, akşam yemeği ne için? Neden otellerinizden birinde olmuyor?"

"Kendi evimde akşam yemeği yemek için izin almam gerektiğini fark etmemişim," diye mırıldandı, gözleri dizüstü bilgisayara kilitlenmiş bir şekilde. "İş meselesi. Brooklyn'deki yeni kumarhane inşaatıyla ilgili bazı teknik sorunlar yaşıyoruz. Bunları özel olarak görüşmemiz en iyisi." Başını kaldırıp baktı. "Gizlilik sözleşmenizi unutmayın. Bu gece duyacağınız her şey gizlidir."

"Bana hâlâ güvenmiyor musun, Killian? Killy?" diye şakayla ekliyorum, çünkü bu sabah kendime engel olamıyorum.

Yüzündeki ifade neredeyse hayal kırıklığıydı. "Birbirimizi birkaç haftadır tanıyoruz Clodagh. O kadar zaman içinde birine güvenmemelisin. Ve sana o saçma lakabı bir daha duyarsam işini kaybedersin demiştim."

"Tamam." Gözlerim kısıldı. Ama sen beni yeterince iyi tanıyorsun ve penisini içime sokabiliyorsun. "Gizlilik sözleşmemi hatırlıyorum, efendim."

Kahvesini bitirip dizüstü bilgisayarını sinirli bir iç çekişle çarparak kapattı. "Ve otomatik kapıları test etmek için koşmayı bırak."

Lanet olsun. Utanıyorum. Tamam, belki bunu bir iki kez yapmışımdır.

"Neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum." diye irkildim. "Beni mi gözetliyorsun?"

"Hayır," diyor ayağa kalkarken. "Güvenlik sistemi dinlenme alanında olağandışı bir aktivite tespit etti."

"Son birkaç hafta içinde başka olağandışı bir aktivite tespit ettiler mi?" diye sordum, biraz alaycı bir tavırla.

Gözleri uyarı dolu bir ifadeyle benimkilerle buluştu. Yani aramızda geçenleri anlatmasında bir sakınca yok ama benim konuşmamda yok.

Başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Central Park'ta tembel tembel yürürken Sam, "Bir kahve içmek ister misin?" diye soruyor. Güneşli bir yoga seansından sonra oldukça rahat bir ruh halindeyim. Belki de Sam, Killian'ın tam tersi olduğu içindir; arkadaş canlısı, çekici ve nabzımın sağlıklı bir ritimde kalmasını sağlıyor.

"Yapamam," diye inliyorum. "Alışverişe gitmem gerek. Killian bu gece şık bir akşam yemeğinde içki servisi yapabilmem için şık görünmemi istiyor." Gözlerimi tiksintiyle deviriyorum. "Bu sabah bana öyle bir baktı ki, sanki popo dekoltesiyle falan dolaşıyormuşum gibi."

"Ama ne?"

"Kalça dekoltesi," diye açıkladım. "Göğüslerinizi gösterir gibi kıçınızın bir kısmını gösterdiğiniz yer. Yarım ay gibi."

"Doğru," diye kekeledi Sam. "Evet, belediye başkanı kalp krizi geçirebilir."

"Sanki biri bana bakacakmış gibi. Ama eğer isteği buysa, tasarımcı mağazalarına gitmem doğru olur."

"Biraz arkadaşlığa ihtiyacın var mı?"

Ona şüpheyle baktım. "Ciddi misin? Alışverişe gelmek ister misin?"

"Seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum ama..." Sırıttıyor. "Bloomingdale's'de bir öğleden sonra geçirmek benim için iyi vakit geçirmek anlamına gelmiyor."

"Anlat bakalım. Alışveriş fikri hoşuma gidiyor. On dakika sonra da defolup gitmek istiyorum. Killian'ın kredi kartını gösterip birinden bana uygun bir şey seçmesini isteyeceğim. Öğleden sonranın geri kalanını yeni mobilya tasarımları üzerinde çalışarak geçirmek istiyorum." Suçlulukla iç çekiyorum.

Hayat planımı düzene koymanın zamanı geldi.

Bu hayat geçicidir.

Göğsüm sıkışıyor. İki ay sonra Killian için çalışmayacağım. Au pair ajansı başka bir aile arıyor, ancak eyaletin herhangi bir yerinde olabilirler.

New York'ta nasıl kalacağımı ve sevdiğim işi nasıl yapacağımı bulmam gerek.

"Bir belediye başkanının önünde nasıl bir izlenim bırakmalıyım? First Lady tarzı bir görünüm yakalamayı hedefliyorum." Oteldeki kadın gibi. O zamandan beri onu gördü mü? Ben taşındığımdan beri Salı günleri seks yapmadı.

Tanrım, eğer öyle olsaydı, buna dayanabilir miydim bilmiyorum. Ya benden birkaç kat yukarıda seks yaparsa?

Bu kadar zalim olabilir mi?

Kıskançlık sancıları geri döndü.

Sam beni baştan aşağı süzdü ve göz kırptı. "Ne giyersen giy, muhteşem görüneceksin."

"Evet, doğru," diye alaycı bir şekilde sııttım. "Ama ego tatmini için teşekkürler. O yüzden bana biraz bilgi ver. Buna kim katılacak?"

"Bu gece mi? Connor ve sevgilisi. Diğer iş ortağı JP, John Paul'ün kısaltması. Muhtemelen henüz tanışmadınız; Vegas'ta yaşıyor ve oradaki ofisi yönetiyor. Killian'ın acımasız olduğunu düşünüyorsanız, JP bambaşka bir seviyede. Ondan uzak durmaya çalışın. Quinn & Wolfe'daki kurt o." Bir an düşünüyor. "Belediye Başkanı Williams ve eşi. Danışman Menendez ve eşi."

Omuz silkiyorum; bu isimler benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Eyalet siyasetinden hiç anlamam.

Göletin etrafından dolaşarak park girişine doğru ilerliyoruz.

"Ah, ve tabii ki Killian ve Maria."

Kaldırımında aniden durdum. "Maria?"

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Kusmak istiyorum. "Ayakkabımda bir taş var sadece." Tamir ediyormuş gibi yapıp yürümeye devam ediyorum.

"Maria Taylor, sevgilisi," diye devam ediyor Sam, kalbime nasıl bir bıçak sapladığının farkında olmadan. "Belediye başkanının karısıyla arkadaş."

"Doğru," diyorum yavaşça. "Yani aralarındaki ilişki kızışıyor mu? Kız arkadaşı mı?"

Omuz silkti. "Belki. Killian'ı kim bilebilir ki?"

"Onu araştırdı mı?" Bu, onun yakın çevresine insanları çekmek için başvurduğu yöntem gibi görünüyor.

Sam kıkırdadı. "Hayır, kendi kız arkadaşlarını bile incelemiyor."

Çifte standartlar.

Sam bana sırtıyor, bana ne kadar tekme attığının farkında değil.

Kendimi gülümsemeye zorladım çünkü neden gülümsemeyeyim ki? Patronumun belki de kız arkadaşı yüzünden üzölmek garip olurdu.

Killian Quinn tam bir pislik. Benimle yattıktan günler sonra, başka bir kadını önüme serecek. Hem de evde.

"Onunla yattı mı?" diye patladım.

"Bilmiyorum." Kaşlarını çatı. "Bu, güvenlik ekibinin bildiğı bir bilgi değil."

"Yatak odasında kameralar var. Bir gün beni gözetledi."

"Yatmadan önce kapatıyor." Bana tuhaf bir bakış atıyor, ağzının köşesi seğıriyor. "Biriyle yakınlaşmasını izlememize izin vermiyor."

"Sam, gitmem gerek," diyorum sahte bir gülümsemeye. "Sonra görüşürüz."

Şaşkın görünüyor. "Seni gezdireyim-"

"Sorun değil." El sallayarak onu savuşturuyorum ve koşarak uzaklaşıyorum, arkamda şaşkın bir Sam bırakıyorum.

Parktan çıkarken telefonum titriyor.

Şimdi ne halt istiyor acaba? Bu öğleden sonra çalışmamam gerekiyor. Çantamdan çıkarıyorum.

Central Park Alfred: Sana Brooklyn'in turistik yerlerini göstereyim. Gelecek hafta? Bir tarih ver.

Evet Alfred, bu kesinlikle benim işime yarıyor.

Öfkem midemde fokurduyor. Killian cehenneme gidebilir.

İçine girdiğim andan itibaren benimdin. Çatımın altında yaşadığın sürece, başka kimse sana sahip olamaz.

Killian Quinn benim onun malı olmadığını öğrenecek.

Bu geceden itibaren başlıyoruz.

Yüksek topuklu ayakkabılarımla stüdyomun merdivenlerinden çıkarken sesler duyuyorum ve Sam'den ayrıldığımdan beri midemde kabaran korku yüzeye çıkıyor. Yemek şirketini içeri aldığımdan beri akşam yemeğine hazırlanmak için sadece on beş dakikam vardı.

Derin bir nefes alıp salona doğru yürüyorum.

Killian, koyu mavi bir takım elbiseyle şömineye yaslanmış, bir elini pantolonunun içine sokmuş, diğer elini şömineye dayamış. Altında ise bir yelek giyiyor.

Onun varlığı zaten gergin olan sinirlerimi daha da gerginleştiriyor.

Bir anda tüm sosyal becerilerimi unutup ona bakakaldım. Killian Quinn koşu kıyafetiyle inanılmaz seksi. Üç parçalı takım elbisesiyle Killian Quinn ise tam anlamıyla göz kamaştırıcı.

Ben de aynı şekilde depresif ve telaşlıyım.

Bana attığı o iki bakışı özlemiyorum. Bingo. Ama kızgın mı yoksa azmış mı olduğunu anlayamıyorum. Belki de ikisi birbirinin yerine kullanılabilir.

Şehvet sersemliğimden sıyrılıp ona soğukkanlılıkla bakıyorum.

Connor, koltuğa oturmuş, kol dayanağına rahatça tünemiş, 1.80 boyunda, gösterişli bir Amazon modeliyle birlikte.

Maria burada değil.

Belki de gelmeyecek.

"Clodagh." Connor ayağa kalkıp beni selamlıyor ve bana takdir dolu bir bakış atıyor. "Muhteşem görünüyorsun. Akşam yemeğine bizimle birlikte misin?"

Yanaklarım yanıyor. Fazla kaçırdım. "Hayır, içkileri ben servis ediyorum."

Connor göz kırpmıyor. "Görünüşe göre herkes sık sık bakiye yüklemesi alacak."

İçimden gergin bir kahkaha kopuyor, vücuduma yapışan dar iç çamaşırı yüzünden alışılmadık derecede tiz geliyor. Restoranda dersimi almalıydım ama güzellik acıdır.

"Giyinmene gerek yoktu."

Sinir bozucu çırpınışlara neden olan kısık, boğuk sesine doğru dönüp ona dik dik baktım. "Bana düzgün görünmemi söyledin. Senin için yeterince düzgün görünmüyor muyum?"

Mavi gözleri ateş saçıyordu. "Sana uygun giyinmeni söylemiştim."

Ona tekme mi atsam yoksa ağlayarak merdivenlerden aşağı mı koşsam diye düşünüyorum.

Connor, Killian'a kaşlarını çatarak bakıyor.

Killian'ın gözleri yavaşça vücudumda geziniyor, ayak parmaklarımdan başlayıp başıma kadar geliyor. "Evet, Clodagh," diyor yavaşça. "Pek hoş görünüyorsun. Çok... hoş görünüyorsun."

Gurur duydum. "Yüzyılın büyücüsü," diye mırıldandım kendi kendime.

Yeşil Chanel elbisemle yanından geçiyorum. Tamam, belki biraz abartmış olabilirim. Aslında, sadece içki servisi yapmak için harcadığım çaba bile inanılmaz. Sanki Hollywood'un gişe rekorları kıran bir filminde başrol oyuncusu olmak için seçmelere katılıyormuşum gibi görünüyorum, hatta o eski belediye başkanına hanımefendi gibi görünmek için burnumda bulunan halkayı bile çıkardım.

"Ben yemek şirketiyle mutfakta olacağım," diyorum kibirli bir şekilde, ona bakmaya bile tenezzül etmiyorum.

Gözlerinin sırtımı yaktığını bilmeme gerek yok.
Hissedebiliyorum.

Bana bir puan, Killian'a sıfır puan.

Kapı zili çalıyor. İşte bu benim işaretim. Giriş salonuna doğru ilerliyorum.

Birlikte içeri akın ederken koridor parfüm ve kolonyayla doluyor. Killian onları kapıda karşılıyor.

Danışman Menendez ve eşi. Quinn'lerin üçüncü iş ortağı JP Wolfe tek başına geliyor. İspanyol ya da belki İtalyan'a benziyor ve duyduğum en kısık sesle konuşuyor.

"Clodagh," diye mırıldandı Killian, ben arkasından yaklaşırken. Elini belime koydu. "Paltolarını alabilir misin lütfen?"

Killian, Bayan Menendez'in paltosunu çıkarmasına yardım ediyor ve çiftle küçük bir sohbete dalıyor.

Hah. Demek ki çekici olabiliyormuş. Ama bana göre değil.

Tam zil tekrar çalarken Killian'ın elinden o saçma kürk mantoyu alıyorum.

Paltoyu kolumun üstüne katlayıp kapıyı açıyorum.

Yüreğim sızlıyor.

Maria.

YİRMİDÖRT

Clodagh

Maria.

Oteldeki güzel esmer. Elbisesi dizlerinin biraz altında ama yırtmacı hayal gücüne yer bırakmıyor.

Her şey mükemmel. Kahverengi saçları yüzünü ve omuzlarını saran bukleler halinde şekillendirilmiş. Güzel yüz hatları doğal makyajla belirginleştirilmiş ve özel dikim, lacivert elbisesi vücudunu sarıyor. Acaba kıyafetini Killian'ın göz rengiyle mi eşleştirmeye çalışıyor?

Hiçbir erkeğin onu çekici bulmaması mümkün değil.

Gözleri beni tarıyor, değerlendiriyor.

"Merhaba. Peki sen..." diye sordu sert bir ses tonuyla.

"Clodagh benim personelim," diye seslendi Killian arkamdan. "Bu gece içki servisi yapacak."

"Merhaba," diyorum aynı şekilde gergin bir şekilde.

Benim sadece personel olduğumu öğrendiğinde Maria'nın rahatsızlığı hemen dağılıyor.

Yanımdan geçip koridora çıktı ve Killian'ı kendine çekip sarıldı, yanağından öptü. Gülerek, duymayayım diye ona bir şeyler mırıldandı. O da kıkırdadı.

"Ceketini alayım," diyor ve indirmesine yardım ediyor.

Aralarındaki diyalogu izlerken yüreğim acıyla yanıyor. Killian, tıpkı bana yaptığı gibi elini onun beline koyuyor. Sanki birlikte yatmışlar gibi aralarında bir yakınlık var.

Onu salona götürüyor ama önce paltosunu bana uzatıyor ve ağzında "teşekkür ederim" diyor.

Arkamı dönüp paltoyu dolaba koydum.

Bunu bana nasıl yapabilir?

Başka bir kadınla beni nasıl izlemeye zorlayabilirdi?

Çünkü benim hislerimin bir önemi yok.

Onun evinde yaşadığım sürece, onun kolay sikişebileceği biri olduğum için kimseyle çıkamam. Ama daha iyi bir

alternatif varsa, olmaz. Her şey anlam kazanmaya başlıyor.

Teagan burada değil. Aman Tanrım, Maria ile sevişecek. Maria burada kalacak.

Kendimi hasta hissediyorum. İşte bu yüzden parkta tanıştığım sevimli çocuk Alfred'le dışarı çıkmam gerek. İhtiyacım olan bu. Dürüst, sert mizaçlı ve soğukkanlı olmayan bir adam. Killian da beni durduramaz. Penis peşinde koşmak anayasal hakkım.

Paltoyu sertçe askıya taktım.

Umarım yırtılır.

Tekrar zil çalıyor ve yüksek sesle inleme isteğime karşı koyuyorum.

Kapıyı açtığımda karşımda uzun boylu, zayıf ve gür bıyıklı bir adam gördüm. "İyi akşamlar efendim. Siz Belediye Başkanı Williams olmalısınız."

Bana şehvetli bir sırıtış attı. "Sen kimsin güzel genç bayan?" diye sordu, elimi tutup dudaklarını elimin üzerine bastırarak.

"Clodagh." Elimi olabildiğince çabuk çekiyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Öğğ, Teagan'ın dediği gibi.

"Belediye Başkanı Williams." Killian arkamdan geliyor ve belediye başkanı salona giriyor. "Güzel eşiniz nerede?"

"Korkarım kendini iyi hissetmiyor," diye gürlledi. "Varisli damarları uyuşuyor." Bunu anlatırken, belediye başkanı nedense bana bakıyor, ben de anlayışlı bir "ah" sesi çıkarıyorum.

"Bu, bunun için endişelenmeye değecek kadar genç." Varisli damarlardan arınmış bacaklarıma hayranlıkla bakmak için bir an duruyor ve dudaklarını yalıyor.

İyy, yine.

"Peki sen bu güzel kızı nereden tanıyorsun, Killian? Umarım bu gece yanımda yemek yiyordur."

Killian tekrar elini sırtıma koyuyor ve ben geriliyorum.

Akşam yemeği bittiğinde başka bir kadınla seks yapacağını bilerek bana dokunması düşüncesine

dayanamıyorum.

"Clodagh benim evdeki asistanım."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum kibarca. Lütfen salona defolup gidin. Elimi öptünüz bile.

Belediye başkanının yüzü aydınlandı. "Ah, İrlandalısın! Şimdi duyabiliyorum. Tabii ki öylesin, o güzel kızıl saçlarınla. Ben de İrlandalıyım. Büyük büyük büyükbabam Dublin'liymiş." Aman Tanrım. Bana İrlanda kökenini açıklamak isteyen o heriflerden biri. "Nerelisin? Dublinli mi?"

Tüylerim diken diken oluyor.

Her İrlandalının Dublinli olduğunu varsaymak, bir Kanadalının Amerikalı olduğunu varsaymak kadar aşağılayıcıdır. "Hayır, kuzeyde. Donegal."

Komik olmaya çalışsam da kahkaha atıyor, sonra Killian'a dönüyor. "Bir keresinde orada bir tur yapmıştım. Manzarası güzel ama ulaşım ve olanaklar berbat. Tren yok, sadece kiralık eski arabalar var ve yolların ciddi bir onarıma ihtiyacı var. Çok yavaş bir yaşam biçimi," diye mırıldanıyor, Killian'ın koluna hafifçe vurarak.

Paltosunu kaptım, ona dik dik baktım. Bizi dışsız köylüler gibi gösteriyor.

"Güney kıyısında kalmanız daha iyi olur," diye yardımsever bir şekilde ekliyor.

"Clodagh'ın memleketinin ziyaret etmeye değer olduğundan eminim." Killian çenesinin üzerinden elini geçirdi ve gerçekten sinirli görünüyordu.

Onları dinlenme alanına doğru takip ediyorum, başımdan buharlar yükseliyor.

Birine yüzüne karşı hakaret etmek kötüdür ama bir başkasının yüzüne karşı, onun yüzünün önünde hakaret etmek kadar kötü değildir. Bu, işi bambaşka bir seviyeye taşır.

Ama Belediye Başkanı Moron henüz bitirmedi. Bana döndü, dudaklarını tekrar yaladı ve korkunç İrlandaca bir şeyler söyledi. "Anladın mı?"

"Hayır," diye hırıltıyla söyledim. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum." Marcus bana ilk kez işten bahsettiğinde hayal ettiğim adam tipi buydu işte. Belediye başkanının bezli olduğu ve bana şarkı söylememi istediği korkunç bir görüntü geliyor aklıma.

Killian'ın kaşları daha da çatıldı. "Bırakalım da Clodagh işine dönsün."

Bütün o iğrenç paltoların altına saklanamaz mıyım?

Bu çok uzun bir gece olacak.

Her geçen dakika ben daha da sinirleniyorum, onlar daha da sarhoş oluyorlar.

Her kahkaha, her kaçamak bakış ve cilveli gülümseme, şarabı kafalarına dökme isteği uyandırıyor bende.

Yemek şirketi gitmiş ve akşam yemeği bitmişken, ben mutfakta tek başımaydım ve partiyi çift kapıdan izliyordum.

Siktir. Maria yine bana el sallıyor.

Neden her beş dakikada bir üzerine bir kadeh şarap eklemek yerine, normal bir insan gibi ona büyük bir kadeh şarap doldurmama izin vermiyor? Çünkü Killian'ın önünde narin, minik bir kuş gibi görünmek istiyor, işte bu yüzden.

İki şişe şarapla yemek alanına geri dönüyorum ve masada yüksek sesle konuşan iki kişinin arasında Maria'ya doğru ilerliyorum.

Gizlilik mi? Bu konuşmaları kimsenin yaşamasını istemem; çok sıkıcılar.

Maria'nın bardağını doldurmak için her yanına gittiğimde, Killian'a daha yakın oturuyor. Çok geçmeden kucağında olacak.

O, ileri düzeyde bir flörtöz ve "kazara" koluna değme fırsatını asla kaçırmıyor. Değerli olduğunu biliyor ve paranın karşılığını almaya çalışıyor.

Ve Killian buna izin veriyor. İçecek siparişi vermek dışında bana pek bakmadı.

Gözlerim yaşıyor ama onları kontrol altında tutuyorum.

Maria, Killian'a doğru eğilip onu gülümsetecek bir şeyler söylüyor.

Maria, Killian'ın eline dokunduğunda, ben de Maria'nın kadehine daha fazla şarap doldurmak için sertçe eğildim.

Bana zarifçe gülümsüyor, muhtemelen Killian'ın hoşuna gidiyor. Masanın altında bacak bacak üstüne atıp açıyor ve bacağının onun bacağına değdiğini anlıyorum.

Çığlık atmak istiyorum.

Sahneden kaybolmak istiyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan kesinlikle nefret ediyorum.

Killian'ın bardağına içki doldurmak için eğildiğimde saçlarım onun omuzlarına değiyor.

Başını bana doğru eğdi, neredeyse dudaklarını çeneme değdirecekti.

"Teşekkürler Clodagh," diyor, gözlerimin içine bakarak. "Harika bir iş çıkarıyorsun. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Otuz dakika sonra çık, tamam mı?" Duraksıyor. "Artık sana ihtiyacım olmayacak."

Sessizce ona bakıyorum. Hayır, yapmayacaksın. Bunu açıkça söyledin.

Onun katı kalpli ve acımasız olduğunu biliyordum ama bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim.

O, bizim bir hata olduğumuzu söyledi, ama ben onun çatısı altında başka biriyle görüşemezken o, benim burnumun önünde birini sergileyebiliyor.

Kırbaç darbesi çok şiddetli.

"Sanırım personelin bir kısmı sana biraz âşık olmuş, Killian," diyor Maria, etkileyici bir sesle. "Dikkatli olmalısın. Elbette, bu tamamen anlaşılabilir bir durum."

Killian onu süzerken kaşları derin bir şekilde çatıldı. Bu yorumdan hiç hoşlanmadı.

Nasıl tepki verdiğini göremiyorum, çünkü Belediye Başkanı Moron beni yanına çağırıyor. Parmaklarıyla beni çağırıyor.

"Bebek gibi davran ve bana bir viski daha getir." Terli eliyle ürkütücü bir şekilde elimi sıktı.

İğrenç. Şimdi sarhoş; bunu donuk gözlerinden anlayabiliyorum. Yere kırıntılar dökmeyi başarmış.

"O siyah şeyden bir pint içme şansın var mı?" diye soruyor, komik olduğunu düşünerek.

"Guinness'imiz yok," diye çıkıştım. Ama istersen gözünü morartırım.

Yerdeki kırıntıları temizlemek için dizlerimin üzerine çöküyorum ve Killian'la göz göze geliyoruz.

Bu akşamı atlatmamın tek yolu, hissetme yeteneğinden yoksun bir insan kabuğuna dönüşmem.

Yemek alanından çıkıp alt kattaki ana banyoya doğru yöneliyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Belki stüdyoma bir şişe şarap götürürüm. Böylece Killian ve Maria'nın birkaç kat üst katta seviştiğini unuturum.

Birkaç dakika sonra banyodan çıktığımda bir sandıkla çarpıştım.

"Merhaba melek," diyor belediye başkanı, boynumdaki tüyleri diken diken eden bir sesle.

Bir adım daha yaklaştı, gözleri vücudumu taradı.

Ben ondan hemen uzaklaşıyorum ama o, beni durdurmak için kolunu karnımın üzerine koyuyor.

Ne oluyor lan?

"Affedersiniz." Zorla kolunu çekmeye çalışıyorum.

"Killian bana İrlanda usulü bir hediye vereceğini söyledi." Sırıtarak elini kalçama bastırdı. "Bu kadar güzel olacağını tahmin etmemiştim."

Boğazımda safra yükseldiğini hissederek donup kaldım.

"Üzerimden çekil, seni adi herif," diye bağırdım elini iterek. Bacaklarım titriyor, kollarım titriyor ve nabzım hızla çarpıyor.

Kıkırdıyor. Sanki bu ona ilk kez söylenmiyormuş gibi kıkırdama cüretini gösteriyor.

"Savaşçı İrlanda ruhunu seviyorum," diye seslendi arkamdan, banyoya girerken. "Bu iş bitmedi bebeğim."

Titreyen bacaklarımla merdivenlerden aşağı, salona doğru koştum.

Mutfağa kaçmak üzereyken Killian arkamdan "Clodagh," diye sesleniyor. "Lütfen bir şişe daha kırmızı şarap açabilir misin? Sonra da geceyi sonlandıralım."

"Evet efendim," diyorum çok yüksek, tuhaf bir sesle, birkaçının bana tekrar bakmasına neden oluyorum. Oda bulanık; insanları zar zor görebiliyorum. "Memnuniyetle." Sesim sonunda beni ele veriyor ve titrek çıkıyor.

Killian'a bir kez daha "efendim" diye tısladım.

Gözleri kocaman açıldı ve bakışları şaşkın bir ifadeye dönüştü.

Mutfağa dalıp kırmızı şarap şişesinin mantarını öyle bir kuvvetle çekiyorum ki şarap neredeyse her yere fışkırıyor.

İrlanda hediyesi mi?

Nasıl cesaret eder buna.

Beni meslektaşlarına satmaya nasıl cesaret eder?

Cehenneme gidebilir.

Yemek salonuna doğru yürüyorum ve doğruca Killian'a doğru gidiyorum.

Vizemle ilgilenmiyorum artık.

"Sana ve o pis arkadaşlarına son kez hizmet ediyorum," diyorum öyle şekerli bir tatlılıkla ki Killian şaşkın görünüyor.

Odanın tamamı kararıyor. Tek ses, duvardaki büyük saatin tik takları.

Tam konuşmaya başlayacakken kırmızıyı gördüm.

Tek bir hareketle şarap şişesini kucağına boşaltıyorum.

Sanki odada bomba patlatmışım gibi.

Keskin nefesler.

Sessizlik.

Killian Quinn'in öfkesi içimi parçaladı.

Şişeyi gürültüyle masaya bıraktım, topuklarımdan üzerinde döndüm ve odadan çıktım.

YİRMİ BEŞ

Clodagh

Planım hakkında hiçbir fikrim yok. Buradan çıkıp daha sonra değerlendirim.

Soğuk ve cansız kalbiyle Killian'dan, uzun iğneleriyle Maria'dan ve beni sınır dışı ettirebilecek güce sahip olan Belediye Başkanı Perv'den uzaklaşmam gerek.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseliyor.

Bir daha asla bir erkeğe bacaklarımı açmayacağım.

Yukarıdan bir hareketlilik duyuyorum ve midem bulanıyor. Hemen evden çık.

Telefonumu ve çantamı alıyorum. Yüzümden akan iri, öfkeli gözyaşları yüzünden etrafı zar zor görebiliyorum. Bu elbiseyi değiştirecek vaktim yok.

İç çamaşırı. Dış fırçası. Okuma kalemi. Düzgün düşünemiyorum.

Geri kalan eşyalarımı Sam'e toplattıracağım.

Queens'e gidiyorum.

Yeterince hızlı değilim. Adımları bile öfkeli geliyor.

Stüdyonun kapısı hızla açılınca kendimi hazırladım.

"Bu neydi böyle, Clodagh?" Kapıda durup bana bakıyor, hem şaşkın hem de öfkeli görünüyor. Sanki pantolonunun her yerine kırmızı şarap işlemiş gibi.

Midem daha da bulanıyor ve onun öfkesinin gerçekten tüyler ürpertici olması nedeniyle kendimi savunmamın haklı olduğunu unutuyorum.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, hıçkırığımı bastırıyorum. "Sen-" diye çıkışmaya çalışıyorum.

Bana doğru yaklaşıyor ve çenemi kaldırıyor. "Clodagh mı?" diye daha sakin bir şekilde soruyor.

Başımı dokunuşundan uzaklaştırdım. "Bana sahip değilsin!" diye tükürdüm. "Benden daha iyi değilsin."

Elini saçlarının arasından şaşkınlıkla geçirdi. "Benden çok daha iyi bir insan olduğunu biliyorum. Ama bu yine de

yemeğın ortasında neden üzerime bir şişe şarap dökmeye karar verdiğini açıklamıyor. Ya da neden bu kadar zgn olduğunu."

"Ben senin elinde olan bir mal değilim, Killian!"

"Ne?"

"Sefil dostun, belediye başkanı mı?" Ondan uzaklaşıp iterek itici bir homurtu çıkardım. "Ona İrlanda hediyesi olduğumu söyledin."

"İrlanda hediyesi..." diye mırıldanıyor, sanki anlamamış gibi kaşlarını çatarak.

Yüzünde bir tanıma ifadesi belirince havada bir şeyler değişti.

"İrlanda hediyesi bir şişe İrlanda viskisi," dedi sert bir sesle, bana bakmak için geriye doğru eğilerek. "Aman Tanrım, Clodagh. Sen beni nasıl bir adam sanıyorsun?"

"yle mi?" Tuvalet malzemelerimi çantama zorla tikiştirdim. "Belediye Başkanı Sapık yle demedi."

Kasları kaskatı kesiliyor, tüm kasları kaskatı kesiliyor. Konuşamıyor. Çenesi sertleşip kapanıyor.

"Sana dokundu mu?" diye soruyor neredeyse fazla sakın bir sesle.

Başımı hayır anlamında salladım. "Ona izin vermedim. Katım."

Başını sallıyor. "Burada kal," diyor alçak sesle, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ben dönene kadar stdyondan ayrılma."

"Queens'e gidiyorum."

"Lütfen Clodagh. Lütfen."

Bunu, sesinde duymaya alıştığım otoriter tavırla söylüyor. Ama bu sefer gözleri farklı. Daha önce görmediğim bir şey görüyorum.

Belki korku?

Endişe?

Ağrı?

"Tamam," diyorum sessizce ve i çekiyorum.

Bana sırtını dönüp stüdyodan çıkıp kapıyı çarparak çıkışını izliyorum.

Derin bir nefes verip kendimi kanepeye atıyorum.

Ne olacak şimdi?

Kapıyı kapalı tutamıyorum. Neler olup bittiğini bilmem gerek.

Titrek bacaklarımla stüdyonun kapısından içeri girip merdivenleri çıkıyorum, en üst basamağa çıkıp gözden kayboluyorum.

Hâlâ salondalar. Gürültünün arasında sesleri zor duyuluyor. Bir erkek birine sakın olmasını söylüyor.

"Defol git evimden." Killian'dı bu. Sesi yüksek değil; buz gibi soğuk. "Kadın çalışanlarımdan herhangi birini bir daha görürsen, seni öldürürüm."

"Bu çok saçma. Anlaşman suya düştü Quinn. Pişman olacaksın!" Belediye başkanı, yüzü öfkeyle buruşmuş ve nefes nefese, dinlenme alanından koridora fırladı.

Bütün paltoları karıştırıp kendi paltosunu ararken ve durmaksızın mırıldanırken neredeyse gülmek zorunda kalıyorum. "Kim olduğumu unuttun, kibirli orospu çocuğu."

Merdivenlere çömeliyorum ki o aptalı görmeyeyim.

Koridorda telaşlı bir hareketlilik var; insanlar aceleyle ceketlerini giyiyor, dışarı çıkmak için neredeyse birbirlerini eziyorlar.

Neden herkes gidiyor?

Elbette herkes, koridorda Killian'ın yanında duran Maria hariç.

Bir an ikisi de konuşmadı, merdivenlerde saklandığımı fark etmediler. Killian ellerini kalçasına dayamış, yüzü bana dönük, yere bakıyordu.

Maria elini onun koluna koydu. "Bu hizmetçinin doğruyu söylediğinden emin misin, Killian?"

Midem bulanıyor. Benim hakkımda konuşmalarına dayanamıyorum, bu yüzden merdivenlerden yavaşça inip gölgelerin arasında kayboluyorum, zihnim hızla çalışıyor. Yakın zamanda bir yere gidecek gibi görünmüyorum.

Kalamam. Killian onunla yatarken burada kalamam. Beni belediye başkanına tepside sunmamış olabilir ama ben evdeyken başka bir kadınla yatarsa, mahvolurum. Geceyi Central Park'ta bir bankta geçirmeyi tercih ederim.

Onu istiyorum. İşte bu berbat bir şey. Bir insan nasıl bu kadar tek taraflı hissedebilir?

Kendimi fazla bağlanmaya bıraktım ve şimdi savunmasızım. Stüdyoma koşup kanepeye yığılırken kalbimdeki acı gözyaşlarıyla dışarı taşıyor. Bu acıyla dolu olmaktansa hiçbir şey hissetmemeyi tercih ederim.

Kapının çalınması beni ürpertiyor.

"İyiyim," diye bağırdım, olabildiğince neşeli görünmeye çalışarak. "Yarın konuşalım."

Şu anda beni kovsa da umurumda değil.

Sessizlik.

Tam gittiğini düşündüğüm anda, derin, boğuk sesi kapıdan içeri sızıyor. "Lütfen."

"Çekip gitmek."

"Gerekirse bütün gece burada beklerim."

Bunun boş bir tehdit olduğunu anlamak için sanki bir sonsuzluk gibi gelen bir süre bekliyorum.

Hala kapıya yaslandığını duyunca elimle gözyaşlarımı silip kapıyı açmak üzere yöneliyorum.

Killian kapıda kaskatı duruyor, mavi gözleri benimkilere dikiliyor. Işık çenesine gölge düşürüyor, onu hem güzel hem de yırtıcı gösteriyor.

Yüzümdeki beneklenmiş ifadeyi incelerken ifadesi endişeye dönüşüyor.

Lütfen gidin.

"Özür dilerim," diye çıktım, masanın yanında beceriksizce dururken sesimi sabit tutarak. "Anlaşmanızı kaybetmenizi istememiştım."

Sanki sözlerim onu yaralamış gibi kaşları daha da çatıldı. Kararlı bir şekilde yaklaştı. "Lanet olası kumarhane umurumda değil, Clodagh."

"Üzgün olması gereken sen değilsin," diye sessizce devam etti. "Seni asla o duruma sokmamalıydım. Yemin ederim Clodagh, böyle olacağını bilseydim, o piçi asla evime davet etmezdim."

Boğazımdaki kocaman yumruyu yutmaya çalışıyorum. "Sorun değil."

"Hiçbir sorun yok. Seni güvende tutacağıma söz verdim ve tutmadım. Çok üzgünüm Clodagh."

"Bak, ben sadece Queens'e gitmek istiyorum, tamam mı?"

Uzun bir süre sessizce beni izliyor.

Sonra yüzü kararıyor ve neredeyse umutsuz bir şekilde başını sallıyor. "Burada kendini güvende hissetmiyorsun. Seni korumalıydım. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Öyle perişan görünüyor ki neredeyse ona acıyorum. Neredeyse.

Sırt çantamı alıp ona hafifçe gülümsüyorum. "Belediye başkanı değil. Daha önce de yeterince adi herifle karşılaştım. Sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var, tamam mı?"

"Benim. Benden uzaklaşmak istiyorsun."

Sırt çantamı omzuma atıp sıkıca tutarak destek alıyorum.

Bırakamaz mı?

"Sen Maria'yla yatarken burada kalamam." Adı geçince sesim titriyor. Killian'a bakmaya dayanamadığım için ayaklarıma bakıyorum. "Aramızda hiçbir şey olmadığını biliyorum ama senin gibi duygularımı kapatamıyorum. Bunu bu gece anladım."

Gülmeye benzer çirkin bir ses çıkarıyor.

O duygusuz herif bana resmen gülüyor.

"Siktirip gidebilir misin Killian?" dedim hıçkırarak, yaşlarla dolu gözlerimle ona bakarak.

"Bekle." Kolunu kaldırdı ve ben de sıcak vücuduna yaslandım. Gözlerimin içine baktı ve sırt çantamı yavaşça omzumdan indirdi. Kolu belime daha sıkı sarıldı ve kaçmamı imkansız hale getirdi. Başım çenesine ancak ulaşabiliyordu.

Vücudunun sıcaklığı ve kokusu beni sardıkça kaskatı kesiliyorum.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Yüzüm kızarıyor ve onun üzerimdeki etkisinden nefret ediyorum.

Adil oynamıyor.

"Maria burada değil," dedi sertçe. "Gitti. Asla kalmayacaktı. Dün onu öğle yemeğine çıkardım ve aramızdaki her şeyin sadece dostça kalacağını söyledim." Sıcak nefesi alnıma çarparken iç çekti. "Hakkımda ne düşünürsen düşün, ben bile o kadar büyük bir piç değilim."

"Öyle mi? Notu almış gibi görünmüyordu," diye çıkıştım.

"Özür dilerim." Güçlü elleri belimin alt kısmını kavrayıp beni kendine bastırdı. "Maria ile aramda bir şey olduğunu düşündüğün için özür dilerim. Onu birkaç kez öğle yemeğine çıkardım ama hepsi bu. Aramızda hiçbir bağ yok. Bu gece odada gördüğüm tek kişi sensin." Bana karşı hisleri yüzünden neredeyse kendinden bıkmış gibiydi. "Bugünlerde herhangi bir odada fark ettiğim tek kişi sensin. Kabul etmek istediğimden daha fazla düşüncelerimi tüketiyorsun."

"Bu neden bu kadar kötü bir şey?"

"Sana ihtiyacın olanı veremem." Gözlerindeki hüznle yanağını okşadı ve "Neden? Neden olmasın?" diye haykırma isteği uyandırdı. "Daha fazlasını hak ediyorsun."

Bunun yerine, sanki önemli bir şey değilmiş gibi hafifçe gülümsedim. "Biliyorum Killian. Bunu açıkça söyledin. Benimle ciddi bir şey istemiyorsun."

Yüz ifadesi sertleşiyor. "O kadar da basit değil. Senin için iyi bir adam değilim."

"Sen taahhütte bulunmuyorsun."

"Bağlanamam. Arada bir fark var," diye karşılık veriyor, sanki bu her şeyi haklı çıkarıyormuş gibi.

Yüzü bulutlanıyor. Ne demek istediğini sormak istiyorum ama susacağından korkuyorum.

Ve şu anda, beni istiyor. Ellerimi göğsünde gezdirirken bana karşı sertleşiyor. Nefesi düzensiz ve parmaklarım meme uçlarında gezinirken meme uçları sertleşiyor.

Parmak uçlarıma yükseliyorum, böylece sertleşen aletini gövdeme daha yakın hissedebiliyorum ve ellerimi saçlarında gezdirebiliyorum.

Acımı sikmesini istiyorum. Gözyaşlarımı sikmesini istiyorum.

Sadece bu gece için bile olsa.

"Seni becermek için buraya gelmedim." Alnıma doğru inledi, ifadesi pişmanlık olduğunu düşündüğüm bir şeyle bulanıklaştı. "İyi olduğundan emin olmak için buraya geldim."

"O zaman bana kendimi iyi hissettir," diye mırıldandım, başını aşağı eğerek dudaklarımızın neredeyse birbirine değmesini sağladım.

Tekrar inledi, sonra saçlarımin arkasını tutup ağzımı kendine doğru çekti. Ağzımı sonuna kadar açtım, dilim aklıkla onunkine değdi.

Elimi karın kaslarına ve iç çamaşırına doğru ittiğimde karın kasları seğiriyor. Onu tamamen hissetmem gerekiyor. Hemen şimdi.

Aman Tanrım, tamamen erekte olmuş. Kalın, ağır penisi pantolonunun içinde geriliyor, dokunuşuma karşı seğiriyor ve benden ne kadar etkilendiğini seviyorum.

Elimi sahiplenici bir şekilde ona doladım; bu his tüm vücudumu titretti. Beni yok etmesini, beni parçalara ayırmasını istiyordum.

"Bekle Clodagh," diyor, ben pantolonunun düğmeleriyle uğraşırken. Sesi kaba, ihtiyaçla dolu. "Kahretsin. Bu tamamen seninle ilgili, benimle değil."

Ben nefes nefese ve çaresiz bir şekilde orada dururken, o yavaşça gömleğinin düğmelerini açıyor, ellerim teninde geziniyor. Gömleğim, yakındaki masanın üzerindeki diğer kıyafetlerle birleşiyor ve beni tek koluyla yakalayıp yatak odasına taşıyor.

"Bu gece için ne kadar üzgün olduğumu göstereyim sana, güzelim."

Beni nazikçe yatağa yatırdığında vücudumun her zerresi heyecanla titriyor. Uyarılmam o kadar güçlü ki neredeyse utaniyorum.

Doğrulmaya çalışıyorum, beceriksizce pantolonunun üst kısmına uzaniyorum. Onu çıplak istiyorum.

"O kadar hızlı değil," diye homurdandı yatağa tırmanırken ve bileklerimi yakalayıp beni kucağına hapsederken.

Ellerim onun kaslı göğsünün üzerinde kayarken sabırsızca onun altında kıvranıyordum.

Saçlarım kumaşa takıldığında, elbisemi yavaşça belimin yukarısına ve başımın üzerine doğru çekiyor ve "Özür dilerim bebeğim," diye mırıldanıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Daha fazla bekleyemem. Elbisem belime dolanmış halde beni bıraktığı geceden beri buna ihtiyacım vardı.

"Bunlar da ne yahu?"

Şaşkın ses tonu karşısında donakaldım ve görüş alanını takip ederek karın şekillendirici iç çamaşırının üzerime ikinci bir deri gibi yapıştığı yere kadar gittim.

Aman Tanrım.

"Onları dert etme; onlar sadece her şeyi düzeltmeye yardımcı oluyor. Çıkar onları."

Bunları karnımdan aşağı kaydırıyor ve ne kadar sıkı olduklarını görünce gözleri kocaman açılıyor. "Clodagh, bunlar sana iyi gelmiyor. Karnında kırmızı lekeler var." Eğilip karnımı hafifçe öpüyor. "'Düzleşmek' derken ne demek istediğini bilmiyorum ama ihtiyacın olmadığını biliyorum."

Bayılsam mı, yoksa utançtan ölsem mi, bilemiyorum.

"Evet, evet," diyorum beceriksizce. "Yaptığımız şeye geri dönebilir miyiz?"

Sessizce kıkırdadı ve sutyenimin kopçasını açtı.

Şimdi tamamen açığa çıktım ve onun eline geçtim.

Daha ne bekliyorsunuz?

Bacaklarımı açtım ve onun üzerime çıkmasını istedim.

BENİ AL.

Killian'ın başka fikirleri var.

"Bu sefer daha yavaş olacak," diye mırıldanıyor, benimle olduğu kadar kendi kendine de konuşuyor.

Bacaklarımı yavaşça ayırıyor ve gözleri yukarıdan bana öyle yırtıcı bir bakışla bakıyor ki, vücudumda ufak titremeler oluşuyor.

Önce ağzıma doğru ilerliyor, beni yavaşça ve derinden öpüyor, sonra işkence gibi bir hızla aşağı doğru iniyor. Boynumdan aşağı, köprücük kemiğimden göğüslerime doğru. Meme uçlarım o kadar sert ki acıyor.

Zevkten inliyorum ve meme ucumu ağzına aldığında içgüdüsel olarak sırtımı kamburlaştırıyorum. Boynunun arkasını kavriyorum, parmaklarım kalın saç tutamlarının arasında dolanıyor, o da önce bir göğsünü, sonra diğerini diliyle okşuyor.

Sonra tekrar hareketleniyor, güzel ağzı karnımdan aşağı öpücükler konduruyor, sakalının klitorisimin üstünde gıdıklanmasına kadar tenimde ürpertiler yaratıyor.

"Bekle, Killian." Daha fazla ilerlemeden elimi yüzüne koydum ve bacaklarımı omuzlarına bastırdım. "Bunu yapmanın bir anlamı yok."

Bu onu donduruyor. Şaşkınlıkla bana gözlerini kırpıştırarak bakıyor. "Anlamı yok mu?"

"Ben, şey, o yola girmeyi kolay bulmuyorum," diyorum kısık bir sesle. "Eski sevgilimle hiç işe yaramadı."

"Asla mı?" Yüzümü süzdü ve çok fazla şey söylediğimi fark ettiğimde bir pişmanlık dalgası beni sardı.

Başımı yavaşça sallıyorum, yanaklarım yanıyor.

Yüz ifadesi anında yumuşadı. Bana bakarken karnımı öptü. "Senin gelmen için hiçbir baskı yok."

"Yapmayacağım." Bunu itiraf ettiğime inanamıyorum. "Hiçbir zaman bir erkeğin bana oral seks yapmasıyla bu noktaya gelmedim. Ben miyim, onlar mı bilmiyorum... Kendi kafamın içinde kayboluyorum."

Gülümseyip dudaklarıma bir öpücük kondurmak için yanıma geliyor. "Sorun değil. Ama istediğim için denememe izin verir misin?" Bakışları şehvetle kararıyor. "Tadının nasıl

olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ama seni rahatsız ediyorsa yapmam."

Cevap olarak ona utangaç bir baş selamı veriyorum. Ya tadımı beğenmezse?

Huzursuzluğumu hissetmiş olmalı. "Hey," diye mırıldandı aşağıda, kaşları çatılmış bir şekilde. "Bunu daha az istememi sağlayacak hiçbir şey yapamazsın. Tek yapman gereken gözlerini kapatıp rahatlamak, tamam mı?"

Bana dikkatle bakarken dudağımı ısırdım. Söyleneni yapıp derin bir nefes aldım ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

Tekrar aşağı iniyor ve her iki eliyle uyluklarımın üzerine koyarak onları birbirinden ayırıyor.

Dili ve dudakları klitorisime değiyor ve bu hisle neredeyse yerimden fırlıyorum. Hemen derin, ilkel bir homurtu çıkıyor, kıkırdamak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Bana ne kadar keyif aldığını göstermekten çekinmiyor.

Sanki bana iyi gelip gelmediğini anlamak için suyu test ediyormuş gibi yavaş başlıyor.

Nabzım hızlanıyor ve kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Beni yerken bacaklarımı kapatma dürtüsüne direniyorum.

Siktir... bu güzel.

Killian ne yaptığını çok iyi biliyor: Kullanılacak mükemmel basınç miktarı, yavaş ve hızlının dönüşümlü ritmi, dilini bana zevk verirken parmaklarını kullanarak vajinamı nasıl masaj yapacağını.

Bacaklarımın arasında nefis bir sıcaklık yükseliyor ama orgazma ulaşamayacağımı biliyorum. Yaklaşıyorum ama ulaşamayacağım. Asla ulaşamam.

Aklıma sızan olumsuz düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ya tadım güzel olmazsa? Ya nefret ederse? Acaba bende bir sorun olduğunu mu düşünüyor? Bende bir sorun mu var? Neden filmlerdeki gibi gırtlaktan gelen inlemelerle boşalamıyorum?

İnlemesi benimde titriyor ve aşağı baktığımda ağzı üzerimde kapanıyor, yüzündeki ifade o kadar şehvet ve zevk dolu ki içimdeki sıcaklık yoğunlaşıyor.

"Clodagh," diye mırıldandı alçak bir baritonla. "Tadın inanılmaz. Bayılıyorum."

Gözlerimiz buluştu ve bu bağ bana daha da lezzetli heyecanlar yaşattı. Bakışmamızın bitmesini istemedim ama anın yoğunluğu neredeyse dayanılmazdı.

Aman Tanrım.

Her duygu daha da yoğunlaşıyor.

Dilinin beni okşadığı her yer karıncalanıyor.

Kokusu her yerimde.

O, o derin, boğuk homurtuyla adımı söylediğinde ve bana şimdiye kadar tattığı en tatlı şey olduğumu söylediğinde bacaklarım istemsizce titriyor.

Kahretsin.

Kahretsin.

"Ah, siktir," diye zevkten inliyorum.

Sığ nefes alın. Nasıl nefes alacağınızı unutmayın.

Dilini kullanarak tarif edemeyeceğim bir şey yaptığında ırkiliyorum.

"Çok fazla," diye soludum, durmasını mı yoksa devam etmesini mi istediğimden emin değildim.

"Gerçekten mi?" diye nefes verdi altımda.

"Hayır. Evet. Bilmiyorum! Hayır."

Aman Tanrım... harika bir duygu.

Belki... sadece belki...

"Bırak gitsin güzelim," dedi yumuşak bir sesle, "bunu istediğini hissedebiliyorum."

Vücudum titriyor. Killian amansız. Boşalana kadar durmayacak. Sanki sonsuza kadar devam edecekmiş gibi geliyor.

İçimde biriken baskı mı, yoksa yüzündeki saf zevk ifadesi mi beni uçuruma sürüklüyor bilmiyorum ama... vay canına, bu gerçekten oluyor.

Ben oradayım.

"Evet, güzelim, bırak olsun. Kendini bu kadar iyi hissetmeyi hak ediyorsun."

Geliyorum... Dilinde geliyorum.

Nefes nefese, kesik kesik inlerken bacaklarım kasıldı, saçlarını sıkıca kavradım ve içimdeki çırpınışlar tüm vücudumda yoğun zevk dalgalarına dönüştü.

Kollarım ve bacaklarım jöle gibi, yatağa yığıldım. "Başardın," diye nefes nefese, tavana bakarak. "Teşekkür ederim."

Yanıma gelirken kısık ve boğuk bir sesle kıkırdadı. "Teşekkür etmene gerek yok. O zevk bana aitti."

Ona aptalca bir sırıtış attım. "Çeneniz gerçekten güçlü olmalı."

"Hayır." Mavi gözleri parladı. "Sadece çok büyük bir iştah."

Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum. Ama sabah uyandığımda yorganın altındaydım ve Killian gitmişti.

YİRMİ ALTI

Killian

İki hafta sonra

"Gözler üzerime kilitlendi," diye emrediyorum.

İtaatkar bir şekilde çenesini kaldırıyor ve bakışlarını benimkilere kilitliyor, sert şaftımı boğazından aşağı doğru alıyor.

"Evet, işte bu. Bana ne kadar istediğini göster. Beni uslu bir kız gibi kabul et."

Zihnimi onu görünce coşuyor; canlı, zümrüt yeşili gözleri, çilli burnu ve dolgun dudakları ağzında penisimi sarıyor. Bu görüntü durmadan kafamda çalıyor, beni işten alıkoyuyor.

Son birkaç haftadır yaşadığımız iğrenç şeylerden sonra nasıl yapamazdım ki? Penisim o kadar çok uyarıldı ki, hala sağlam kalmasına şaşıyorum.

"Evet, güzelim," diye inledim, boğazının arkasına vurup titrerken. Saçlarını parmaklarımla sıktım, daha da sert vurma isteğine direndim. "İşte bu. Devam et. Aferin kızım."

Lanet etmek.

Duyusal aşırı yükleme. Her emme inanılmaz hissettiriyor, omurgamdan aşağı karıncalanma titreşimleri gönderiyor. Güzel ağzının sıcaklığı, çıkardığı küçük inilti, duştan akan su yüzünden ve göğsünden damlarken beni ne kadar memnun etmek istediğini gösteren gözlerindeki bakış.

Onun öğürmesini bu kadar tahrik edici bulmakta haksız mıyım?

Titreyen penisimi ağzına sokup çıkarırken adımları hızlanıyor, beni dipten uca kadar yiyor.

"Çok. Kahretsin. Güzel," diye dişlerimi sıkarak nefes nefese konuştum, bir elimi duş duvarına bastırdım.

Artık kontrolü ele geçirdim. Ağzını sikiyorum. Sert, ağır bir inilti koyup saçlarını daha sıkı yumrukladım ve ağzına

girdim.

Yumuşak bir miyavlama sesi çıkarıyor. Acı çekmediğinden emin olmak için kendimi zorlamam gerekiyor ama o kocaman yeşil gözleriyle bana baktığında gördüğüm tek şey beni memnun etmek istediği.

"Yaklaştım," diye hırladım nefes nefese, bakışlarım onun gözlerine dikilmişti. Ona, eğer böyle devam ederse spermimle boğulacağı konusunda uyarmalıyım.

İçimdeki yoğunluk, artık kontrol edemediğim noktaya kadar artıyor. Her kasım sımsıkı kasılıyor ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle vücudum zevkten titriyor. Toplarım patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Siktir." Spermim hızla dışarı akıyor, boğazını dolduruyor ve kafasını kavrayıp hepsini almasını sağlıyorum.

"Kahretsin, Clodagh." Nefesim normale dönerken boğuk bir kahkaha attım. "Bu gece mutlu bir adam olarak öleceğim, tatlım."

Onu duş zemininden yavaşça kaldırıp kollarıma alıyorum. Yanakları kızarmış, saçları alnına yapışmış. "Nefes al tatlım. Rahatla."

"Sanırım banyoda nefesimi tutarak pratik yapmam gerekecek. Sen iri bir adamsın."

Parmaklarımızı birbirine geçirip duştan çıktığımda, alçak sesli kahkaham duş kabininin içinde yankılanıyor. Onu yumuşak bir havluya sarıp nazik dokunuşlarla vücudunu kurularken ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Lanet olsun, kıvrımlarını hissetmek beni tekrar sertleştiriyor.

Onu yatak odasına taşıırken bana bakıyor, sanki bir şey söylemek istiyormuş da kelimeler yetmiyormuş gibi dudakları seğiriyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Gülümseyip başını sallıyor.

Onu yatağa yatırıyorum, çıplak ve beni bekliyor, üzerine çıkıyorum. Boynunu, köprücük kemiğinin kıvrımlarını, göğüslerinin şişkinliğini usulca öpüyorum, ta ki meme

uclarının sertleştiğini ve sırtının buna karşılık yaylandığını hissedene kadar.

"ok mu erken?" diye sordum yüzüne bakarak.

"Hayır," diye fısıldadı. "Seni içimde istiyorum."

Penisimi onun iine soktum, bu hissin tadını çıkardım.

Yüzünü buruşturdu, ellerini sırtıma bastırarak direndi.

Kasları etrafımda kasılıp penisimi sıkarken inliyorum. Çok güzel hissettiriyor; içinde kalıp hiç ıkmayabilirim. Etrafımda ne kadar sıkılırsa, o kadar çabuk boşalacağım.

Onun içindeki gerginliğin biraz gevşemesini bekliyorum, ıslak sıcaklığına doğru itilmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Kolay," diye hafifçe inliyor ve kalçalarını bana doğru ayarlıyor.

"Nefes al, Clodagh." Ona gülümsedim ve parmağımı alt dudağında gezdirdim. "Rahatla."

Amını etrafımda sıkıyor ve bu harika bir his. Her zaman harika hissettiriyor. Onu orgazma ulaştıran tek erkeğin ben olduğumu bilmek beni ıldırtıyor.

Kendimi sıcak ve nefis bir banyoda, Noel'i St. Barts'ta geiriyormuşum, New York maratonuna katılıyormuşum, ilk otelimi aıyormuşum gibi hissettiriyor. Dünyanın en güzel hisleri bir arada.

Tatlı küçük amının derinliklerine doğru kayıyorum, gözlerinin içine bakıyorum.

Ellerim kalçalarını daha sıkı kavıyor ve yüzünden her ileri hamlede klitorisine srtndğm anlayabiliyorum.

"Ahhh, çok derinsin," diye inliyor, parmakları sırtıma saplanırken. "İçimde çok güzel hissettiriyorsun."

Derin, boğazdan gelen bir inilti çıktı ağzımdan. İnemeleri beni uçuruma yuvarlamaya yetiyor.

Ne yaptığını ve beni nasıl sinirlendireceğini çok iyi biliyor.

Dar, küçük amına sertçe boşalıyorum, kalçalarım boşalmanın şiddetiyle titriyor ve sallanıyor. Durmayacakmış gibi boşalıyorum. Çünkü iimdeki Neandertal ona sahip olmak istiyor. Spermimle dolu olduğundan emin olmak istiyor.

Sonunda derin bir nefes verip üzerine yığıldım, bedenlerimiz hâlâ iç içeydi. Yüzümü sıkıca boynuna bastırdım, teninin kokusunu içime çektim.

Alnıma karşı memnuniyetle mırıldanıyor. Bacakları sanki bırakmaya niyeti yokmuş gibi belime dolanıyor.

Gözlerinin içine bakmak için biraz geri çekildim. "Gelmedin. Ama geleceğiz. Yakında, tüm penisime boşalacaksın."

Dudağını dişlerinin arasına alıp bakışlarını göğsüme indirdi. "Özür dilerim."

"Özür dileme." Parmağımı çenesinin altına koyup bana bakmasını sağladım. "Hiçbir şey için üzgün olmana gerek yok. Tamam mı?"

Utangaç bir şekilde başını sallayıp küçük bir gülümsemeyle onayladı.

"Aferin kızım." Burnuna bir öpücük konduruyorum. Seks sırasında orgazm olmadığı için bir sorun varmış gibi hissetmesini asla istemiyorum. Ama denerken ölmekten başka çarem yok. Çünkü onu oraya ulaştıracak olan benim.

Ve onu orgazma ulaştırma ayrıcalığına sahip olacak tek adam. Bu düşünce aniden aklıma geliyor.

Ağızla çenesini, göğüslerini, yumuşak karnını ve şişkin, güzel amının hemen üzerindeki deriyi keşfederek vakit geçiriyorum, ta ki nefesinin değiştiğini ve alt karnının arzudan titrediğini hissedene kadar.

Bacaklarını tekrar yavaşça ayırıyorum. Bacakları sanki beni itmek istiyormuş gibi hafifçe geriliyor, bu yüzden yavaş hareket etmem gerekiyor. Sabırlı ol. Her güzel şey, onlar için çabalayanların başına gelir.

Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu ve kollarının yastığa yayıldığını görüyorum. Yavaşça bacaklarının arasındaki tatlı noktaya doğru ilerliyorum. Ağızla ileri geri hareket ediyor, dilim her seferinde klitorisine değiyor.

O güzel zevk iniltilerini duyana ve o tatlı amın benim için kendini bıraktığını hissedene kadar durmuyorum.

Sadece ben.

Yüzünün buruştuğunu ve sırtını kamburlaştırıp yüzüme iyice binerken nefesinin düzensizleştiğini görüyorum. Üzerimde kıvranıp kıvranıyor, beni çılgına çeviren küçük homurtular ve inlemeler çıkarıyor.

"Killian," diye haykırdı. "Aman Tanrım."

Eminim ki bu küçük yeşil gözlü tilkinin bacaklarını bana açmasından daha güzel bir şey yoktur.

Çok güzel bir amcığı var. Kokusu, tadı, hissi... Yine tamamen ereksiyon oldum.

Kontrolü bıraktığında titriyor ve ben onun doruk noktasına sahip oluyorum. Her inilti, her nefes, her titreme benim; hepsine sahibim.

Bana ait.

On beş dakika sonra başımı yastıktan kaldırdım. "Gitmeliyim."

"Kalabilirsin," diye cevaplıyor, kayıtsız bir tavırla. "Eve dönüş yolculuğundan kurtulursun," diye ekliyor şakayla karışık, ama içinde dile getirilmemiş bir soru da var. "Hatta sabah sana kahve ve kahvaltı bile hazırlarım."

Her gece Clodagh'ın stüdyosuna onunla seks yapmak için geliyorum ama hiç kalmıyorum. Bu, aşmadığım bir sınırdır.

"Hayır, yapmasam daha iyi." Reddedişini yumuşatmak için alnının tepesini öpüyorum. "Ama evet, sabah bana kahve yapacaksın, yoksa cezalandırılacaksın." Odadaki filin gerginliğini azaltmaya çalışıyorum.

Bana gergin bir sırıtışla baktı. "Anlat bakalım. Patronum tam bir kabus."

Ona yeşil kart almasına ve ABD'de sorunsuz kalmasına yardımcı olma planlarımdan bahsetmedim. Birkaç ay içinde, Bayan Dalton geri döndüğünde ve artık hayatında olmadığımdaya, marangozluğunu istediği yerde sürdürebilir.

Bu kaçamağı bırakıp, kızıl saçlı, dövmele marangozumla ilgili saçma sapan hayaller kurmaktan kurtulacağım.

Onu isteyken düşünüyorum. Koşarken düşünüyorum. Mastürbasyon yapmadan duş alamıyorum.

Aklım, personelimden biriyle (yatılı personelikle) sevişmenin verdiği suçluluk duygusu ile bunu bir daha ne zaman yapacağımı hayal etmek arasında gidip geliyor.

Hayatımda en çok takıntılı olduğum şey sıradan bir ilişkiydi.

İşte bu yüzden buna son verilmesi gerekiyor.

Orta yaş krizi olmalı.

İşte bu yüzden iş ortaklarımla birlikte yönetim kurulu odasında oturmuş, Brooklyn'deki kumarhane felaketini tartışırken aklımdan sadece Clodagh geçiyor.

Aklımdan görüntüler geçiyor. En alakasız, en faydasız şeyler.

Teagan'ın doğum gününde siyah elbisesiyle Clodagh. Yoga pantolonuyla Clodagh. Huysuz olduğum için beni azarlayan Clodagh. Ahşapla kaplı stüdyosu. Tereyağı topları yediğini fark eden Clodagh. Gülümsedim.

"Killian mı?" JP'nin sesi masanın diğer ucundan yankılandı ve beni gerçekliğe döndürdü. "Bunu harekete geçirmek için ne yapılması gerektiğini biliyorsun. Senin de ciddi bir şekilde yalvarman gerek."

Aman Tanrım. Haklı. Bunu düzeltmenin tek bir yolu var. Belediye başkanı mecazi anlamda beni taşaklarımdan yakalayıp sıkıştırıyor.

"Kesinlikle öyle," diye alay ettim. O şımarık eşeğe yalvaracak halim yok.

JP nefes verirken koyu gözleri öfkeyle parlıyor. "Duygularının iş kararlarına müdahale etmesine izin veriyorsun. Bunun düzeltilmesi gerek."

Göğsümde öfke alevleniyor, JP'ye, belediye başkanına ve kendime. Kime daha çok kızdığımı karar veremiyorum.

"Bunun duygularla hiçbir ilgisi yok," diye çıktım. "Bu, o aptalın personelime saygısızlık yapmasıyla ilgili. Kendi evimde de, eklemeliyim."

"Bak, dadı yüzünden saçma bir orta yaş krizine giriyor olman, işini de beraberinde götürebileceğin anlamına gelmiyor."

Eh, bu da doğruluyor demek. Otelimin barına üstlerine çok daha genç kadınlar sarılmış halde gelen o yaşlı adamlar kadar bariz olmalıyım.

"Bu sadece seninle ilgili değil Killian," diye devam ediyor, yorgun bir sesle. "Hepimizin bu kumarhanede çıkarı var." Connor'a dönüyor. "Kardeşinin aklını başına almasına yardım eder misin?"

Kapının sertçe çalınmasıyla aramızdaki gerginlik bölünüyor.

Marcus kapıda belirdi. "Killian, seninle konuşmam gerek. Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım."

Bu adam, birden fazla orta yaş krizi geçirmiş bir adam.

Onu içeri davet ediyorum, başarısız kumarhaneler hakkındaki sohbetten dikkati dağıttığı için mutluyum. "Hadi. Ne oldu?"

Bakışlarını benden Connor'a ve JP'ye çevirdi, onların önünde konuşup konuşmamayı tartışıyordu.

"Çıkart şunu," diyorum sabırsızlıkla.

"Clodagh'a polis kontrolü yaptık. İrlanda'da iki farklı polis teşkilatı var: Kuzey İrlanda polisi ve İrlanda Cumhuriyeti polisi."

"Bunun farkındayım Marcus." İç çekiyorum. Bu nereye varacak? Bu ofiste bugün herkes beni sinirlendirmeye mi kararlı? "Coğrafya dersine ihtiyacım yok. Konuya gel."

"Hata yaptım. İrlanda Cumhuriyeti polisi yanıt verdiğinde, inceleme sürecini tamamlanmış olarak işaretledik. Kuzey İrlanda polisi de daha sonra kendi yanıtlarını gönderdi."

Dizüstü bilgisayarını bana uzattı, korkudan altına kaçıracaktım gibi görünüyordu.

"Bunu görmeniz lazım."

Bir an ne dediğini anlayamadım, ta ki bir ton tuğla gibi yüzüme çarpana kadar.

"Vizesini hemen iptal edeceğiz," diyor Marcus hemen. "O zamanlar bunu hiç açıklamamıştı. Üzgünüm Killian. En kısa sürede yenisini bulacağım."

Connor ve JP bana kocaman gözlerle bakıyorlar.

Raporu okurken burun deliklerim ürperdi. "Hayır. Ben hallederim."

"Clodagh?" diye bağıyorum evin içinde yürürken. Bakışlarım Teagan'ın odasının kapısında duruyor; Clodagh ortalığı topluyor ve kulaklığının ritmine göre başını sallıyor.

Sırtına vuruyorum, çığlık atıp zıplıyor. "Beni korkuttun. Bu kadar erken eve neden geldin?"

Öfkeli ifadem yüzündeki gülümsemeyi siliyor.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye soruyorum, sesimi zar zor dengeleyebiliyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Konu iç çamaşırlarınla mı ilgili? Şimdi daha mı dar geliyorlar?"

"Hayır, lanet olası iç çamaşırlarım değil. Evet, onları küçültmeyi başardın. Lanet olası bir araba mı çaldın?"

Teagan'ın yastığını yatağa bırakırken yüzündeki kalan tüm renk çekildi. "Duyulduğu kadar kötü değil."

"Buna ben karar veririm." JP haklı. Duygularım iş yargımı bulandırıyor.

Hepimizi büyüledi. Teagan artık ona tapıyor gibi görünüyor ve eğer bunu duyarsa, bu ona korkunç bir örnek teşkil eder.

Peki ya ben?

Aptalın tekiyim. Güzel yüzüne ve bulaşıcı kahkahasına kapıldım, üstelik kızımın evimizi paylaşan kişiyi bile

tanımıyorum.

"Açıkla" diye talep ediyorum.

"Tamam, tamam," diye sızlandı, ellerini havaya kaldırarak. "Bana sadece bir şans ver."

"Bekliyorum," diyorum dişlerimi sıkarak, sakın kalmaya çalışarak.

Zorlukla yutkunup başını sallıyor. "O zamanlar Belfast'ta yaşıyordum. Eski sevgilimin beni kazıkladığını söylemişim. Evinden ayrılırken o kadar sinirlenmişim ki, anahtarlarını pırıl pırıl yeni arabasında bıraktığını gördüm ve, neyse, almaya karar verdim." Hafif, acı bir kahkaha atıyor. "Ama araba onun değil, komşusunundu."

Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma hikaye. "Tanrı aşkına."

Yüzünün buruşmasını ve iri bir gözyaşının ilk damlasının yanağından aşağı yuvarlanmasını izliyorum. "Paramın bir kısmını geri almak için bir koz olması gerekiyordu. O pislik tüm birikimlerimi almıştı ve ben beş parasızdım. Maalesef polis bir suçu başka bir suçla karıştırmıyor."

Ona ters ters baktım. "Göçmenlik bürosundan nasıl geçtin? Formda yalan mı söyledin?"

Gözyaşlarını zor tutuyor. "Daha küçük suçları beyan etmene gerek yok."

"Tatil vizesiyle bundan kurtulabilirsin, ama sabıka kaydında herhangi bir suç varsa, çalışma vizen iptal olur. Artık sana sponsor olamayız."

Sözlerimin tüm ağırlığıyla yüzüne vuruyor ve gözyaşları kontrolsüzce yanaklarından aşağı akıyor.

Katı bir şekilde duruyorum; onu rahatlatmak istemekle, bana ve şirketime yalan söylediğini bilmek ve evimde olmaması gerektiği arasında kalmış durumdayım.

"Gerçekten üzgünüm Killian. Bir hata yaptım," diye hıçkırdı, burnunu koluna silerken sesi boğuktu. "Paramı başka nasıl geri alacağımı bilmiyordum."

Ona dikkatle bakıyorum, aramızdaki bu kaçamağı bitirmek ve kimsenin kalbinin kırılmamasını sağlamak için mükemmel

bir fırsat olduğunu biliyorum.

Ama sonra o koyu yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor ve kendi kendime "Ben düzelteceğim" dediğimi duyuyorum. Bunu düzeltmenin bir mucize gerektireceğini bilsem de.

Bu rüşvet verebileceğim bir adam değil; bu göçmenlik.

Ve o zaman, düşündüğümden çok daha derinlere daldığımı fark ediyorum, çünkü yüzündeki rahatlama ifadesi kalbimi eritiyor.

Clodagh

Düşüyorum.

Ve bu adam benim sabıka kaydımla ilgili şaibeli bir şey yapmayı kabul ettiği için değil, her gün Killian Quinn'in bir katmanını daha soyduğumda, o huysuz adamın altında aslında koruyucu, tatlı bir adam olduğu için.

YİRMİ YEDİ

Killian

Birkaç gün sonra

"Clodagh?" diye bağıryorum mutfağa girerken. Üst kattan sesler geliyor.

İşten beklenmedik bir şekilde eve dönmek alışkanlık haline geliyor. Bugünkü seyahatimin sebebinin telefonumu unuttuğum olduğunu düşünüyorum.

Ada tezgahında, bu sabah işe giderken yanımda olmayan iki buket var ve kartlar açık.

Hafif bir merakla bir tane alıp okudum.

Sam ve güvenlik ekibi adına Clodagh'a mutlu yıllar dileriz.

Durun bakalım, bugün doğum günü mü? Çenem kilitlendi. Neden bana söylemedi ki?

İkinci kartı alıyorum. Onu kaçırmaya çalışan İrlandalı aptaldan geldiğini görünce ateşim daha da yükseliyor.

Bütün bu erkekler neden ona çiçek gönderiyor?

Neden herkese doğum günü olduğunu söyledi ama bana söylemedi?

"Merhaba Killian," diye geliyor arkamdan yumuşak bir İrlanda sesi.

Neredeyse savunmacı bir tavırla döndüm. "Clodagh," dedim, istediğimden daha sert bir sesle. "Bugün doğum günün mü?"

"Evet," diye mırıldandı ve lavaboya doğru giderken saçlarını hızla topuz yaptı.

Orada kaskatı kesilmiş bir şekilde durup bulaşık makinesini doldurmasını izliyorum. "Neden bana söylemedin?" diye soruyorum, sesim giderek ısınıyor.

Garip bir yüz ifadesi takınıp omuz silkiyor. "Bunu büyük bir mesele haline getirmek istemedim."

Bakışlarım tezgahtaki çiçeklere kayıyor. "Ama herkes biliyor gibi görünüyor."

Tekrar omuz silkiyor, sanki bunun için bir açıklaması yokmuş gibi.

"Bugün çalışmanı istemiyorum."

Bir an bulaşıkları yerleştirmeyi bırakıp yüzüme baktı. "Killian, doğum günün kutlu olsun demen gerekiyordu. Biraz sinirli görünüyorsun."

"Ben..." Kızgınım.

Ben öyle demiyorum.

Tekrar bulaşıklara dönüyor, ben de orada durup kendime ne olduğunu soruyorum. Onu kollarıma alıp bugün ona dünyaları vereceğimi söylemek istiyorum.

"Doğum günün kutlu olsun," diyorum sonunda, sesim tuhaf çıksa da. "Kutlamak için ne yapıyorsun?"

"Gösterişli bir şey yok," diye rahatça cevaplıyor. "Brooklyn'de övgü dolu yorumlar alan havalı bir mekanda akşam yemeği yiyeceğim, sonra da Queens'te çalıştığım pub'a gideceğiz. Son zamanlarda ne kadar özlediğimi anlatamam."

"Kredi kartını istediğin gibi kullanabilirsin. Bunu hak ediyorsun."

Doğum günüyle ilgili soru sorduğumdan beri ilk kez bakışları bana değdi. "Elbette. Çok naziksin, Killian."

Bu benim hayal gücüm mü, yoksa incinmiş mi görünüyor?

"İyi eğlenceler," diyorum nötr bir ses tonuyla, sonra yukarı çıkıp telefonumu alıyorum ki yüzündeki hayal kırıklığına daha fazla tanık olmayalım.

Ve belki de benimkileri görmesin diye.

"Şu lanet telefonu kaldır Teagan," diye homurdandım, bifteğime fazla tuz dökerken. Kendimi prenses dememeye alıştırdım, gerçi birkaç kez ağzımdan kaçırdım. "Yemek masasında yasak olduğunu biliyorsun."

Teagan bana sanki gözlerine iğne batırmamı istemişim gibi bakıyor.

"Becky bana mesaj atıyor," diye feryat ediyor. "Cevap vermeliyim."

Tuzluğu kenara koyup telefonu elinden almak için öne eğildim. "Becky'yi her gün görüyorsun. Günde yedi saat. On üç yaşında iki çocuğun birbirine söyleyecek bu kadar çok şeyi nasıl olabilir?"

Sorunun cüretkarlığı karşısında gözlerini kıstı.

Destek için Connor'a bakıyorum ama o lanet olası telefonuyla meşgul. Umurunda değil; havalı amca o oluyor.

"Ben senin yaşındayken-"

"Telefonum bile yoktu," diye araya giriyor Teagan, sert bir sesle beni taklit ederken gözlerini devirerek. "Biliyorum baba. Noel'de bir parça kömür aldın. Emojilerin o kadar kötü ki, zaten bir tane bile almana izin verilmemeli."

"Emojilerime vakıf olan tek kişi sensin." Başımı sallayıp Connor'a bakıyorum. "Teagan'ın yaşındayken anneme bu kadar tavır takınıyor muyduk?"

Connor tabağına daha fazla patates kızartması koyarken kıkırdadı. "Ben yaptım. Ben küstah olandım."

Teagan'a döndüm. "Seni şımartırım. Akşam yemeğinden sonra telefonunu geri alabilirsin."

"Öğğ." Çatalıyla bifteğini deldi. "Bu gece neden bu kadar huysuzsun?"

"Ben asabi değilim."

Ama belki de biraz öyleyimdir.

Clodagh'ın mavi kot pantolonu ve dantelli beyaz üstüyle akşam yemeğine gitmek üzere evden çıktığını hayal ediyorum. Saat dokuz olmuş bile; muhtemelen çoktan işini bitirmiş, eskiden çalıştığı bara doğru gidiyordur; etrafı azgın genç İrlandalı futbolcularla çevrili.

Hiç düşünmeden mesaj atıyorum: Eve gitmek için bir araca ihtiyacın var mı?

"Bu adil değil!" diye çığlık attı Teagan. "Connor Amca, bunu görüyor musun? Babam telefonunu kullanıyor!"

"İşle ilgili bir şeyler," diye mırıldandım, gözlerim hâlâ telefon ekranındaydı. "Clodagh'la görüşeceğim."

Ekrandaki küçük noktalar Clodagh'ın yazdığını gösteriyor, sonra cevap vermeden kayboluyorlar. Tüylerim diken diken oluyor.

"Clodagh nerede?" diye soruyor Connor. Ne yaptığımızı biliyor... Ne yaptığımızı? Sikişmek mi?

"Doğum günü." Yeni bir bira açmak için uzanıyorum, Clodagh'ın beni görmezden gelmesine sinirleniyorum. Sonra kendime bugün çalışmadığını hatırlatıyorum. Mesai saati dışında ve bana cevap vermek zorunda değil.

Ama görgü kuralları bedavadır.

"O Queens'te."

"Hı hı." Connor o bilmiş sırtışıyla bana bakıyor.

"Ne?" diye çıkıştım.

Kaşları çatıldı. "Belki de onu kontrol edip iyi olduğundan emin olmalısın?"

Connor haklı: Gidip onu kontrol etmeliyim. "Evde ona pusu kuran İrlandalı aptal orada olabilir."

Kesinlikle ona asılmaya çalışacaktır.

Gitmeliyim.

Ama... bu saçma bir fikir. Clodagh yetişkin bir kadın. Ne yapacağım, doğum günü partisine habersiz gelip iyi olduğundan emin mi olacağım?

"Gerçekten bu kadar endişeliysen güvenlik ekibinden birini gönder," diyor Connor, hafif bir eğlenceyle. "Sam'le yakın görünüyorlar."

Bütün vücudum gerginleşiyor.

Yardımsever bir şekilde sırtıyor ve ben de aniden yüzündeki o pisliği silme ihtiyacı hissediyorum.

Siktir et. Bütün gece burada oturup gergin bekleyemem.

Birayı tek dikişte bitirip ayağa kalktım. "Teagan, ben dışarı çıkarken amcan Connor'a göz kulak olur musun?"

"O senin için fazla havalı, baba," diye mırıldandı. "İlgilenmiyor."

Endişeyle Connor'a bakıyorum. Teagan, Clodagh ile benim aramda bir şeyler olduğunu biliyor mu? Kızım bunu anlayabilecek kadar anlayışlı olabilir mi?

Bana sessizce kaşını kaldırdı.

Kızıma bakarken zorlukla yutkundum, kalbim göğsümde çarpıyordu. Bu tam da başıma gelmesini istemediğim bir felaketti.

"Clodagh ve ben sadece... arkadaşız," diyorum ona ihtiyatla, kendi çocuğuma yalan söylediğim için kendimi kötü hissederek. "Doğum gününün güzel geçmesini istiyorum."

Küçük kızım gözlerini devirerek sırtıyor. "Evet, evet, neyse. Hâlâ senin için fazla havalı."

Orada öylece dururken göğsüm sıkışıyor, sandalyenin arkasını sıkıca tutuyorum. Connor'a panik dolu bir bakış atıyorum.

İstediğim son şey, Teagan'ın, evimizde yaşayan ve kızıma bakması gereken genç kadın Clodagh ile benim aramda bir şeyler olduğunu bilmesi. Bu ona ihanet gibi geliyor. Belki de beni bir erkek veya hayal kırıklığı olarak değil, sadece bir baba olarak görmesini istiyorum.

Uzun zamandır olmadığım kadar telaşlı hissederek yüzünü inceliyorum. İnkâr mı etmeliyim?

"Ona bir şey almalısın" diyor Teagan.

"Ne?"

"Aman Tanrım, baba, hiçbir şeyden haberin yok." Gözlerini abartılı bir bezginlikle tekrar devirdi. "Bugün onun doğum günü."

Aman Tanrım. Bundan pek de rahatsız olmuşa benzemiyor.

Connor bana sırtıyor. "Tiffany's bu gece geç saatlere kadar açık."

Gözlerine baktığımda yüzümde garip bir gülümseme belirliyor. O da bana cesaretlendirici bir bakış atıyor.

"Tamam." Başımı kısaca sallayıp Teagan'a odaklandım. "Sonra görüşürüz."

"İyi şanslar!" diye sesleniyor arkamdan, ben çıkarken.
"İhtiyacın olacak."

Doksan dakika sonra, yıllar sonra ilk kez Queens'teki bir İrlanda pub'ına giriyordum ve anında sağır oldum.

Auld Dog - Harlow ölmeden önce kavga ettiğim O'Shea's pub'ının rahatsız edici anılarını geri getiriyor. Sahip olduğum ilk pub. İşimi kurduğum pub. Bir zaman kapsülünü açmak gibi; tüm manzaralar, kokular ve sesler beni o korkunç geceye geri götürüyor.

Bayat biranın kokusu havada yoğun. Sarhoş kahkahaları köşedeki İrlandalı grubun sesini bastırıyor. Yaşlı bir adam sendeleyerek öne doğru geliyor, arkadaşları onu tezahüratlarla desteklerken beceriksizce bir dans taklidi yapmaya çalışıyor. Sendeleyip yakındaki bir masaya çarpıyor ve bir tepsi birayı devirip çarptığında paramparça ediyor. Kimsenin umurunda değil gibi görünüyor.

"Siktir git..." diye bağılıyor yanımdaki yaşlı bir adam. "Sen genç Joe Byrne mısın?" Aman Tanrım. Gerçekten de Tanrım. Üzerinde rahip yakalığı var.

"Hayır, Peder," diye kısaca cevap verdim.

İnanamayarak başımı iki yana sallıyorum. Uzun zamandır böyle bir bara gitmemiştim.

"Bu Clodagh'ın Manhattan'daki patronu."

Arkama baktığımda yoga yapan hanımlardan birinin sırtıma sertçe dokunduğunu gördüm. Odayı taramadan önce ona çekingen bir gülümsemeyle baktım.

"Yogaya geri dönecek misin canım?"

"Belki," diye mırıldandım dalgın dalgın. Buna vaktim yok. Tek bir sebepten buradayım.

Ve işte orada.

Onu görmenin verdiği güçle midem bulanıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve avuç içlerim terliyor. Çok korkutucu.

Futbolculardan biri olan, belli belirsiz tanıdık gelen bir adamın kolunu tuttuğunu görüyorum. Adam beline dokunduğunda içimde bir kıskançlık dalgası yükseliyor. Adam ona çok komik bir şey söylüyor çünkü başını geriye atıp sadece bana yöneltmesi gereken o geniş gülümsemesini ona gösteriyor.

O parlıyor.

O mutlu.

Onu o adamdan ve herkesten uzaklaştırıp kendime saklamak istiyorum.

Sanki ağır bakışlarımı hissetmiş gibi, dönüyor.

Ve çenesi yere çarpıyor.

YİRMİ SEKİZ

Clodagh

Buz mavisi gözleri, pişmanlık duymayan bir yoğunlukla gözlerime bakıyor.

Etrafımdaki her şey ve herkes kayboluyor. Bardaki gürültü kayboluyor. Zaman duruyor. Aidan benimle konuşuyor ama ben dinlemiyorum.

Pub'ın karşısındaki Killian'a bakıyorum, yüreğim ağzımda. Beyzbol şapkası ve sade mavi bir tişört giymiş ama hiçbir şey onun ne kadar yakışıklı olduğunu gizleyemiyor.

Başını sallayarak onaylıyor.

Nefes nefese, içki içenlerin arasından bana doğru ilerlemesini izliyorum. Attığı her adımda, bakışlarımız sanki bağlıymış gibi birbirine bağlı kalıyor.

Burada ne halt ediyor? Bu sabah bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Soğuk ve mesafeli dış görünüşünün altında sinirliliği zar zor gizleniyordu. Nedenini anlayamadım.

İşte o zaman, bana doğru yürürken, bu adamı asla unutamayacağımı anlıyorum. Ne kadar yakışıklı olduğunu ve bana hissettirdiklerini asla unutamayacağımı. Yirmi beşinci doğum günümde, New York'ta yasal olarak yaşıyorum. Harika bir yemek yedim ve etrafım en iyi arkadaşım ve beni önemseyen insanlarla çevrili. Hayatımda hiç bu kadar çok gülmemiştim.

Ama şu anda Killian Quinn bana yaklaşırken hissettiklerimin yanına bile yaklaşamaz hiçbir şey.

Mahvoldum.

Ve sonra tam önümde, dokunabileceğim mesafede. O kadar yakınımda ki kolonyasının kokusunu alabiliyorum ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebildiğime yemin edebilirim.

"K-Killian?" diye kekeliyorum, sanki The Auld Dog'un kötü şarabını içtiğim için hayal ürünüymüş gibi.

"Clodagh."

Mutlu saatler için mi burada?

"Lanet olası patronun burada mı?" diye homurdandı Aidan yanımda.

"Özür dilerim, Aidan." Lütfen siktir git.

Aidan'dan uzaklaşıp Killian'a doğru ilerliyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Nefes nefese kalmış gibiyim, sanki ciğerlerime puro çekmişim gibi. Gergin bir şekilde bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Kendime gelmem gerek ama Queens'te karşımda duran Killian beni mahvediyor. "Evde bir şey yapmayı mı unuttum?"

"Hayır." O kadar rahatsız görünüyor ki, İrlanda'dan Büyükanne Deirdre'nin vefatı gibi kötü bir haber vermek için gelmiş olabileceğinden endişeleniyorum. "Daha önce doğru düzgün doğum günü kutlayamadığım için özür dilerim."

"Ah, doğru ya." Nabzım hızlanırken, yine gergin bir şekilde gülüyorum çünkü elimden gelen tek şey bu. "Endişelenme."

Biri arkamdan itiyor ve Killian beni sabitlemek için kolumu tutuyor. Beni kendine doğru çekiyor, bakışlarını omzumun üzerinden bana diyor.

Şimdi ağzı neredeyse alnıma geçecek.

Ona göz kırparak bakıyorum, tüm sosyal becerileri kaybolmuş.

Başını eğip göz göze gelmemizi sağlıyor, sonra kulağıma, "Sana bir hediyem var." diyor.

"Benim için mi?" diye ciyaktım. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Sana vereceğim ve yolundan çekileceğim." Gürültülü bara göz gezdirdikten sonra tekrar gözlerimin içine baktı. "Çok iyi vakit geçiriyor gibisin."

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle cebini karıştırıyor.

Ben mi hayal görüyorum, yoksa o mu gergin?

Tiffany mavisini kağıda sarıllı küçük bir kutu çıkardığını izliyorum.

"Al." Bana uzatıyor. "Çok heyecanlanma. Önemli bir şey değil."

Titreyen ellerimden utanarak, tombul parmaklarımla ambalajı yırtıyorum. Şarabın yan etkisi olsa gerek.

"Killian," diye nefes nefese söylüyorum, yeşil kalpli gümüş zincire bakarken. Yanaklarım kanla doldu. "Çok... güzel."

Omuzlarını umursamazca silktili ama ağzının kenarları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Gözlerine çok yakışmış!" diye bağılıyor arkamdan biri.

Arkamı döndüğümde yoga yapan kadınların ve Orla'nın etrafımızda dolanıp bizi izlediğini gördüm.

Orla'ya sert bir bakış atarken kaşlarım çatıldı. "Konuşmamızı mı dinliyorsunuz?"

Dudaklarını birbirine vurarak bana aptal olduğumu söylüyor. "Elbette dinliyoruz."

Bıkkınlıkla iç çektim. "Gidin buradan," diye tısladım, onları kovalayıp Killian'a dönmeden önce.

Elimden kolyeyi alırken gülümsüyor. "Haklısın. Gözlerine çok yakışmış. Şimdi arkanı dön de sana takayım."

Dönüyorum, Orla ve kadınlarla göz göze geliyorum, hâlâ beni izliyor ve göz kırpmıyorlar. Elleri boynumda, zinciri bağlıyor. Kalbine dokunuyorum ve dudaklarının boynuma değdiğini hissettiğimde neredeyse yerimden fırlıyorum. İçimde lezzetli bir zevk ürpertisi dolaşıyor.

Beni tekrar kendisine doğru döndürüyor.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle konuşuyorum.

Grup, Dropkick Murphys'in şarkısını kötü bir şekilde seslendirmeye başlıyor ve pub'da coşkulu bir sevinç ve tezahürat kopuyor.

Kız gibi bir kahkaha atıp Killian'a baktım. Barın gördüğü tek milyarderin o olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Lüks otel barlarından çok farklı.

Biraz histerik olabilirim.

Düşüncelere dalmış gibi görünerek başparmağını alt dudağımın üzerinde sahiplenici bir şekilde gezdiriyor. Bir an ısıracağını düşünüyorum. Dudaklarım istemsizce aralanıyor ve düzensiz bir nefes veriyorum, kalbim küt küt atıyor.

Haftalardır Killian'la yatıyorum.

Gündüzleri ise hâlâ huysuz patronum oluyor, tek kelimelik taleplerde bulunuyor ve anlaşılmaz mesajlar gönderiyor.

Her gece stüdyoma geliyor ve inanılmaz bir seks yapıyoruz. Azgın primatlar gibi. Kendimi çok bitkin hissediyorum.

Her gece kendi yatağında uyumak için çıkıyor. Bana hiçbir zaman bir kaçamaktan fazlasını vaat etmedi.

Ama burada, Queens'teki tanıdığım herkesin gözü önünde, pub'ın ışıkları altında, bu an bambaşka bir şeye benziyor.

Sormak istediğim milyonlarca soru var. İhtiyacım olan milyonlarca cevap.

Bunun yerine, "Bir bira ister misin, Killian?" diye soruyorum.

Ağzını açıyor ama cevap veremedi Liam karşımızda. "Senin hakkında biraz araştırma yaptım Quinn."

"Geri çekil Liam," diye tısladım, ona dik dik bakarak. Lanet olası Liam beni engelliyor. Cidden mi? Bu bardaki herkes neden bu kadar meraklı?

Liam bana dönüp Killian'ı görmezden geliyor. "Pişman olacağın bir şey yapma, Clodagh."

Bakışlarımı Liam'dan hiç ayırmadım. "Ağzına yine çiçek mi tikiştirmek istiyorsun?"

"Hanımefendiyi duydun," diye homurdandı Killian sert bir ses tonuyla, Liam'a öfkeli bakışlar atarak. "Defol git."

Liam yılmadı. "Tehlikelisin. Senin hakkında her şeyi biliyorum."

Ne saçmaladığını anlamadan ona bakıyorum.

"Ve şimdi de Clodagh'ımızın peşindesin."

"Bizim Clodagh'ımız mı?" diye tısladım Liam'a. Yüzsüz. "Tam olarak kimin adına konuşuyorsun?"

Killian'ın kolu beni daha sıkı sarıyor. "O senin hiçbir şeyin değil," diye hırlıyor, sesi kısık bir homurtuya dönüşüyor. Etrafımızdaki konuşmalar, gözler bize çevrilince kesiliyor. "O benim. Şimdi ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce yüzümden çekil."

Ama Liam henüz bitmedi. Yaklaştıkça kalbim hızla çarpıyor.

İşler kontrolden çıkmadan önce dikkatini çekmek için Killian'ın gömleğini çekiştiriyorum. Kasları geriliyor ve öfkesi taşmak üzereyken göğsü inip kalkıyor.

"Bırak gitsin, lütfen," diye yalvarıyorum gerginliği azaltmaya çalışarak.

Rahatladım, Liam benim için savaşımaya değmeyeceğime karar verdi. Göğsünü kabarttı ama geri çekildi, kendinden pek emin görünmüyordu. Belki de Killian ondan bir kafa uzun olduğu içindir.

"Aklın başına gelince bana haber ver," diye çıkıştı bana ve yürüyüp gitti.

Ben de öfkeyle karşılık verdim.

"Ciddiyim Clodagh," dedi Killian kısık bir sesle, bakışları bana dikilmişti. Bunu bacaklarımın arasında hissettim. "Sen bana aitsin." Sözlerinin yoğunluğu havada asılı kaldı, Liam'ın öfke patlamasının tüm izlerini gölgede bıraktı.

Aptalca bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Cevap veremedim dudakları nefesimi kesen bir şiddetle dudaklarıma yapıştı. Vücudumdaki her sinir canlandı ve kendimi, The Auld Dog'un tam ortasında, yirmi beş yıllık dünya hayatımın en yoğun öpücüğünün ortasında buldum.

Bir kafeste uyanıyorum.

Kalçamın etrafına kaslı bir uyluk ve karnımın üzerine örtülmüş ağır bir kolla seksi bir erkek kafesi. Sakallarım kürek kemiğimi gıdıklıyor ve sıcak bir göğüs bana doğru yükselip alçalıyor. Sıcak nefes boynumu okşuyor, meme uçlarımı çakıl taşı gibi yapıyor.

Aman Tanrım, ne güzel kokuyor.

Yatağımda uyuyakalmıştı. Hatırladığım son şey, onun sıcak bedenine gömüldüğüm ve kollarında çıplak bir şekilde uykuya daldığımdı.

Boynumun yakınında bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne?" diye sordum yumuşak bir sesle, şaşkınlıkla.

"Teagan'ın tütüsü," diye fısıldadı. "Pembe tütü."

"Şey, özür dilerim?"

"Açık büfede."

Tavana bakıp kıkırdamamı bastırmaya çalışıyorum. Dün gece saçma sapan konuştuğunu hatırlıyorum; Killian uykuda konuşuyormuş meğer. Dün gece sadece birkaç bira içmiş ama bayılıp kalmış olmalı. Geceyi benimle hiç geçirmiyor. Stüdyomun kapısını her kapattığında, ilişkimizin belirsizliğini hatırlıyorum; bana kredi kartı verdiği düşünüldüğünde, neredeyse kendimi fahişe gibi hissediyorum.

Başımı eğiyorum, hiçbir hareket yapmamaya çalışıyorum ama yüzü boynumun kıvrımına gömülünce bu zor oluyor.

Saat altıyı gösteriyor, bu da işe bir saat geç kalmama sebep oluyor. O da geç kaldı. Saat beşten sonra uyuyamayacağını söyledi, ama işte burada, horluyor ve uykusunda saçmalıyor.

Demek ki o da insan.

Patronunuza işe geç kaldığınızı söylemeniz doğru mudur çünkü patronunuz sizi çok fazla sıkıştırıyor?

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, bacağı beni daha da sıkı sarıyor ve kafes küçülüyor. Kıpırdıyor ve bacağımda sert bir şey hissediyorum. Bu mu...?

Evet, patronumun sert penisi bacağımın yanında.

Vücudumu bir sıcaklık kapladı, uyarılmanın tuhaf bir karışımı, Killian'ın etrafıma sarılmasından yayılan sıcaklık ve uyandığında bizde kaldığını anladığında söyleyecekleri konusunda duyulan gerginlik.

Yakışıklı yüzünü daha iyi görebilmek için başımı eğiyorum. Çok erkeksi bir profili var. Kalın kaşlarından geçen seksi yara izi, güçlü burnu, güçlü çenesi, dolgun ağzı - ister somurtsun ister gülümsesin, aynı derecede çekici. Formül, güzel bir adamı oluşturuyor.

Mavi gözleri kalın kirpiklerinin altında gizli ve ağzı hafifçe açık. Uyurken daha savunmasız görünüyor, sanki sert dış

görünüőü dağılmış gibi.

Artık duygularımı yüzümde saklamadan onu inceleyebiliyorum.

İçimi bir hüžün kaplıyor. Yaptıklarımızın uzun sürmeyeceğini biliyorum; bu bir kaçamak ve bu evden ayrıldığımda bitecek. Saf değilim. Bunu kabullendiğimi sanıyordum. Anı yaşayabileceğimi sanıyordum. Her gün kendime bunu söylüyorum.

Ama son kullanma tarihimizi düşündüğümde göğsümdeki sancıya engel olamıyorum.

Seni bırakmak istemiyorum.

En azından Killian'la yollarımızı ayırdığımızda, aklımda tek bir olumlu şey kalacak: Bir erkekle orgazm olabileceğimi biliyorum. En azından o ustaca bir dil kullandığında.

"Beni uyurken mi izliyorsun?"

Altında kaskatı kesildim. "Hayır. Bunu nereden biliyorsun? Gözlerin kapalı."

Dudakları bir gülümsemeyele kıvrılırken yavaşça gözlerini açıyor. Kımıldadıkça sert penisi uyluğuma daha da sertçe bastırıyor ve onu uykudan tamamen uyandırıyor. "Beni izlediğini hissedebiliyorum."

"Sapık gibi değil," diye homurdandım, altından kıvranarak. "Uykunda konuştuğunu biliyorsun, değil mi?"

Ona bakıyorum, bir tepki bekliyorum. Bütün geceyi birlikte geçirdiğimiz gerçeğinden dolayı çıldırmadığını görünce rahatlıyorum.

"İlginç bir şey söyledim mi?" diye soruyor, sesi uykudan uyuşmuş bir şekilde.

"Teagan'ın pembe tütüsünde bir şey var."

"Ah, sanki son on yılda takılıp kalmışım gibi. Teagan dört yaşından beri pembe tütü giymedi." Ağzı boynuma hafifçe sürtünüyor.

Teagan yukarıdayken geceyi benim yatağımda geçirmesi umurunda değil mi? Bu fikirden nefret ettiğini sanıyordum. Sanki askerdeymiş gibi yataktan fırlayacağını sanıyordum.

Bunun yerine homurdanarak yavaşça ön kollarının üzerine kalktı.

"Saat altı oldu bile," diye hırıltılı bir sesle, onun çıldırmasını bekleyerek konuştum. "Uyuyakalmışsın. Ben de işe geç kaldım."

"Hı hı," diye mırıldandı kulağıma, yüzü yüzüme yakın. "Patronuna hangi bahaneyi söyleyeceksin?"

Killian'ı küçük yeşil cinler mi ele geçirdi?

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadım. "Tam bir piç."

Hafifçe kıkırdadı.

"Cidden, Teagan'ın bunu öğrenmesinden endişe duymuyor musun?"

İç çekip elini yatak saçlarının arasından geçirdi. "Aramızda bir şeyler olduğunu biliyor. Çok üzgün görünmüyordu. Belki de her şeyi fazla düşünüyorumdur."

Ne?

Rüya görüyor ve uykumda mı konuşuyorum? Teagan'ın bunu öğrenmesi düşüncesi beni korkutsa da, bu konuyu kapatıyorum.

Killian memnun bir şekilde esneyip ellerini başının arkasına koyuyor. Gitmek için hiç acelesi yokmuş gibi görünüyor. Bana gülümsüyor. "Vay canına."

"Vay canına, ne?" Çenemdeki salyadan mı bahsediyor diye ağzımı siliyorum.

"Gözlerin. Nefesimi kesiyorlar. Renklerine dayanamıyorum."

Aman Tanrım, bayılma alarmı. Sakin ol zavallı kalbim. Kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum. "Çünkü ben bir mutantım. Bilimsel olarak bilmiyorum ama yeşil gözler bir mutasyonmuş meğer. Dünyanın sadece yüzde ikisinin yeşil gözleri olduğunu biliyor muydun? Ben eşsizim."

"Sen öylesin. Gördüğüm en seksi mutantsın."

Cinler kontrolde olduğuna göre, ondan alabileceğim her şeyi alabilirim. "Hey, bir sorum var."

"Hı-hı," diye mırıldandı tembel tembel.

"Otelde tanıştığımızda benim hakkımdaki ilk izlenimin neydi? Bunu hep merak etmişimdir."

Kendimi hazırlıyorum.

"Güzel bir genç kadının iç çamaşırı konusunda benden tavsiye istemesine şaşırdım." Sanki hatırlamış gibi sırttı. "Sonra otelimde ortalığı dağıtmaya başladın ve dizlerinin üzerine çöktün."

"Çok huysuzdun," diyorum hafifçe surat asarak.

Kaşları kalkıyor. "Dediğim gibi, bir şeyleri kırıp döküyordun. Ve sen küçük bir hırsızsın. Sabun ve arabalardan başka ne çaldın?"

"Hiçbir şey! Neyse, otellerdeki eşyalar serbest."

"Yerli değilseniz hayır. Ki değildiniz." Kıkırdadı. "Ama o zamandan beri o iç çamaşırını ve gerdanlığı giydiğini birkaç kez düşündüğümü itiraf etmeliyim."

Ah. İçim sümük gibi oluyor. "İyi ki almışım o zaman."

Gözleri ateş saçarken bu fikir hoşuna gitmiş gibi görünüyor. Ön kollarının üzerine kalkıp ağırlığını kaldırıyor ve bacaklarımı sabırsızlıkla uyluğuyla ayırıyor. "Sabah toplantımı siktir et. Hepsini siktir et; bekleyebilirler. Bu bekleyemez."

Sinirli bir heyecanla hafif bir ürperti hissediyorum. Tam bir erkek. Kendini bıraksa beni ezer.

"Bir dahaki sefere tasmayı tak," diye homurdandı ve eli karnımda aşağı doğru inerek bacaklarımın arasındaki hassas noktayı buldu.

Parmakları klitorisimi okşarken ayak parmaklarım kıvrıldı, zevk vücudumda küçük dalgalar halinde yayıldı. "Peki efendim," diye nefes aldım, doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Ne isterseniz."

Bu onu uçuruma sürüklemiş gibi görünüyor. Eli çenemi kapatıp kendini içime itiyor.

Vücudum onun itmelerinin ritmine uyum sağlamadan önce biraz geriliyorum.

Tanrım. Bu adam içimde o kadar iyi hissettiriyor ki. Bacaklarım beline dolanıyor, ayaklarım kalçasına gömülüyor.

"Clodagh," diye inliyor ve sesinde ve bana bakışında bir sevgi izi olduğuna yemin edebilirim.

Şu anda aramızda sadece ikimizin hissedebileceği görünmez bir bağ var. Sıcak, mutlu ve huzurlu hissediyorum. Şair olsaydım, ruhlarımızın konuştuğunu söylerdim.

Bakışları göğüslerime kaydıkça çenesindeki kaslar seğiriyor, her hamlede zıplıyor; artık yakınımda olduğunu anlayabiliyorum. Daha ağır nefes alıyor, odaklanma yeteneği kayboluyor. Yüzü buruşuyor, güzel çenesi gevşiyor, gözleri kontrolsüzlükle boğuluyor.

Boynuma doğru ateşli bir homurtuyla, içimde patlıyor.

Hayır, Killian Quinn. Seni terk etmeyeceğim.

"Bayan Dalton döndüğünde ve artık sana ihtiyacım kalmadığında planların neler?"

Gülümsemem kayboluyor. Şimdi yarı giyinik ve yine iş başında. Midemde tatsız bir his yükseliyor. İşten bahsettiğini biliyorum ama sözleri kişisel geliyor. Canımı acıtıyor.

Yataktan yavaşça kalkıp taytım uzanıyorum. "Ajans bana bakıcıya ihtiyacı olan bir çift bulmuş olabilir," diyorum, sesimdeki gerginliği duymamasını umarak. "Haftada sadece üç gün, bu yüzden diğer iki gün satılacak bir miktar eşya biriktirmeye odaklanacağım. Orla ve ben Brooklyn'de uygun fiyatlı bir yer bulmaya çalışacağız. Tabii ki gösterişli bir yer değil. Büyük Polonyalı ve Macar topluluğunun yaşadığı şirin semti geziyoruz." Saçmalıyorum. "Biliyor musun?"

Nedense bu onu sinirlendiriyor. "Biliyorum." Tişörtünü başından çekip bana bakıyor. "Hiç bakıcı olmak istiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Ama herkes işini sevmiyor, değil mi? Ben New York'ta kalmak istiyorum, bu yüzden bu bir uzlaşma."

"Sizin için kalıcı bir çözüm üzerinde çalışıyorum."

Üstüme uzandığımda elim donuyor. "Ne?"

"Yeşil kart," diyor, sanki bana sokak tezgahından sosisli sandviç almaktan bahsediyormuş gibi. "Otele bağlı değil. İstedğin yerde çalışıp istediğin kadar kalabileceğin anlamına gelen yeşil kart." Kaşları bir çocuğu azarlar gibi çatıldı. "Bu arada, Cumartesi günkü yoga dersleri için ücret almaya başlamalısın."

Bunu çok rahat bir şekilde söylüyor.

Yeşil kart. Amerika'ya kalıcı giriş kartı yerine otobüs bileti falan gibi bir şey.

Nabzım fırlıyor.

Heyecanlanmayın.

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Gerçekten. Bir iş planı hazırlamana yardım edeceğim."

"İş planı mı?" diye bağıriyorum çünkü görünüşe göre artık işe yaramaz bir papağanım.

Ayağını ayakkabısının içine sokuyor. "New York'ta marangozluğun nasıl işe yarayacağını anlatacağım. Quinn & Wolfe'un küçük işletmelerin ayağa kalkmasına yardımcı olan bir ekibi var; sizi sunuma davet edeceğiz. İhtiyacınız olursa yanınızdayım."

Konuşmaya devam ederse altımı ıslatabilirim. Ya da ağlayabilirim. Ya da bayılabilirim.

Ağzından çıkan tüm bu büyüü sözler. Bu tür önerilerde bulunup da benim sinir krizi geçirmemi bekleyemez.

"Ben..." Boğazımdaki yumruyla boğuşuyorum, hiçbir şeyi algılayamayacak kadar bunalmış durumdayım. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Teşekkür ederim."

"Sorun değil," diyor huysuzca, artık tamamen giyinmiş halde. Tişörtünü düzeltiyor. "Tamam, gitsem iyi olacak—"

"Neden, Killian?" diye yüksek sesle soruyorum. Onu asla bölmüyorum.

"Neden ne?"

"Bunu benim için neden yaptın?"

"Çünkü yapabilirim."

"Beni önemseydiğin için değil." Sesim zar zor duyuluyor ama bastırmak zorundayım. Bana bir şey vermesi gerekiyor.

Kaşları çatıldı. Yüz kasları gözle görülür şekilde gerildi. "Elbette seni önemsiyorum."

"Seninle ne düşündüğümü anlamıyorum," diyorum, gözlerimde sıcak yaşlar hissetmekten utanarak. "Yirmi beş yaşıma girdim; yabancı yulaf ekmem gerekiyor. Bunun sadece bir kaçamak olduğunu biliyorum. Ama..."

Peki ne?

Yaklaşık konuşuyor, sesi neredeyse homurdanıyor. "İrlandalı aptalına inanmıyor musun? Tehlikeli olduğuma mı?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır! Tabii ki hayır. Ve o benim salağım değil."

Bana uzun uzun bakıp yüzümü inceledi. "Ne demek istediğini anlıyor musun?"

"Sanırım saçmalıyordum."

"Öyle değildi." Kollarını kavuşturup tepeden bakarken çenesi sertleşti. "Onu ciddiye almalısın."

"Ne demek istiyorsun?" diye kısık bir sesle soruyorum, içimde bir korku dalgası dolaşıyor. Killian bana Bayan Dalton'ın tavan arasında kilitli olduğunu mu söyleyecek yoksa korkunç bir şey mi?

Bana uzun bir süre daha baktı, bana bir şey söyleyip söylememek konusunda kararsızdı.

Boğazında Adem elmasının kalın bir şekilde hareket ettiğini ve sessiz kaldığını görüyorum.

"Harlow'un ölmesi benim suçum," dedi sonunda boğuk bir sesle. "Çeyrek milyon dolar değerinde bir nişan yüzüğü verdiğim için başarısız bir soygunda vuruldu. İstemediği bir şeydi bu." Dudakları öfkeli bir ifadeyle kıvrıldı. "Elmasları olduğu ve güvencesi olmadığı için öldürüldü. İkisi de benim suçumdu. İkisi de ölümüne yol açtı."

"Ah, bilmiyordum... Bunu bilmiyordum." Kahretsin. Bu korkunç. Ne diyeceğim şimdi? Teselli edici bir şey bulmaya çalışırken aklım bomboş. Doğru kelimeleri ararken

huzursuzluk tüylerimi diken diken ediyor, keşke onu nasıl daha iyi hissettireceğimi bilseydim diye düşünüyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek için uzanıyorum ama geriliyor. "Senin su  un değil Killian. Kendini suçlayamazsın," diyorum, onu rahatlatmaya çalışarak ama işe yaramıyor. Kendi kendini suçlama sarmalında sıkışıp kalmış.

Sanki daha önce bu konuşmayı yapmış gibi homurdanarak karşılık veriyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Uzun bir sessizlikten sonra sessizce soruyorum: "Bu kadar güvende olmanızın sebebi bu mu?"

Şimdi mantıklı geliyor.

"O zamanlar güvenliğim vardı, çok fazla değildi ama yeterdi." Boğazı düğümlendi. "Harlow'la ayrıldık. O taşındı ve yeni evinde güvenlik yoktu. İhtiyacı olduğunu düşünmedim."

Derin bir nefes alıp başını sallıyor, içinden karanlık bir kahkaha çıkıyor. "Yanılmışım," diyor düz bir sesle. "  ok yanılmışım. Tek kurtarıcım Teagan'ın annemde olması."

Onun için yüreğim parçalanıyor. Nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum ama gözlerindeki o tekinsiz bakı   bir g  stergeyse, bunu asla yaşamak istemiyorum.

"Ama bu seni tehlikeli yapmaz. Senin hatan değildi." Tikintiyle başımı iki yana salladım. "Bunu sana söylediği için Liam'ın boynunu kıracağım."

Hafifçe omuz silkiyor. "Queens'te aptalca bir söylenti dolaşıyor. O gece dairesine gittim ve birlikte olduğu bir adamla büyük bir tartışma yaşadım. İnsanlar kavga ettiğimizi görünce, olanlarla benim bir ilgim olduğunu düşündüler. Ara sıra, genellikle biri sorun çıkarmaya çalıştığında ortaya çıkar."

Durumun ciddiyetini kavradıkça derin bir nefes veriyorum.

"  imdi biliyorsun." Dudakları zayıf bir gülümsemeyle gerildi, ama bu, gözlerindeki hüznü tam olarak gizleyemedi.

"Özür dilerim Killian," dedim yüzümü boynuna gömerek. Kollarımı ona doladım, şeytanlarından kurtulmak için bir kucaklamadan çok daha fazlasının gerekeceğini biliyordum.

"Dünyadaki herkesten daha güvende hissetmemi sağlıyorsun," diye fısıldıyorum.

YİRMİ DOKUZ

Clodagh

Bir hafta sonra

Şehir evine taşındığımdan beri Killian ilk kez evden çalışıyor. Asla evden çalışmaz.

Şüpheleniyorum. Beni mi gözetliyor? Ama bunun için kameraları var. Gözetlemediğine söz veriyor ama bilmiyorum...

Bazen hoparlörden beni şaşırtıyor. Bazen onun alçak, boğuk Amerikan aksanını hoparlörlerden duymak oldukça seksi geliyor. Yatak toplamaktan güzel bir dikkat dağıtıcı.

Bazen öyle değil.

Geçen hafta yüksek sesle osurdum ve iki dakika sonra Killian hoparlörden benimle konuştu. O zamandan beri beni duyup duymadığını merak ediyorum. Amerikalıların İrlandalılar kadar osurmadığını düşünüyorum. Eski sevgilim, önümde bir tane osurmanın bir geçiş töreni olduğunu düşünürdü.

Ama Killian'la yaşamaya başladığımdan beri onun hiçbir şey yayınladığını duymadım.

Telefonum bugün milyonuncu kez çalıyor.

Killian: Su doldur.

Talepkâr herif. Bütün gün onun için koşturup duruyorum, fincan fincan kahve, çay, öğle yemeği ve smoothie getiriyorum. Erkek arkadaşı olsaydı, kendi suyunu doldurmasını söylerdim. Ama değil. O, kibirli, yatılı patronum ve onunla geçici bir ilişki yaşıyorum.

Ve ben zayıf bir kadınıym çünkü bu beni tahrik ediyor.

Son isteğini yerine getirmek için ofisine her gittiğimde o kadar asık suratlı görünüyor ki, alnına "Rahatsız etmeyin" dövmesi yaptırса fena olmazdı. Sürekli telefonda zavallı bir

herife bağıyor. Yeni Amerikan kelime dağarcığımı seviyorum.

Kendi kendime sırtıyorum. Belki de onun iş gününü biraz canlandırmam gerekiyor.

Evet efendim, size geri dönüş yapıyorum.

Stüdyoma koşup Killian'ın ilk tanıştığımız gün otelde beni hayran hayran izlediği iç çamaşırı ve gerdanlık takımını giydim. Parfümümü sürdüm, dişlerimi fırçaladım ve makyajımı tazeledim.

Aynaya hızlıca baktığımda iyi göründüğümü görüyorum. Saçım dökülmüyor. Karnımda şişkinlik yok.

Verimlilik çok önemli. Kapıdan çıkmam gerekene kadar sadece yirmi dakikam var. Bana şimdiye kadarki en sıradan görevi verdi. Belediye Binası'nda birkaç evrak işini halletmek için beklemem gerekiyor, bu yüzden öğle yemeği bile yiyemiyorum. Ne zalim herif.

Topuklarım mermer zeminde tıkırdayarak yukarı kata geri dönüyorum. Umarım güvenlik görevlileri kameradan izlemiyordur.

Kapısının önünde durup sutyenimi düzeltiyorum ve sonra kapıyı çalıyorum. Bunun nasıl sonuçlanacağını tahmin etmek zor. İşini böldüğüm için bana çok kızıp beni evden atabilir.

"Buyurun," diye sesleniyor.

Su dolu sürahiyle içeri giriyorum.

Kocaman masasının arkasında, yüzündeki asık suratla monitöre bakıyor. Neyse ki görüş alanında değilim, yani görüntülü görüşmedeyse, odaya giren iç çamaşırılı dadıyı kimse göremez.

Bir an başını bile kaldırmadı. "JP, aynı şeyleri tekrarlamayı bırak." Dudakları sıkıca birbirine bastırıldı. Muhteşem, gür, koyu renk bukleleri alnına dökülüyor ve bayılma isteğime karşı koyuyorum.

Ben güçlü bir baştan çıkarıcıyım.

"Belediye başkanının - siktir et - sorununu aşmanın bir yolunu buldum."

Haklısın.

Artık tüm dikkati bende.

Çene yere çarpar. Şak. Sikişme. Pat.

Gözleriyle beni baştan aşağı süzerken ağzı açık kalıyor.

Bunu tam olarak düşünmemiş olabilirim. Her zaman korkutucu bir yanı vardı ama şimdi tam anlamıyla tehlikeli görünüyor.

Kızgın mı, tahrik mi, yoksa her ikisi mi olduğunu anlamaya çalışırken hafif bir tedirginlikle öne doğru yürüyorum.

Hoparlörden bir erkek sesi, muhtemelen JP'ye ait, "Killian?" diyor. "Orada biri mi var, yoksa seni sıkıyor muyum?"

"Evet," diyor Killian kısık bir sesle, gözleri üzerimde. Elleri masanın kenarını sıkıca kavramış.

"Evet, seni sıkıyorum?" JP şimdi gerçekten sinirlenmiş gibi görünüyor. "Neye bakıyorsun? Bunu çözmek için yirmi dört saatimiz var, yoksa kumarhane batacak."

Kıkırdamamak için kendimi zor tutarak, su sürahisini masumca masasına bıraktım ve eğilip JP'ye el sallama isteğime direndim. İlginç bir hikâye olurdu.

Killian bana öyle vahşice bakıyor ki iç çamaşırlarımın çıkarılmamış olmasına şaşıyorum.

"Alfred Marek bize bizzat belediye başkanının desteklediği bir mektup gönderdi," diye çıktı JP, varlığımın farkında olmadan. "Evinizden fırlayıp çıkarken yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunun boş bir tehdit olduğunu düşünmüyorum. Bu artık aptalca, küçük bir yerel protesto değil."

Hah. Alfred düşündüğümde daha yaygın bir isimmiş meğer. Central Park'tan gizlice çıkarmak zorunda kaldığım adam gibi.

Killian kumarhane binaları hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Ne olduğunu bilmiyorum; kalçalarımı sıkmaya ve baştan çıkarıcı görünmeye fazla odaklanmışım.

"Hiç mantıklı değil," diye havlıyor JP. "Hiç dinliyor musun?"

"Hayır," diyor Killian, hâlâ ekrana değil bana bakarak. Memeler. Düşündüğü şey bu.

Klavyede bir şeye dokunuyor. "Seni sonra ararım."

Ona narenciye aromalı suyunu ulaştırma görevimi yerine getirdiğimden, ayrılmak üzere arkamı dönüyorum.

"Bekle," diye homurdandı, hizmetkârıyla birlikte bir kral gibi beni çağırarak. "Buraya gel."

Ona doğru dönüyorum.

"Aramanızı böldüğüm için özür dilerim," dedim masumca gülümseyerek. Yalan.

"Bekleyebilir." Elimi tutup kucağına oturana kadar beni kendine çekti. Parmak uçları iç çamaşırımın kenarında gezinerek içimde bir zevk dalgası yarattı. "Bu hoş bir sürpriz, küçük araba hırsızım."

Onun penisi de aynı şeyi düşünüyor. Sert, hareketsiz bir kaya gibi kasıklarıma baskı yapıyor.

Kollarımı boynuna doladım ve kalçalarımı onunkilere bastırdım. Planım onu birkaç dakika kızdırıp sonra gitmek. Belediye binasının dışında doksan dakika bekletmemin cezası.

"Belediye başkanı akşam yemeğinde olanlar yüzünden sana laf mı ediyor?" Bu düşünce hiç hoşuma gitmedi. Bir kumarhane yüzünden nasıl kavga çıkardım?

Belimi daha sıkı kavriyor. "Sadece inşaatta birkaç aksaklık var. Endişelenecek bir şey yok. Yerel işletmelerden biri inşaata karşı protesto düzenliyor."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Oraya inşaat yapmamızı istemiyorlar."

Orla'yla Brooklyn'de akşam yemeğine gittiğimiz veya Brooklyn Köprüsü Parkı boyunca yürüyüp şehrin yüksek finans kulelerine baktığımız zamanları düşünüyorum. "Anlıyorum."

"Ne demek anladın?"

"Bir büyük adam The Auld Dog ve Tony'nin simit dükkanını yıkmaya kalksa, bütün bölge çıldırırdı."

"O bar sanki yıllar önce yıkılmış gibi görünüyor. Tuvalet biyolojik tehlike arz ediyordu."

Gözlerimi deviriyorum. "Anlat bakalım; eskiden o tuvaletleri temizlerdim. İnsanlığın en kötü yanını gördüm."

Neyse." Parmağımla göğsüne vuruyorum. "Konu bu değil zaten."

Kaşlarını çattı. "Ne anlamı var?"

"Oradaki bazı yaşlı adamların gidecek başka yeri olmadığını biliyor musun? İnsanlarla konuşabildikleri tek yer orası. Bay McNearney gibi - yetmiş beş yaşında, karısı yıllar önce vefat etti ve ailesinden kimse kalmadı. Her gün, hatta Noel Günü bile oraya gidiyor. Bar sadece kendisi ve birkaç kişi için açık kalıyor ve onlar için küçük bir kızartma yapıyorlar. Topluluk çok önemli, biliyor musun?"

Killian bana uzun süre dikkatle baktı ve acaba yanağıma ruj mu bulaştırdım ya da buna benzer utanç verici bir şey mi yaptım diye düşündüm.

"Bir kumarhanenin yanında yaşamak ister miydin?" diye soruyorum ona.

Bana cevap vermiyor.

Parmaklarım güçlü çenesini sıkıca kavradı. "İyi misin?"

Onun cevabı yavaşça başını sallamak oldu.

Gözleri aşağı doğru kaydı ve boğazından işkence dolu bir inilti yükseldi. "Bunun için vaktimiz yok."

"Biliyorum," diye homurdandım. "Şimdi Belediye Binası'na gidiyorum."

"Hayır, değilsin. Manhattan üzerinde helikopter turuna çıkacaksın."

"Ne dersiniz?"

"Yapılacaklar listenizi buldum."

"Aman Tanrım! Nasıl?"

"Mutfaktaki masanın üzerine 'Clodagh'ın New York'taki yapılacaklar listesi' başlıklı kocaman bir kağıt bıraktığını düşünürsek, bu oldukça kolaydı."

"Yani sıra beklememe gerek kalmayacak mı?"

Kıkırdadı. "Hayır. Bu bir hileydi."

Yüksek sesle çığlık attım ve bacaklarımı salladım. "Bunun oldukça romantik sayılabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Sakin ol," diye homurdandı. "Benim için sıradan bir işe gidiş geliş yolculuğu."

Neyse. Empire State Binası'nın üzerinden uçuyorum.
Helikopter yolculuğum hakkında sevinçle gülümserken (Büyükanne Deirdre çıldıracak), Killian sütyenimin kopçasını açıyor ve meme ucumu tutuyor.

Göğüsler.

Erkeklerin göğüslerle ne alakası var?

Sanırım sahip olmadıkları şeyi istiyorlar.

Marcus'la ilk konuşmamızı hatırlıyorum, zengin bir milyarderin göğüslerimi emmesine izin vermek zorunda kalmaktan endişeleniyordum.

Ha. İşlerin nasıl sonuçlandığı çok komik.

"Şaka yapma Orla, Empire State'in çivisine o kadar yaklaşmıştık ki bizi şişleyeceğini sandım!"

Zıplıyor. Beşinci Cadde'den şehir evine doğru nasıl ilerlediğimi ancak bu şekilde anlatabilirim. New York'u kuşbakışı görmenin ardından heyecandan titriyorum.

Şimdi tek başımayım, Orla ile konuşuyorum. Killian'ın ofise dönmesi gerekiyordu.

"Çok kıskanıyorum," diye sızlanıyor.

"Ve o devasa apartman kompleksinin yanından geçtik. İçerisinin nasıl olduğunu hep merak etmiştik. Artık biliyorum! Senin için birkaç fotoğraf çektim. Sana göndereceğim. Killian orada birkaç dairesi olduğunu söyledi."

"Bir dahaki sefere beni de götür, kahretsin."

"Yapacağım. Bugün bunu yapacağımızı bile bilmiyordum." Şimdi neden evden çalıştığını anlıyorum; beni şaşırtmak için.

"Yeşil kart hakkında başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Onu sıkıştırmak istemiyorum. Sanki hiç önemli değilmiş gibi, çok rahat bir şekilde söyledi." Killian'ın evine vardığımda derin bir nefes verdim. "Bilmiyorum. Demek ki tüm güç onda. Hangisi daha kötü? Kaderime Killian'ın mı karar vermesi, yoksa rastgele bir bakıcı ajansının mı? Şimdi

onunla yatarken tuhaf hissediyorum." Bir an durakladım.
"Belki de dadılık işini kabul etmeliyim."

"Saçmalık. Bu senin Katolik suçluluk duygun. Milyarder biri sana yeşil kart vermek istediğinde, yeşil kartı alırsın."

Arkamda biri boğazını temizliyor.

Telefonu hâlâ elimde tutarken, tanıdık açık mavi gözleri görüyorum. Anlamam biraz zaman alıyor... Onu en son o gün Central Park'ta görmüştüm.

Randevuya çıkmam gereken adam. Alfred.

Elleri ceplerinde, sırtarak beni izliyor. Dişi örümcek hislerim harekete geçiyor.

Onun buradan geçme ihtimali nedir?

"Orla, gitmem gerek. Tanıdığım biri burada."

Bana gülümseyip telefonu kapatmamı beklerken nabzım hızlandı. Geriye dönüp baktığımda, Orla'yı telefonda tutmalıydım.

Rahatla Clodagh, saçmalıyorsun. Burası Beşinci Cadde.

Gülümsedi. "Sizi burada görmek ne güzel."

Yutkundum ve karşılık olarak gergin bir gülümsemeye karşılık verdim. "Merhaba. Nasılsınız?"

"Harika."

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik var.

"Ee, sen ne yapıyorsun buralarda?" diye soruyorum sonunda.

Merdivenleri işaret ediyor. "Burada yaşıyorsun, değil mi? Gelip nasılsın diye bakayım dedim."

Ne oluyor yahu? Bunu kim yapıyor?

Örümcek hislerim radarımı altüst ediyor. Kalbim küt küt atarak, müstakil evin bir basamağını daha tırmanıyorum. "Bu hiç hoş değil. Nerede yaşadığımı nasıl buldun?"

Mesajlaşmalarımızı düşünüyorum. Ona Killian için çalıştığımı söyledim.

"Sorun ne?" dedi sesinde sinirli bir tonla. "İlgilenmiş gibiydin. Neden fikrini değiştirdin?" Evin merdivenlerinden bir adım yukarı çıktı. Çok yaklaştın, ahmak. "Beni içeri almayacak mısın?"

"Hayır." Korku tüylerimi diken diken ediyor. Bu adam kafayı yemiş. Bu konuşmayı bitirmenin zamanı geldi. "İlgilenmiyorum. Biriyle görüşüyorum. Ve adresime gelmek çok ürkütücü."

Eve mi girsem yoksa sokağı mı koşsam?

Burada yaşadığımı biliyor ve ondan daha hızlı koşabileceğimden emin değilim.

Ayrıca evde olduğumda her zaman panik butonuna basabiliyorum.

Kapıdaki retina tarayıcısına doğru hızla ilerlerken kalbim hızla çarpıyor.

Yansımada, tam arkamda duran yüzünü seçebiliyorum.

Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor. Birinin tavan arasında son bulacağım.

Kapı vızıldayarak açılıyor ve ben ona doğru atılıyorum.

OTUZ

Killian

Şimdi "pembe gözlük takmanın" ne demek olduğunu anlıyorum. New York'u helikopterden yüzlerce kez gördüm ama Clodagh'ın gözlerinden değil. Sevinç çığlıkları o kadar dikkat dağıtıcıydı ki, gökdelenlerden birine çarpacağımızdan korktum.

Teagan'ın pop yıldızı ufaklıkla tanışmasından bu yana gördüğüm en heyecanlı insandı.

Hayalindeki diğer şeyleri gerçekleştirmeyi dört gözle bekliyorum. Hayal ettiği tüm deneyimleri yaşamasını istiyorum. Ve en azından bazılarını görmek için orada olmak istiyorum. Sex and the City turnesi hariç.

"Neye gülüyorsun?" diye Connor düşüncelerimi bölüyor.

Toplantı odası penceresinin dışındaki gökdelenlerden Connor'a gözlerimi dikip kaşlarımı kaldırıyorum. Öğleden sonra geç saatlerde bir toplantı için ofise geri dönmüş durumdayım. "Gülümsememe izin yok mu?"

"Belediye başkanının sana karşı iddia edilen fiziksel bir kavga nedeniyle dava açmasını tartışırken biraz tuhaf oluyor. Özellikle de gülümsüyorsan, Killian."

Gözlerimi tiksintiyle devirdim. "Ufak bir arbedeydi. Red Sox maçında daha kötülerini görmüştüm."

"Evet, sinirli ve seninle bir şeyler yapmak istiyor," diye tıslıyor JP video bağlantısı üzerinden. "Ve bu yüzden eyalet başvuru ücretimizin bir milyondan iki milyona düşme tehlikesiyle karşı karşıya."

"Gidebilir..." Telefonumun tiz sesi göğsümü bıçak gibi kesiyor. Aman Tanrım.

Kırmızı kod. Bu, yalnızca tatbikat testinde duymayı beklediğim ses.

Connor bana endişeyle bakarken telefonumu masadan kaptım. "Evet?" diye sordum sertçe.

Güvenlik ekibinden Angus, hattın diğer ucundan, "Efendim," diyor. "Bir saldırgan mülke girmeye çalıştı. Polise haber verildi. Clodagh'ın arkasında pusu kurmaya çalıştı."

Anında donakaldım. "İyi mi?"

"Evet efendim. Merdivenlerden düştü ama durumu iyi. Bileği şişmiş, burkulmuş mu yoksa kırılmış mı diye kontrol ettirmek için hastaneye gidiyoruz. Eşyalar kontrol edildi ve güvenli bir şekilde duruyor. Durumu iyi."

"Hiçbir sorun yok!" diye kükredim. Bu lanet olasıca şey bir daha olamaz. "Nerede o?"

"5. Cadde'deki Mount Sinai Hastanesi, efendim. Gitmek istemedi ama biz ısrar ettik. Sürekli bu akşam gitmek istediği bir sihir, hımm, bir sihir gösterisinden bahsediyordu."

"Sihirli Mike." Rahat bir nefes alıyorum. Eğer güvenlik ekibiyle yapılacaklar listesindeki bir sonraki şey hakkında tartışıyorsa, ciddi bir şekilde yaralanmış olamaz.

"Adam kim?" diye sordum daha alçak ve sakin bir sesle. "Neyin peşindeydi?"

Yıllar boyunca birkaç çılgının müstakil evime girmeye çalıştığı oldu.

"Adamın adı Alfred Marek. Sam, Brooklyn'deki kumarhanenizde sorun çıkaran aileyle bağlantılı olduğunu söyledi."

Vücudumdaki bütün tüyler diken diken oluyor ve bir anda ayağa kalkıyorum.

"Killian mı?" diye soruyor Connor, kaşları endişeyle kırışıyor.

"Yirmili yaşlarında bir adam mı?" diye bağırdım telefona.

"Doğru efendim."

Çenem öfkeyle kasıldı. "Marek şimdi nerede?"

"Polisle birlikte sorgulanıyor. Bir şey tutturmamız pek mümkün değil. Olay daha da büyümeden oraya ulaştık."

"Hastanede görüşürüz. Ben gelene kadar Clodagh'ın yanında birilerinin olduğundan emin ol."

Kalbim göğsümde çarparak, interkomdan Mandy'yi arıyorum. "Mandy, aşağıda seni bekleyen bir araba var. Hastaneye gidiyorum."

Connor ve JP'ye selam bile vermedim. Ayağa kalkıp kapıdan çıktım, yüzümdeki gülümseme silinmişti.

Onu görmeden önce duyuyorum. Adımlarım hızlanıyor. Gülüyor. Kendine özgü İrlanda aksanı, hastaneye giderken içimde biriken boğucu korkudan hoş bir mola sağlıyor. Hastane koridorunda yankılanarak beni Clodagh'ın olduğu odaya götürüyor.

Odaya girdiğimde Clodagh yatağın üstünde oturuyordu, bacaklarını yatağın kenarından ileri geri sallıyordu. Sam ve Angus duvara yaslanmış, onunla sohbet ediyorlardı.

Beni görünce hemen kaskatı kesildiler. Çocuklara başımı sallayarak onayladım ve Clodagh'a döndüm.

"İyi misin?" Sesim kısık çıkıyor.

"Evet," diyor neşeyle. "Teagan'ın dediği gibi, özel sağlık sektörü iğrenç. Yani iyi. Kendimi burada bir spa merkezindeymişim gibi hissediyorum. Biliyor musun, şu posterlerdeki kolon temizliği bile çok hoş görünüyor. Bir tane de yapılacaklar listeme ekleyebilirim." Yatağa yaslanıyor. "Bu arada, plastik cerrahi servisinde olduğumuzu biliyor muydun? Bu yüzden tüm hastalar çok yakışıklı."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandım, koridorda garip bir şekilde dururken, hafif bir gülümsemeyle.

Duygularımı sıkı sıkıya kontrol altında tutmaya çalışırken boğazımda bir yumru oturuyor. Daha fazla yaklaşırsam onları kontrol altında tutamayacağımdan korkuyorum. Kafamın içinde neler olup bittiğinden haberi yok. "Seni yine hayal kırıklığına uğrattım. Seni güvende tutmayı başaramadım."

"Ne? Hayır! Bu benim hatam." Bacaklarını sallamayı bırakıp bana biraz mahcup bir şekilde baktı. "Özür dilerim,

Killian."

Kaşlarımı çattım, şaşkına döndüm. "Ne diye özür diliyorsun ki?"

"Artık beni kaçıracak adam yok dediğimde yalan söyledim." Yüzünü buruşturdu. "Çılgınları çekiyorum," dedi tuhaf, tiz bir sesle.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. "Ne?"

"Çılgın." Gözlerini devirip bana sırttı. "Bazen yaşlı bir adam olduğunu unutuyorum. Teagan bana öğretti."

Ben de ona karşılık olarak küçük bir gülümseme veriyorum.

Beni incelerken kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne oldu? Kızgın mısın? Güvenlik kurallarını falan mı ihlal ettim?"

Burnumun kemerini sıkıyorum ve sorusuna neredeyse acı acı gülüyorum. Bana kızgın olup olmadığımı mı soruyor? Bileği morarmış ve şişmiş, benim hatam; başına daha kötü bir şey gelmediği için şanslıymış. Başına gelebilecek en kötü şey benim.

"Hayır, Clodagh. Tabii ki kızgın değilim." Ona bir adım daha yaklaştım. Onu kollarıma alıp öpmek istiyorum. "Bu, benimle yaşamamanın doğrudan bir sonucu. Seni bu duruma soktuğum için hepsi benim suçum."

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Yapmadın. Birkaç hafta önce bana çıkma teklif etti ve ben onunla konuşmayı bıraktığımda bunu pek iyi karşılamadı."

"Bekle, ne?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Orospu çocuğu. "Sana mesaj atan o muydu? Teagan'ın doğum gününde bahsettiğin adam mı?"

"Evet. Onunla görüşecektim ta ki..." Bakışları, kulak misafiri olmadıklarını iddia etmeye çalışan güvenlik görevlilerine kayarken yanakları kızardı. Connor dışında kimse bizim hakkımızda bir şey bilmiyor ve Teagan'ın da sadece belli belirsiz bir fikri var.

Düşünceli bir ifadeyle bana döndü. "Bu öğleden sonra döndüğümde sokaktaydı. Öylece bekliyordu. Güvenlik ekibi

aniden ortaya çıktığında yüzünü görmeliydin. Tıpkı bir Bond filmi gibiydi."

Derin bir nefes alıyorum, zihnim sorularla dolu. Bu herif ne planlıyordu? "Çocuklar merdivenlerden yuvarlandığını söylediler."

"Bunun için kimi suçlayacağımı bilmiyorum. Belki de ben de geriye doğru düşmüşümdür."

Bir dakika kadar sessiz kalıp onu inceliyorum.

"Seni takip ediyormuş gibi görünüyor. Ekip buraya gelirken bana açıkladı. Benim için çalıştığını ve burada yaşadığını biliyordu." Bunu yüksek sesle söylemek midemi bulandırıyor. "Mülke girmek için seni kullanıyormuş."

Ağzı küçük bir O şeklini alır ve gözlerindeki ışık hafifçe söner.

Yatağın yanında, telefonu bip sesi çıkarıyor. "Öğğ," diye mırıldanıyor, mesajı okurken. "Orla'ya söyledim, muhbir Orla da anneme söyledi. Şimdi Büyükanne Deirdre aile grubu sohbetini altüst ediyor."

Telefonunu bana doğru uzatıyor, görebiliyorum.

"Bana yüksek sesle oku," diyorum sessizce, ekrana odaklanamayacak kadar huzursuzum.

"New York'un serserilerle dolu olduğunu ve hayatımın tehlikede olduğunu söylüyor. Eve ilk uçakla dönmemi istiyor," diye tekrarlıyor gözlerini devirerek. "Hepsi Orla'nın suçu."

Ona bakakaldım. "Doğru."

"Aman Tanrım, çok huysuzsun," diye mırıldandı kendi kendine. "Helikopterde çok eğlenceliydin."

Kapıda bir doktor beliriyor. Beni görür görmez, bir anlığına dönüp bakıyor. "Bay Quinn." Bir Clodagh'a, bir bana bakıyor. "Clodagh'la konuşmaya geldim."

Başımı sallayıp içeri girmesini işaret ediyorum.

Gülümseyerek ilerliyor. "Röntgen iyi görünüyor. Derin morluklarınız var ama burkulma yok. Önümüzdeki bir hafta kadar bileğinize dikkat edin."

Clodagh sırtarak, sağlam eliyle havayı pompalıyor. "Bu benim de gidebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Elbette yapabilirsin."

"Harika." Yataktan fırladı. "Teagan yakında okuldan dönecek. Akşam yemeği yapmam gerek. Umarım tek elle çalışan bir şeften gurme bir ziyafet beklemiyorsundur."

Onu izlerken midem kasılıyor. "Sen yemek yapmıyorsun. Ben pişireceğim."

"Sus." diye gülüyor. "Bunu görmem gerek."

Çenem kilitleniyor. O kadar kaygısız ki, her şeyin ne kadar farklı olabileceğinin farkında bile değil. Derin bir trajedi yaşamamış birinin saflığı. Odada fiziksel bir varlık gibi ezici bir suçluluk duygusu çöküyor üzerime.

"Patron," dedi Sam arkamdan. "Üzgünüm, kırmızı alarm vermemeliydik. Bu sefer öyle olmadı."

Bu sefer.

Onu yine hayal kırıklığına uğrattım.

Bu iş artık bitiyor. Ne yapmam gerektiğini biliyorum, bu süreçte kalbimi paramparça etsem bile.

OTUZ BİR

Clodagh

Takım elbiselilerin oluşturduğu denizi, döner kapılardan geçerek Killian'ın ısıltılı gökdeleninin zarif lobisine kadar takip ediyorum. Killian'ın bir otel ve kumarhane zincirinin sahibi olduğunu ve OnlyFans aboneliği olan, duşta kullanmayı sevdiği alaycı, ateşli ve huysuz bir adam olmadığını nasıl unutabildiğim komik.

Tık, tık, tık. Tık, tık, tık. O sesi bütün gün dinlemem mümkün değil. Sert bir zeminde stiletto topuğun aralıksız tıkırtısından daha kötü bir şey yoktur.

Eğer bir ofiste çalışmak zorunda kalsaydım, kot pantolon giyebileceğiniz, dönüştürülmüş bir depoda, havalı, köpek dostu, hipster bir ofiste çalışmak isterdim.

Buradaki her şey, bir kurumsal işletmenin kötü niyetli parıltısıyla parıldayan şeytani bir parlaklıkla dolu. Resepsiyon alanının ortasındaki su özelliği, tasarlandığı sakinleştirici ve huzur verici hissi yaratmaktan uzak.

Gıcırdayan spor ayakkabılarımla, her taraftan gelen meşgul işadamları ve kadınlarından sıyrılarak seksi resepsiyon masasına doğru ilerliyorum.

Hah. Spor ayakkabı. İlk aklıma gelen "spor ayakkabı" değildi. Şimdi tam bir Amerikalıyım.

"Hey." Bir adam aniden yolumu keserek beni durdurdu. "Pırasa dolgulu küçük sosislerden var mı?"

"Şey, özür dilerim?"

"Sosisler," diye tekrarlıyor daha yüksek sesle. Tamam, ilk seferde doğru duymuşum. "Pırasa dolgulu."

Kaçırdığım bir görev için beynimi zorluyorum. Bugün buraya bunun için mi geldim? Killian pırasalı sosis mi istiyor? Biraz alakasız ama son birkaç gündür garip davranıyor, yani her şey mümkün.

"Hayır, üzgünüm. Üzerimde yok."

"Tamam, ne zaman yapacaksın?" diye çıkıştı.

"Hmm, bu Killian için mi?"

Bana sanki fazladan bir başım çıkmış gibi bakıyor ve sonra beyninde bir ampul yanıyor sanki.

"Ah. Sen tramvaydaki kız değilsin."

"Hayır. O değil." Ona dik dik baktım. "Ama sosisli bir kız görürsem onu mutlaka sana gönderirim."

Homurdanıp yürümeye devam ediyor, artık bana faydası yok.

Ne kadar da büyüleyici.

Arkasında bir adam ve bir kadının oturduğu şık resepsiyon masasına ulaşıyorum. O kadar büyük ki, birbirleriyle konuşmak için mikrofon kullanıyor olmalılar.

"Merhaba," diyorum resepsiyondaki kadına, Siri'yle konuştuğum sesle. "Killian'ı görmeye geldim."

Bana eğlenceli bir bakış atıyor. Buradaki insanlar çok göz korkutucu. Biraz utangaç hissediyorum. Savunmam gerekirse, kot pantolonumdaki delikler kasıtlı. Tavşanlı tişört giyiyorum çünkü onu çileden çıkardığını biliyorum. Sanırım iyi anlamda.

Yüzüme gülüyor. "Killian mı? Killian kim?"

Arkasındaki büyük LCD ekranda Killian ve Connor'ın röportaj yaptığı bir video oynuyor. Dikkat dağıtıyor.

Karşılığında tatlı tatlı gülümsüyorum. "Killian, binanın dışındaki büyük tabelada kimin adı var? Arkadaki geniş ekrandaki adam."

Tatlı gülümsememi görünce kendi şekerli, pasif-agresif gülümsemesiyle onu daha da güçlendiriyor. "Sanmıyorum tatlım. Lütfen git."

"Hayır, bekle," diye söze başladım, güvenliği uyarmasına fırsat vermeden. "Gelmemi o istedi. İnanmıyorsan onu arayabilirim."

Kaşları, sanki dışarıda bir grup küçük peri olduğunu söylemişim gibi inançla sert bir çizgiye dönüştü. "Peki ya sen?"

"Her istediğini yapan kız," diyorum alaycı bir şekilde. "Clodagh Kelly."

Gözleri kısıldı. "Resepsiyonistini arayıp öğreneceğim, seni her zaman çağırırım."

Telefonu açıp biriyle konuşuyor. "Clodagh Kelly adında biri Bay Quinn'i görmeye geldi."

"Hı hı." Telefonda konuşurken gözlerini o kadar kısıyor ki, görebildiğine şaşıyorum. "Hı hı." Bana bakarken bir an duraklıyor. "Hı hı." Yüzü, şaşkınlıktan... kızgınlıktan... meraktan ve son olarak... kıskançlıktan mı ibaret? gibi bir dizi duyguyla buruşuyor.

Telefon çarpılarak kapatıldı.

"İşte ziyaretçi kartınız." Masanın üzerinden kartı bana uzatıyor, yukarı çıkmama izin verildiği için perişan oluyor. "Asansörle yedinci kata çık. Orada biri seni karşılayacak."

Retina taraması yok. Şaşırdım.

"Teşekkür ederim." Ona sııttım, patronla yattığımı söyleme isteğimi bastırmaya çalıştım.

Kartı alıp asansöre doğru ilerliyorum.

Yukarı çıkarken kulaklarım çınlıyor. Asansörlerde güzel müzikler çalıyor ve seyahat ederken New York'un etrafını, Empire State Binası'nda olduğu gibi, çevreleyen görüntülerle gösteriyorlar.

Asansörün kapıları açılırken çınlama sesi duyuluyor. Neyse ki, daha güler yüzlü biri beni bekliyor.

"Merhaba Clodagh," diyor kadın bana. "Ben Mandy."

"Merhaba. Birkaç kez telefonda konuştuk."

"Biliyorum. Aksanını unutamadım. Gel, seni ofisine götüreyim."

Umarım bu bir iltifattır.

Gülümseyip beni takip etmem için işaret ediyor. Kalabalık açık ofiste yürürken gerginliğim artıyor. Bir milyon konuşma dönüyor.

Kendimi çok yabancı hissediyorum. Neden Killian beni aramadı ki? Bu çok tuhaf.

Tanıdığım bir yüz görüyorum. "Merhaba yabancı," diye sesleniyorum Marcus'a.

Hafifçe seğiriyor, sonra gülümsemesiyle gizlemeye çalışıyor. "Clodagh," diyor, önümde durarak. "Seni tekrar görmek ne güzel."

"Sen de," diyorum neşeyle. "Bana bir şans verdiğin için sana düzgün bir şekilde teşekkür edemedim."

Yorgun bir şekilde bana bakıyor. Killian ona bizden bahsetmiş mi? "Umarım New York'ta geçirdiğin zamandan keyif almışsındır?"

"Evet." Ona yapılacaklar listemdeki şeyleri anlatmaya başlıyorum ama benden kaçmak istediğini hissettiğimde kısa kesiyorum. Konuşurken neredeyse uzaklaşıyor.

"Bu... güzel," diyor başını sallayarak. "Sadece bundan en iyi şekilde yararlandığından emin ol."

Koridorda dörtlüye koşturmak başladı. Onu en son gördüğümde çok daha sakindi. Adam benden yeterince hızlı kaçamıyor.

Gerçekten çok garip.

Mandy'yi açık planlı alanın köşesindeki ofislere kadar takip ediyorum. Daha önce Killian'ın ofisine hiç gitmemiştim.

Mandy ofisinin kapısını çalırken ben tişörtümü düzeltip saçımı düzeltiyorum.

Bir dakika sonra derin, boğuk bir ses "Girin" diye sesleniyor.

İçeri girdiğimde Killian pencereden dışarı bakıyor, ayaklarını iki yana açmış, avucunu cama dayamış. Kızını sıkmam için yalvarıyor.

Dizlerim hafifçe içe doğru bükülüyor ve omurgam titriyor. Demek fiziksel baygınlık böyle bir şeymiş.

Kendine gel kadın.

"Merhaba Killian," diyorum neşeyle.

Bana bakmak için başını çevirmiyor. Belki de ofiste mesafeli ve mesafeli olmak işin gereğidir. İzlediğim tüm filmlere uyar.

"Film" aklıma bile gelmedi. Çok Amerikalıyım.

Bana bakmadan oturmamı emrediyor.

Bana bakmadığına göre, sanırım masasının diğer tarafındaki koltukta oturuyordur.

Bacaklarımı çaprazlayıp bir yere oturdum ve Killian sonunda bakışlarımı yakaladı. İfadesi tamamen boştu.

Koltuğumda kıpırdanıyorum, biraz huzursuz hissediyorum. Neyi var? Bu sabah sessiz olduğunu düşünmüştüm, dün gece de bana iyi bir gece uykusu çekmemi istediğini söyledi, bu yüzden stüdyoma gelmedi.

Burasının onun ofisi olduğunu biliyorum ama burada kimse yok ve sonuçta patron o, bu yüzden öpücük almadığıma şaşırdım. Ya da daha fazlasını, çünkü koyu mavi takım elbisesiyle çok yakışıklı görünüyor.

Büyük masasının arkasına oturuyor. Belki de kendi şirket politikasını uygulama konusunda gerçekten katıdır? Gözleri tişörtümdeki tavşana kayıyor, sonra tekrar benimkilerle buluşuyor.

"Ne var?" diye soruyorum, sesime biraz korku sinmiş, kadınsı sezgilerim yankılanıyor.

"Bileğin nasıl?"

"Sorun değil," diye cevaplıyorum, ilk defa değil. Gözlerimi devirme dürtüsünü bastırıyorum çünkü tatlı davranıyor. Dün Alfred'le yaşadıklarımı atlatmak için terapiye gitmek isteyip istemediğimi sordu. Biraz dramatik davranıyor.

"Bak." Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Bunu burada yapmak duygusuzca gelebilir, bunun için özür dilerim. Seni incitmeye çalışmıyorum. Bunu evden uzakta yapmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Ne yapacağım?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

Duraksadı. "Clodagh, bunun uzun vadeli bir anlaşma olmayacağını biliyordun. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Şaşkınlıkla ona gözlerimi kırıştırdım. "Bizden mi bahsediyoruz... yoksa işimden mi?"

Cevap vermiyor. Yüzünde kısa bir duygu parıltısı belirliyor, ardından sert bir maskeye dönüşüyor.

Midemde bir çukur olduğunu hissediyorum. Konuşmuyorum. Bombanın düşmesini bekliyorum: iş mi, biz mi?

"Yaşanan her şeyden sonra Teagan ve benimle geçireceğin zamanın planlanandan önce bitmesi en iyisi olacaktır."

Bıçak darbeleri yemiş gibiydim; sözleri o kadar acı vericiydi ki. Ona dehşet içinde bakakaldım. "Yani beni kovuyor musun?" diye kekeledim.

Kaşlarını çattı. "Böyle görmeni istemiyorum. Sözleşmenin son gününe kadar maaşını almaya devam edeceksin. Koşullar değişti ve artık sana uygun değil."

"Uygun değil..." diye tekrarlıyorum, başım dönüyor.

Anlamıyorum. Benden kurtulmak mı istiyor?

Neden böyle konuşuyor? Neden bu kadar gizemli davranıyor?

Hiç kıpırdamadan oturup ağlamamaya çalışıyorum. Çünkü ne bekliyordum ki? Bu kaçınılmazdı. Bu aptalca, neden böyle tepki veriyorum? Regl değilim. Sadece bir iş. Birkaç hafta içinde bitecekti.

"Clodagh, seni önemsiyorum. Her şeyin yolunda gitmesini sağlamak istiyorum. Bugün Manhattan ve Brooklyn'de senin ve Orla'nın seçebileceği birkaç dairem var. Kira elbette karşılanacak ve yeşil kartın garantili olacak."

Ayağımı altıma alıp dizimi kavıyorum ve ifadesini anlamaya çalışıyorum. Mesafeli ve içine kapanık.

Yani benden, parasını kendisinin ödeyeceği bir dairede yaşamamı ama onun için çalışmamamı mı istiyor? Kendimi fahişe gibi hissediyorum.

Bunun sebebi, ilişkimizin düzgün bir şekilde yürümesini istemesi ve benim onun için çalışmamın işe yaramayacağını düşünmesi mi?

"Birlikte yaşayıp birbirimizi görmenin iyi olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım, gülümsemeye çalışarak. "Sorun yaratacağını düşünmemiştim."

"Benim için öyle." Gözleri gözlerime kilitlendi. "Bir hata yaptık. Ben bir hata yaptım. Hepsi benim suçum. Seni asla

tehlikeli bir duruma sokmamalıydım."

"Uzlaşmacı bir konumda değilim," diye karşılık veriyorum. Neden bütün bunları söylüyor? "Sorun değil."

Bakışlarını benden ayırıp ellerine indirdi. "Endişelenmene gerek kalmayacak. Bir dairen, vizen, sonunda yeşil kartın ve burada ihtiyacın olduğu sürece sahip olduğun harçlığın aynısı olacak." Hüzünle gülümsedi. "Marangozluk kariyerine geri dönmek için zamanın olacak."

Gözlerim kocaman açıldı. Ayağa kalkıp omuzlarından tutmak istedim. "Ben şeker baba peşinde değilim, Killian. Bunun nasıl duyulduğunu anlamıyor musun? Çok iğrenç."

Bana ilk tanıştığımızdaki gibi soğuk bir bakışla bakıyor. "Öyle olmayacak. Bir daha birbirimizi görmeyeceğiz."

Sözlerinin gerçekliği yüzüme çarparken nefesim ciğerlerimde tılandı. "Beni terk mi ediyorsun yoksa kovuyor musun?"

Koltuğunda huzursuzca kıpırdandı ve ben cevabımı aldım.

Gözlerim acı gözyaşlarıyla doldu. "Aman Tanrım. İki de."

Ne kadar da aptalım. Kafamda dönen aptalca fantezileri bilmiyor. Birlikte bir geleceğimiz olduğunu, onun benim olduğunu, daha fazlası olabileceğimizi düşünmem ne kadar da aptalca.

Haftalardır New York'ta oradan oraya koştururken aptalca bir pembe balonun içinde yaşıyorum, hedeflerimi gerçekleştiriyorum ve Killian'la paylaşacağım bir geleceğin hayallerini kuruyorum.

"Bu Alfred'le mi ilgili?" diye sordum, sesim neredeyse hiç değişmeden. "Özel ilişkimiz başlar başlamaz ona mesaj atmayı bıraktım. Ben-"

"Hayır," diye sertçe sözünü kesiyor.

Gözlerini inceliyorum, gerçeği arıyorum. Hiçbiri mantıklı değil. Geçtiğimiz hafta bana açılıyordu. Gözlerinde duygu gördüğümü biliyorum.

"Benimle yüzleşmesiyle ilgili, değil mi? Beni tehlikeye attığını düşündüğün için korkuyorsun. Umurumda değil Killian. Ben iyiyim. Ben-"

"Öyle değil, Clodagh."

Bakışları o kadar buz gibiydi ki ona inandım. Kalbimin görmek istediğini gördüm çünkü ona aşık oluyordum. Bu ilk olmayacaktı.

"Yani gerçekten geçiciymiş." Acı acı güldüm. "Seks, işin sadece yan getirisiydi."

"Sana hiçbir zaman bir gelecek vaat etmedim."

Ona bakıyorum, herhangi bir duygu bekliyorum. Yaptığı şeyden etkilendiğini gösterecek bir işaret bekliyorum. Kalbim paramparça olurken, nasıl burada oturup beni bu kadar duygusuz ve mesafeli izleyebiliyor?

Çenesi kasılıyor; soğuk yüzünde görünen tek duygu belirtisi bu. "Üç gün içinde yenisi geliyor."

Destek almak için koltuğumun kenarına tutunuyorum. Yüzüme tokat atsaydı daha az acı verirdi. Yirmili yaşlarında başka bir kızın eve taşındığı, sabahları Killian'la kol kola girdiği, akşam yemeğini paylaştığı, aynı yatağı paylaştığı korkunç bir görüntü geliyor aklıma.

"Gerçekten neden bitiriyorsun bunu, Killian?"

"İkimiz için de iyi değil. Sana ihtiyacın olanı veremem. Hak ettiğini. Zamanla bana teşekkür edeceksin."

"Söz gibi geliyor," diye alaycı bir şekilde sıırıttım. Bunu daha önce kaç kez söylemişti? Koltuktan fırladım. Bu acıya bir dakika daha dayanamazdım. "Pekala. Eve gidip eşyalarımı toplayıp yolundan çekileyim. Vizeni, daireni, harçlığını, kanlı mavi gözlerini ve..." Derin bir nefes aldım. "Şık tartar restoranlarını götüne sok!" diye bağırdım. Amerikan Rüyası'nı böyle istemiyorum.

Aniden ayağa kalkarken gözleri parladı. "Clodagh—"

"Kalkma." Bu sefer sözünü kesme sırası bende. Umarım onun kadar soğuk bir bakış atıyorum. "Ben dışarı çıkacağım."

Baygınlık hissi içinde kapıya doğru yürüdüm ve ona orta parmak işareti yapıp kapıyı arkamdan çarptım.

Odadan çıkışım, odanın diğer tarafından gelen, masaya yumruk gibi sert bir çarpma sesiyle karşılandı.

Zombi gibi olduğum için eve ulaşmam bir saat kadar daha sürüyor.

Ev.

Ne saçmalıyorum ben? Killian'ın Beşinci Cadde'deki evi benim evim değil.

Her şey nerede ters gitti? Duygularımın ne zaman işin içine girmesine izin verdim? Son kullanma tarihini bildiğim halde görmezden gelip bu ilişkiyi kafamda büyüttüm.

Killian hiçbir zaman benimle gerçekten ilgilenmedi.

Elbette, güvende hissetmemi istiyordu. Bana New York'u göstermek istiyordu. Arkadaşlığımı ve bedenimi istiyordu ama benimle olmak istemiyordu.

İşte ben orada yanıldım.

Şehir evinin kapısındaki retina tarayıcısının önünde duruyorum, kırmızı gözlerin karmaşasına rağmen kimliğimi tespit edip edemeyeceğini merak ediyorum.

Sam beni bir saat içinde alacak ve beni -tırnak işaretleri yaparak- "gitmek istediğim her yere" götürecektir. Killian işten dönene kadar gitmiş olmam koşuluyla her yere.

Şimdi vermem gereken bazı kararlar var. Son dakika, o şaibeli bakıcı ekibinin tek seçeneği üçüzleri olan bir aileye, islahevinden yeni çıkmış bir genç kıza ve iki Rottweiler'a bakıcılık yapmak. Hem dadılık hem de köpek bakıcılığı görevim olacak.

Kulağa çok korkunç geliyor.

Tam Orla'yı tekrar arayacakken telefonumda bir numara yanıp sönüyor.

Lanet olsun. Teagan.

Açayım mı? O dönene kadar ben gitmiş olacağım.

"Merhaba Teagan," diye cevap veriyorum sahte bir neşeyle.

"Babanın suçu, değil mi?" diye ağlıyor.

Duraksıyorum. Şimdi ne kadar az konuşursam o kadar iyi. "Bunun en iyisi olmadığına karar verdi."

"Ne? Aranızda bir şey mi oldu? Şapka yok! Duydun mu?"

Killian'ın ofisine girdiğimden beri ilk kez gülümsüyorum. Teagan beni güldürüyor. Şapka takmamak, bana gerçeği söyle demek demekmiş meğer. Siri gençleri nasıl anlıyormuş?

Ona gerçeği söyleyemem çünkü ben de bilmiyorum. Killian mesafeli ve muğlak biriydi, bu yüzden beni neden kovduğunu gerçekten anlamıyorum.

Kendimi daha iyi hissettirecek kapsamlı bir açıklama arıyorum. Belki Teagan için endişeleniyordu. Belki Alfred'in davranışlarından sorumlu hissediyordu ya da aramızdaki yaş farkından rahatsızdı. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak her şeyi yapardı. Ama gerçek şu ki, muhtemelen benden sıkılmıştı ya da bunun kısa vadeli olmasını planlamıştı.

"Hiçbir fikrim yok. Dedi ki..." Ne saçmalıktı? "Uymadık. Babanla konuşsan iyi olur."

"Bu çok aptalca," diye feryat ediyor ve Teagan'ın bunu önemsemesi kalbimi biraz daha kırıyor.

"Nasıl bu kadar çabuk öğrendin?" diye sordum çekinerek. "Baban sana söyledi mi?"

"Evet." Telefonda iç çektiğini duydum. "Beni aradı. Bana ilk söyleyenin kendisi olduğundan emin olmak istedi. Sanırım kendini kötü hissetti."

"Üzgünüm. Yine de iletişimde kalabiliriz."

Mutsuz bir şekilde mırıldanıyor. "Şimdi ne yapacaksın?"

Ne bileyim amına koyayım.

"Muhteşem olur," diyorum ona, çünkü bu işe yaramaz kelimeyi kullanmak için mükemmel bir an.

Bir hafta sonra

"Belfast'a giden BA4703 sefer sayılı uçuş şu anda 10 numaralı kapıdan binişe hazır," diye anons ediyor Amerikalı

uçuş görevlisi anons cihazından. "Lütfen biniş kartınızı ve pasaportunuzu hazır bulundurun."

Bekleme alanı, insanların ayağa kalkıp kapıya doğru koşturması, gümrüksüz alışveriş çantalarını ve bagajlarını taşımasıyla hareketlilik kazanıyor.

Önümde bir sıra oluşuyor. Diğer yolcular rahat görünüyor. Normal. Ayrılmak için fazlasıyla memnunar. Şanslı olanlar tatile gidiyor.

Kalplerini New York'ta bırakacak gibi görünmüyorlar.

Dışarıda, boşluğa bakarak oturuyorum, elimdeki yumurtalı-peynirli sandviçi yemiyorum çünkü bir haftadır iştahım yok. Bu acele denizinde donmuş bir heykel gibiyim.

İçimde bir acıyla boğuluyorum. O kadar çok acı çekiyorum ki, toplum içinde yıkılmamak için vücudumu sersemletmeye kandırıyorum.

Orla'yı, Quinn'leri ve New York'ta yeni bir hayata dair tüm umutlarımı geride bırakıyorum.

Ve kalbim.

Hoşça kal New York.

OTUZ İKİ

Clodagh

Bir ay sonra

"Yarın yağmur yağacağını söylüyorlar."

Tommy'nin çekmeceli dolabın son zımparalamasını yaparken ona bakıyorum.

Üç haftadır köydeki mobilya mağazasında çalışıyorum. Sanki üç yıl gibi geliyor.

"Güzel havalar bitti artık," diyor dişlerinin arasında tuttuğu kalemi tutarak, kollarını ileri geri hareket ettirip kıvrımları zımparalarken. Ağzında hep bir kalem var, tıpkı emzikli bir çocuk gibi. "Günler kısalıp kararacak. Bu muhtemelen bu yıl göreceğimiz son güzel gün."

Aman Tanrım. Ağustos ayının başındayız. Buraya daha da depresif olmak için gelmedim.

Biz İrlandalılar hava durumu hakkında konuşmayı çok severiz. Bunu çok ciddiye alırız.

"Elbette, bir damla yağmurun bize zararı olmaz," diyor bana bakmadan.

"Evet," diye mırıldandım ve dolabın cilalanmasına devam ettim, çünkü başka ne diyebilirdim ki?

Pencereden dışarı, bulutların arasından bir parça güneş ışığının görüldüğü gri gökyüzüne bakıyorum.

Burada dikkatimi dağıtmak için çok çalışıyorum. Günde sadece birkaç sipariş aldığımızda zor oluyor, ama kendimi fiziksel olarak yorarsam geceleri uyuyabilirim. Her günkü tek amacım, uyuşukluk noktasına kadar kendimi tüketmek; artık düşünmemek, hissetmemek.

Artık dört yıl önce olduğum yerde, annem ve büyükannemle yaşayıp her gün aynı rutini tekrarlayarak sıkışıp kaldığımı fark etmiyorum. Yeni bir envanter yaratmak

için hiç ilham alamadım. Yoga bile boş, hiçbir tatmin duygusu olmayan bir ritüele dönüştü.

Tek sosyal hayatım, annemin beni cenazelere sürüklemesi veya kardeşlerimden birinin araba kullanamayacak kadar sarhoş oldukları için onları bardan almamı istemesi.

Hâlâ Queens yoga grubu sohbetinin bir parçasıyım. Bazen mesajları bir anlığına okuduğumda nerede olduğumu unutuyorum ve kendimi New York'a ışınlanmış buluyorum.

Sonra boşluğun çökmesinden önce keskin bir acıyı hatırlıyorum ve hissediyorum.

Gözyaşlarım kalmadı. Hepsini boşalttı.

Şimdi içim boş.

Kalkıyorum, mobilya mağazasına gidiyorum, geri dönüyorum, annem ve büyükannem Deirdre ile akşam yemeği yiyorum, televizyon izliyorum ve Killian'ı internetten takip etmemeye çalışıyorum.

Bazen teklifini kabul etmem gerektiğini düşünüyorum. Killian'a olan hislerim sönüp gittiğinde, o sadece eğlenceli bir hikaye olduğunda, yeşil kartı almadığım için kendime kızacağım.

Orla, yüzü mosmor olana kadar kalmam için yalvardı ama kalmamın tek yolu Killian'ın sadakasını kabul etmektir. New York'taki son birkaç gün bir anda bulanıklaştı. Killian'la yirmi dört saat içinde yüz kişiden sıfıra düştük. Duygusal bir iniş çıkıştı; bir dakika lüks bir helikopterle bulutların çok üzerinde uçuyordum, bir sonraki dakika ise inanılmaz bir hızla yere çakılıyordum.

Onu her gün görmekten, onu hiç görememeye geçtim.

New York'tan ayrılacağımı bile söylemedim. Ne anlamı vardı ki? Ofisteki kavgadan sonra bana ulaşmadı. Umursamadı bile.

Tanıdık talaş ve odun kokusunu içime çekerken derin bir nefes alıyorum ve kendime toparlanmam gerektiğini söylüyorum.

Bu da geçecek.

Yani, sadece birkaç hafta birlikteydik, Tanrı aşkına, ve ben yirmi beş yaşındayım. Dünya benim istirdiyem. Daha çok balık ve tüm o caz. Büyükanne Deirdre'nin yaşına geldiğimde, bunu hayatımın gerçekten seksi bir dönemi olarak hatırlayacağım, hepsi bu.

Beşinci Cadde'de bir milyarderle yaşadığım aşk, barda gülünecek bir şey.

Bu da geçecek. Ama bunu kendime günde kaç kez söylesem de, kara bulut peşimi bırakmıyor.

Dükkanın önündeki zil, dükkanda biri olduğunu haber vermek için çalıyor. Genellikle annem ön tarafta olur - evet, yine annemle çalışıyorum - ama o molada.

"Ben alırım," diyorum Tommy'ye ve dükkanın önüne doğru yürüyorum.

Kasada bekleyen kadına yaklaştığımda gülümsemem hoşnutsuz bir somurtmayla karşılanıyor.

"Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?" diye neşeyle selamlıyorum onu. Satıştan nefret ediyorum. Neredeyse temizlikten de nefret ediyorum.

"Buradan aldığım telefon rehberi masasında bir sorun var," diyor kısaca. "İade etmem gerekecek."

"Ah. Sorun ne?"

"Koridoruma çok büyük! Sığmaz!"

Gülümsememi hiç kaybetmiyorum. Bu bizim suçumuz değil.

Telefon rehberi masasına neden ihtiyacı olsun ki?

Günümüzde kimin telefon rehberine ihtiyacı var ki? Hâlâ yapıldığını bilmiyordum.

Derin bir iç çektim. "Getirin bakalım."

"Siz kargo almıyor musunuz?"

"Hayır," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bir sorun olmadığı sürece iade kabul etmiyorum. Sorun var mı?"

"Bu çok sakıncalı." Sorumu duymazdan geliyor. Beklerken gözleri kısılıyor, bir şey söylememi bekliyor. "McKinney's mobilya mağazasının hizmeti daha iyi. Bundan sonra işlerimi oraya götürmek zorundayım."

Siktir, buradan çıkmam lazım.

"Rica ederim," diye mırıldandım, dükkandan çıkarken. Kasvetli ihtiyar.

Saatime bakıyorum. Saat 14:00. New York'ta sabah vakti. Saate baktığımda New York saatine dönüyorum ve herkesin orada ne yaptığını düşünüyorum. Teagan, Orla.

Killian.

Orla'nın birkaç saat içinde memurluk sınavı var. New York polisi olma yolundaki ilk adımı. Çok yavaş ilerleyecek çünkü belli bir süre ülkede kalması gerekecek. New York sokaklarında devriye gezmeye başlarsa asla uyuyamam.

İyi şanslar dilemek için onu arıyorum.

Hemen cevap veriyor. "Merhaba!"

"Hey, bu sabahki sınavda sana bol şans dilemek istedim."

"Öğğ." Derin bir iç çektiğini duydum. "Okuldan beri sınava girmedim. İlk bölüm de matematik. Bu günlerde kim elle hesap yapıyor ki?"

Kendi endişelerimi bir anlığına bir kenara iterek gülümsüyorum. "İyi olacaksın. Deneme sınavını yaptın."

"Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Harika," diye yalan söylüyorum. "Artık Londra'ya gitmeye karar verdim." Orla ile birkaç gündür bu konuyu konuşuyorum ve o da Büyükanne Deirdre'den bile beter oldu, bana Londra'daki hayatın ideal olmayan yönleri hakkında makaleler gönderiyor. Bir restoranda görülen fare. Dolap büyüklüğündeki odaları fahiş fiyatlara kiralayan insanlar. Hiç yardımcı olmuyor.

Orla düşünceli bir şekilde mırıldandı. "New York'tan vazgeçmeni istemiyorum. Sensiz burası aynı değil."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve cevap verdim. "Ben de seni özledim. Para biriktirmeye başlayıp birkaç ay içinde ziyarete geleceğim, söz veriyorum."

"New York'ta Noel mi?"

New York'taki ilk Noel'imi iple çekiyordum. Rockefeller'da buz pateni. Central Park'ta sıcak şarap. "Uçuşların ne kadar olduğunu kontrol edeceğim."

"Bu arada dün gece The Auld Dog'da bir ziyaretçimiz vardı."

"Ah evet?"

Duraksadı. "Sana söyleyip söylememem gerektiğinden emin değildim çünkü onu atlatmış gibi görünüyorsun."

Kalbim hızla çarpıyor. Telefonu daha sıkı tutuyorum.

"Connor Quinn."

"Connor, Killian'ın kardeşi mi?"

"Evet."

"Ne istiyordu?"

"Emin değilim. O civarda olduğunu söyledi." Duraksadı. "Seni soruyordu."

"Tam olarak ne sordu?" diye soruyorum, sesime histeri siniyor.

"Belirsizdi. Beni tanıdı ve merhaba dedi. Şu anda nerede yaşadığını ve nasıl olduğunu öğrenmek istedi. Ona Londra'ya taşınmayı düşündüğünü söyledim. Açıkçası, küçük bir sohbet gibiydi. Özür dilerim Clodagh."

Orla'ya telefonda bağırıp, aralarındaki tartışmanın her ayrıntısını bana anlatması gerektiğini söylemek istiyorum. Ne dedi? Nasıl bir ruh halindeydi? Ses tonu nasıldı?

Neden? Neden oradaydı?

"Dikkat et," diye şaka yapıyorum. "Muhtemelen oraya kumarhane yapmak için pub'ı yıkmayı düşünüyorlardır."

Gülüyor. "Sean Amca'nın cesedinin başında."

İkimiz de susuyoruz. Connor'ın barda olması düşüncesi beni üzüyor.

"Killian'dan bahsetti mi?"

"Hayır. Ama Teagan'ın senin gidişinden dolayı üzgün olduğunu söyledi."

Gülümsedim. Teagan'la e-postalaşıyoruz, ama Killian'dan bahsetmemeye çalışıyorum. Bazen ondan bahsediyor; mesela bir şey yapmasına izin vermediğini veya moralinin bozuk olduğunu söylüyor. Yüzeysel şeyler. Daha derin bir şeyle baş edemiyorum.

Artık bizi bir arada tutan hiçbir şey kalmadığına göre er ya da geç birbirimizle iletişimimizi kaybedeceğimizden eminim.

Annem dükkana girerken, "Gitmem gerek Orla," diyorum. "İyi şanslar. Harika olacaksın."

Telefonu kapatıyorum.

"Gideceğimiz bir cenaze var," diye neşeyle bilgilendiriyor annem çantasını tezgaha bırakırken. "Komşunuz öldü. Dün gece uykusunda vefat etti. Doksan yaşında."

"Harika," diye alaycı bir şekilde cevaplıyorum. "Sabırsızlanıyorum. Adamı pek tanımıyorum bile; neden gitmek zorundayım?"

"O senin komşun." Bana kaşlarını çatarak baktı. "Ayrıca, yeğeni de orada olacak. Şu topallayan yakışıklı olan. Bekar, biliyorsun."

Aman Allah aşkına.

Şimdi annem, ölmüş bir adamın veda partisinde bana çöpçatanlık yapmaya çalışıyor.

Kaşlarını çattı. "Burnunda o saçma sapan halka varken seninle ilgilenmeyecektir."

Hayatımı siktir et.

OTUZ ÜÇ

Killian

Clodagh metro konusunda haklı; bazen klimalı bir SUV'dan daha üstün olabiliyor.

Brooklyn Köprüsü'nde yirmi dakikadır öylece durduğumuz için, dışarı atlayıp kalan yolu yürümek istiyorum.

Çocukken Brooklyn'e gelmeyi çok severdim. Annem bizi Queens'teki evimizden sadece 25 kilometre uzaklıktaki Coney Island Plajı'na götürürdü, ama orası bizim yaz tatilimiz olurdu. Teagan'ın yaşındayken eyalet dışına hiç çıkmamıştım. Teagan dünyanın dört bir yanını gezdi.

Bu benim her zaman korkumdur. Çocuklarınızı zenginliğe, hem de aşırı zenginliğe getirdiğinizde, onlara gerçekten daha iyi bir hayat mı veriyorsunuz? Teagan, harçlığına sınır koysam bile, hiçbir şey ummak veya dilemek zorunda kalmadı.

Peki, hiçbir şey ona engel olmuyorsa, tutkusu ve hayallerini gerçekleştirme arzusu nerede? Onu her şeyin kolay olmasını bekleyecek şekilde mi yetiştiriyorum?

"Trafik açılıyor patron," diyor şoförüm rahatlamış bir ifadeyle.

Cevap olarak kısık bir mırıltı çıkardım ve koltuğuma yaslandım.

Güzel. Bu yolculukta düşünmek için çok fazla zamanım oldu.

Bakışlarım telefonumdaki görüntüye kaydı. Teagan, sosyal medyada ne kadar vakit geçirdiğimi bilse çok şaşırırdı; şüphesiz ki çifte standart uygulamakla suçlanırdım.

Ama ben beğeni, bağlantı veya başkalarının dopamin salgılamasını sağlayacak başka bir yol için burada değilim. Tek hissettiğim acı. Her paylaşım kalbime saplanan bir bıçak gibi, kaybettiklerimin bir hatırlatıcısı.

Çünkü vaktimi kızıl saçlı, yeşil gözlü bir İrlandalı tilkinin fotoğraflarına bakarak geçiriyorum. Her kaydırmada korkum artıyor, bir sonraki kaydırmada onun yoluna devam ettiğini, artık onun için hiçbir şey olmadığımı görecektiyim.

Hayatım boyunca birçok şey yaşadım; en kötüsü Harlow'un ölümüydü. Yıllarca sorumsuz bir babaya sahip olmak, hayatıma yönelik tehditler, bir sapık ve ilk yıllarda işimin neredeyse batma tehlikesiyle karşı karşıya kalmak.

Hayatımda Clodagh'ın olmaması da bunlardan biri.

Ama en azından onun güvende olduğunu biliyorum, Atlantik Okyanusu'nun ötesinde, benden uzakta.

Sosyal medyada en son bir paylaşım yapalı haftalar oldu. Çoğunlukla New York'ta benimle yaşarken çekilmiş fotoğraflarına bakıp, hâlâ yakınımda olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Bu tam bir işkence.

Gecenin bir yarısı uyanık yatıyorum, huzursuzluk dalgaları üzerime fırtına gibi vuruyor. O şimdi benden çok uzakta.

Ama aramızdaki mesafe onu güvende tutuyor.

Arkamızdaki köprüden geçerek yarım saatlik bir yolculuğun ardından nihayet kumarhane alanına varıyoruz.

Connor ve ben her zaman işin içinde olduk, bu yüzden baretimi takip inşaat şirketinin ustabaşı ve işçileriyle konuşacağım. 1. aşama -eski motelin yıkımı- gelecek hafta tamamlanacak. Ekip üyeleriyle tanışıp gözlerinin içine bakmak ve bana doğruyu söylediklerinden emin olmak istiyorum.

Şoförüm arabayı durduruyor, ben de arabadan iniyorum ve hemen bir inşaat gürültüsü kakofonisine maruz kalıyorum.

Vinçler, ekskavatörler ve yarı yıkılmış bir otel, inşaat alanını göz korkutucu hale getiriyor. Ancak altı ay içinde Brooklyn silüetine yeni bir yapı eklenecek: çevresiyle estetik bir uyum içinde olan şık bir otel ve kumarhane. Birkaç aydır buraya uğramadım.

Acaba Clodagh Brooklyn'de burada mı yaşamak istiyordu? Acaba doğum günü için gittiği restoranın yakınında mı? Hep

merak ediyorum.

Etrafıma bakıyorum. Clodagh burayı beğenecek. Ofis blokları, Brooklyn'deki kahverengi taş evler, kafeler ve restoranların eklektik bir karışımı.

Bir şey, delilik deyin çünkü kendimi yok etme yolundayım, beni sitenin yanındaki kafeye doğru sürükledi. Tabelada, elli yılı aşkın süredir geleneksel Polonya yemekleri servis edildiği yazıyor. Buraya daha önceki ziyaretlerimde neredeyse hiç fark etmemiştim.

Bakışlarım pencereye kayıyor.

İçeride sadece iki masa dolu. Kız adama yemek verirken genç bir çift bir masada gülüyor. Kızın uzun kıvılcık saçları çorbaya dökülüyor ve yüzünü buruşturuyor.

Masalarda, yanları eriyen mumla parıltıyan eski yeşil cam şişeler mum tutmak için kullanılıyor. Camın yeşili, Clodagh'ın gözleriyle aynı tonda mı acaba?

Göğsüm sıkışıyor. Her yerde onu hatırlatan şeyler var, belki de aktif olarak onları arıyorum. Clodagh, astroloji gibi saçma sapan şeylere inanıyor. Muhtemelen bunun bir işaret olduğunu söylerdi.

"İçeri gelmek ister misin, Killian?" diye geliyor arkamdan bir ses.

Dönüp baktığımda, kırışıklıklarla bezeli soluk mavi gözlerin bana baktığını görüyorum.

"Aramaya çalıştım ama resepsiyonistiniz beni içeri almadı," diyor Marek Sr. üzgün bir şekilde. "Özür dilemek istedim."

"Benden özür dilemen ironik," diye cevap veriyorum.

"Gerekli. Bunu oğlum adına yapıyorum. Ciddi bir şey yapmayacağını bilmeni istiyorum." Duraksıyor, bitkin görünüyor ve ben de bir ebeveyn olduğum için adama acıyorum. "Özünde iyi bir çocuk; sadece çabuk sinirleniyor. Umarım polisin uyarısı onu biraz olsun akıllandırır."

"Sorun değil," diyorum kısaca, çünkü adam oğlunun davranışlarından sorumlu değil. Tıpkı benim babamın davranışlarından sorumlu olmadığım gibi.

"Onu bundan daha iyi yetiştirdiğimi söylemek isterdim," diyor sesinde bir ağırlıkla. "Ona doğru yolu göstermeye çalıştım. Çocuklarınıza iyi örnek olmuyorsanız, gerisinin ne önemi var?" Restorana bakıyor. "Bunların hiçbiri."

Bakışlarını takip ediyorum, camdaki yansımamı görüyorum. Kızıma iyi bir örnek oluyor muyum?

Kızıl saçlı kadın pencereden Marek'e el sallıyor. Marek onaylarcasına başını sallıyor. "Bebekliğinden beri annesiyle buraya geliyor. İyi bir adamla birlikte olmasına sevindim."

Aşık gibi görünüyorlar. Adam açıkça ona tapıyor.

Marek'e dönüyorum. "Bu arazi parçası birkaç yıldır çatışma içinde. Yerel halk burada ne inşa etmeyi umuyordu?"

"Çocuklar için bir spor merkezi ve bir toplum merkezi. Buralarda ucuza spor yapabilecekleri hiçbir yer yok. Günümüzde her şey çok pahalı, değil mi?"

Ben sessizim.

"Olanlarla barıştım. Oğlumun öfkesini kontrol edemediğini görmek bir tür uyanıştı. Belki de kontrolü ele almaya henüz hazır değildir." Duraksadı. "Ateşkes yapabilir miyiz, Killian?"

Başımı sallıyorum. "Ateşkes iyi bir plan gibi duruyor."

"Şimdi bana otantik Polonya mutfağından bazı lezzetleri gösterme şerefini bahşeder misin?"

Şantiyeye bakıyorum. Yakında ustabaşıyla görüşeceğim. "Elbette. Yirmi dakikam var."

Adını hatırlayamadığım lezzetli bir güveç yerken insanların gelip gitmesini izliyorum. Kim lahana rendesinin bu kadar lezzetli olabileceğini düşünürdü ki?

Restorana gelen insanlarla bir bağ var. Marek içeri giren herkesi tanıyor veya birbirlerini tanıyor.

Peçetemi katlayıp parayı masanın üzerine bırakıyorum, o sırada o da başka bir müşteriyle meşgul oluyor.

Bana sıcak ve nazik gözlerle baktı, ben de teşekkür etmek için elimi kaldırdım.

"Hoşça kal Alfred. Toplum merkezine kavuşacaksın."

Ayrılırken sözlerim duyulmuyor. Tepkisini görmek istemediğim için bu en iyisi. Duyguları işle karıştırmamak en

iyisi.

"Seni burada bulacağımı hissetmiştim," diyor Connor.

Mezara doğru yürürken ona baktım. Burada olduğunu biliyordum; arabasını şapelin otoparkına park ettiğini gördüm.

"Sence beni affedecek mi?" diye soruyorum ona.

"Harlow mu? Seni asla suçlamazdı, Killian. Adam yıllardır evlere giriyordu. Affedilecek bir şey yok." İç çekti. "Ama bunu sana tekrar anlatarak nefesimi boşa harcıyorum."

"Bana kumarhane hakkında nutuk çekmeye mi geldin?" diye sordum boş bir sesle, Harlow'un mezar taşına bakarak.

"Hayır, bu JP'nin işi, benim değil. Mağarada yaşıyormuş gibi görüldüğün için buradayım. Haftalardır tıraş olmadın ve en son böyle görüldüğün zaman Harlow öldükten sonraydı."

"Şu anda önceliğim görünüşüm değil."

Bir süre sessiz kalıyoruz, dua ediyormuş gibi yapıyoruz çünkü annem bize mezar başında böyle şeyler yapılacağını öğretmişti.

Connor sessizliği bozdu. "Dün gece Clodagh'ın çalıştığı The Auld Dog pub'daydım."

"Ne için?"

"Sadece uğradım." Saçmalık. "Londra'ya taşınıyor. Orada yepyeni bir hayata başlıyor."

Sessiz kalıyorum, sözlerinin içime işlemesini bekliyorum.

Clodagh'ı Londra'da yeni bir hayal listesi oluştururken hayal ediyorum. Yeni arkadaşlarla tanışırken. Yeni insanlarla tanışırken.

Haberin neden içime sinmediğinden emin değilim. İrlanda'da ya da İngiltere'de olması fark etmez. Onun üzerinde hiçbir hakkım yok ve hayatına devam etmesini engelleyemem.

Önemli olan onun mutlu ve güvende olması.

"İrlanda'da kalacağını düşünmüştüm," dedim sonunda.

"Clodagh hayatının geri kalanını bir balonun içinde yaşamayacak. Londra'daki suç oranlarının New York'takinden daha yüksek olduğunu biliyor musun?" diyor Connor, sesi sessiz mezarlıkta yankılanırken. "Büyük ihtimalle, Londra'da kiralar pahalı olduğu ve yirmili yaşlarında olup tonla parası olmadığı için zor bir bölgede yaşayacak. Dışarı çıkacak, eğlenecek ve muhtemelen otobüste veya metroda, belki de birkaç kadeh fazla içtikten sonra, eve tek başına dönecek."

"Bana bunları neden anlatıyorsun?"

"Çünkü sorunlarının üstesinden gelmen için ne yapman gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Çünkü böyle yaşamaya devam edersen, sevgiyi kendinden uzak tutarsan, kızına nasıl bir örnek olacaksın? Kimseye güvenme? Kimseyi sevme?"

"Bu çok şiirsel bir söz, Connor." diye homurdandım.

"Kesinlikle. Haftalardır sana ulaşmak için ne kadar çaresizim. Şimdi, şu soruyu cevapla. Sorunlarının üstesinden gelmen için ne gerekiyor?"

Sorusu havada asılı kaldı.

Bakışlarım Harlow'un mezarına kaydı, doğru şeyi yaptığımı hatırlattı. "Benden uzakta daha güvende."

"Az önce söylediklerime bakılırsa şüpheli. Sam ve ekibin bana söylediğine göre, dizini sıyırmış ve bileğini incitmiş. O bir İrlandalı kadın; o bundan daha güçlü. Bırakın kendisi için neyin güvenli olduğuna kendisi karar versin."

Bana iki kağıt uzattı, dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Bu ne?" diye soruyorum.

"Dublin'e iki uçak bileti. Dublin'den Donegal'e sizi götürmek için hazır bir helikopter var."

İnanamayarak taradım onları. "İki mi?"

Gülümsedi. "Teagan onun senin yardımcın olacağını söyledi."

OTUZ DÖRT

Clodagh

Sinir bozucu bir şekilde Tommy'nin haklı olduğu ortaya çıktı. Orla'nın sınavının olduğu gün, yazın son güzel günüydü.

O zamandan beri sağanak yağış var. Son beş yıldır gördüğümüz en uzun aralıksız yağmur ve herkes bundan bahsediyor.

Ve insanlar her yıl binlerce İrlandalının neden Avustralya ve Amerika'ya akın ettiğini merak ediyor.

Yine de, berbat hava bana yeni çevrimiçi küçük işletme kursuna odaklanmak için gereken motivasyonu verdi. Harika bir indirim yakalamayı başardım. Benim gibi kendi işini kurmak isteyen ama bilgi ve özgüvenden yoksun olanlar için mükemmel.

Bir çiçekçi ve bir tesisatçı da aynısını yapıyor ve bazı idari işlerde benim kadar kafaları karışık. Yalan söylemeyeceğim, zor. Pazarlama kısmından hoşlanacağımı sanıyordum ama bu konuda zorlanıyorum, vergi işlerinden hiç bahsetmiyorum bile.

Bir gün, bir şans daha vermeye kararlıyım, ama bu sefer yavaş yavaş ilerliyorum, böylece bir işletmeyi yönetmenin her aşamasını gerçekten anlayabiliyorum.

Ve bugün mobilya mağazasında çalıştığım son gün. Yarın Londra'ya uçuyorum. Bir şans vermeye karar verdim. Kuzenim Michelle orada yaşıyor ve iş bulana kadar onda kalabilirim, ayrıca eğitimime uzaktan devam edeceğim.

New York artık çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

"Clodagh, şunu öne çıkarır mısın?" diye sordu Tommy, bitmiş tabureyi bana uzatırken.

"Elbette." Onu elinden alıp atölyeden dükkana doğru yürüyorum.

Annem pencereye yaslanmış, köyden gelen iki kadınla birlikte dışarıyı izliyordu.

"Siz üçünüz ne yapıyorsunuz?"

Dışarıda tiz bir vızıltı sesi var. Ses düşük ama giderek yükseliyor.

"Bir helikopter var. Okulun tepesine inecek gibi görünüyor. Yağmurda inebilecek mi?"

"Yani? Ara sıra helikopterler gelmiyor değil ya." Gözlerimi devirip pencereye doğru yaklaşıyorum. İnsan uzaylı sanır.

Siyah bir helikopter havada asılı duruyor. Dükkanın tepesinden kayboluyor.

"Gösteri bitti," diyorum.

Beş dakika sonra dışarıdan bağrışmalar geliyor.

Son bir saattir çene çalan annem ve arkadaşları pencereye koşuyorlar. Ben de can sıkıntısından onları takip ediyorum.

Sokak insanlarla dolu. New York'ta olsaydı bunda olağandışı bir şey olmazdı. Ama benim sakin köyümde bir Salı öğleden sonrası için bu nadir görülen bir durum. Üstelik dışarıda çiseliyor.

"Aptalın teki az önce helikopter indirdi," diye bağırıyor lastik çizme giymiş, çok sinirli görünen bir adam. "Hayvanlar çıldırıyor."

Daha fazla insan toplanıyor. Sokağın en ucunda, helikopterin yeşil alanın tam ortasında olduğunu görüyorum. Pervaneler yavaşlayıp duruyor.

"Kim o?" diye soruyorum, kimseye değil. İçimde bir korku dalgası dolaşıyor.

Ve umut.

Killian mı?

Elbette Killian değil, diye homurdanıyorum kendi kendime. Hayal kurmayı bırak. Umut tehlikeli bir duygu. Neden burada olsun ki? New York'ta sabah vakti ve Killian yeni dadısı tarafından hazırlanan kahvaltısını yiyor. Daha kötüsü de olabilir, ama düşünmeye bile dayanamıyorum.

"Ordu mu?" diye soruyor arkamdan biri.

Pervaneler tamamen dururken nabzım hızlanıyor. Yan kapı açılıyor ve pilot gözlüğü takmış uzun boylu biri dışarı çıkıyor.

Kalbim boğazıma kadar fırladı. Nabzım bir nanosaniyede dururken hızla atmaya başladı.

Yüzünü net göremeyeceğim kadar uzakta ama o. O olduğunu biliyorum. Yüzlerce kilometre uzakta olsa bile o olduğunu anlarım.

Diğer taraf açılıyor ve Teagan paltosunu beline sarıp dışarı çıkıyor.

Annemin arkadaşlarından biri, "Bu kim lan?" diye sordu. Sesi çok uzaktaymış gibi geliyor ama yanımda duruyor.

Güm. Güm. Güm.

Kalp atışlarım kulaklarımda, beynime çarpan bir davul çubuğu gibi. Duyabildiğim tek şey bu.

Annem omuz silkti. "Başkan mı?"

"Saçmalama. Golf tesisinin sahibi Michael Tierney olmalı."

Killian'ın helikopterin dışında bacaklarını uzatıp pilotla konuşmasını izliyorum. Sanki bir film izliyorum. Bu gerçek olamaz. Birkaç kişi yanına yaklaşıyor ve onlara bir şeyler söylüyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kalp krizi geçireceğim. Burada ne yapıyorlar?

Killian'lı adam sokağın aşağısını işaret ediyor. Bu taraftan... bu tarafa işaret ediyor.

Aman Tanrım.

Filmin burası, birinin "Kaçın!" diye bağırdığı kısım.

Toz ve vernikle kaplı tulumuma ve önlüğüme hızla baktım. Bu anı kafamda defalarca hayal ettim. Özledim. Dua ettim.

Ama şimdi oluyor, ben ortadan kaybolmak istiyorum.

Beni henüz görmedi; iki çiftçinin arkasına saklandım. İfadesi hiçbir şey ele vermiyor. En azından bu kadar uzaktan değil.

Teagan sokakta yürürken sakızını patlatıyor ve heyecanla sanat ve el sanatları mağazasını işaret ediyor.

Her an Killian beni görebilir.

Bunu yapamam; memleketimde onunla yüzleşmem. Sokağın aşağısına kaçmak ya da bir yerlere saklanmak istiyorum.

Aslında...

Kenara çekilip mobilya mağazasının yanındaki çöp tenekelerinin arkasına saklanıyorum. Hızlı karar vermem gerektiğinde hızlı düşünemiyorum, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

"Clodagh?" diye bağırdı annem sokaktan. "Ne yapıyorsun?"

"Şşş, kadın!" diye tısladım, çömelirken. Sadece birkaç dakika beklemem gerek, sonra geçerler. "Adımı söyleme."

"Tuvalete mi gidiyor?" diye soruyor arkadaşı çok ama çok yüksek sesle.

Sessiz olun kadınlar. Sanırım altıma kaçıracağım.

Annem bana başını sallayıp arkadaşına döndü. "New York'tan döndüğünden beri tuhaf davranıyor. Neler oluyor bilmiyorum."

Gözlerimi sıkıca kapatıp, hızla atan kalbimin atışlarını yavaşlatmaya çalışıyorum.

Yüksek bir ses duyuldu: "Clodagh, aşağıda ne yapıyorsun?"

Gözlerimi açtığımda Tommy'nin çöp kutularını iterek köşede sinmiş halde beni gösterdiğini gördüm.

Yüreğim sızlıyor. Çöp planı büyük bir hataydı.

Büyük.

İrlandalıların bu lanet şansından ne zaman göreceğim? Daha toplama günü bile değil. Ne oynuyor bu? Şimdi aptal gibi kollarımı dizlerime dolamış, yere çömelmiş oturuyorum.

"Clodagh mı?"

"Killian?" diye bağırdım, yerdeki tuhaf bir kuş gibi tündediğim yerden. Neden soru olarak sorduğumu bilmiyorum; belki de o sorduğu içindir.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Gerçek hayatta o alçak sesle konuşmayı duymayalı çok uzun zaman olmuştu. İnternette onunla yapılan röportajları işkence olarak birkaç kez izlemiştim. Ama şimdi gerçek sesini duymak bile nefesimi kesiyor.

Beni yukarı çekmek için elini uzatıyor. Beynimin nasıl ayağa kalkacağımı anlaması bir dakika sürüyor. Umarım çöp kutusu gibi kokmuyorumdur.

Hafifçe gülümsüyor. Yüzünde gerginliğe benzeyen bir ifade belirliyor. "Daha iyisini bilmesem, neredeyse benden saklandığını düşünürdüm."

Teagan bana doğru koşup sarıldı. Bu hareket, Killian'ı görmenin yoğunluğundan çok ihtiyaç duyduğum bir molaıydı.

"Hey, Clodagh!"

"Hey! Ne hoş bir sürpriz. Seni özledim," diyorum saçlarına ve ciddiğim. Tanıştığımız ilk gün bana bunu yapmayı bekleyip beklemediğimi sorsaydın, inanmazlıktan gülerdim.

Teagan'dan uzaklaşıp ikisine bakıyorum, göğsüm şaşkınlık ve gerginlikle sıkışıyor. Neden bana buraya geleceğini söylemedi?

Killian rahatsız bir şekilde boğazını temizleyip Teagan'a baktı. "Tatlım, bize biraz izin verir misin? Sonra Clodagh ile konuşabilirsin. Yakınımda kal."

Sakızıyla büyük bir baloncuk patlatıyor. "El sanatları mağazasında olacağım. Ama acele et baba."

Anneme ve maiyetine dik dik bakıyorum. "Anne, siz de bizi yalnız bırakabilir misiniz?"

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi. "Beni tanıştırmayacak mısınız?"

Killian'a hafif bir tahrik edici bakış attığını görmek beni rahatsız ediyor.

"Hayır," diyorum ve ona sokaktan uzaklaşıp beni takip etmesini işaret ediyorum.

Kulak mesafesinin dışına çıktığımızda ona döndüm. "Tatilde misin?"

Bakışlarını birkaç saniyeliğine bana dikerken dudakları yumuşak bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bir nevi."

Başımı sallıyorum, donuk gülümsememin kaybolmamasına özen gösteriyorum. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Bir uçurumun kenarında duruyorum. Tek bir yanlış adım atsam tamamen mahvolup, yumruklarımı yere vurup deli gibi bağıracağım.

"Çok güzel," diye zorla söyledim, sesim boğazımdaki yumruyu zar zor bastırıyordu. "Vahşi Atlantik Yolu'ndan gitmelisin. Manzaraları görmek harika. Ya da helikopterle. Nasıl gezersen gez."

Elini yağmurdan kararmış saçlarının arasından geçirdi. "Konuya gireceğim."

Kalbim küt küt atarken, durup ona bakıyorum. "Hadi."

"Bir hata yaptım. Çok büyük bir hata." New York'tan ayrıldığımdan beri rüyalarımın giren o buz mavisi gözlerle bana bakıyor. "O zamandan beri pişman olduğum bir hata." Yakından bakınca, gözlerinin altı uykusuzluktan kararmış görünüyor. "Aramızdaki her şeyi asla bitirmemeliydim."

"Bunu bana sahile doğru giderken mi söylüyorsun?" diye soruyorum, sesim titriyor.

"Hayır. Bunu yapmak için buraya geldim. Senin için, bizim için buraya geldim. Bu yüzden İrlanda'dayım." Vazo kırmış gibi görünen Teagan'a baktı. "Kahretsin. İkimiz de bu yüzden buradayız."

İrlanda'da olmasının sebebi bu mu?

Bana bir nefeslik mesafeye kadar yaklaşıyor. Şimdi burada, önümde dururken onu bir daha asla göreceğimi hiç düşünmemiştim. Kokusu burnuma geliyor ve uzanıp istediğimi almak istiyorum. "Seni özlüyorum Clodagh. Ev sensiz çok boş geliyor. Hayatım sensiz çok boş geliyor. Kendimi bomboş hissediyorum. Bana bir şans daha vermeni istiyorum." Duraksarken nefesi kesiliyor. "Beni affetmen için."

Gözyaşlarımın akma tehlikesini engellemek için çenemi sıkıyorum. Kalbimi kırdın, pislik. "Bizi bitiren sendin. Hayatıma ne zaman geri döneceğine sen karar veremezsin."

Yüzü asılıyor. Telaşlı görünüyor. Bu bir ilk.

Bekleyen kollarına koşup vücudunda erime isteği beni ele geçiriyor. Ama sonra o gün ofisteki yüz ifadesini

hatırlıyorum. Soğuk ve mesafeli.

Hayır. Kalbim daha fazla kırılmaya dayanamayacak.

"Peki ya fikrini tekrar değiştirip dadıyla yatmak istemediğine karar verirsen?"

Yüzünü buruşturdu. "Öyle değildi. Senin iyiliğin için bitirdiğimi sanıyordum."

"Benim iyiliğim mi?" diye soruyorum inanmazlıkla.

"Alfred Marek sana benim yüzümden saldırdı. Ben olmadan daha güvendesin."

İnanamayarak homurdandım. "Bu pek de bir saldırı sayılmazdı, Killian."

"Daha kötü olabilirdi."

Neredeyse güleceğim. "Her şey daha kötü olabilirdi! On yaşındayken bir çakıl çukuruna düşüp bacağımı kırdım. O zaman da daha kötü olabilirdi. Geçen gün annemin evinde saç düzleştiricimi açık bırakmışım. Çok daha kötü olabilirdi," diyorum ellerimi sinirle havaya kaldırarak. "Her şey hakkında böyle düşünerek kendine işkence edebilirsin."

"Biliyorum. Benim de yenmeye çalıştığım şeytanlarım var. Bir terapistle gidiyorum. Geçmişte yaptığım hataları tekrarlamak istemiyorum."

"Ne değişti? Bu fikir neden değişti?"

"Riske değip değmeyeceğimizi düşünmenin senin kararın olması gerektiğini anladım." Hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ve dürüst olmak gerekirse, bencilim. Seni bırakmak istemiyorum."

"Beni incittin," diye fısıldıyorum.

"Özür dilerim." Beni kendine doğru çekmeye çalışıyor ama ben onun ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum.

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. Bunu bir daha yapamam. "Artık çok geç."

Bana bakıyor, yüzü acıyla bulutlanmış.

"Saçmalık. Çok geç değil. İkimiz de hayattayız."

Biraz kasvetli ama buna itiraz edemem.

"Yarın Londra'ya uçuyorum. Oradan başlamak istiyorum."

Yüzündeki tüm renk çekildi. "Benimle olmak ister misin?"

Evet.

Cevap vermiyorum.

"Sana aşığım Clodagh. Sana o kadar aşığım ki."

Sözleri beni sarstı, kalbim tekledi. Göğsümde bir umut kıvılcımı çaktı, izin verirsem beni alt edecek geçici bir his. Zihnim ona bir daha güvenmemem için çığlık çığlığa bağırıyor. Kalbim ve kafam, kırılgan duygularımı kontrol altına almak için birbirleriyle yarışan ölümcül bir savaşa.

Ben de seni seviyorum, Killian Quinn.

"Neden ben?"

"Bu soruyu kendime birçok kez sordum."

"Aman Tanrım, teşekkür ederim," diyorum alaycı bir şekilde.

"Bazen beni çileden çıkarıyorsun. Beni nasıl sinirlendireceğini gerçekten iyi biliyorsun. Hiçbir filtren yok ve bazı uçuk şeyler yapıyorsun, bu da OKB'mi delirtiyor."

Gözlerimi ona diktim.

"Ama aynı zamanda beni güldüren güzel, sıcakkanlı, zeki bir kadınsın. Ne yaparsam yapayım, seninle daha eğlenceli olacağını düşünmeden edemiyorum. İster kanepede oturup film izlemek, ister Manhattan'ın üzerinde helikopterle uçmak olsun. Hep aklımın bir köşesinde. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim ve bunu asla bırakmayacağım."

Küçük bir gıcırta duyuyorum.

"Clodagh." Elimi tutuyor ve bu sefer izin veriyorum. Dokunuşunu uzun zamandır hissetmemiştim. "İlk tanıştığımızda, iyi bir rol model olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Haklısın. Kızımın üzerinde bırakabileceği en büyük etki sensin."

Bir gıcırta daha. Dizlerim neredeyse boşalacaktı. İlk buluşmamızın aslında dizlerimin üzerinde, sabunlar ve bardaklarla olduğunu ona hatırlatmayacağım.

Güçlü kal kadın.

"Sana tekrar güvenebileceğimden emin değilim," diyorum sonunda.

Bunu kabul ediyormuş gibi başını sallıyor. Sanki bunu bekliyormuş gibi. "Güvenini geri kazanmak için çalışabilirim. Soruma cevap ver. Benimle olmak ister misin?"

Evet.

Evet demek istiyorum. Bunu haykırmak istiyorum.

Korkudan ağzımı kapalı tutuyorum. Kelimeleri söyleyemiyorum.

"Londra'ya gitmek istiyor musun? Gerçekten istediğin bu mu?"

"Evet," diyorum. Hayır. Belki. Bilmiyorum. Boğazım düğümleniyor ve korkuyla dolu. Kalbimi ona açıp, daha önce yaptığı gibi yine parçalamasını istemiyorum.

Gözlerimde taze yaşlar birikti. "Gitmem gerek, Killian."

"Amerika'ya yeşil kartın işleme alındı. İstedığın yerde yaşayıp çalışabilirsin. Bak, sana alan tanıyacağım ama bunun eve dönmeme sebep olmasına izin verme." derken çok üzgün görünüyordu.

Ev.

Peki benim için ev şimdi nerede?

Ben yüzümü çeviriyorum.

"Bu bir veda değil Clodagh. Bu bizim sonumuz değil. Bekleyeceğim."

Uçuş bilgilerine şaşkınlıkla bakıyorum. Ekran değişiyor ve uçuşumun kapı numarası beliriyor.

"British Airways'in Londra'ya giden BA4703 sefer sayılı uçuşu şu anda 16 numaralı kapıdan kalkıyor."

"İyi misin aşkım?" diye soruyor yanımdaki kadın, endişeyle bana bakarak.

"Evet." Başımı sallamayı başarıyorum ve kalkış kapısına doğru ilerliyorum.

OTUZ BEŞ

Clodagh

İki hafta sonra

Başımı güneşe doğru eğip, hanımlar sohbet edip matlarını hazırlarken gözlerimi kapatıyorum. Muhteşem bir cumartesi sabahı ve tam da olmam gereken yerde, Queens'teki parkta ücretsiz yoga dersi veriyorum.

Gülümsemeden edemiyorum.

Yeni bir başlangıç.

Yarın Orla ve ben Brooklyn'deki kendimize ait dairemize taşınıyoruz - en tehlikeli tarafta. Elbette, ikinci bir yatak odasına dönüştürüldüğü için oturma odamız yok. Bunu karşılayabilmemizin tek yolu bu, ama yine de tamamen bize ait.

Boğazım temizleniyor, derin bir ses hayallerimi bölüyor.

Gözlerimi kırpıştırıp Killian'ın önümde durduğunu görüyorum. Yakışıklılığına bakınca kalbim neredeyse duracak gibi oluyor. Gözlerimiz buluştuğunda tüylerim diken diken oluyor. İrlanda'daki o günden beri onu hiç görmemiştim.

"Bir kişiye daha yer var mı?"

"Geri döndüğümü nereden bildin?" diye mırıldandım.

Gülümsedi. "İndiğin anda anlamıştım. Sana alan tanıyacağımı söylemiştim. Uzun vadeli oynuyorum. Güvenini kazanmanın tek yolu bu."

New York'a son dakika uçuşu için tonla para harcamadan önce beş gün Londra'da kaldım. Avrupa'nın en yüksek binası olan Shard'ın tepesinde dururken bir farkındalık yaşadım. Bir aydınlanma.

Elbette, heyecan verici bir şehri başka bir şehirle değiştirebilirsiniz; kendinizi harika turistik mekanlarla,

bitmek bilmeyen gece hayatıyla, cazip iş olanaklarıyla, ilginç restoranlarla çevreleyebilirsiniz...

Ama yüreğini de yanında götüremezsin. Londra Kulesi'ne bakarken, yüreğimin hâlâ New York'ta olduğunu fark ettim. Hiçbir güzel manzara, o kahverengi taş evin, huysuz sahibinin veya kızının yakınında olmamanın telafisi olamazdı. Tabii ki Orla'nın da. Seyir terasında yüksek sesle ağladım ve kuzenim çok utandı.

"Başlıyor muyuz Clodagh?" diye homurdanıyor futbolculardan biri olan Dominic minderinden.

Minderlerinde sabırla bekleyen adamlara bakarken yanaklarım kızardı. Kadınlar beni şahin gibi izliyor, göz kırıp sırıtıyorlar. İçlerinden biri ıslık çalmaya cüret ediyor.

Dişlerimi sıkarak onu uyardım.

"Ee?" Kaşları beklentiyle kalktı. "Ben de katılabilir miyim?"

Nabzım hızla atıyor. "Elbette."

Gözleri duyguyla parlıyor. "Güzel. On derslik bir blok satın almak istiyorum. Her hafta geri döneceğim."

Üç hafta sonra

Barmen Manhattan'larımızı hazırlarken bar taburelerimize yerleştiriyoruz. Orla'nın polis teşkilatına girmek için bir sonraki sınava girmesini kutluyoruz.

#soapgate'ten beri Killian'ın otel barına gitmedim. Huysuz milyarder sahibini ilk gördüğüm an. O günün anıları aklıma geliyor. Kendimi çok çaresiz hissediyordum. Hiçbir şey kontrolümde değildi.

Şimdi daha mutlu bir yerdeyim.

Köşede caz grubu usulca çalıyor, sohbet için sessiz bir fon oluşturuyor. The Auld Dog'daki grup çaldığında aradaki farkı düşününce gülümsüyorum; bağıırken boğazınız ağrıyor.

"Neye gülüyorsun?" diye soruyor Orla, içecekler önümüze geldiğinde.

"Sonunda yerleştiğime sevindim," diyorum. Brooklyn'deki bir mobilya mağazasında yeni bir işe başlıyorum.

Maaş çok iyi değil; hatta para biriktirmek için yatak paylaşımı yapmam gerekebilir, ama bu da bir başlangıç. Sevdiğim işi yapmaya geri döneceğim.

"En iyi arkadaşım Orla'nın polis teşkilatına girmek için bir sonraki sınavlara girmesine içiyorum," diyorum ve bardağımı onun bardağına tokuşturuyorum.

Orla'nın gözleri sevinçle parlıyor.

"Öyleyse önümüzdeki Çarşamba günü sınavdan sonra, bir sonraki aşama ne olacak?" diye soruyorum. "Ve hâlâ polis olacağına inanamıyorum. Bizim aksanımızla daha iyi duyuluyor."

"Hmm." Orla omzumun üzerinden baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi. İfadesi suçluluk duygusuna dönüştü.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve onun kime baktığını biliyorum.

Dönüyorum.

O burada.

Yalnız.

Odadaki enerji, onu ilk gördüğüm gün hissettiğim gibi değişiyor.

Odadaki herkes onu izlerken, başlar dönüyor ve konuşmalar kesiliyor. Herkes onun kim olduğunu biliyor. Sanki başkan yeni gelmiş gibi. Üç parçalı siyah bir takım elbise giymiş, o kadar seksi ki bir sonraki Bond filmi için seçmelere katılmalı.

Orla'ya dönerken bardağımı daha da sıkı kavradım. "Bu bir tesadüf mü, yoksa planladın mı?"

Dudağını ısırdı. "Suçluyum. Neyse, neden bu kadar gerginsin? Adam haftalardır peşinde."

"Bilmiyorum. Elimde değil." Killian onu her gördüğümde bana göbek atıyor. Cumartesi günkü yoga dersinde saban duruşu yaparken bana göz kırptığında o kadar gergindim ki neredeyse fitikleşacaktım.

Son zamanlarda onu birkaç kez gördüm ama hiç sadece ikimiz görmedik. Yogaya geliyor ve Teagan'ı da yanında getiriyor. Cinler onu tekrar kontrol altına almış gibiydi. Yogada panikleyip teslimat şirketinin beni son anda yarı yolda bıraktığını söylediğimde, işten bir gün izin alıp Jersey'e gidip benim için malzeme almaya gitti. Hem de kendisi. Arabayı kendisi kullandı.

"Onu geri almanın zamanı geldi. Onu yeterince terlettin."

"Neden?"

"Çünkü onu geri alırsan, haftada birkaç gece daireyi kendime ayıracağım."

"Aman Tanrım, teşekkür ederim," diyorum alaycı bir şekilde.

Gülümsedi. "Rica ederim. Hadi, onu bu acıdan kurtarın artık. Yogadan nefret ediyor. Cumartesi günü aşağı bakan köpek pozunda yüzüstü yere kapaklandıktan sonra yüzündeki asık surat her şeyi anlatıyordu."

Titrek bir kahkaha attım. "Haklısın; gerçekten nefret ediyor. Çok fazla homurdanıyor. Kimse yoga sırasında homurdanmamalı."

Vücudum karıncalanıyor ve onun arkamda durduğunu hissedebiliyorum.

"Hey," diye mırıldanıyor kulağımın dibinde alçak bir ses.

Bar taburemde dönüp kendimi yoğun mavi gözlere bakarken buluyorum. Bar ve içindeki herkes yok oluyor.

"Hey," diye iç çekiyorum.

"Bu koltuk dolu mu?"

"Benimki senin olsun," diye araya giriyor Orla, Killian'a göz kırparak. Ben cevap veremedim koltuktan fırlıyor.

Ona gülümsüyor. "Teşekkürler, Orla."

"Beklemeyeceğim," diye kulağıma fısıldadı ve ardından ikimize de veda öpücüğü gönderdi.

Killian tabureye oturdu, gözleri ayak parmaklarımdan başıma kadar beni süzdü.

Kalbim saniyede milyonlarca kez çarpsa da tepki vermemeye çalışıyorum. "Burada ne yapıyorsun Killian?"

Gözlerimi içkimden ayırmadan yavaşça karıştırıyorum.

"Bana bak."

Başımı kaldırdığımda bana bakıyordu. "Lütfen bana seni mutlu etme, kendimi kanıtlama şansı ver. Seni sevmeme ve senin için en iyisini istediğimi göstermeme izin ver." Ellerini çenemin iki yanına koyup beni kendine çekti. "Bunu sana kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor? Diz çökmemi mi istiyorsun?"

Sırıtişı o kadar küstah ki, beni çileden çıkarıyor. "Aslında evet," diyorum ifadesiz bir şekilde. "Bu bir başlangıç olur."

"Tamam aşkım."

Şaşkınlıkla, önümde dizlerinin üzerine çökmesini izliyorum. Killian Quinn resmen önümde diz çöküyor. İnsanlar daha önce bana bakıyorlardıysa, şimdi gözleri yuvalarından fırlamış.

Bana beklentiyle bakıyor, herkesin onu izlemesini umursamıyor gibi görünüyor. Adamda hiç utanma yok.

"Peki o zaman," diye fısıldadım kıkırdayarak, onu tekrar ayağa kaldırarak. "Bunu bir şartla yapalım."

"Herhangi bir şey."

Gülümsedim. "O kılavuzu yakıyoruz."

O da bana öyle tutkulu bir öpücükle karşılık veriyor ki etrafımızdaki tüm dünya kayboluyor ve sadece ikimiz kalıyoruz.

Killian

Bir hafta sonra

"Seni seviyorum Clodagh Kelly, benim küçük hırsızım. Küçük kalp hırsızım."

Başparmağımı klitorisine bastırıyorum, onu inletecek kadar bir baskı uyguluyorum, diğer elimle de kalçasını

okşuyorum.

Zümrüt yeşili gözleri hafifçe donuklaşıyor. "Ahhhh. Efendim," diyor nefes nefese bir kahkaha atarak. "Ben... Sanırım yaklaştım."

Nefes alış veriş hızlanıyor ve penisime binerken hareketleri daha düzensiz hale geliyor. Beni sıkıca kavırıyor, doruk noktası onu paramparça ediyor.

"Benim," diyorum alçak sesle, inanılmaz derecede bölgeci hissederek. Orgazmı her zaman benim olacak. "Başka hiçbir erkeğin buna sahip olması beklenmiyordu."

Ben de inleyerek boşaldım, sert ve hızlı. Kalçalarını sıkıca tutuyorum, her damlamı alabilmesini sağlıyorum.

Üzerime yığılmadan önce bir kahkaha patlattı, bacakları hâlâ vücudumun üzerindeydi. İlk defa sevişirken orgazm oluyordu. Şimdi ölsem, mutlu bir adam olarak ölürdüm.

Elleri göğsümde kayarken ona sıırıttım.

"Teşekkür ederim Bay Quinn," diye mırıldanıyor.

"Eğer gerçekten bana teşekkür etmek istiyorsan, yanıma geri dön," diye patladım.

Bok.

Elbette istiyorum ama onu bu kadar çabuk korkutmak istemiyorum. "Otuz altı yaşındayım. Oyun oynamaktan bıktım. Seni yanımda istiyorum."

Gözleri kocaman açılıyor, sonra sıırıttıyor. "Yine banyonu temizlememi mi istiyorsun?"

"Hayır, kesinlikle hayır." Kıkırdadım, elimi çıplak karnında gezdirdim. "İlk seferinde berbattın. Bayan Dalton çok daha iyi iş çıkarıyor."

Ama emekli olması üzücü. Kızıyla birlikte olmak için Boston'a taşıyor. Bundan sonra sadece ben, Teagan ve yedi yıldızlı otelimizin temizlikçileri var.

O büyüleyici yeşil gözlerine bakıp derin bir nefes alıyorum. "Seni sevdiğim için yanıma taşınmanı istiyorum."

"Tamam." Başını sallıyor, sonra da çelişkili bir şekilde başını sallıyor. "Bu iyi bir sebep, ama hayır."

"Hayır mı?" Kalçalarını dürttüm. Ne oluyor yahu?

"Ben de seni seviyorum Killian ve sonsuza dek birlikte olmamızı istiyorum ama önce Orla ile Brooklyn'de yaşamak istiyorum. New York'ta hayat bir peri masalı değil, unuttun mu?" diye sırtıyor. "Birkaç yıl içinde oraya taşınacağım."

"Sanırım beklemem gerekecek." Yüzümde bir gülümsemeyle iç çektim. "Patron sensin."

SON SÖZ

Clodagh

Bir yıl sonra

"Hadi, Teagan!" diye bağırdım rüzgara doğru, o hedefe doğru koşarken. "Killian, izliyor musun?"

Killian, ellerini gözlerinin üzerine koymuş, saf bir acı ifadesiyle yanımda duruyor. Bazen çok korkak oluyor.

Neyden endişelendiğini bilmiyorum. Teagan, Queens Gaels kadın takımında oynamaya başladığından beri hiç taviz vermedi.

Gal futbolu, Avustralya futbolu ile İngiliz futbolu arasında bir yerdedir derler. Teagan tam forvet pozisyonunda oynuyor, yani gol atan hücum oyuncusu ve adeta bir makine. Birkaç ay önce baleyi bıraktı ve Gal futbolunun daha çok kendisine göre olduğuna karar verdi.

Killian derin bir nefes aldı. "Dışarıda biraz sert bir hava vardı. Sahaya koşup onu sürükleyerek götürmek istedim."

Şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Neyden endişelendiğini bilmiyorum; rakip takım ondan korkuyor."

Teagan ve ben hâlâ onun erkek arkadaşının erkek arkadaşı olması konusunu açmadık ama sanırım Killian henüz buna hazır değil.

"Penaltılara beş dakika kaldı," diyorum kollarımı beline dolayarak. "O zaman rahatlayabilirsin."

Başını sallıyor. "Sonrasında sinirlerimi yatıştırmak için Marek'in restoranında bir içki içmeye ne dersin?"

Gülümsedim. Teagan'ın takımının Killian'ın inşa ettiği yeni Brooklyn toplum merkezinde ilk kez çalmasıydı.

"Kulağa harika geliyor. Gerçi çok geç saatlere kadar dışarıda kalmayacağım. Sabah erken kalkmam gerekiyor."

"Patronunuz tam bir zorba olmalı," diye takıldı.

"Yok, saat beşte işe giden bir zorba değilim." Artık kendi işimin patronuyum ve her sabah saat altıda kendimi yataktan atıyorum.

İrlanda mafyasında olabileceğini düşündüğüm Sean Amca'nın arkadaşı Paddy'den küçük bir stüdyo kiralıyorum ama bana iyi bir anlaşma teklif etti. O kadar küçük ki içinde bir kedi bile sallayamazsınız, ama Orla'nın ve Brooklyn'deki dairemde bisikletle sadece yirmi dakika uzaklıkta. Keşke şehirde öldürülen bisikletçiler hakkında bana her gün mesaj atan Büyükanne Deirdre'ye hiç söylemeseydim.

Son zamanlarda siparişler istikrarlı gidiyor ve yakın zamanda bir mobilya mağazaları zincirinden daha önemli bir sipariş aldım. Online işletme kursumu bitirdim. Hatta bazı modüllerde birkaç aksaklık bile oldu, ama başardım. Özel bir takdir almadım -mezuniyet şapkası veya gösterişli bir sertifika- ama iş dünyasında küçük adımlar atmaya daha hazır hissediyorum. Şimdi Scrooge gibiyim, her kuruşu takip ediyor ve nereye gittiğini izliyorum.

Killian bana işin ticari kısmında akıl hocalığı yapıyor, hatta Cumartesi günü Teagan bile birkaç saatliğine yardım ediyor. Ancak Killian, paranın değerini öğrenebilmesi için onu asgari ücretle çalıştırmakta ısrar ediyor. Bunu telafi etmek için, sonrasında onu hamburger yemeye götürüyorum.

"Neden sadece bir bira içip ardından L'Oignon du Monde'dan paket yemek sipariş etmiyoruz?" diye öneriyor Killian.

"Harika bir plan gibi duruyor," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Ne mükemmel bir geceydi. Sade bir yerel barın ardından şık ve romantik bir Central Park yemeği.

Bakışlarım, dudaklarını alnıma bastıran Killian'a kaydı. Aramızdaki güç giderek artıyor, biraz da tartışsak, çünkü zıtlıklar birbirini çektiğinde başka ne beklenir ki?

Hala huysuz olduğunu düşünüyorum ve o da benim "canlı tel" olduğumu düşünüyor. Bana yaşlı adam konuşması gibi geliyor.

Şu anda harika bir dengemiz var. Haftada üç gece Beşinci Cadde'deki müstakil evde kalıyorum, bu da Orla'nın hedge fonu adamını (ona zamanla ısındı) ağırlayabileceği anlamına geliyor. Bana hedge fonları kavramını açıklayacak kadar nazikti; inanılmaz derecede sıkıcı bir iş gibi geliyor.

Birkaç sıra ötede oturan Liam'a el sallıyorum. Şimdi Sheila'dan bir bebeği var. Çabuk atlattı ve onun adına mutluyum.

Teagan topu tekrar eline aldı ve savunmacıların sağından solundan sıyrılarak kaleye doğru ilerledi. Bugün çok formda.

"Gooooo!" diye bağıyorum, Teagan topu ağlara gönderiyor.

Bir yıl sonra

Killian, Central Park'ta el ele yürürken bana, "Yapmak istediklerim listesinde bir şey var," diyor.

Ona şüpheyle baktım. "Senin bir yapılacaklar listen yok."

"Şimdi yapıyorum."

İki gün içinde Killian, Teagan ve ben Vahşi Atlantik Yolu'nu keşfetmek için İrlanda'ya uçuyoruz. Donegal'e varacağız. Seyahatimde rahatlayabilmek için hisse senedi siparişlerini yetiştirmek için çılgınca saatlerce çalışıyorum.

Beni kendine doğru çekiyor ve ellerimi göğsünde gezdiriyorum. Maalesef üzeri kapüşonlu bir giysiyle kaplı. Hissettiği duyguyu seviyorum. Bütün geceyi parmak uçlarımla vücudunu keşfederek geçirebilirim. En sevdiğim eğlence bu.

Geçtiğimiz hafta İrlanda'da neler yapacağımız hakkında yaptığımız konuşmaları düşünüyorum. "Blarney Taşı'nı öpmeyeceğim. Senin yapmanı izleyeceğim ama beni zorlamayın. İnsanların üzerine işediklerine dair bir söylenti duydum."

Kıkırdadı. "Benim eşyam, Blarney Taşı'nı öpmekten daha değerli."

Duraksıyor, sonra Central Park'ın tam ortasında tek dizinin üzerine çöküyor.

Ona hayran kalıyorum.

Gözlerim kocaman açılıyor ve kalbim çarpmaya başlıyor. "Sen... sen... nesen?"

Bana gülümsüyor. Gözleri hâlâ içimde tatlı ürpertiler yaratacak güce sahip. "Bunu şimdi yapmak istedim, böylece İrlanda'daki annen ve büyükannene söyleyebileceğiz. Tabii eğer evet dersen."

Vay canına! Yüzüğü var. Damarlarımda heyecan ve gerginlik karışımı bir duygu dolaşıyor.

Telaşla etrafıma bakındım. Birkaç kişi belli belirsiz ilgilenmiş gibiydi ama burası New York olduğu için Killian'ın bu büyük jesti kimseyi çok şaşırtmamış gibiydi.

"Clodagh, Kelly. Tú mo grá."

Seni seviyorum, İrlandaca. İçimden daha fazlasını söylemeye çalışmaması için dua ediyorum çünkü okuldan beri konuşmuyorum ve şimdi sadece kaba sözlerini hatırlıyorum.

"Sen ve Teagan benim tüm dünyamsınız. Kalbimin sahibi sizsiniz. Tek isteğim kalan günlerimi ikinizle geçirmek ve Teagan'a bir sürü kardeş vermek. Birlikte olduğumuz sürece nerede olacağımızın bir önemi yok."

"Evet, seninle evlenirim!" diye neredeyse çığlık atarak kollarımı boynuna doladım ve onu sıkıca sardım. "Ah, Clodagh Quinn, kulağa harika geliyor!"

Altımdan gülerek, "Henüz sorumu sormama izin vermedin. Benimle evlenir misin?" diyor.

"Evet!" diye bağıriyorum, bağırma isteğimi bastırmaya çalışıyorum.

Sanırım Büyük Elma'nın payını aldım. Ve yedi yıldızlı orgazmlar yaşadım.

SON

Daha fazla Clodagh ve Killian mı istiyorsunuz?

Bonus sonsözü almak için bültenime üye olun.

Fifth Avenue Fling'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim.
Bir yorum bırakırsanız çok mutlu olurum. Yorumlar yazarlar
için tavsiye gibidir ve her biri önemlidir.

Rosa x

Teşekkürler

Adi'ye kocaman bir teşekkür - çok teşekkür ederim. Harika bir destekçi ve fikirlerim için bir fikir platformu oldun. Senin yardımın olmadan bu kitap gerçekten aynı olmazdı. Bu kitap sana ithaf edilmiştir.

Pek çok komik ve ilgi çekici kitap yazan ve bağımsız yazarlara harika bir akıl hocası olan sevgili TL Swan'a teşekkür ederim. Bilgi ve deneyimlerinizi paylaşma konusundaki cömertliğiniz, karakterinizin bir kanıtı. Kitaplarınızın bana saatlerce kahkaha attırdığı ve diğer yazarları kendi yolculuklarında cesaretlendirdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem az.

Beta okuyucularım Adi, Caroline, Sara, Britt ve Suzie, Clodagh ve Killian'ın hikayesini çok daha iyi hale getiren yapıcı geri bildirimleriniz için teşekkür ederim.

İçerik editörüm Heather'a teşekkürler. Clodagh ve Killian'ın hikayesi sizin sayenizde çok daha güçlü.

Değerli geri bildirimleriniz için Cate Hogan'a ve bu kadar güzel kapaklar yarattıkları için yetenekli kapak tasarımcılarım Stacey ve Kari'ye teşekkür ederim.

Jenny'ye titiz metin düzenlemeleri ve esnekliği için, Britt ve Sarah'ya da muhteşem titiz düzeltmeleri için teşekkürler.

Ve son olarak, okuyucularıma çok teşekkür borçluyum. Desteğiniz benim için çok şey ifade ediyor ve beni daha fazla hikaye yazma konusunda motive ediyor. Bu yolculukta bana katıldığınız için teşekkürler!

Rosa x

Rosa Hakkında

Ben, İngiltere'de yaşayan çağdaş bir aşk romanı yazarı olan Rosa'yım. Hikayelerim, güçlü ve cesur kadın kahramanların alfa kahramanlarla eşleştirildiği, hem ateşli hem de komik anların bir karışımını yaratan bir hikaye etrafında dönüyor.

Karakterlerim mükemmel olmaktan çok uzak; onları ilişkilendirilebilir ve insani kılan gerçek kusurları ve güvensizlikleri var.

Çalışmalarına milyarder alfalar, yaş farkı olan aşklar, iş yeri aşkları, düşmandan sevgiliye dönüşenler ve huysuz güneş ışığı karakterleri gibi belirli kalıpları dahil etmeyi seviyorum.

Güncellemeler ve bonus içerikler için bültenime abone olun.

Beni Instagram'dan takip edin.

Beni Bookbub'da takip edin.

Rosa tarafından da

Huysuz Londra beyefendileriyle tanıştınız mı? Serideki her biri, hararet, şakalaşma ve mutlu sonla biten, iki bakış açısına sahip, bağımsız bir romantik komedi.

Londra Bay Serisi

Bay Walker'ı Evcilleştirmek: Düşmanlardan Sevgiliye Yaş Farkı Aşkı

Bay Kane'e Direnmek: Yaş Farkıyla Bir Ofis Aşkı

Bay Şövalye ile Mücadele: Bir Milyarder Ofis Aşkı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

